N. Lee Wood

ÎN CĂUTAREA LUI MAHDI

N. Lee Wood

ÎN CĂUTAREA LUI MAHDI

Traducere din limba engleză de LUCIA POPESCU

N. Lee Wood *LOOKING FOR THE MAHDI* 1996

Nemira, 1998

NOTA AUTORULUI

Khuruchabja este o ţară imaginară şi nu trebuie considerat că reprezintă vreo ţară anume, populaţia, limba, cultura sau convingerile religioase ale acesteia. Cu excepţia referirilor istorice la oameni şi întâmplări din trecut, toate personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive; orice asemănare cu evenimente prezente sau cu persoane reale, în viaţă sau decedate, este pur întâmplătoare şi neintenţionată.

Toate citatele din Coran utilizate în această carte sunt adaptate din versiunea în limba engleză din 1930, intitulată *Semnificaţia Gloriosului Coran,* de Mohammed Marmaduke Picthall.

...După condei şi ceea ce este scris cu acesta,

Tu nu eşti, cu îngăduinţa Domnului, un nebun.

Şi iată! Atavafi cu siguranţă statornica răsplată Şi iată! firea ta este uimitoare Iar tu vei vedea şi ei vor vedea Care dintre voi este dementul...

Sfântul Coran Sura LXVIII, Al-Qalam Versurile 1-6

UNU

Mă numesc Kahlili bint Munadi Sulaiman, sunt ziaristă. Sau am fost. Lucrez încă pentru GBN, Global Broadcasting Network, unde sunt de aproape şaisprezece ani, scriind în special materiale pentru capete seci, în calitate de redactor. Nu ştiu dacă ceea ce fac acum s-ar putea numi chiar „ziaristică”.

Am realizat partea care îmi revenea de corespondenţă de la faţa locului în timpul războiului din Khuruchabja, asigurându-mi o reputaţie strălucită datorită faptului că scoteam în mare viteză, de la o PortaNet[1] deteriorată, materiale pentru reportaje simultane, în timp ce realizam de câte ori vroiam poveşti din acelea bombă sau povestioare emoţionante de „interes uman” despre copii care mureau. Dacă faci o treabă cu adevărat faină, eşti promovat la un birou plăcut şi sigur, unde cel mai periculos lucru care se poate întâmpla este ca guvernul să încerce să-ţi strecoare o bandă de înregistrare în reţea. Majoritatea reporterilor pe care îi cunosc consideră că promovările sunt ca un sărut al morţii, din cauza plictiselii, dar n-am vrut să mă mai întorc pe teren, pentru că e plăcut să schimbi câteva vorbe de duh la Clubul Presei. Eram chiar fericită cu cariera mea mărginită şi plictisitoare de redactor de emisie anonim, din spatele unui birou frumos şi mare, alături de reţeaua mea de materiale.

Fapt regretabil, după cum considera Arlando, redactorul-şef de la GBN. Ani de zile a încercat cu insistenţă să mă trimită înapoi pe teren pentru a comenta situaţia din Orientul Mijlociu, spunând că aveam toate „calităţile” necesare pentru a transmite de la faţa locului din acea parte a lumii. Dar să încerc să explic în termeni cât mai simpli, pe care să-i poată înţelege publicul spectator: sunt *urâtă.* Printre altele. Deşi Arlando l-a considerat un compliment. Dar dacă urâţenia era o însuşire importantă pentru mine ca ziaristă pentru acea zonă, din acelaşi motiv am făcut materiale pentru capetele seci spilcuite.

---

[1] Staţie portabilă de transmisie prin satelit a reportajelor (n. tr.).

Eu sunt creierul care scrie cuvintele rostite cu un accent atât de fără cusur de către blonzii cu mutre serioase şi ţinute impecabile. Eu sunt întrebările pe care moderatorul elegant, grizonat, cu ochi pătrunzători, le pune şefilor de state. Eu sunt păpuşarul.

Să nu mă înţelegeţi greşit – nu mă plâng; mi-a plăcut meseria mea. Mi-au plăcut chiar şi capetele seci, cele pricepute. GBN nu era cea mai bună reţea de ştiri dintre cele care se ocărau una pe alta pentru a obţine o cotă de audienţă cât mai mare la public ca să poată supravieţui, de când Turner ne împrăştiase peste tot şi ne făcuse să ne revizuim strategiile din ultimele câteva decenii. Dar eram încă suficient de cunoscuţi pentru a putea angaja talente. Este totuşi nevoie de îndemânare, înţelepciune şi graţie în condiţii de stres pentru a fi un cap sec acceptabil; nu ajunge numai să arăţi bine.

Atunci când capetele seci îşi fac treaba bine, nici nu ştiţi că sunt aşa, ceea ce mie îmi convine de minune. Îmi place anonimatul. Nu sunt chiar atât de urâtă încât să atrag atenţia; adică nu-ţi vine să verşi atunci când te uiţi la mine. Sunt scundă, dar nu pitică, iar dacă nu mi-aş fi ţinut greutatea drastic sub control, printr-o dietă alcătuită din ţigări şi cafea proastă, tradiţionala *haute cuisine journaliste*[2] a ultimelor milioane de ani, aş fi ajuns ceea ce puteţi numi o „îndesată”. La vremea când alte fete din liceu începeau să-şi compare panglica de la sutienele de probă, eu eram dusă la doctor pentru o analiză raţională, lungă şi complicată, inclusiv a dezechilibrului hormonal al mamei mele din timpul sarcinii, ceea ce însă nu m-a făcut să mă simt mai bine în legătură cu sfârcurile mele de mărimea unei înţepături de viespe, care nu dădeau semne că vor deveni vreodată mai mari.

Când am început să lucrez, aveam părul foarte lung, ochii încărcaţi de fard şi purtam cercei mari şi strălucitori, deoarece fără ei ar fi fost greu pentru majoritatea oamenilor să discearnă asupra orientării mele sexuale. Chiar şi aşa mă alegeam, totuşi, cu priviri suspicioase. Eram o femeie heterosexuală normală, prinsă în corpul unei lesbiene active.

---

[2] Bucătăria rafinată a ziaristului (în fr. în orig.) (n. tr.).

Dar acest lucru a picat tocmai bine în timpul războiului din Khuruchabja. M-a durut sufletul când mi-au tăiat scurt părul (ani de zile am păstrat în sertarul cu lenjerie cosiţele rămase, legate cu o panglică roz, până când m-am hotărât, în cele din urmă, să le arunc), dar cu o faţă ceva mai neîngrijită ieşită dintr-un costum cu cravată, încetând să-mi mai smulg mustăcioara de deasupra buzei superioare şi coborându-mi vocea într-o uşoară hodorogeală, lumea mi se adresa în mod frecvent cu „domnule”, fără nicio ezitare.

Ca femeie, eram la fel de urâtă ca un gard plin cu noroi, dar ca bărbat, aceleaşi trăsături erau considerate „pline de forţă” sau „distinse”; deloc chipeş, dar acel tip de faţă pe care te-ai aştepta să-l aibă un reporter de teren prăfuit şi bătut de vânt, o faţă care îţi inspiră încredere, dar pe care o uiţi repede. O faţă pe care GBN o putea folosi pentru reportajele *live* la ştirile de la ora 8:00 şi de care să nu-ţi mai aminteşti a doua oară. Aici Kay Bee Sulaiman, transmiţând în direct din Bumfuck, Khuruchabja, pentru Reţeaua de Ştiri GBN. Da, exact, acum vă aduceţi aminte de mine. Mulțumesc, a fost o experienţă interesantă, dar nu mi-aş mai dori să fiu bărbat vreodată, cât voi mai trăi.

Femeile or fi câştigat ele mult în ultimul timp, dar au rămas încă anumite părţi din sistemul solar unde să fii bărbat este un real avantaj. Pur şi simplu nu *existau* reporteri de teren femei în Khuruchabja cu excepţia mea. Este greu să faci reportaje decente acoperită din cap până-n picioare cu aproape cincisprezece metri de lână grea, roşie, şi dacă îţi este interzisă compania oricărui mascul cu excepţia membrilor familiei tale. Khuruchabja îşi lua foarte în serios legile misogine ale religiei, iar eu riscam în permanenţă să fiu tăiată în feliuţe şi cubuleţe mici în cazul în care aş fi fost descoperită. Dar, în final, a meritat. Paranoia îţi menţine mintea foarte ageră şi ascuţită, iar eu găseam întotdeauna acel tip de povestioare de succes cu care alimentam capetele seci. Când m-am întors acasă, mi-am înlăturat camuflajul masculin, am acceptat micile premii care mi-au fost acordate, le-am atârnat pe peretele din spatele biroului meu frumos şi sigur şi, recunoscătoare, am dispărut.

Redactarea materialelor este o muncă relativ uşoară, deşi cam obositoare. GBN absoarbe în mod constant cantităţi imense

de informaţii douăzeci şi patru de ore pe zi, începând cu secvenţe în direct transmise automat de corespondenţii de teren ai GBN de la reţelele portabile şi recepţionate de propriii noştri sateliţi independenţi, până la demodatele servicii AP transmise prin modem de la o mie de birouri de reţea şi ziarişti liber-profesionişti încingând nesfârşite linii de text verzi la celălalt capăt al reţelei. Responsabilii de ediţie citesc simultan trei sau patru versiuni ale aceluiaşi subiect pentru a da mormanului de materiale o formă mai digerabilă. Holoeditorii lipesc imaginile calde, neprelucrate, de film (vărsate de hoarde întregi de corespondenţi maniaci) sub o formă ce va fi folosită câteva secunde mai târziu. Fiecare colaborează cu inginerii pentru a împleti tot acest haos într-un întreg fără cusur. Motoul nostru este: „Să fiţi cu noi când Global News transmite în direct" de vreme ce ştirile şi reportajele în direct îngreunează atât de mult munca anumitor funcţionari guvernamentali de a cenzura ceea ce nu le place.

Ideea nu este numai de a avea ştiri de calitate, ci să le ai *primul.* E greu de crezut că un avans de două minute faţă de concurenţă ar putea fi o problemă de viaţă şi de moarte pentru reţea, dar aici s-a ajuns în domeniul ştirilor. Ani de zile, GBN a luptat din răsputeri pentru a se menţine în cursă. Apoi am dat lovitura, sărind direct pe locul doi, nu numai datorită reportajelor de ultimă oră din lumea întreagă difuzate prin reţele internaţionale, ci şi având, în funcţie de decodorul de semnal al holovizorului dumneavoastră, posibilitatea de a oferi la alegere ştirile în şapte limbi, şi nu dublate sau subtitrate, ci comentate simultan. Ceea ce presupune o *mulţime* de capete seci, toţi cunoscând cel puţin două sau trei limbi străine.

Apoi îndopăm capetele seci, fie lăsându-le să citească pur şi simplu de pe monitor în timp ce redactorii doar le şoptesc la ureche câteva nume şi locuri ca să poată pronunţa cuvintele şi numele străine cu un oarecare grad de acurateţe, fie direct prin linii audio implantate lângă timpanul respectivului cap sec.

Unele capete seci mai în vârstă chiar au talent şi le lăsăm să facă ce vor, să pună câteva întrebări incisive. Nu strică puţină spontaneitate adevărată din când în când. Cei deştepţi preferă să-şi dezvolte propriul lor stil şi de obicei citesc de pe monitor.

Dar descurajăm cu fermitate primadonele. La dracu’ cu ce este scris în contractele lor sindicale. Zilele superstarletelor, precum Dan Rather şi Diane Sawyer cu salariile lor de milioane de dolari, au apus de mult. Acele capete seci a căror principală calitate este doar că desluşesc semnele fără să încurce rândurile, adică majoritatea, preferă calea audio, un fel de replică de papagal întârziată, limitându-se uneori doar la intonaţia necesară. Astfel nu au nevoie să gândească prea mult. Nu trebuie decât să se concentreze să arate şi să sune ca nişte adevăraţi profesionişti substituibili reciproc ce sunt.

Eram atât de adâncită în mocirla capetelor seci, murmurând nimicuri dulci în urechea delicată ca o scoică a Triciei Kwong, moderatorul emisiunii în limba engleză de la ora 7:00 la 11:00 al GBN, încât nu am observat când au început să se agite spiritele.

— Munadi, te-aşteaptă Arlando, zise Penley cu o intonaţie care sugera că repetase cel puţin de trei ori. Deconectează-te si du-te sus.

— Ce?

— Şeful vrea să te vadă. În biroul lui. Acum.

Penley îşi răsucea deja dispozitivul în ureche, trăgând cu coada ochiului la reţeaua mea, şi începu alimentarea Copilului. În holo, Tricia continua să se uite fix la cameră, organizându-şi cele câteva secunde de schimbare fără să clipească şi fără să-i scape nicio ştire senzaţională. Un adevărat cap sec profesionist.

Arlando întruchipa etalonul universal de şef extraordinar: dacă făceai treabă bună, nu-l vedeai niciodată. Îşi făcea cunoscute dorinţele şi nevoile prin intermediul reţelei – nu erau necesare prea multe conferinţe faţă-n faţă. Doar dacă te zăpăceai, sau dacă o tonă de rahat plutea ameninţător deasupra capului tău, ai fi fost chemat sus la o discuţie între patru ochi. În intimitatea de care mă puteam bucura în lift în timp ce urcam, m-am adulmecat repede la subsuoară şi am încercat să-mi aranjez coafura.

Arlando arăta chiar mai nervos decât mă simţeam eu. S-a ridicat în picioare când am bătut la uşă. Am intrat şi am văzut că în biroul lui mai erau alţi doi bărbaţi.

— Kay Bee Munadi… Sulaiman, îi spuse Arlando celui mai scund dintre ei.

Ceea ce era un lucru neobişnuit. În extrem de rarele ocazii când făcusem vreun reportaj local care necesita să fie semnat, întotdeauna foloseam numele „Kay Munadi”. Nu mai folosisem numele Sulaiman de ani de zile. M-am întors, tot cu mâna întinsă, în timp ce şeful continuă:

— Cullen Laidcliff.

Acesta se ridică, zâmbi scurt şi îmi apucă mâna cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar. L-am ghicit în două secunde: era de la guvern. Probabil agent FBI de la brigada antidroguri sau un subordonat mediocru de la CDI. Mi-am expus zâmbetul de societate cel mai îngheţat şi nu m-am obosit să-i răspund cu aceeaşi strângere de mână.

— John Halton, spuse Arlando, şi astfel a trebuit să mă întorc să strâng mâna celuilalt bărbat.

Am făcut deja o descriere a persoanei mele; aţi putea aşadar înţelege reacţia mea imediată:

Dumnezeule mare, e *splendid…*

Prea splendid…

Desigur arată prea bine pentru ca măcar să se uite la mine…

Mai mult ca sigur că este un alt cap sec de plastic…

Egoist, narcisist, lipsit de talent, probabil homosexual…

Îl urăsc.

Toate acestea mi-au trecut prin cap în timp ce-i strângeam mâna. Strânsoarea mâinii lui era caldă, fermă, fără însă a sugera confruntare, şi a durat doar o fracţiune de secundă, mai mult decât necesar, zâmbindu-mi tot timpul cu bunăvoinţă. Mă zăpăcise. Am simţit că-l dispreţuiesc din cauza asta.

O dată formalităţile încheiate, John Halton se retrase puţin mai departe, în chip de observator urmărind totul de lângă uşă. Cap sec cu siguranţă, eram convinsă de asta. M-am aşezat, uitându-mă când la subordonatul guvernului, când la Arlando.

— Aşadar, care-i problema? am întrebat vesel.

Dacă arăţi încredere în tine, e posibil ca partea nasoală să treacă.

— Cum stai cu markundi? întrebă Arlando.

Acest lucru m-a surprins. Markundi este un dialect complex, un fel de arabă cu influenţe persane şi pashto, un dialect obscur pe care nu-l mai utilizasem de ani de zile.

— A cam ruginit. N-am mai vorbit markundi de când am plecat din Khuruchabja. Dar nu cred că-mi va lua prea mult să mă pun la punct…

Mă gândeam că au nevoie de un translator.

— E-n regulă, se băgă Laidcliff, înlăturând problema cu o mişcare nervoasă din încheietură. John vorbeşte perfect markundi.

Perfect. Nu bine, nu fluent… *perfect.* Ca să nu mai vorbim că markundi nu este un curs de limbă străină pe care ţi-l alegi la facultate. Nu m-am putut abţine să nu arunc o privire către Splendidul John. Afişa încă acel zâmbet fals şi îşi lăsase privirea insistent în jos, examinându-şi mâinile aşezate pe genunchi. Nu părea modest, ci pur şi simplu pe dinafara conversaţiei.

— Asta e ceva, am spus, în lipsă de orice alt răspuns inteligent.

Arlando părea ciudat de stânjenit.

— Ne trebuie cineva care să vorbească acceptabil araba markundi şi să fie familiarizat cu ţinutul Khuruchabja, în special cineva care să se descurce cu idiosincraziile culturale ale localnicilor, spuse Laidcliff, cu tonul nazal al unuia care în mod evident consideră ciudată şi inferioară orice altă cultură decât cea proprie. Tu ai fost acolo, cunoşti rosturile şi nu vei atrage atenţia în mod exagerat, fiind arăboaică.

— Sunt americancă, am răspuns tăios.

— Am vrut să spun originară din Orientul Mijlociu.

Se strâmbă.

— Sunt americancă get-beget, ca şi tine. Nu aveam de gând să-i dau satisfacţie acestui bigot. Sută la sută, născută în S.U.A.

Pufni, dar nu mai insistă.

— În orice caz, noi avem nevoie de cineva în care băştinaşii să aibă încredere, cel puţin într-o oarecare măsură.

— Noi? am întrebat.

Chiar *era* de la nenorocita de CDI.

Laidcliff schiţă un zâmbet greţos şi superior de clovn guvernamental.

— Cineva fără nicio legătură cu vreo organizaţie oficială guvernamentală, preciză el fără să lămurească de fapt nimic.

— Pentru ce?

— Pentru a livra un pachet.

De-acum, obişnuita nervozitate „Mamă, da' cu ce-am greşit?" îmi dispăruse şi eram, trebuie să mărturisesc, foarte sictirită. Chiar dacă acest tembel, care ne trata pe toţi de sus, era prea tânăr ca să-şi amintească de războiul din Khuruchabja sau de efectul pe care l-a avut acolo intervenţia şefului său, *eu* nu eram şi îmi aminteam totul mult prea bine. La fel gândea şi Arlando, de aceea mă surprindea faptul că încă mai susţinea acest rahat.

— Nicio problemă, am răspuns, cu ochii larg deschişi şi o privire inocent de mărginită. Voi căuta cu plăcere numărul Livrărilor Nocturne pentru Expresul Federal. Daţi-mi numai câteva minute şi vi-l aduc.

Laidcliff se încruntă.

— Nu sunt deloc amuzat, spuse el.

— Dar nici Regina Victoria nu eşti, m-am repezit spre el şi m-am ridicat. Iar eu nu sunt băiatul responsabil cu distribuirea coletelor, sunt ziaristă. Khuruchabja nu este Jupiter; *expediaţi-vă prin poştă* nenorocitul de pachet. Brusc am îndreptat un deget spre capul sec. Sau trimiteţi-l pe el. Doar vorbeşte *perfect* markundi – pentru ce dracu' aveţi nevoie de *mine?*

— Tu ai paşaport valabil, spuse Arlando.

N-avea niciun sens ce spunea, până când capul sec îşi ridică privirea şi spuse liniştit:

— Eu sunt pachetul.

Pentru a fi un jurnalist bun, trebuie să ştii câte-n lună şi-n stele şi să faci legăturile foarte repede. În acel moment puteam practic să aud cum îmi zdrăngăne rotiţele în cap. John Halton nu era un cap sec. Era, fără nicio intenţie de a face un joc de cuvinte, proprietatea guvernului.

Acum se uita la mine cu acelaşi zâmbet cuminte pe faţă. Continuam să mă holbez la el cu gura larg deschisă în timp ce secătura guvernului turuia.

— Înaltul Sprijin al lui Allah, Excelenţa Sa Lawrence Abdul bin Hassan al Samir al Rashid, a avut anumite probleme cu strunirea congregaţiei sale în urma unor recente şi destul de neplăcute confruntări ecleziastice care au avut loc în Khuruchabja. Larry are nevoie de un bun bodyguard care să poată de asemenea să fie şi consilier militar, cineva pe a cărui

imparţialitate şi loialitate să se poată bizui. Astfel că – Laidcliff rânji şi arătă cu capul în direcţia lui Halton – i-l dăm pe John. Dar ar fi destul de… indiscret din partea guvernului nostru să-l trimită direct. Cred că vei fi de acord că nu putem să-i lipim pur şi simplu câteva timbre pe frunte şi să-l punem în cea mai apropiată cutie poştală. Urmează ca tu să-l iei pe Johnny de aici ca pachet şi să-l duci până la Staţia Orbitală Clarke, unde îl aşteaptă documente cu ajutorul cărora să poată trece fără probleme de cercetarea atentă a celor din Khuruchabja. Veţi sta la hotel Hilton o săptămână înainte de a zbura împreună la Nok Kuzlat. Acolo mai petreceţi o săptămână sau două ca turişti. Luaţi-vă o vacanţă, distraţi-vă. Apoi tu pleci, John rămâne. Laidcliff zâmbi atotcunoscător. Poţi chiar să scrii un reportaj sau două cât eşti acolo, despre fabrica de covoare sau ceva asemănător, ceva care să dea bine.

Nu mai văzusem niciodată până atunci de-aproape şi nu mai cunoscusem personal un fabricat; nu că ar fi mulţi oameni care să fi văzut! Puţinii pe care îi întâlnisem erau de obicei filmaţi plutind ameninţător şi protector în jurul preşedintelui şi al altor demnitari mai mici, colegii lor umani de la Serviciile Secrete părând neîndemânatici şi necorespunzători în comparaţie cu ei. Curiozitatea mea cumplită mă ţinea prea ocupată căscând gura la Halton pentru a-i mai da prea mare atenţie ticălosului. Dar spusele lui începuseră oricum să-şi facă efectul.

— De ce eu? Şi nu de ce *eu,* dar de ce un *ziarist,* pentru Dumnezeu? Aş putea pur şi simplu, când ies de aici, să dau drumul la o poveste ca aceasta în reţea şi apoi să privesc cum succesul la public al GBN urcă până la cer!

Laidcliff îşi încrucişă mâinile, uitându-se la mine ca o pisică mulţumită.

— N-ai apuca să faci nici trei paşi, răspunse el arogant.

Am simţit întâi că-mi fuge şi apoi că mi se ridică sângele în obraji.

— Fascist nenorocit… am spus, sau am început să spun înainte să mi-o reteze Arlando.

— Nu-mi ameninţa oamenii, i se adresă el lui Laidcliff cu o voce plată. Niciodată.

Arlando putea să fie cu adevărat înfricoşător atunci când vroia.

Se aşternu o tăcere lungă şi rece. Apoi Laidcliff ridică moale din umeri marcând punctajul: zero la zero.

Permiteţi-mi să fac o mică pauză în derularea povestirii pentru a explica ceva: vedeţi dumneavoastră, este treaba fiecărui guvern, chiar şi a guvernului nostru – în special a lui – de a crea ştiri pe care apoi să încerce să le ascundă. Este treaba mass-mediei să se prindă de acest lucru şi apoi să scrie despre ele cât mai mult posibil. A Patra Putere în Stat a manipulat întotdeauna poporul, iar A Doua a controlat întotdeauna vârful piramidei politice.

Întreaga istorie referitoare la mass-media şi guvern a fost aceea a unei coexistenţe dureroase, care a dus la un buboi urât în perioada Vietnamului. Guvernul a învăţat, spre disperarea lui, că trebuie să câştige puterea pe care o are televiziunea asupra inimilor şi minţilor americanilor. Noul teren de luptă a devenit astfel manipularea polilor opiniei publice. Până la războiul din Golf, îşi instruiseră pentru relaţiile cu publicul propriii lor oameni unşi cu toate alifiile, toţi oameni obişnuiţi, plăcuţi, prietenoşi, spirituali şi complet inutili. S-au strâns o grămadă de filme în spirit hollywoodian cu efecte speciale despre chestii explozive pentru a fi în pas cu evenimentele. Cineva chiar s-a informat şi a început să dubleze efectele sonore.

La început, singurele ştiri reale erau cele pe care *nu vroiau* să le spună, dar mass-media a căzut de acord că în timpul conflictului restricţiile erau necesare pentru siguranţa Fetelor şi Băieţilor Noştri în Uniformă. Spiritele s-au înfierbântat, dar convenţia a fost respectată… până când doi dintre acei frumoşi şi amabili informatori ai Pentagonului au fost prinşi cu minciuna. Acest lucru a provocat primul bubuit de tunet al rebeliunii, mass-media refuzând să mai accepte porcăriile periate. Armata a aruncat oase mai mari, iar reporterii şi-au arătat colţi mai mari. Acestea, combinate cu cenzura mult mai puţin sofisticată şi dezinformarea din partea ţărilor cu care americanii erau teoretic aliaţi, făceau ca reporterii să fie nişte oameni foarte nefericiţi.

Mai puţin de cincizeci de reporteri din cei peste o mie din acea zonă au mai avut permisiunea de a ieşi din camerele de hotel unde erau consemnaţi. Reporterii au început să constrângă cartelul oficial de presă, ca o şcoală de peşti carnivori flămânzi, cu ameninţarea unor războaie aflate în cadrul altor războaie şi tot aşa. Cu cât armata făcea mai multe presiuni asupra cartelurilor, cu atât reporterii se luptau mai mult pentru a li se strecura printre degete. Unii erau prinşi de inamic, alţii de propriii lor oameni. Unii chiar se certau cu ceilalţi reporteri de teren pentru accesul la o informaţie cât de mică pe care o puteau obţine, dar majoritatea rămâneau în final fără reportaje sau filme. Puţinii care totuşi au reuşit au făcut carieră.

Până să răcnească americanii „Opriţi!” şi să-şi ruleze creditele, două ţări erau în ruină, oraşe distruse, în timp ce şacali în uniforme adecvate mişunau prin măcel şi se certau pentru împărţirea trofeelor. Ţapii ispăşitori erau judecaţi în tribunale ad-hoc în timp ce puţurile de petrol înnegreau cerul. Un preşedinte al Statelor Unite încă mai strângea ultimele linguşeli în timp ce oamenii săi îi furişau mobila prin uşa din spate a Casei Albe.

Dar războiul din Golf a fost principala victorie a mass-mediei de la Vietnam încoace şi nu s-a pierdut nicio secundă pentru recâştigarea teritoriului. Nu numai că bombele noastre „deştepte” nu erau chiar atât de deştepte, dar nici bombele noastre tâmpite nu erau chiar atât de eficiente pe cât ar fi vrut armata să credem noi toţi. În loc de a ovaţiona trupele victorioase în trecerea lor prin Bagdad, domnul şi doamna Couch Potato din Peoria au urmărit la primele ştiri un şuvoi nesfârşit de refugiaţi, copii murind de frig şi holeră, oameni disperaţi luptându-se pentru mâncare şi medicamente, bătuţi la graniţă de trupele aliate. Mass-media reamintea celor de Acasă că a câştiga o luptă nu însemna câştigarea unui război. O mulţime de informaţii au fost îngropate pur şi simplu în deşert pentru totdeauna, mulţumită acelor modele militare patriotice suficient de receptive pentru a efectua un control al distrugerilor, braţe şi picioare ieşind din nisip acolo unde tancurile îngropaseră rapid soldaţii inamici. Dar totul începuse

să scârţâie în jurul idealului american de Război Curat. Încă o dată opinia publică începuse uşor să se clatine.

Guvernul iniţiase o serie de conferinţe de pace în Orientul Mijlociu, neliniştit pentru ceea ce odată fusese o reuşită categorică a politicii externe, în timp ce evita problemele interne inutile. În loc ca centrele de votare să reflecte noutăţile, mass-media a transformat electoratul însuşi în ştiri, distrugând pe oricine le stătea în cale. *Electoratul demonstrează scăderea dramatică a popularităţii preşedintelui! Daţi afară leneşul…*

Între timp, Orientul Mijlociu s-a întors la afaceri ca de obicei, în vreme ce Vestul continua cu aroganţa sa oarbă, neîndemânatică, să aducă în Orientul Mijlociu Adevărul, Dreptatea şi Modul American de a Face Afaceri, saudiţii şi kuwaitienii reveneau la tradiţionalele lor represiuni feudale, iar israelienii şi palestinienii se ciorovăiau la nesfârşit pentru pământ şi culoarea pe care ar trebui să o aibă tapetul la următoarea conferinţă de pace. Iordanienii transportau pe ascuns petrolul atât de necesar de la incorigibilii de irakieni, iranienii îşi continuau ruga pentru omorârea civililor americani întru marea glorie a lui Allah, egiptenii începeau să tragă în turişti, iar algerienii începeau să tragă unii în alţii. Sirienii îi atacau în bandă pe libanezi, iar împreună aceştia îi atacau în bandă pe libieni, în timp ce garderoba lui Gaddafi devenea pur şi simplu din ce în ce mai bizară.

Era cu mult timp înainte ca epuizarea să fie întâmpinată ca o pace instaurată în deşert. Până la acea dată, majoritatea reporterilor împachetaseră şi plecaseră, iar soldaţii ghinionişti rămăseseră să scotocească printre rămăşiţele alese cu atenţie. Apetitul american era, şi este, foarte selectiv: numărul de gloanţe de tanc de 50 mm, golite de uraniu, care murdăreau deşertul, s-a ridicat la miliarde, dar, pentru un motiv oarecare, acest lucru nu a putut fi filmat pentru ora 11:00. Numărul crescând de avorturi în rândui femeilor beduine, sau întâmplarea cu oaia cu două capete au fost atât de repede îndepărtate şi cu uşurinţă ignorate, ca şi nivelul scăzut al radiaţiei care pulsa în nisipurile mişcătoare. Din când în când, poate, un vânt plăcut bătea printre fanaticele capete acoperite ale deşertului, ceea ce era bine, căci aducea câteva puncte în

plus în stabilirea popularităţii preşedintelui, indiferent de preşedinte, căci oricare ar fi fost, până la urmă tot îmbătrânea.

Americanii au apreciat întotdeauna imaginea Călăreţului Singuratic făcător-de-bine, detestând în acelaşi timp să-şi asume orice răspundere care depăşeşte un muşuroi de furnici. A fost nostim să le tragem câteva la fund musulmanilor, să ne batem puţin cu pumnii în piept, să ne răzbunăm pentru toţi ostaticii omorâţi, avioanele bombardate, pentru toate insultele şi injuriile, reale şi imaginare. Irakul era ca o pisică leşinată. Somalia era doar o adunătură de amărâţi de cincisprezece ani. Am făcut minuni în Haiti, dar în vreme ce Bosnia măcar aparţinea albilor, ei erau musulmani şi nu aveau petrol deloc. Şi-apoi, asta era problema Europei. Noi am fost târâţi în Khuruchabja împotriva dorinţei noastre, Br'er Rabbit[3].

Întotdeauna va exista un nou moment de criză pentru hrănirea apetitului insaţiabil al publicului; un alt conducător al lumii asasinat, un alt crah pe Wall Street, un alt cutremur, o altă naţiune care să-şi declare nenorocita de independenţă, o altă campanie prezidenţială şi un alt preşedinte, un alt rival economic de zdrobit, un alt scandal picant despre uciderea vreunui star de film, un alt război civil şi tot aşa. Aşa sunt ştirile. *Le plus c est change.* Capriciosul Ochi al Opiniei publice se întorcea în altă parte.

Dar modul tradiţional de a prezenta ştirile era distrus fără cale de întoarcere. Mass-media se maturizase, A Patra Putere în Stat a devenit o forţă care trebuia luată în considerare, călită în focul nemulţumirilor. Democraţia informaţiilor electronice, aflată în expansiune, hrănea o lume avidă de ştiri, mai repede şi din plin. Din corturile prăfuite ale beduinilor au încolţit antene de satelit ilegale, sugând cu aviditate aceleaşi unde care erau pompate în sufrageriile din Kansas City. Mass-media a invadat plaja de la Mogadiscio cu reflectoarele Kleig şi camerele de luat vederi înainte ca marina să-şi fi udat cizmele. În Sarajevo şi Bihac, fotografii au putut călca cu îndrăzneală acolo unde trupele armate ale Naţiunilor Unite s-au temut să calce. Reporterii

---

[3] Personaj din filmele de desene animate americane care reuşeşte întotdeauna să păcălească celelalte animale din jurul lui care vor să-i facă vreun rău (n. tr.).

ajunseseră la liniile Ceceniei rebele înainte ca trupele ruseşti să fi ştiut măcar unde erau acestea. Când a început războiul din Khuruchabja, ziariştii rezervaseră deja toate camerele disponibile de hotel.

Naţionalităţile au mai puţină importanţă decât afilierile ziaristice, „graniţele” noastre de ştiri sunt apărate cu mare grijă. Avem propriile noastre arme şi moduri de a ne proteja oamenii în timp ce ţinem diferite guverne la un relativ respect sub ameninţarea permanentă de expunere publică a afacerilor lor ruşinoase. Ei ne împiedică să devenim prea obraznici şi încrezători în noi folosindu-se de obişnuitele minciuni, acte subversive şi autocraţia despotică.

Dar ascultându-l pe Laidcliff, nu mi se părea să fie vreun avantaj de partea noastră.

— Eşti o ziaristă de bună-credinţă, continuă acesta. John va merge cu tine la Khuruchabja în calitate de operator al GBN. În felul acesta legătura cu birourile noastre este cât se poate de vagă, o acoperire perfectă.

— Şi ce mă va reţine de a da totul în vileag imediat ce mă voi întoarce?

Bineînţeles că ştiam ce. Vroiam doar să-l aud pe cretinul ăsta spunând-o. O să-mi serviţi obişnuitele „ştim unde locuieşti” sau „n-ai să mai lucrezi niciodată în acest domeniu”?

Ar fi putut să mă ameninţe, dar ceea ce aranjase mai înainte cu Arlando îi ştersese intimidarea de pe buze.

— Agenţii FBI pot fi foarte meschini.

— Si noi la fel.

— Nu, răspunse el. Nu cred că este necesar. Apoi se uită la Arlando. Aşa este?

Şeful arăta ca şi cum mâncase o baligă mare. Hmm!

— Eu *nu* mă întorc în Khuruchabja, m-am auzit spunând calm. *De unde aproape că era să nu mă mai întorc prima oară,* îmi venea să adaug. Asta nu l-a speriat pe Laidcliff. Nu e treaba mea să infiltrez spioni în guvernele străine, ăsta e punctul tău forte. Treaba mea este să vă prind asupra faptului pe voi, proştilor, lucru pe care mi-l uşurezi al naibii de mult.

— John nu este spion, ci doar consilier, spuse Laidcliff, la fel de inocent ca un ţânc de doi ani mânjit la gură cu ciocolată.

Am râs în bătaie de joc.

— Te rog. Atunci ce erau toate acele bombe termonucleare cu amprentele voastre pe ele? A, da, uitasem: „utilaje agro-industriale”.

— Nu poţi să ne pui pe noi la zid cu asta, spuse Laidcliff, îngustându-şi ochii. Asta a fost înainte ca Departamentul de Stat să se unească…

— Potoliţi-vă, amândoi, spuse Arlando liniştit.

Ca nişte şcolari ofensaţi, ne-am oprit din ceartă, aruncându-ne priviri duşmănoase unul altuia. Halton continua să stea în colţ, cu ochii strălucind în alertă ca ai unui câine poliţist bine dresat, interesat de bufoneriile ciudate ale stăpânului său fără să înţeleagă nimic din ele.

— N-aş putea să scot de-aici nici măcar o poveste mai de doamne-ajută, aşa că nu este absolut niciun stimulent pentru mine, i-am spus lui Arlando, iar apoi lui Laidcliff: Iar eu n-am reacţionat niciodată bine la ameninţări, aşa că duceţi-vă dracu’.

Am zâmbit dulce.

— Dar n-am spus că nu va exista niciun stimulent. Laidcliff părea că se amuză. Tu doar ai întrebat ce te-ar *împiedica* să dezvălui povestea.

Am reflectat o clipă asupra acestui lucru, apoi m-am uitat din nou la Arlando, speculativ. Se mulţumi să ridice o sprânceană, ceea ce spunea multe. Mă întrebam dacă fusese mituit sau şantajat, dar în ambele cazuri ştiam că urma să fiu târâtă înapoi în Khuruchabja cu sau fără voia mea. Am hotărât că-i mai bine să profit cât mai mult de pe urma afacerii mârşave.

— Dacă vreţi să transpire ceva, vine întâi la mine! *În exclusivitate.* Şi să aveţi grijă să fie ceva gras.

Nu era prea mult, dar era totuşi ceva. Scurgerile de informaţii sunt cam singurele modalităţi de comunicare semicinstită între mass-media şi guvern. Concurenţa în lumea ştirilor este pe viaţă şi pe moarte, iar GBN se lupta să se menţină pe locul doi. Suntem numărul doi, trebuie să ne străduim din răsputeri să ne menţinem la suprafaţă.

Laidcliff rânji, ca un rechin.

— Spune-mi *Son of Deep Throat.*

Triumfător, îşi permitea să facă glume nepotrivite. Am parcurs detaliile programului; apoi toată lumea se ridică, cu excepţia mea.

— Pe mâine, îmi spuse Laidcliff, apoi către Arlando: Mi-a făcut plăcere.

Îl lovi uşor pe Halton cu palma pe umăr. Să mergem, Johnny.

Halton se întoarse către şefu'.

— La revedere, domnule, zise incredibil de politicos.

Arlando ezită un moment, apoi îi întinse mâna.

— Succes.

L-am admirat pe Arlando pentru asta. Clasă adevărată. Halton îi strânse mâna în timp ce Laidcliff chicotea. Halton îmi aruncă o privire şi nu schiţă niciun gest. N-aveam niciun chef să-l mai ating vreodată.

— Ne mai vedem, am spus cu un salut batjocoritor.

Halton salută din cap şi ieşi după clovn.

Arlando mi-a permis să stau în biroul lui fără să spun nimic preţ de câteva minute, lăsându-mă să mă gândesc la grămada de rahat care căzuse pe capul meu de văduvă amărâtă. Arlando era unul dintre puţinii care ştiau prin ce trecusem în Khuruchabja şi de ce nu vroiam să mă întorc. În cele din urmă, spuse:

— Încă mai poţi să te retragi, Munadi. Eu nu te pot forţa la nimic.

Am pufnit. O spunea de formă, amândoi o ştiam.

— Vai, mulţumesc, şefule!

— Uite ce e, îndeplineşte-ţi comisionul şi întoarce-te aici, OK? Nu este o sarcină, nu va fi nicio poveste. *Nu* te implica.

Indiferent cu ce rahat îl aveau la mână pe Arlando, probabil că era periculos.

— Mie îmi convine, am spus acru. Dar îmi rămâi dator vândut.

Zâmbi şi dădu din cap aprobator.

— Şi cum vrei să o joci pe-asta?

Am oftat. La dracu'! Mi-am învârtit pe deget o buclă din părul care îmi atârna până la umeri. Şi tocmai mi-l aranjasem frumos.

— La fel ca ultima dată.

Arlando sună la departamentul de documente, iar eu am plecat să mă tund.

DOI

— Bună ziua şi vă mulţumim că zburaţi cu compania American Orbital, spuse femeia din spatele ghişeului, toată un zâmbet profesional. Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Mi-am aşezat singurul geamantan pe jos lângă o PortaNet nou-nouţă şi i-am întins biletele mele. Este un obicei prost al ziariştilor, dar în timp ce-i urmăream degetul mare răsfoind repede printre acte, unghiile lungi cu manichiura perfectă (ale mele arătaseră la fel de bine cu o zi înainte) zgâriind suprafaţa sensibilă, am categorisit-o imediat: nu era suficient de drăguţă pentru a fi un cap sec, dar era destul de deşteaptă să facă faţă.

— Paşaportul, vă rog.

Îşi ridică privirea.

Laidcliff alesese bilete clasa întâi, nu din curtoazie, ci pentru că prezentarea la Oficiul Amiralităţii oferea mai multă discreţie. El şi Halton se aşezară în spatele meu în timp ce îi înmânam femeii paşaportul.

Am două, amândouă valabile şi legale… mai mult sau mai puţin. În paşaportul meu particular e trecut numele Kahlili şi sexul feminin. Apoi am paşaportul special cu vizele pentru anumite tipuri de muncă pe teren, pe care nu-l mai folosisem de ani de zile, identic cu celălalt. Numai că prenumele meu era format din iniţialele „K.B.” iar sexul – masculin. Când am apărut în cămaşă albă, cu cravata de mătase vârâtă cu grijă în costum şi părul tăiat scurt, ca o cioară, Laidcliff m-a privit de parcă era gata să moară de râs. Halton nici măcar n-a clipit. Nici nu mă aşteptasem s-o facă.

Umbre opace tremurau de-a lungul geamurilor protectoare, de ambele părţi ale biroului funcţionarei – alţi pasageri care se prezentau înaintea zborului. Singura conversaţie care putea fi auzită era a noastră.

— Călătoriţi singur astăzi?

Aruncă o privire către însoţitorii mei.

— Suntem împreună.

Mi-am îndreptat degetul cel mare către Halton fără să mă uit la el.

— Aveţi locuri la geam sau spre interval?

— Spre interval.

Femeia punea întrebările obişnuite, aranjând biletele în ordine. Singura mea valiză se mişca încet pe bandă în timp ce ea îmi verifica prin scanner staţia PortaNet pe care o luasem cu mine ca bagaj de mână. Apoi îmi strecură paşaportul în detector şi împinse câţiva centimetri perniţa pentru mâini înspre mine. Mi-am pus palma dreaptă pe suprafaţa ei albă şi holoecranul scoase la iveală imaginea potrivită, deşi puţin mai subţire şi mai tânără. Se auzi un sunet ascuţit şi aparatul îmi scuipă afară paşaportul. Femeia mi-l înapoie, cu acelaşi zâmbet profesional pe buze.

— Mulţumesc, domnule.

Îşi îndreptă atenţia spre Halton. Zâmbetul adresat întruchipării tipului înalt, brunet şi chipeş era evident mai luminos decât cel care îmi fusese adresat mie.

— Paşaportul, vă rog.

— Nu are, spuse Laidcliff, vădit amuzat.

Ea păru surprinsă, apoi şi mai surprinsă atunci când el îi arătă legitimaţia de la guvern. Aprecierea mea asupra ei, cu toate acestea, era corectă. Laidcliff despături foaia lui Halton şi ea o citi repede şi competent. De data aceasta, când îşi ridică din nou privirea ochii ei erau impasibili.

— Va trebui o autorizaţie de la superiorul meu pentru asta, spuse ea. Aşteptaţi aici câteva minute, vă rog!

— Nu ne mişcăm de aici până te întorci, iubito, spuse Laidcliff, lasciv.

Zâmbetul ei profesional se strânse un milimetru, singurul indiciu de aversiune. Se întoarse în scurt timp, însoţită de o versiune a ei mai mare ca vârstă, rece şi eficientă. Aceasta verifică în linişte documentele, apoi mi le înmână mie.

— Sunteţi dispus să declaraţi că dumneavoastră sunteţi posesorul documentului, domnule Sulaiman? mă întrebă ea politicos.

— Temporar, am bolborosit în timp ce împătuream documentele şi le îndesam într-un buzunar lateral de la PortaNet.

— Mă scuzaţi, ce-aţi spus?

— Da, am rostit eu răspicat, înălţându-mi capul. Declar că domnul Halton este bodyguardul meu personal.

De vreme ce aşa spunea şi hârtia… Este un lucru rar, dar nu nemaiauzit, ca cei obscen de bogaţi să aibă drept gărzi de corp, sau ca guvernul să-i numească funcţionari suplimentari pe lângă birocraţii de la nivel înalt, care în general fac parte, în primul rând, dintre cei cumplit de bogaţi. Desigur, cei cumplit de bogaţi nu zboară la clasa economică, astfel că experienţa personalului de la acea companie era limitată.

Ziariştii, care în general zboară la clasa a doua, fireşte că nu au salarii suficient de mari pentru a-şi permite extravaganţe ca patronii lor, dar guvernul mi-a râs pe înfundate pe la spate neluând în considerare toate ciudăţeniile situaţiei.

— Totul pare în ordine, spuse supervizorul, înmânându-i lui Halton biletul său. Dacă dumneavoastră şi – ezită – domnul Halton doriţi să aşteptaţi la bufet, vă vom chema înainte de îmbarcare.

Mi-am aruncat PortaNet-ul pe umeri şi m-am îndreptat către bufet fără să mă obosesc să văd dacă Duetul Dinamic mă urma. Uram situaţia, nu vroiam decât să se termine totul.

Un puşti slăbănog într-un costum sobru de chelner ne-a luat comenzile, iar dacă bârfa se întinsese, el nu lăsa să se înţeleagă acest lucru. Halton nu comandă nimic, iar Laidcliff, după cum era de aşteptat, ceru un gin Gordon şi un Nouvelle Perrier. Eu am comandat un scotch sec. Fără gheaţă.

— Băutura unui bărbat adevărat, remarcă zeflemitor Laidcliff.

— Să te ia dracu’! i-am răspuns încet şi am sorbit în timp ce el râdea satisfăcut.

Mă aşteptam de la el să facă şi unele comentarii prosteşti referitoare la preferinţele mele sexuale, dar m-a scutit de ele. Cred că l-aş fi trântit la podea chiar acolo dacă ar fi făcut-o, demonstrându-i „bărbăţia” mea, ca să zic aşa. Pentru cineva care vroia de la mine să-i transport bunuri într-un teritoriu ostil ca un favor pentru o organizaţie care nu mă interesa în niciun

fel, Laidcliff nu se arăta prea recunoscător. Dar mai avusesem de-a face cu oameni ca el şi ştiam că mojicia era un defect congenital. O persoană luminată şi caritabilă nu i-ar putea rezista. Ce păcat că nu sunt o persoană luminată şi caritabilă!

După o aşteptare interminabilă de vreo zece minute, apăru o însoţitoare de bord a companiei Orbital, îmbrăcată într-o uniformă albastră.

— Clasa întâi se îmbarcă acum la poarta numărul şapte, spuse şi toată lumea din bufet îşi luă servietele, îşi închise calculatoarele portabile şi biletele verificate şi răsverificate şi se grăbi spre poartă.

Laidcliff se târî după noi când ne aşezarăm la coada scurtă pentru clasa întâi.

— Ei bine, copii, distracţie plăcută, spuse el în timp ce înmânam biletele însoţitorului care stătea la poartă. Să-mi trimiţi o vedere, Halton.

— Da, domnule.

Zâmbetul său nu se dezminţea niciodată.

— Vorbim mai târziu, Kay Bee, îmi spuse, apoi râse şi mă privi sugestiv. De-acum este numai al tău.

În momentul acela am hotărât că ar trebui să o încaseze de la mine, într-un fel sau altul. Nu era decât un nenorocit tipic de la guvern şi orice pedeapsă ar fi fost prea mică, dar în următoarele ore m-am distrat copios imaginându-mi diferite scenarii de răzbunare.

M-am înclinat către el, atingându-i uşor braţul, zâmbindu-i cât mai dulce posibil.

— Nu te teme, iubitule, i-am spus cu o voce joasă, sexy. Mă păstrez pentru tine.

Mi-am ţuguiat buzele şi am mimat un sărut.

M-a încântat să-i urmăresc reflexul. Ochii săi îi spuneau că sunt bărbat înainte să-l pocnească adevărul că eram de fapt femeie. Apoi privi iute împrejur, temându-se că l-ar fi putut vedea cineva şi ar fi putut crede că este poponar. A fost rândul meu să-i arunc o privire lacomă şi să zâmbesc cu subînţeles. Se îndepărtă repede, cu gâtul ieşindu-i roşu din guler.

Un zbor cu un orbital este foarte asemănător cu zborul oricărui alt avion, deşi de cele mai multe ori am luat clasa

Economic, fotolii incomode, înghesuite ca sardelele, mâncare veche, însoţitori morocănoşi şi surmenaţi şi niciodată suficiente reviste sau perne. Dar e mai bine decât cu clasa Coşciug, cunoscută şi ca „Biletul de Dormit Extraeconomicos”. Sub noi, bine împachetate în burta avionului, erau îngrămădite rânduri întregi de clienţi comatoşi, care au „dormit” pe parcursul întregii călătorii, fără să aibă nevoie de însoţitori de bord, mâncare sau cafea. Dacă am sări în aer, ei nici n-ar şti, ceea ce unii ar putea considera acest lucru un avantaj. Dacă eu mă prăbuşesc în flăcări, vreau să *ştiu* când se întâmplă.

Niciodată nu mi-a plăcut ideea unei clase întâi separate. Ar trebui să trăim cu toţii într-o societate cu drepturi egale, cel puţin teoretic, nu-i aşa? Era ceva dezgustător în modul cum stăteam alături de aristocraţii snobi şi atât de bine îngrijiţi în timp ce imaginea dezagreabilă a oamenilor obişnuiţi, mutându-se dintr-un loc în altul, striviţi în scaunele atât de apropiate, încât erau nevoiţi să stea mai tot timpul cu genunchii la gură, era izolată la o distanţă estetică.

Pe de altă parte, îmi place ideea cu toată băutura gratuită pe care o poţi consuma ca să-ţi treacă timpul mai repede.

— Doriţi să serviţi şampanie? ne întrebă însoţitorul de bord în timp ce aşteptam să decolăm.

Laidcliff îmi retezase înclinaţia către scotch.

— Screwdriver[4], dacă aveţi. Dublu.

— Desigur. Apoi îl privi cu duioşie pe Halton, cu un zâmbet aprins. Dumneavoastră doriţi ceva, domnule? spuse aproape torcând.

M-a deranjat, aşa ilogic cum era. Eram incapabilă să atrag un bărbat, indiferent *care*-mi era sexul.

Halton se uită la mine şi aşteptă.

— Nu mă întreba pe mine, nu mă interesează! am spus tăios.

Însoţitorul se retrase prudent, interpretându-mi greşit furia ca gelozie.

— Aveţi whisky pur? întrebă Halton.

— Glenfiddich e bine?

— E foarte bine, mulţumesc.

---

[4] Votcă cu suc de portocale (n. tr.).

Când însoţitorul se îndreptă spre următorul răsfăţat care se îndopa în neştire în cabina trântorilor, Halton spuse încet:

— Eu nu mă îmbăt. Dar îmi place gustul.

Părea complet relaxat şi liniştit.

— Nu e nevoie să-mi explici mie nimic, am spus cu răutate.

Eu nu eram nici relaxată, nici liniştită. Vroiam ca alcoolul să-mi calmeze nervii din stomac. Halton se uită la mine câteva momente, cântărindu-mă cu privirea sa distantă, şi apoi mă lăsă în pace.

Avionul decolă; eu beam votcă cu suc de portocale în ritmul în care mi le putea aduce însoţitorul, în timp ce Halton îşi savura whiskyul şi răsfoia revista lucioasă a companiei Orbital. Pe fereastră se vedea cum cerul se transformase în albastru intens. Din locul meu nu puteam să văd pământul, dar ştiam că era vizibil.

Nu a fost un zbor lung, dar atunci când zbori cu clasa întâi au ei grijă să simţi că zbori într-adevăr cu *clasa întâi.* Era ora 2:00 după-amiaza când am decolat, suficient pentru ei să o considere oră de prânz. De-abia ridicase pilotul roţile, că însoţitorii de bord se şi grăbiră pe interval împărţind argintăria de masă. Argint adevărat. Şerveţele de pânză. Caviarul era de morun alb din Marea Caspică, somonul fiert cu fettuccini era servit în porţelanuri de Limoges, iar cafeaua era de cea mai bună calitate jamaicană. Am mâncat pentru că nu aveai ce să faci altceva şi, oricum, altcineva plătea. Dar după cafea am luat alt cocteil.

Următoarea votcă a fost servită într-un pahar care avea fundul din plastic Velcro astfel făcut pentru a putea fi fixat de tavă, un semn sigur că în curând urma să ni se ridice stomacul în gât. Consumasem destulă votcă pentru a-mi uşura tensiunea care îmi urcase uşor între omoplaţi cu o zi înainte. Stomacul plin mă făcea letargică şi îmi simţeam capul uşor amorţit. Când am privit din nou pe fereastră, cerul devenise negru.

Halton îmi aruncă o privire printre pleoapele întredeschise, îşi desfăcu brusc centura de siguranţă şi îşi lăsă corpul să alunece câţiva centimetri în jos zâmbindu-mi plăcut surprins, un zâmbet larg şi curat de copil. Am râs, uitând totul pentru câteva clipe.

— Zbori prima dată cu acest tip de avion?

Se împinse la loc şi îşi prinse din nou centura de siguranţă, puţin stânjenit, sau aşa îmi părea mie. Pur şi simplu încântător, acel moment de timiditate stânjenită.

— Da, admise el. Nu sunt un călător prea pasionat. Făcu o pauză, apoi continuă: Adevărul este că e prima oară când ies din Virginia.

— Chiar aşa? am chicotit. Ei bine, ai, într-adevăr, aerul acela suav şi cuviincios de animal de casă sofisticat.

— Ca zidit în mine.

I-am întors zâmbetul înainte să-mi amintesc ce era şi pentru cine lucra. Altădată mă păcăliseră alţii mai tari decât el.

— Sunt convinsă, am spus rece.

Imediat m-am simţit ca o netoată; el clipi şi pentru o clipă i-am citit suferinţă şi tristeţe în ochi înainte ca masca politicoasă să-i revină. Expresia rezervată era fără cusur. Eram surprinsă; nu-mi trecuse prin cap că şi fabricații pot simţi durerea. M-am gândit să-mi cer scuze, apoi am înţeles că era exact ceea ce dorea el să fac. Halton nu era decât un agent CDI care încerca să-mi manipuleze compasiunea pentru a-şi realiza planurile secrete. Nu aveam nicio intenţie de a coopera cu ei mai mult decât o făcusem deja şi încercam să mă conving că a cere scuze unei biomaşini nu avea mai mult sens decât a te scuza în faţa unui cuptor cu microunde. N-aş putea spune că am reuşit.

Halton se întoarse la revista sa, apoi se uită pe fereastră atunci când nava s-a răsucit, Pământul fiind astfel deasupra noastră în loc să fie sub noi. La un moment dat eu am aţipit, trezindu-mă la timp ca să observ cum o stea care nu clipea devenea mai luminoasă decât celelalte. Pe ecranul fixat pe spătarul scaunului din faţa mea, Chad McQueen leşina în braţele lui Allison Eastwood, amândoi îmbrăcaţi subţire şi transpirând artistic într-o junglă africană indigenă doar platourilor de filmare ale Studiourilor Vancouver Screen. Halton asculta un curs de limba italiană la o cască introdusă într-o singură ureche în timp ce studia un număr învelit cu o copertă de plastic al revistei *Cosmopolitan.*

Trecu încă o oră, în care nava a continuat să bage viteză, încadrându-se pe orbită în timp ce Staţia Clarke Orbital devenea din ce în ce mai mare. În golul de aer, totul părea mai aproape

decât era în realitate. În timp ce aterizam, o mahmureală intensă începu să-mi atace lobii frontali cu lovituri de pumn răutăcioase. A trebuit să aşteptăm la bord până când nava a fost coborâtă cu elevatorul, stârnindu-ne o senzaţie de atracţie gravitaţională. Era mai mică decât a Pământului, dar nu eram suficient de uşori ca să putem ţopăi încolo şi-ncoace precum cangurii.

Hilton era doar una dintre companiile internaţionale ale Staţiei Clarke Orbital. Staţia însăşi era ca două jumătăţi de roată imense, asemănătoare cu hipodromul denumit Hammerhead pe care îl ştiam de copil. Staţiile de aterizare se aflau chiar în mijloc, având o parte deschisă pentru navetele care veneau şi plecau, cealaltă parte fiind ataşată la un captator solar perpendicular pe staţie. Captatorii stăteau pe loc în timp ce staţia se mişca în jurul axei, ca un titirez imens şi încet, într-o rotaţie geosincronă. Două spiţe uriaşe care duceau către ambele capete ale staţiei, terminate cu spiţe mai mici conectate la o serie curbă de arcuri, cele două capete rotindu-se unul în jurul celuilalt – partea denumită „Polul Sud” pentru afaceri şi agrement, iar partea denumită „Polul Nord” pentru nu-ai-de-ce-să-pui-prea-multe-întrebări. Fiecare Staţie Orbital – pe-atunci erau doar trei, a patra nu fusese terminată încă – era construită cu polii suficient de depărtaţi pentru ca efectul Coriolis la rotirea celor două jumătăţi să fie minim.

Minim sau nu, exact ca hipodromul Hammerhead din copilărie, tot avea o tendinţă de a le crea oamenilor senzaţia de vomă, mai ales nou-veniţilor care au consumat înainte un galon sau două de votcă cu suc de portocale. Băieţii de serviciu care aşteptau la hotelul Hilton Polul Sud mi-au luat repede şi eficient PortaNet-ul din strânsoarea mea delicată, ne-au depozitat pe noi şi bagajele noastre în micul lor transportor şi ne-au dus în mare viteză să ne verificăm biletele, înainte ca eu să dau afară morunul şi somonul.

Mi-am petrecut următoarele ore întinsă în patul din camera mea de hotel, văitându-mă jalnic şi sculându-mă doar ca să vomit. O dată, Halton bătu precaut la uşa care ne separa camerele.

— Te simţi bine? Pot să te ajut cu ceva?… întrebă el prin placa încuiată, din nuc adevărat crescut pe Pământ, cu cantitatea ideală de îngrijorare în voce.

Mă întrebam dacă fusese nevoit să repete pentru a obţine tonul acela perfect.

Mi-am ridicat capul de pe pernă doar atât cât să gâfâi: „Scuteşte-mă!” înainte de a-mi acoperi gura cu mâna, rostogolindu-mă din pat şi clătinându-mă către toaletă, cu toate învârtindu-mi-se în cap.

În cele din urmă, nu mai rămăsese nimic în stomacul meu de care să scap; timpul şi ficatul meu suprasolicitat curăţaseră rămăşiţele de băutură din sânge. Am avut un somn destul de agitat, apoi m-am trezit la amurg, „ferestrele” camerei de hotel fiind astfel aranjate, încât să-ţi ofere lumina corespunzătoare zonei din care veneai sau în care intenţionai să te îndrepţi. Dar asta nu m-a ajutat; efectul Coriolis mă făcuse să mă simt dezorientată oricum. Mi se spusese că mă voi obişnui. M-am uitat la ceas. Ora cinei. Sau poate a micului dejun.

Presiunea apei de la duş nu era chiar aşa cum mi-aş fi dorit, dar apa era caldă şi vaporii m-au ajutat să-mi limpezesc capul confuz. Părul scurt îmi dădea o senzaţie ciudată la atingere, dar măcar se usca repede. Fusese tuns atât de scurt, că nici nu mai era nevoie să-mi mai dau cu pieptenele. După ce am înghiţit două aspirine, m-am aşezat pe marginea patului, învelită într-un prosop, şi am fumat o ţigară în timp ce mă zgâiam la reflectarea mea masculină din oglindă. Mi-am trimis un sărut ironic.

Îmbrăcată în haine curate, m-am oprit un moment pentru a reflecta înainte de a bate la uşa lui Halton.

— E descuiată, l-am auzit spunând.

Când am deschis-o, l-am văzut stând îmbrăcat pe pat, citind. Rezemat de placa de la capul patului, cu picioarele întinse şi încrucişate la glezne, se uita la mine, pe deasupra cărţii, răbdător.

— Mă duc să iau cina, am spus, gândindu-mă la o formulă mai adecvată, şi am adăugat fără tragere de inimă: Poate că vrei să mergi cu mine.

— Mulţumesc, e foarte drăguţ din partea ta, dar am mâncat deja în cameră.

— Aha!… am observat resturile acoperite de pe o masă cu rotile care aşteptau să fie luate de personalul cu curăţenia. Bine! Mă simţeam destul de rău, vrând ca măcar să fac pace, dar neştiind cum. Nu aveam prea multă experienţă. Am ezitat un moment înainte de a ridica din umeri. Bine, atunci. Pe mâine.

Se uită ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, apoi doar zâmbi în stilul lui supărător de fals.

— Noapte bună.

Am mâncat singură, lăsând aproape toată mâncarea în farfurie, intestinele mele revoltându-se în continuare, apoi m-am îndreptat spre camera mea. În camera lui Halton era linişte, nu se vedea nicio lumină pe sub uşa de legătură. Aşezându-mă în faţa televizorului, am schimbat de zor canalele, aruncând perdafuri prieteneşti concurenţei noastre, până când am găsit Ştirile GBN.

Selectând versiunea în limba engleză, am urmărit întinsă la picioarele patului meu capul turtit al lui Lewis Marlow, transmiţând cu toată seriozitatea ştirile de seară.

Pentru un cap sec Lew era bun, puţin cam îngâmfat, dar un tip destul de plăcut chiar şi atunci când nu era în faţa camerei. Mi-a părut destul de amuzant în’ timpul transmisiei. Era atât de audio-senzitiv, încât mi-am dat seama cine era păpuşarul doar din inflexiunile vocii lui Lew.

— Salut, Rylla. Am făcut trist cu mâna către imaginea lui Lew. Fă-le zile fripte, scumpo!

Am adormit singură într-un pat străin, departe de casă, în timp ce capetele seci îmi cântau suave cântece de leagăn.

TREI

Când am bătut la uşa lui pentru a merge la micul dejun, Halton se sculase şi era gata. M-a invitat înăuntru, apoi a strecurat o notă de hotel în cartea pe care o citea pentru a-şi marca locul unde a rămas şi a pus-o pe birou. Era un roman tipărit demodat, nici măcar un *bookreader.* Am rămas surprinsă când m-am uitat la coperta cu colţurile îndoite.

Era un scandalos roman de dragoste în limba hindustani. Ilustraţia de pe copertă arăta o prinţesă brahmană, plină de bijuterii din aur, rezistând vitejeşte farmecelor unui mogul negricios şi chipeş în timp ce acesta o cocoţa – nici mai mult nici mai puţin – pe un elefant, cu sariul aruncat neglijent pe ea de-abia acoperindu-i pieptul de o mărime formidabilă, cu capul dat pe spate, pe un gât incredibil, ca de lebădă, în timp ce îşi rotea ochii sclipitori implorând zeii.

— Ce dracu' citeşti? am întrebat, copleşită de curiozitate în timp ce mă uitam la graţioasele litere imitând sanscrita reliefate pe coperta cărţii şi împodobite cu un strat auriu tocit.

— *Prinţesa captivă a Lordului Ramachandra,* îmi răspunse el.

Mi-a venit să râd.

— Un roman de dragoste de doi bani cu bărbaţi fatali? N-aş fi crezut că te-ar putea interesa aşa ceva.

Halton nu păru deloc stânjenit.

— Aş citi orice, iar asta a fost tot ce au putut găsi pe raft în afară de reviste, spuse el. Ajută la trecerea timpului. „Cu cât gândeşti mai puţin, cu atât oboseşti mai puţin” cred că se spune despre astfel de cărţi.

Am pufnit şi am plecat să mâncăm. Totuşi, între sucul meu de portocale şi ouăle Benedict, am fost întrerupţi de un grăsan jovial strâns într-un costum foarte scump şi purtând după el o servietă AI[5].

— Kay Bee, strigă el entuziasmat, nu te-am văzut de secole! Ce plăcere să dau peste tine aici! De ce nu mi-ai spus că vii? Am fi putut zbura cu aceeaşi navetă, să ne depănăm amintirile…

---

[5] Artificial Intelligence (n. tr.).

Nu ştiam de unde să-l iau. Îmi strânse mâna viguros, apoi se întoarse către Halton.

— Iar tu trebuie să fii John Halton, holooperatorul lui Kay Bee. Elias Somerton, îmi pare bine de cunoştinţă.

Îi scutură mâna cu acelaşi entuziasm.

Mi-a picat fisa. Am zâmbit.

— Hei, Eli, bătrâne, am spus cu entuziasm, nu ştiam că vii. Ce-ţi mai fac nevasta şi copiii?

— Ei, bine, foarte bine. Te deranjează dacă stau cu voi câteva minute?

— Deloc, aşează-te. I-am arătat cu mâna un scaun liber. Aşadar, nu a mai înaintat divorţ până la urmă? Atunci, ţi-ai lăsat amanta?

Ochii lui Somerton luciră ameninţător, iar tonul vocii îi coborî cu aproximativ douăsprezece octave.

— Nu întinde coarda prea tare, mârâi el în timp ce-şi lăsă corpul să-i alunece pe locul liber.

Zâmbi şi pălăvrăgi în timp ce chelnerul ne privea, deliberând dacă ar trebui să-i pună tacâm nou-venitului.

— N-am să dau buzna în mijlocul mesei voastre, spuse Somerton, revenindu-şi la volumul normal. Am o întâlnire în exact – îşi scoase încheietura mâinii de sub mâneca sacoului şi îşi cercetă ceasul – o jumătate de oră, dar lasă-mă să notez un număr. Hai să ne întâlnim toţi la cină, sau să bem ceva, sau unde vrei tu. Rămâneţi mult timp pe Staţia Clarke?

Auzind acestea chelnerul se arătă satisfăcut şi se îndepărtă cu paşi mărunţi. Somerton îşi puse servieta pe masă şi o deschise. Aceasta părea destul de deşteaptă ca să-şi ţină gura mecanică în timp ce Somerton îi scotocea prin compartimente.

— Cheia este pentru un dulăpior de depozitare de la Nivelul Doi. Vei găsi acolo echipament optic pentru Halton şi toate documentele de care veţi avea nevoie pentru a intra în Khuruchabja, spuse el cu o voce abia auzită. O dată ajunşi la Nok Kuzlat, vă va contacta cineva. Vocea sa sări câţiva decibeli. Uite, l-am găsit.

Scoase un pix şi un carnet şi mâzgăli ceva complet indescifrabil înainte de a smulge foaia de hârtie şi a o împinge

de-a lungul mesei în direcţia mea. Fără îndoială că dedesubt era cheia.

Mi-am rezemat bărbia în palmă, cu cotul proptit de masă, făcând eforturi pentru a nu izbucni în râs.

— Nu crezi că ai mers puţin prea departe cu melodrama-fantomă? am spus cu voce normală. Seamănă cu un holofilm prost, numai că nu arăţi suficient de bine pentru a juca rolul principal.

Mă ţintui cu o privire care ar fi putut să topească sticla.

— Fă-ţi treaba, şi noi ne-o vom face pe-a noastră. Se ridică să plece, cu un rânjet larg, superior, şi o privire rece. La naiba, Kay Bee, aş fi vrut să mai am puţin timp. Păstrăm legătura, nu-i aşa?

— Să fii sigur de asta, Eli, bătrâne, am aprobat vesel, puţin mai tare decât era necesar. Salutare, toate cele bune familiei.

Muşchii fălcilor lui Somerton se încleştară când rânji şi-şi arătă furios dinţii, apoi plecă.

— Isuse, ce cretin îngâmfat! i-am spus lui Halton. Prieten de-al tău?

Halton scutură din cap. Am ridicat hârtia de pe masă ca un copil care deschide o surpriză CrackerJack[6]. Desigur, dedesubt se afla o cheie magică pentru dulăpior, având numărul ştampilat pe margine.

— Tiii, ia uite ce-am găsit! i-am spus lui Halton.

— Chiar *încerci* să atragi atenţia asupra ta? întrebă el serios.

Nu era nimic mustrător în tonul vocii lui, doar curiozitate.

Mi-a stricat tot cheful, aşa că mi-am băgat cheia în buzunar fără să răspund.

— La dracu’ cu rahatul ăsta de agent secret de doi bani, adevărată belea pe capul meu!

Am continuat să bodogănesc pomelnicul pentru mine. Ne-am terminat restul mesei fără să mai vorbim.

A trebuit să întreb cum se ajunge ia Nivelul Doi, apoi ne-am oprit din nou pentru a-l întreba pe un paznic îmbrăcat într-o salopetă galbenă oribilă care este drumul spre zona de depozitare. Părea atât de uimit că cineva chiar se oprea să stea de vorbă cu el, iar direcţiile pe care ni le-a arătat erau atât de greşite, încât am petrecut o jumătate de oră bâjbâind prin

---

[6] Surpriză care se găseşte în cutiile cu floricele cu caramel (n. tr.)

încurcătura de maţe a Secţiei de Operaţiuni până când ne-a observat cineva şi ne-a îndrumat în direcţia cea bună. În caz că ar fi venit după aceea cineva şi ar fi întrebat dacă am fost văzuţi pe acolo, cred că şi-ar fi amintit de, noi. Hei, dar ce? Am *cerut eu* vreodată să fac pe spionul?

Dulăpiorul era destul de mic şi îngust, bun pentru a ţine un pulover şi o pereche de ghete, nu o servietă. Echipamentul HoloPak[7] fusese desfăcut în bucăţi, ca să încapă înăuntru, dar nu era prea voluminos pentru a fi incomod. Nu că ar fi avut prea mare importanţă pentru mine, de vreme ce nu eu trebuia să-l târăsc după mine. În partea de jos a dulapului se afla un plic gros de dimensiuni industriale. L-am ridicat în timp ce Halton îşi atârna pe umăr ultima dintre bucăţile HoloPakului şi i l-am înmânat.

Se uită la el, îl întoarse, apoi mi-l dădu înapoi.

— Este nemarcat, spuse, de parcă asta însemna ceva.

— Şi ce? Evident că este pentru tine, deschide-l.

Ceva îi licări în ochi, ceva glacial şi fără expresie. Cu desăvârşire inuman.

— Este sarcina ta. Până când documentele propriu-zise nu vor fi semnate şi oferite Excelenţei Sale, eşti posesoarea legală a dosarului.

— La dracu'! am murmurat, dar am luat plicul înapoi.

Mi-am strecurat unghia-cea-fără-de-vârf-şi-fără-de-ojă sub clapa plicului şi am rupt-o. Înăuntru erau câteva tipuri oficiale de vize şi scrisori de acreditare pentru Khuruchabja, un set pentru K.B. Sulaiman, ziarist GBN, şi un altul pentru John Halton, operator GBN, plus un paşaport pe numele unui anume John Halton, cetăţean american. Era apoi un alt set de facturi în alb de vânzare-transfer a proprietăţii, documente atât în engleză, cât şi în arabă, ale căror detalii urmau să fie completate cu o proximă ocazie favorabilă. Desigur, nicio menţiune despre ce anume tip de marfă era vorba.

Şi o micropeliculă nemarcată.

— O, grozav! am exclamat acru, ridicând-o în lumină şi privind sclipirea culorilor curcubeului pe suprafaţa ei translucidă, acum începem să ne jucăm şi de-a contrabandiştii internaţionali, nu

[7] Holocameră de luat vederi (n. tr.).

numai de-a spionii. Am introdus pelicula înapoi în suportul ei şi am pus-o în portofelul meu, alături de cartela Visa Express. Asta nu a fost menţionată în sarcinile de serviciu. Poate că am să distrug pur şi simplu obiectul ăsta nenorocit. Nu sunt de acord să-mi risc fundul făcând contrabandă pentru Unchiul Sam.

I-am înmânat lui Halton cartela-paşaport personală.

— Asta ar putea crea ulterior unele repercusiuni neplăcute pentru tine, spuse el absent.

Nu era deloc amuzant. Îşi ţinea aproape cu precauţie paşaportul contrafăcut, examinându-l cu o grijă amănunţită. M-am oprit, urmărindu-l în timp ce atingea grijuliu partea din spate a cartelei, ca şi cum ar fi putut să simtă datele stocate în aceasta cu vârfurile degetelor.

— Acum ai un paşaport valabil, am spus încet.

Se uită spre mine.

— Nu este valabil. Nu este decât o imitaţie suficient de bună pentru a trece de orice verificare.

— Care-i diferenţa? am pufnit.

Se uită în jos spre cartelă înainte să o pună în portofelul său.

— E o mare diferenţă, răspunse cu vocea lipsită de viaţă.

Era un moment neplăcut, cel puţin pentru mine, cum stăteam în linişte, uitându-ne unul la altul. Am şovăit o vreme, incapabilă de a-mi lăsa garda jos chiar şi atunci când vroiam. În cele din urmă, am arătat cu bărbia spre echipamentul HoloPak.

— Ştii cum se folosesc chestiile astea? am întrebat cu asprime, schimbând subiectul. Toate?

Dacă ştie, am călători ca o echipă de teren obişnuită; Halton ar trebui să fie şi propriul său operator de sunet, iar eu ar trebui să fiu propriul meu regizor. Deşi nu am face altceva decât să ne prefacem.

— Da, destul de bine.

— Perfect. Am închis dulăpiorul, l-am încuiat şi am plecat, îndreptându-ne înapoi spre hotel pentru a lăsa echipamentul de prisos al lui Halton. Deci nu mai trebuie să-mi pierd timpul învăţându-te. Hai să scăpăm de prostiile astea.

Ne-am dus întâi în camera lui. În timp ce aşeza cu grijă echipamentul pe imitaţia de birou Louis XIV, am remarcat cât de anormal de curat era. Chiar şi după ce cameristele termină cu o

cameră, există de obicei anumite indicii că acolo stă totuşi cineva. Obişnuita adunătură de haine de schimb de pe scaun, rămăşiţe împrăştiate pe şifonier, un halat de baie agăţat într-un cârlig pe o uşă, o pereche de pantofi ieşind de sub pat, orice.

În timp ce Halton era ocupat cu desfacerea şi reasamblarea părţilor de HoloPak în forma lor obişnuită, eu m-am îndreptat spre uşa de la baie, întredeschizând-o cu degetul pentru a iscodi înăuntru. La mine în baie aveam periuţă de dinţi, pastă de dinţi, fire de plastic cu aromă de mentă, perie de păr şi pieptene (de prisos), o marcă de colonie bărbătească pe care am putut să o tolerez ca „after-shave”, cremă pentru subsuoară, şampon şi balsam, trusă de unghii, aparat de bărbierit (inutil, de asemenea, dar bun pentru camuflaj), o sticlă de „antihistaminice prescrise cu reţetă”, care de fapt îmi opreau – fără a-mi face vreun rău – ciclul menstrual pentru câteva săptămâni, o altă sticlă cu aspirine adevărate şi un vas cu pudră de talc medicinal de nuanţă roz, împrăştiat tot pe imitaţia de marmură cu o neglijenţă accidentală.

Halton avea o singură cutie cu ustensile, nou-nouţă, închisă cu fermoarul şi aşezată frumos pe sertar sub oglinda fără nicio pată.

Am păşit înapoi în cameră, privind baia şi simţind un vag afront. Halton stătea în picioare şi se uita la mine. Fără niciun cuvânt, m-am îndreptat către debara, deschizând uşile. Singurul lui geamantan era frumos aşezat pe raftul de sus, cu cifrul potrivit la 0000. Trei cămăşi cu cravate, un sacou, două perechi de pantaloni. Toate atârnate cu o precizie diabolică. Trăgând de sertare, am văzut diferite perechi de şosete, rulate impecabil, şi câteva perechi de chiloţi, pliaţi la fel de îngrijit ca în ziua în care au fost scoşi din învelitoarea în care fuseseră strâns împachetaţi. Un pulover împăturit fără cusur. Un tricou strâns la fel de impecabil. Pantofii de rezervă erau aliniaţi ordonat lângă sertare. M-am holbat la ei cu o senzaţie tulbure de jignire.

Am închis încruntată uşile de la debara, apoi am trecut ca o săgeată pe lângă Halton pentru a smulge sertarul noptierei. Nimic altceva decât *Ghidul spiritual interconfesional în şaptesprezece limbi.* Niciun stilou, nicio bucăţică de hârtie mâzgălită sau cu numere notate pe ea, nimic. Halton nu cărase

cu el nimic în afară de geamantanul său – nicio altă valiză, niciun calculator portabil, nici măcar un *bookreader.* Singurul lucru personal din încăpere era romanul de dragoste, şi ăla împrumutat. Nimic nu indica faptul că acolo locuieşte un om.

— Cauţi ceva anume? Te pot ajuta? întrebă Halton.

— Nu, am răspuns, trântind sertarul la loc, doar dau târcoale.

Mă studia cu capul plecat.

— Asta din cauză că sunt un fabricat, sau eşti necuviincioasă faţă de toată lumea? mă întrebă.

În vocea lui nu se citea insultă sau mânie, ci doar curiozitate. Dar mă luase pe neaşteptate. Chiar dacă avusesem ezitări, acum dispăruseră.

— Eşti agent CDI, am răspuns sec. Ce vrei mai mult de-atât?

Era adevărat, până la un anumit punct.

— Înţeleg.

M-am apropiat de el, fiind nevoită să-mi lungesc gâtul în timp ce-l fixam cu o furie crescândă.

— Nu zău!? am întrebat sarcastic. Înţelegi într-adevăr? Mă-ndoiesc.

Ochii lui erau blânzi, uitându-se la mine fără teamă, fără reproş, fără mai *nimic,* de fapt. M-am uitat adânc în acei ochi căprui inofensivi şi n-am văzut nimic. Ca şi în cameră, nu era nimeni acasă. Cel puţin nu avea acel nenorocit de zâmbet preţios.

Pumnii mi se strânseră şi mă clătinam cu o furie iraţională, de nedescris. Gândindu-mă că aş fi putut exploda dacă nu plecam dracului de-acolo, m-am îndreptat uşor către uşa de legătură şi am trântit-o după mine, intrând în propria-mi cameră murdară şi foarte omenesc de dezordonată.

— Isuse Cristoase, Isuse Cristoase! îmi şopteam, Adună-te, măi fată… Transpirasem, căldura înţepătoare şi salturile de adrenalină îmi pulsau în cap. Am tras adânc în piept de câteva ori înainte de a avea încredere în degetele mele pentru a ţine o ţigară fragilă. Adună-te…

Dacă îmi pierd cumpătul aşa repede în acest joc, ce se va întâmpla până când vom ateriza în Khuruchabja?

PATRU

Nu ştiu ce-a făcut Halton toată după-amiaza, dar eu am hoinărit încoace şi încolo prin Staţie, sătulă deja de atâta stat în cabină. A fost un singur moment de stinghereală; m-am oprit să mă uit într-o vitrină la moda de vară feminină cu puţin mai mult interes decât ar fi arătat majoritatea bărbaţilor. Hainele aveau o linie frumoasă. Croitoria, mă gândeam, ar putea să mă facă să arăt puţin mai înaltă şi mai zveltă, dacă vă puteţi imagina o broască înaltă şi zveltă. Un vânzător care trecea m-a privit cu o expresie ciudată în ochi, ceea ce m-a făcut să mă întorc brusc la personajul meu adoptat. Şi-apoi, eu sunt o tomnatică, iar ei nu aveau *nimic* în ton.

Până la lăsarea serii, îmi alungasem nervii, îmi readusesem minţile pe direcţia relativ bună şi începusem să mă gândesc la ce dracu' voi face în următoarele cinci zile, înainte de a ne îndrepta spre distracţiile din Khuruchabja.

M-am întors în cameră pentru a-mi schimba hainele cu unele decente, de cină. Trecuse mult timp de când mă travestisem în bărbat şi reflexele mele erau încă foarte feminine. Pentru majoritatea femeilor, hainele bărbaţilor par confortabil de simple, aproape prietenoase în comparaţie cu rochiile înfoiate fără bretele şi pantofii cu tocuri înalte. Dar bărbaţii au un stil şi o manieră specifică de a le purta care sunt aproape la fel de complicate ca ale femeilor, chiar mai subtile. În timp ce mă luptam cu butonii de la cămaşă, Halton bătu la uşa din faţă.

— E deschis, am strigat, ştiind că dacă nu era el, cu siguranţă era cineva pe care oricum nu aş fi putut să-l ţin afară.

— Ai mâncat?

Nimic nu lăsa să se vadă că avusese loc mai devreme acea situaţie neplăcută.

— Nu, am spus şi butonul se desfăcu. La dracu', ajută-mă cu chestia asta.

Mi-am tras mâneca înspre el în timp ce încerca să-mi recupereze ineluşul de legătură căzut pe covor. Cât timp îl potrivea la loc trecându-l prin ţesătură, l-am întrebat:

— Tu?
— Nu încă.
Butonul se închise cu un ţăcănit sigur.
— Mulţumesc.
Mă uitam la el în timp ce îmi puneam pe umeri un smoching. Stătea şi aştepta. Mi-am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor şi am oftat.
— Atunci să mergem să mâncăm ceva. Am văzut un loc mai sus, la arcul principal, care părea să aibă un meniu decent.
De fapt nu arăta chiar aşa de minunat, dar nu pot să sufăr să mănânc tot timpul în restaurante de hotel. Iar dacă urma să rămân blocată aici încă cinci zile, puteam foarte bine să caut concurenţa. Lista de vinuri era pretenţioasă, franţuzească în întregime şi cu preţuri cumplit de ridicate, dar atâta vreme cât partenerii lui Halton plăteau totul, cui îi păsa? Nici măcar nu-mi amintesc ce am mâncat; meniul nu a fost nici suficient de prost, nici suficient de bun pentru a fi reţinut.
În cea mai mare parte, conversaţia iniţială s-a menţinut într-o zonă sigură, cu Halton punând întrebări nevinovate şi eu spunând obişnuitele anecdote amuzante de la Clubul Presei pe care le adunasem pentru astfel de activităţi neintelectuale. Dar la un moment dat, între felul principal şi brânză, Halton şi-a pus paharul de vin înapoi pe masă cu aceeaşi precizie cu care îşi împăturise şosetele.
— M-a intrigat, spuse el, cu calm în voce şi privire, faptul că nu mi-ai pus mai multe întrebări. Despre mine. Se vede că ai anumite sentimente puternice împotriva fabricaţilor, dar aş fi crezut că un ziarist e mai curios.
Eram mulţumită că scăpasem de aproape toată tensiunea şi ostilitatea din acea după-amiază şi că puteam uşor să-mi păstrez calmul. De fapt eram supărată pentru că fusesem forţată să mă întorc în Khuruchabja, supărată atât pe CDI, cât şi pe Arlando, dar în primul rând eram speriată de moarte. N-aş fi recunoscut asta în faţa nimănui, în niciun caz a lui Halton.
Sigur că *eram* curioasă; nu mulţi civili văzuseră vreodată un fabricat, iar să ia masa cu el nici atât. Unii oameni încă mai cred că aceştia sunt o farsă bine elaborată, aşa cum fusese aterizarea pe lună – o înşelătorie filmată undeva în deşertul

Arizona. Dar eu citisem rapoartele de anchetă şi reproducerile după stenogramele audierilor Congresului. Ştiam al dracului de bine că exista o listă cu fabricaţi extrasă din catalogul comandat în secret prin poştă de Armata Statelor Unite, pentru departamentul Arme, Biologic.

Am terminat de mestecat delicatesele pe care le gustam înainte de a răspunde.

— Mă enervează să fiu minţită, am spus pe un ton rezonabil. Aşa că de ce să mă mai deranjez? Ce-mi vei spune tu să nu pot găsi în *Jane,* sau prin serviciul de informaţii al guvernului? Mă străduiesc să iau notiţe, dar sunt sigură că în ceea ce te priveşte există mult mai mult decât apare în acoperirile scriptice aprobate oficial. Oare mi-ai spune, într-adevăr, ceva ce ei nu ar spune? Vreun secret scandalos şi confidenţial, deja trecut în arhivă, pe care să-l pot scoate la iveală?

— Crezi că este acelaşi lucru să citeşti un manual despre un avion militar de luptă în loc să-l vezi de-aproape, să iei interviuri piloţilor în loc să încerci să pilotezi singură? pară el.

M-am oprit cu cuţitul de unt în mână, admiţând punctul lui de vedere.

— *Touche.* Am stat o clipă pe gânduri, apoi am zâmbit răutăcios. Bine… spune-mi atunci ceva despre viaţa ta amoroasă.

El clipi, probabil gestul cel mai apropiat unei expresii ofensate.

— Ce-ai dori să ştii despre asta?

Calm, de-a dreptul flegmatic. Imperturbabil.

— Eşti virgin?

— Nu. Făcu o pauză. Tu eşti?

Am râs.

— Nu. Crezi sau nu, *există* pe lumea asta bărbaţi care ajung la orgasm când regulează femei foarte urâte. Se fac chiar reviste porno, pe care poţi să le găseşti exact între publicaţiile despre sexul la animale şi cele cu perverşi travestiţi.

Nu i se păru amuzant. De altfel, nu părea să găsească mai nimic amuzant.

— Aşadar… am aruncat conversaţia înapoi în terenul lui. Ai o prietenă permanentă, sau fabricaţii nu se răsfaţă decât între ei în orgii stupide?

Se rezemă de spătarul scaunului, scrutându-mă ca şi cum ar fi încercat să găsească răspunsul corect pe care să-l dea profesorului de biologie din liceu.

— Nu ştiu de ceilalţi fabricați, spuse el rar. Experienţa mea sexuală s-a limitat la fiinţe umane. Se pare că există şi femei care ajung la orgasm când o pun cu fabricați. N-aş putea spune dacă s-au făcut reviste porno pe tema asta. Vocea sa era calmă. De data asta eu am fost cea care a clipit surprinsă. El afişă zâmbetul acela nesuferit. Mi s-a spus, totuşi, că sunt un „ciocănar” destul de bun. O femeie mi-a zis că sunt un miracol al ştiinţei moderne, vibratorul cu cea mai avansată tehnologie.

— Isuse! am spus şocată.

Expresia lui nu se schimbă când spuse:

— Nu mă deranjează. Sunt obişnuit cu cruzimea.

Se uită în jos pentru a-şi ridica paharul cu vin, sorbi şi continuă să mănânce ca şi cum conversaţia nu avusese loc niciodată.

Faţa îmi ardea de o ruşine bruscă, supărată pe propria-mi răutate oglindită în mod evident în lipsa de inimă a acelei femei necunoscute. Mâna lui se odihnea pe masă şi în cele din urmă i-am acoperit-o cu a mea.

— Îmi pare rău, a fost urât din partea mea.

Ceri iertare cuptorului cu microunde, Kay Bee? Poate…

El se opri, studiindu-mi mâna pentru un moment. A trebuit să fac un efort ca să o ţin acolo. Apoi o întoarse, lipindu-şi palma de a mea. Trase aer în piept şi privi în sus, părând mult mai uman decât îl văzusem vreodată.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. M-am oferit să răspund la întrebări şi cu siguranţă că e ceva în afara ghidului oficial al guvernului. Zâmbi şi, de data aceasta, zâmbetul lui era cald, adevărat: Nu mi-a rănit sentimentele. Da, am şi eu sentimente, care pot fi rănite.

O serie ciudată de emoţii mă năpădiră – vină, furie, indignare, teamă– toate rotindu-se într-un nor de dorinţă disperată. În acel moment, un alt cuplu trecu pe lângă masa noastră, privirea

ciudată aruncată de femeie amintindu-mi că, în general, doi bărbaţi nu se ţin de mână în public.

— Credeam că băieţii-minune ai guvernului au proiectat un *homo fraudulentus* insensibil, toată această amestecătură de emoţii întinând gândirea analitică.

Încercam să nu par sarcastică, pentru a demonstra că de fapt eram capabilă să discut subiectul fără intenţia de confruntare.

— Nu cred că proiectanţii ar vrea aşa ceva, chiar dacă ar putea

— Ceea ce mă îndoiesc, spuse el. Alunecasem în dialog fără dificultate, de parcă am fi discutat despre registre contabile. Fabricații nu sunt nişte androizi mecanici sau calculatoare AI; ei au o construcţie biologică. O fi ADN-ul o configuraţie recombinabilă la îndemână, dar matriţa în care este programată structura are la bază un model fundamental uman. Corpurile fabricaților, inclusiv creierul, sunt echivalente din punct de vedere structural cu cele ale oamenilor. Ei au obişnuitul creier mare, cerebelul, sistemul muscular, hipotalamusul, măduva spinării, tot ce intră în alcătuirea unui creier complex şi funcţional.

Am remarcat că în mod repetat se referea la fabricați folosind „ei" în loc de „noi", observaţie interesantă pe care am păstrat-o pentru mine.

— Natura a avut la dispoziţie milioane de ani pentru a perfecţiona maşina umană, iar creierele fabricaților nu sunt decât o variantă a acestui model, continuă el. Măduva unui fabricat funcţionează pentru a-i menţine bătăile inimii şi plămânii în funcţiune exact în acelaşi mod în care o face pentru tine măduva umană.

— *Exact.*

Îndoiala mea era evidentă.

— În cea mai mare parte, da. Nu se pot face prea multe modificări sau completări pe modelul de bază fără a altera în cele din urmă funcţiunile esenţiale. Pentru ca aceste creiere ale fabricaților să funcţioneze corespunzător, fiecare parte trebuie să fie capabilă să efectueze sarcina care i-a fost atribuită în bună sincronizare cu toate celelalte părţi. Pentru ca eu să răspund unui stimul de primejdie, temperatura corpului meu

trebuie să crească, la fel şi viteza bătăilor inimii, adrenalina să mi se descarce în sânge. Cu alte cuvinte, trebuie să fiu capabil să simt frica.

— „Sistemul tău de apărare” de bază, am aprobat. Dar cum rămâne cu lucruri ca moralitate, apreciere estetică, spiritualitate?

El încuviinţă, cu un zâmbet care sugera că îi place cu adevărat conversaţia.

— Apoi ajungi şi la emoţiile abstracte, care depind într-adevăr de o integrare mult mai complexă a părţilor componente, nu-i aşa? Fabricații nu sunt oameni. Creierele lor sunt comparabile, dar nu identice cu creierele umane.

Era o conversaţie ciudată, foarte civilizată, într-o atmosferă elegantă. Alte conversaţii zumzăiau în jurul nostru la mesele din apropiere, oameni de afaceri puternici, cu capetele şi privirile încruntate aplecate peste calculatoare portabile; copii bogaţi în hainele lor elegante, ţinându-se de mâini şi uitându-se ochi în ochi prin sclipirea lumânărilor. Arătam ca o pereche obişnuită care conversa în timpul cinei, deşi mă îndoiesc că mai discuta cineva un subiect atât de ezoteric şi intim ca acesta.

— Eu m-am specializat în lingvistică, pentru a folosi structura mea proprie ca exemplu, continuă Halton, întrebuinţând corect cuţitul şi furculiţa pentru gustări. Creierul meu a fost croit special pentru a facilita o abilitate crescută pentru limbi străine. Majoritatea centrilor umani de limbă şi vorbire se află mai ales în emisfera stângă; ambele emisfere ale mele au centri multipli şi integraţi pentru vorbire şi limbi străine. În creierele umane, secreţia neuro-chimică care stimulează aceşti centri de vorbire şi care ajută copiii mici să imite sunete şi să înveţe *fluent* o limbă fără accent începe să dispară pe la vârsta de cinci sau şase ani. La mine, nu va dispărea niciodată.

— Câte limbi vorbeşti *de fapt?*

Se uită gânditor la mine, nu ca şi cum ar fi trebuit să se oprească să numere, ci nedorind să se laude pe sine cu preţul sentimentelor *mele.*

— Fără a socoti diferenţele în dialectele sau accentele zonale, douăzeci şi şapte.

— La dracu’! N-am putut să mă abţin, eram geloasă şi uluită în acelaşi timp. Pe toate le stăpâneşti *perfect,* fără îndoială?

Nu-mi răspunse.

— Vroiam să spun, continuă el, adresându-se farfuriei din faţa lui, că petrecându-ţi vremea cu schema dintr-o anumită zonă, pot avea loc alte schimbări de-a lungul lanţurilor de integrări. Încearcă fabricații aceleaşi emoţii şi în acelaşi mod ca oamenii? Nu ştiu. Creierele lor sunt diferite; este posibil ca şi modul lor de a interpreta emoţiile să fie diferit. Un efect secundar al aptitudinii mele lingvistice este că eu nu am o emisferă dominantă. Sunt cu adevărat ambidextru. Acest lucru luat separat nu are o semnificaţie specială, dar eu cred că proiectanţii înşişi nu ştiu până în cel mai mic detaliu ce efecte ar putea avea în ultimă instanţă alte modificări.

Asta mă înfioră.

— Frankenstein şi monstrul lui, hm?

El se opri din mâncat.

— Nu cred că este chiar aşa de drastic, răspunse liniştit privindu-mă fix în ochi. Îţi par eu un monstru?

A fost rândul meu să nu răspund. Am rămas tăcuţi până când chelnerul a luat farfuriile şi a adus meniul cu cafeaua şi deserturile. Am ocolit dulciurile, dar am comandat un coniac. Dublu.

— La fel şi eu, spuse Halton, înmânând chelnerului meniul.

După ce acesta plecă, am spus:

— Credeam că tu nu te îmbeţi. Bei doar de gust. Este un alt efect secundar al acelor modificări minore din creierul tău sintetic?

— Nu… chiar. Schiţă zâmbetu-i specific. Nanos.

Am râs, o explozie nervoasă de sunete înăbuşite.

— Eşti modificat? Isuse Cristoase, te-au dotat cu de toate, mai puţin o chiuvetă nenorocită de bucătărie! *Spune*-mi că nu eşti Super Spionul.

— Nu sunt Super Spionul, zise el cumplit de serios.

M-am oprit din râs.

— Atunci ce dracu’ *eşti* tu, mai exact? Mă plictisisem din nou.

— Sunt doar un fabricat. Vocea lui era stăpânită, indiferentă. Atâta tot.

— E ca şi cum ai spune că nu eşti decât o bombă cu infrafuziune, atâta tot. Doar un mic dispozitiv vechi, inofensiv şi de duzină care stă pur şi simplu şi face tic, tic, tic.

Am văzut din nou acel licăr rece din ochii săi, goluri arctice plutind printr-un abis lipsit de viaţă. Mi se făcu pielea de găină pe ceafă.

Chelnerul veni cu coniacul.

— Aveţi trabucuri? am întrebat fără să-mi dau seama.

— Desigur, domnule.

Aduse o tavă din lemn, cu trabucuri maronii răsucite de mână, de diferite mărimi, cuibărite în culcuşurile lor aromate. Am luat un Romeo şi Julieta, părând o declaraţie ironică adresată mie.

— Vrei unul? l-am întrebat pe Halton.

— Nu fumez.

— Să n-o faci! am ripostat, dar păstrând orice alte remarce ascuţite pentru mine.

Ascultau şi alte urechi. Chelnerul îmi oferi ghilotina pentru a reteza capătul, apoi îmi aprinse trabucul. Făcusem mult prea multe greşeli în ziua respectivă, aşa că era timpul să mă dedic întru totul rolului pe care trebuia să-l joc. Am slobozit fumul alb într-un cerc în jurul capului meu.

— Mulţumesc, i-am spus chelnerului şi acesta se îndepărtă.

Ne-am sorbit băuturile, eu am fumat în tăcere. Până la urmă, nu m-am putut abţine. Pur şi simplu mi-a scăpat:

— Drace! Nanomodificat, am spus. Şi mi-am scuturat capul cu neîncredere. Cu siguranţă că *asta* nu am citit-o în Manualul utilizatorului.

— Nu este ceva neobişnuit, spuse Halton. Oamenii se modificau pe ei cu nanos înainte să existe fabricați. Chiar şi înaintea nanotehnologiei, se modificau singuri cu mecanisme electronice. Nanos nu sunt materiale secrete. Şi tu ai putea avea nanos croiţi pentru tine dacă i-ai vrea.

Vocea sa era impersonală ca de obicei, dar părea să aibă în plus o intenţie defensivă, sau un apel. Ori poate că era doar închipuirea mea.

— Nu, mulţumesc, am spus acuzator. Nu-mi bag în corp lucruri pe care să nu le mai pot scoate apoi, dacă mă răzgândesc.

— Ai maşină? întrebă Halton.

Schimbarea bruscă de subiect mă zăpăci.

— Ce?

— Posezi vreun vehicul motorizat de orice fel?

Am mijit ochii, suspicioasă.

— Mda!

— De care?

— Un Mitsubishi GM.

— Este dotat cu aparatură AI?

N-aveam nicio idee unde ducea şirul ăsta de întrebări.

— Nu, este o maşină economică, o Temperance. Bord computerizat, pilot automat, cam atât.

— I-ai dat un nume? Avea aceeaşi privire inexpresivă, ochii liniştiţi.

— Ce vrei să spui?

— Mulţi oameni le dau maşinilor lor nume, ca unui animal. Tu i-ai dat un nume maşinii tale?

M-am gândit la prima mea maşină, o balenă de uscat mâncătoare de benzină, una dintre ultimele monstruozităţi americane, pe care am cumpărat-o la mâna a doua în condiţii deplorabile, pentru foarte puţini bani. Era un sedan lovit, albastru-închis, care practic se conducea singură chiar şi înainte de a fi computerizată. O denumisem Miss Violeta până ce aceasta să vomite şi să mă lase baltă în mijlocul traficului cel mai intens la ultimele examene. Apoi i-am spus „Nenorocita”, fiind nevoită s-o remorchez până la Purgatoriul Auto.

— Nu, eu nu dau nume maşinilor, am răspuns. De ce?

— Mulţi oameni o fac. Ei dau nume lucrurilor neînsufleţite şi cheltuie pe acestea o mare parte din afecţiunea şi atenţia lor, fiind perfect conştienţi că obiectul respectiv este incapabil de a le întoarce, sau măcar recunoaşte, dăruirea revărsată asupra lor.

Am prins ideea.

— Și tu nu ești un obiect neînsufleţit, așa e?

El ignoră întrebarea.

— Ai vreun animal, un câine sau o pisică?

M-am lăsat pe spate, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului, pufăind din trabuc.

— Da, am avut o căţea în copilărie. Era ciobănesc german, o zăpăcită pe care am luat-o de la ecarisaj. Da, i-am dat un nume. O chema Kooty. Da, am revărsat afecţiune şi atenţie asupra ei, pentru care ea a fost recunoscătoare şi mi-a răspuns fără nicio problemă.

— Avea dinţi? Era carnivoră? Agresivă uneori?

Faţa lui lipsită de expresie mă călca pe nervi.

— Unde vrei să ajungi de fapt?

— Avea posibilitatea să-ţi facă rău fizic, şi totuşi nu te temeai niciodată? Aveai încredere în ea?

I-am făcut semn chelnerului pentru încă un coniac. Ultimul nu mă ajutase prea mult.

— Kooty era un câine. Tu nu eşti câine. Tu eşti o biomaşină umanoidă foarte periculoasă, proiectată şi construită de către oamenii care ne-au adus armele orbitale cu laser, bombe cu infrafuziune foarte mari, capabile să arunce în aer luna dintr-o singură încercare, gloanţe mititele deştepte, programate să ucidă numai ţinta selectată, şi Dumnezeu mai ştie ce altele. S-ar putea să fii puţin cam tinerel ca să-ţi aminteşti războiul din Khuruchabja – zâmbetul său fugar mă înfioră, neputând să descopăr partea amuzantă a acelui război sângeros. Dar eu am fost acolo. Am văzut ce le pot face fiinţelor umane jucăriile şefilor tăi. Eşti creaţia lor, Halton. Loialitatea ta este îndreptată doar către Omul de pe Deal, aşa că *nu* încerca să mă derutezi, bine?

Nici măcar nu se opri să se gândească la ce-i spusesem.

— Sunt patru sute şaptezeci şi cinci de fabricați funcţionali utilizaţi activ în mod curent în cinci departamente guvernamentale diferite, spuse Halton încet.

M-am holbat la el. El aşteptă, cercetându-mi faţa; ochii i se mişcau înainte şi înapoi în timp ce mă studia.

Cu siguranţă că *asta* nu făcea parte din literatura informaţiilor „aprobată de guvern pentru consumul public”. M-am îndreptat în scaun, mi-am stins trabucul pe jumătate fumat şi am devenit mai atentă.

— Fiecare specializare de proiectare este divizată în cinci subsectoare, aflate sub controlul a două sectoare principale, în funcţie de eventualele aplicaţii. Fiecare subsector este împărţit

în categorii conţinând unităţi de zece fabricați identici, fiecare cu încă cincizeci de embrioane recombinabile inactive păstrate la temperaturi foarte scăzute. Specificaţia tehnică a fabricantului meu este subcategoria Halton, seria John. Central Defense and Intelligence[8] are două subsectoare exclusiv pentru uzul propriu, ca şi fabricați auxiliari de împrumut pentru alte departamente. Subsectorul meu face parte din norma exclusivă a CDI.

Datele erau furnizate printr-o declamare precisă şi rece.

— Îmi dai informaţii secrete, Halton. Sunt ziaristă.

— Şapte sute şaisprezece fabricați experimentali au fost distruşi de-a lungul perioadei de zece ani de când a început să funcţioneze proiectul, continuă el imperturbabil, din cauza defectelor generate de cauze naturale, lacunelor de proiectare şi a progreselor neprevăzute sau inacceptabile din procesul de construcţie.

Nici măcar Congresul n-ar fi fost în stare să stoarcă date şi cifre mai exacte din gurile de aur ale fantomelor CDI târâte prin audieri. Nimeni nu ştia de când CDI îşi dezvolta tehnologia fabricaților şi nici cât de mulţi erau. Fusese totul îngropat sub Legea Serviciului Naţional de Securitate a Informaţiilor.

— N-ar trebui să-mi dezvălui toate astea, am spus, aproape şoptit.

El nu ezită.

— În ultimii şapte ani, şaizeci şi doi de fabricați bine făcuţi şi funcţionali s-au pierdut în operaţiuni de acoperire în timp ce luau parte sau erau angajaţi în CDI sau alte acţiuni sprijinite de guvern.

— Tu eşti?…

— … treizeci şi nouă de fabricați au fost distruşi de CDI sau de alte departamente ale guvernului după ce au eşuat în îndeplinirea misiunilor primite şi şaptesprezece fabricați şi le-au realizat cu succes, fiind apoi distruşi pe motive de dereglări psihologice ireparabile sau contaminare psihologică.

— *Taci,* Halton. Dintr-o dată mi-era foarte teamă, pentru el, pentru mine, îngrozindu-mă la gândul că cineva asculta. Mi-am

[8] Departamentul Central de Apărare şi Spionaj (n. tr.).

înăbuşit dorinţa de a trage cu ochiul sub masă. Dacă ei află că-ţi dai drumul la gură, ce se întâmplă?

— Aş fi distrus imediat, spuse el, fără ezitare. *Acum ai încredere în mine?*

Se înclinase în faţă, ochii lui negri sfredelindu-i pe ai mei. Am înghiţit în sec şi m-am lăsat pe spate. Inima îmi bătea tare şi a trebuit să fac un efort pentru a gândi.

— Cu condiţia ca toate acestea să nu fie o şi mai mare dezinformare, am zis încet. Expresia sa nu se schimbă. Ai putea să minţi, spunându-mi doar ce mi s-ar permite să gândesc şi astfel tu, sau ei, – prin tine –, să mă poţi manipula cum vor ei. Asta este modul lor de a acţiona şi nu există nicio modalitate de a verifica aceste informaţii, nu-i aşa?

Halton închise ochii, ţinându-i strânşi preţ de câteva bătăi de inimă, apoi expiră şi se lăsă pe spate, învins.

— Nu te-am minţit, spuse el, aproape obosit, dar recunosc că nu pot face prea multe pentru a dovedi, fără să-mi risc viaţa în cele din urmă.

— Şi chiar dacă este adevărat, de ce îmi spui mie toate astea? De ce să-mi încredinţezi o armă încărcată?

— Pentru că trebuie să ai încredere în mine. Am nevoie de ajutorul tău, spuse el simplu. Nu vreau să sfârşesc ca ceilalţi fabricați disponibilizaţi.

Îl priveam în timp ce-şi sorbea ultima picătură de coniac – avea mâinile sigure, ochii inexpresivi. Restul coniacului meu rămase neatins.

— Îmi propui un fel de târg, aşa-i? am întrebat în cele din urmă. Oferta ta este de a da informaţii în schimbul ajutorului primit din partea GBN, poate chiar să te scoată din CDI? Mă gândeam la filmele despre Războiul Rece, oameni cu privirea umbrită îmbrăcaţi cu pardesiuri şi pălării pleoştite, umblând fără rost pe aleile udate de ploaie. Vrei să dezertezi?

I-a trebuit atât de mult să răspundă, încât credeam că n-o va mai face. Se uita fix în paharul gol de coniac.

— Nu… chiar.

Nu eram prea sigură dacă să am într-adevăr încredere în el sau dacă să-i cred povestea. Ceştile noastre de cafea erau goale, coniacul se dusese, scrumul trabucului se răcise.

Chelnerul nostru începu să se impacienteze; îi reduceam numărul clienţilor şi posibilitatea unui alt bacşiş. Se învârti în mod persistent pe lângă noi, iar şansele de a ne trezi cu el pe cap crescură. Înzecit. Am făcut semn pentru nota de plată, care sosi aproape instantaneu, şi am plătit-o cu cartea mea de credit de la GBN fără măcar să mă obosesc să mă uit la preţuri. Nu vroiam decât să ies de-acolo.

Am ieşit pe artera principală. Pe o Staţie, timpul oficial este sincronizat cu timpul zonei în care se nimereşte orbita de deasupra, dar pentru că aproape toţi care sosesc sunt primiţi oricum în momente diferite ale zilei, Staţia Clarke era oraşul spaţial care nu dormea niciodată. Restaurante deschideau şi închideau după propriile lor ceasuri; majoritatea erau deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dispuse să servească ce masă îţi spunea ţie stomacul tău că era timpul să serveşti. Magazinele păreau aproape toate deschise; la fel şi cinematografele şi cluburile „de noapte” Afară, strada era la fel de aglomerată în mijlocul „nopţii” precum era şi în mijlocul „zilei”.

— OK, hai să ne întoarcem la hotel, am spus când mă ajunse din urmă. Poate că *ar trebui* să stăm totuşi de vorbă.

El clătină din cap.

— Camerele noastre sunt ascultate.

— Acuma-mi spui?! Ne-am plimbat în susul străzii, îndreptându-ne spre un parc din centru. La dracu’, Halton, din câte ştiu, *tu* eşti ascultat. Poate că ţi-au introdus în globii oculari nanocamere minuscule de care tu nici măcar n-ai habar.

Glumeam. Dar el mă luă în serios. Am avut astfel o şansă să verific că hipotalamusul lui funcţiona, într-adevăr, cel puţin asemănător cu al meu; el păli şi arăta tulburat.

— Dacă mi-au pus, răspunse cu o voce mai calmă decât era el, voi afla destul de curând.

Atunci l-am crezut.

CINCI

Atunci când l-am întrebat pe paznic în ce direcţie este nivelul al doilea mi-a venit o idee. Pentru că tot eram blocaţi aici mai multe zile până la următorul zbor spre Sun City, m-am gândit că ar trebui să fim mai ocupaţi. Doar aveam acel echipament nou şi minunat al GBN pe care nici nu-l verificasem încă. Am hotărât să tragem nişte imagini din comunitatea nevăzută a Staţiei; specialitatea mea – întâmplări de „interes uman”. De asemenea, m-am gândit că ar fi o idee bună aceea de a-l reînvia pe „Kay Bee Sulaiman”, mai întâi cu o povestioară mică, atâta vreme cât „Kay Munadi” era în vacanţă.

Halton n-a vorbit prea mult în primele zile cât am umblat în căutarea posibilităţilor. Bănuiam că aştepta să vadă dacă va apărea cineva la uşa lui pentru a-i zbura pe la spate creierii lui atât de scump cultivaţi. Dacă după ce au trecut câteva zile n-a venit nimeni, şi-a petrecut o după-amiază întreagă căutând şi distrugând dispozitive de ascultare din ambele camere ale noastre. Dar nici atunci nu am vorbit prea mult. Relaţia noastră era distantă, deşi suficient de cordială.

L-am găsit pe paznic, îmbrăcat în aceeaşi salopetă galbenă şi urâtă. Am întins mâna şi am zâmbit.

— Salut! Kay Bee Sulaiman, Reţeaua de Ştiri GBN? Întotdeauna introducerea era sub formă de întrebare, pentru a nu părea niciodată agresivă.

— Mda, mi-amintesc de voi, răspunse paznicul. Vreau să spun că mă uit la GBN tot timpu’, pe bune, da’ voi sunteţi tipii care v-aţi rătăcit mai deunăzi? Voi sunteţi, aşa-i?

În acest timp, eu aveam aruncată pe umeri o parte din PortaNet pe care o luam pe teren, iar Halton ducea holocamera, cu peliculă de rezervă.

— Mda, noi am fost, am chicotit depreciativ. Este o Staţie mare, e uşor să te rătăceşti dacă nu cunoşti locul.

Mda, mda, dădea el din cap şi rânjea, întru totul de acord cu noi. Se uita când la mine, când la Halton, în expectativă.

— El e John Halton, holooperatorul meu.

Halton îşi eliberă umărul de sub suportul holocamerei pentru a-i strânge paznicului mâna soioasă.

— Salut, spune-mi John, ce mai faci? întrebă Halton blând, cu o intonaţie uşor californiană.

Perfect, mi-am spus, cu o mică tresărire de invidie.

Îl trecusem pe Halton prin obişnuitul protocol GBN, ca şi cum nu era decât un începător ca oricare altul, ceea ce de fapt şi era. Fără prostii de genul „Ce mai faceţi, doamnă, foarte bine, mulţumesc, domnule”. Dacă eşti prea formal, atunci semeni cu ceilalţi bogaţi scârboşi şi înfumuraţi pentru care aceşti oameni şterg podelele.

Numele tipului era Randy Cutare; aş fi putut să-i aflu şi celălalt nume dacă vroiam. Angajaţii Staţiei erau numai crema, la început doar acele super-capete ieşite direct din colegiu, apoi directori executivi de frunte şi carierişti de firme, de când începuse să se dezvolte partea comercială, cel puţin la Polul Sud. Polul Nord continua să fie rezervat pentru rahaturile secrete. Cine ştie dacă acolo erau oameni adevăraţi care să facă după aceea curat? Poate că Sfântul Secret avea agenţi dubli pentru acest lucru.

O dată ce băieţii şi fetele bogate au intrat în joc, sofisticaţii cu studii nu erau, totuşi, genul care să şteargă toaletele aurite sau să schimbe cearşafurile din mătasea coitus-parfumată. Întotdeauna a existat o categorie mai dezavantajată care a păstrat lucrurile ordonate şi curate pentru ceilalţi ca noi şi, în fine, Staţia o avea şi ea.

Randy şi restul Departamentului de Service erau fie proşti, fie needucaţi. Serviceul este la fel de necesar ca orice altă muncă, iar oamenii din Service erau mândri de munca pe care o făceau. Angajarea pe o Staţie reprezenta o poziţie destul de prestigioasă oriunde, iar salariile cu siguranţă nu erau rele. Dar Randy nu era genul omului pornit de jos şi ajuns la o poziţie înaltă, sau, tehnic vorbind, cel care să sară de la scurgerea de canal la un apartament de lux. Nu se potrivea cu tipul de afacerist bogat, pur şi simplu îşi făcea treaba, stătea cu tovarăşii lui de la Service şi nu ieşea prea mult în evidenţă.

Am tras o grămadă de rahaturi, o mulţime de interviuri de genul omul-de-pe-stradă, o grămadă de cadre de fundal cu

dansatoare zgomotoase unduindu-se în strălucitoarele cluburi de noapte, pentru a încheia mai târziu cu un cadru liniştit al lui Randy călărind ştergătorul de-a lungul coridoarelor pustii. Toate zgomotele şi clinchetele porţelanurilor şi argintăriilor în restaurante cu acces limitat aglomerate, directorii executivi supraponderali vorbind în gura mare despre fuziunea companiilor, contrastând cu liniştita conversaţie din sala de mese dintre Randy şi colegii lui, discutând despre diverse diete care să le menţină greutatea sub procentul *lift-off-kilo* viabil economic necesar. Haosul antreprenorilor puternici agitându-se în sus şi-n jos pe Podul Principal, întrerupt mai apoi de un alt paznic golind tomberoanele în singurătatea liniştită a vastului Centru de Reciclare a Deşeurilor.

— Vreţi să mă filmaţi pe mine făcând asta? spuse una dintre colegele de Service ale lui Randy, cu faţa schimonosită a neîncredere. Pe *mine?*

Era în tura de noapte a echipei de curăţare a toaletelor publice de la Nivelul Patru. Halton avea partea de sus a frunţii prinsă în învelitoarea hololentilelor, micuţii ochi-de-muscă digitali de o parte şi de alta a capului făcându-l să semene cu o insectă nostimă.

Restul echipei stătea în spatele lui Halton, rânjind şi încercând să-şi înăbuşe chicotelile. Puteam modifica sunetul mai târziu, dar eu vroiam să-l păstrez la minim.

— Ai dreptate, am spus repede. N-ar arăta prea autentic, nu-i aşa? Ne trebuie altcineva aici, care să dea o impresie de real, ai perfectă dreptate.

De fapt, nu era nici pe departe ceea ce dorise ea să spună. Ea era şefa. Ea nu curăţa toaletele; ea îi punea pe alţii să spele toaletele. Dar era spectacolul meu şi nu vroiam ca ea să se implice prea mult în regizarea finală. Totuşi, ea era şefa, aşa că avea întâietate la „Salut, mami”, dar vroiam să filmez pe cineva frecând cu peria într-un closet.

În mod dubios, a ales, în cele din urmă, dintr-un grup în care toţi strigau „Pe mine! Pe mine! Aaa, haide, alege-mă pe *mine!*” şi am obţinut imaginile a două femei impunătoare, între două vârste, în uniforme imaculate, frecând în linişte W.C.-ul femeilor.

Ochii-de-muscă le-au urmărit trecând din despărţitură în despărţitură.

— Aşa, nu vă uitaţi la cameră, le-am spus încetişor. Purtaţi-vă ca şi cum n-am fi aici… John, răsuceşte-o în partea asta, ia-i imaginea din oglindă…

Raportat la jurnalismul adevărat, acesta nu era tocmai un material pentru premiul Pulitzer. Nefiind o ştire urgentă, a trebuit să o scriu şi să o prelucrez singură, înainte de a o trimite la Centru. O porţie de comentariu social calculat pe care GBN ar folosi-o ca umplutură într-o noapte obişnuită, totuşi îmi plăcea să cred că era bine făcută, că nu-mi pierdusem îndemânarea după ani de zile de stat în spatele unui birou de materiale.

De asemenea era interesant de văzut cum se descurca Halton cu echipamentul optic. Putea pur şi simplu să ia orice piesă din echipament şi să priceapă cum funcţionează în aproximativ zece secunde. Dar ziaristica nu se rezumă doar la a îndrepta camera în direcţia corectă şi a înşirui sec nişte fapte.

Camera de luat vederi nu minte niciodată, dar un bun operator poate în mod sigur să modifice ce vede. Alege un cadru anume şi poţi transforma câteva duzini de puşti beţi într-un întreg oraş dezlănţuit. Trage un cadru al speechului înflăcărat al unui politician în care să arăţi o adunare legislativă plină de locuri goale şi astfel îi poţi găuri serios balonul umplut cu aer cald în care pluteşte. I-am explicat pe scurt acest principiu lui Halton, a dat din cap afirmativ şi asta a fost tot. Niciodată nu era nevoie să-i spui ceva de două ori.

Era ca şi cum ar fi făcut muncă de teren ani de zile. Îl urmăream fără niciun sentiment de mândrie, de vreme ce nu mă ostenisem prea mult învăţându-l. Ceea ce simţeam era un vag sentiment de indignare şi nelinişte, ceva de genul celui pe care-l simţi atunci când cineva spune: „Nu eşti de neînlocuit, ştii doar.” Cam la fel cu ce-mi imaginam eu că marele om de Cro-Magnon i-ar fi suflat în batjocură prin nasul său arian unui Neanderthal încruntat, negru şi păros: *Planeta asta este prea mică pentru amândoi…*

Pentru că asta însemna Halton pentru mine. Orice aş şti eu să fac, el putea face mai bine decât mine. Omul-de-şase-mii-şi-milioane-de-dolari – mai puternic, mai iute, mai deştept, mai

curat, mai arătos, mai talentat – mai tot ce vrei, era John Halton. Şi chiar dacă nu era el, mai erau, de unde venea el, alţi nouă exact ca el. Mă enerva.

În noaptea în care am filmat patrula ţicnită, ne-am întors la hotel pentru a trage un pui de somn înainte de următoarea filmare programată. Când ceasul meu de mână îmi dădu deşteptarea, am bătut cu putere în uşa de legătură.

— Să mergem, avem multă treabă, am strigat, în timp ce-mi dădeam cu pieptenul prin ţepii rămaşi din părul meu şi-mi suflecam mânecile cămăşii mototolite. El deschise uşa în două secunde. Nu m-am putut abţine să nu mă holbez la el.

Totul era aşa cum trebuia: cămaşa era neşifonată, părul aranjat.

— N-ai dormit? am întrebat cu suspiciune.

— Ba da, desigur, răspunse el serios.

Acum înţelegeţi ce vreau să spun?

Am apucat aparatele de mânere şi ne-am îndreptat spre periferia Polului Sud, un loc interzis în general publicului larg, dar noi ne făcusem suficiente cunoştinţe şi filmasem destule „Bună, mami” pentru a obţine o invitaţie. Acolo ne-am instalat un cadru adecvat şi am filmat – fără glumă – un cowboy spaţial călărindu-şi aparatul electric de împrăştiat bălegarul undeva departe de cameră, de-a lungul unui şir lung-lung de culturi experimentale de seră răsădite sub cerul larg şi negru de deasupra, plin de stele reci pâlpâind uşor. Ne sincronizasem şi poziţionasem cadrul astfel încât să prindem Pământul în depărtare şi am aşteptat până când soarele s-a ivit peste margine, trăgând un nimb de o culoare minunată apărut la periferia Staţiei, pe care se profila micuţul nostru Cavaler Singuratic călărind la răsărit. Abia am apucat să-l filmăm înainte ca Staţia să se rotească, suficient cât să ne strice perspectiva.

Doamne, era melodramatic! O producţie glorios şi minunat de sentimentală, care urma să fie un hit, eram sigură de asta. Dar aveam nouă pelicule de tăiat şi prelucrat în două materiale de câte două şi respectiv cinci minute, plus o versiune completă de douăsprezece minute, înainte de a ne îmbarca spre Khuruchabja a doua zi dimineaţă.

Ne am grăbit înapoi spre hotel, cu intenţia de a împinge holotelevizorul meu prin uşa de legătură în camera lui Halton pentru a-l utiliza în tandem cu al lui ca monitoare de prelucrare. Era fixat de podea.

— Telefonul! am zbierat undeva la mijlocul drumului.

— Alo?

De ce toate telefoanele au aceeaşi voce insipidă şi androgină? Să li se dea dracului un gen şi să terminăm o dată!

— Recepţia. Acum.

După ce am înţeles ce aveam nevoie, a durat cam o oră să găsească pe cineva de la întreţinere care să ştie cum se desprinde televizorul din podea, în timp ce eu îmi smulgeam ce-mi mai rămăsese din păr. După ce au mutat televizorul, am chemat Room Service şi am cerut să ne trimită o jumătate de cutie de Budweiser din cea adevărată, cehească, şi nu porcăria aia americană subţiată cu apă, un bloc de gheaţă pentru a o păstra rece şi două tăvi de mâncare uşoară.

Am conectat staţia PortaNet la un monitor şi camera HoloPak la celălalt, stând cu picioarele încrucişate pe pat sau pe jos în timp ce lucram repede şi tăiam, trecând prin cadrele modificate şi eliminând sonorul, redigitalizând imaginile pentru a le accentua, mărind unele tăieturi, reducându-le pe altele, lipindu-le una cu alta pentru a vedea care ar fi efectul. Am trecut încet prin toate proiecţiile, asigurându-mă că toate unghiurile se potrivesc, apoi reluându-le, iar şi iar, până când au început să-mi ardă ochii. Un timp, plăcerea de a munci m-a făcut să uit că Halton era un fabricat CDI, mârâind la el atunci când îşi spunea părerile despre un anumit cadru sau un anumit unghi de parcă era un operator ca oricare altul, în întregime uman. După şase ore şi jumătate, aveam toate cele trei bucăţi, fiecare terminându-se cu micul nostru fermier departe de Pământul-Mumă, preţ de câteva secunde în tăcere deplină, nefiind necesar niciun alt comentariu în afară de sunetul aparatului de împrăştiat bălegarul ca zgomot de fond, pentru a strica impactul general.

Apoi vocea comentatorului: „Kay Bee Sulaiman” – pauză lungă – „Staţia Orbitală Clarke” – o altă pauză lungă – „pentru Reţeaua de Ştiri GBN.”

Sfârşit.

M-am lăsat pe spate, trosnindu-mi articulaţiile înţepenite ale coloanei şi gemând. Stătusem pe jos mai multe ore şi-mi amorţise fundul. Halton arăta tot ca abia scos din cutie. Am privit în jur prin cameră şi am chicotit.

Camera era plină de sticle goale de bere, din unele mai curgea câte puţin, pe covor erau pete negre mărginite de spumă. Cartuşele de la pelicule erau împrăştiate pe podea şi pe patul mototolit, rămăşiţe de mâncare şi oase de pui uleioase erau risipite fără jenă, punând capac la toate.

— Ah, Doamne, Halton! l-am tachinat. Ţi-am murdărit drăguţa ta cameră. Ce păcat!

El aruncă o privire împrejur şi spuse fără nicio urmă de ironie:

— Cei care fac curat vor avea grijă de ea.

Am rămas cu gura căscată, apoi am izbucnit în râs, chircindu-mă şi rostogolindu-mă. Pe covor, în timp ce el se uita la mine cu o expresie inocentă şi intrigată. Dar asta nu m-a făcut decât să continui. Am râs atât de tare, că mi-au dat lacrimile şi am crezut că o să-mi ud pantalonii. Eram obosită şi ţâfnoasă, iar râsul îmi făcea bine.

Am tras cu nesaţ aer în piept, încercând să-mi recapăt într-o oarecare măsură controlul, şi am spus:

— Poate că ar trebui să filmăm această cameră şi pe *tine* ca imagine finală. Isuse, Halton, eşti atât de groaznic de *perfect!* Mi-am şters ochii şi i-am înmânat una dintre cele două beri care mai rămăseseră în cutie. Hai, serveşte, să terminăm astea înainte să ne prăbuşim.

O luă şi o bău. Apoi ne-am lăsat amândoi pe spate sprijinindu-ne de marginea patului, urmărind particulele de aer mort plutind în conul de lumină făcut de monitorul care proiecta numai nimicuri.

— Te-ai descurcat bine, am spus în cele din urmă, cu o uşoară reţinere. Trebuie să recunosc. Bună treabă, Halton.

Mi-am ciocnit uşor capătul sticlei mele pe jumătate goale de genunchiul lui, un gest de camaraderie semibeţivănească. Ştiţi, tipul de rahaturi între jurnaliştii amici.

Zâmbeam, simţindu-mă moale, simţindu-mă ca şi cum am fi făcut o treabă bună şi corpul îmi era obosit, pradă acelei dureri

plăcute care vine după o emisiune bine făcută. El se uită la mine, o figură inexpresivă, ascunzând tot ceea ce se întâmpla în acel creier producţie de lux.

În următoarea secundă, eram în picioare cu spatele lipit de perete, tremurând de revoltă şi panică în timp ce el stătea pur şi simplu pe podea fixându-mă cu o privire ingenuă şi surprinsă. Nenorocitul tocmai încercase să mă sărute.

— Ai făcut treabă bună, dar nu chiar *atât* de bună, am scuipat. Ce dracu' a fost toată chestia asta?

— Îmi pare rău, spuse el repede. Ţi-am interpretat greşit intenţia.

— Nu mai spune!

— Pot să explic?

Mi-am ridicat mâinile, parând.

— Hei, nu cred că vreau să aud...

— *Te rog,* Kay Bee...

Gâfâiam de parcă tocmai terminasem cursa de o milă în trei minute, inima bătându-mi nebuneşte în piept. Nu spuneam nimic, fiind prea ocupată să-mi recapăt răsuflarea şi autocontrolul, iar el luă această pauză ca pe o încuviinţare.

— Când ţi-am spus că experienţa mea sexuală este limitată, nu am precizat cât de limitată este de fapt. Înţeleg *sexul* suficient de bine; genul de femei cu care am avut relaţii îşi făceau propunerile direct şi fără ocolişuri.

Isuse, nici măcar nu renunţase la eufemism!

— Nu am avut prea mult contact cu oamenii în afara CDI-ului; n-am mai avut niciodată până acum o întâlnire în afară. Pentru mine este important... *esenţial* să învăţ cum să analizez stările emoţionale ale diferiţilor indivizi – la asta mă refeream atunci când îţi spuneam că creierele fabricaților şi ale oamenilor nu văd şi nu simt lucrurile exact la fel.

N-au existat în viaţa mea mulţi bărbaţi care să fi înnebunit după mine, iar eu eram perfect conştientă că de obicei aveau motive pragmatice ulterioare pentru pasiunea lor bruscă şi nestăvilită. Nu mi-a plăcut situaţia aşa cum nu i-ar fi plăcut nici unei femei şi m-am detestat de fiecare dată când cedam. Dar majoritatea avuseseră cel puţin politeţea de a păstra impresia că tânjeau după corpul meu şi nu eram tocmai în situaţia de a

provoca pe cineva pentru a-mi menţine consideraţia faţă de mine însămi. Mărturisirea brutală a lui Halton cum că n-aş fi fost altceva decât un cobai pentru curiozitatea sa impersonală în legătură cu emoţiile umane spulberă orice sentimente mai calde pe care aş fi putut să le dezvolt către el.

— Aşadar, a învăţa arta seducţiei nu este decât o parte din sarcina ta, nu-i aşa? îmi controlam deja nervii, cărora le luase locul o furie muşcătoare. Cuvintele îmi ieşeau pline de ură. Şefii tăi te-au învăţat toate şmecheriile pentru a mă determina să fac o pasiune pentru tine – numai să-mi sufli în păsărică şi eu să te şi urmez oriunde? Sau face şi asta parte din înţelegere? Ar trebui să fiu atât de recunoscătoare că un bărbat aşa de chipeş şi cu succes la femei se uită la mine, încât să-mi risc fundul pentru tine?

Nu mişcase de pe podea, stând cu palmele pe carpetă de-o parte şi de alta, cu picioarele tot întinse, într-o atitudine degajată, şi încrucişate la glezne. Ochii săi mă priveau cu calm detaşat.

— Nu-i aşa, spuse încet.

— Fac pariu! am rânjit în bătaie de joc.

— Te-ai simţit atrasă sexual de mine atunci când ne-am cunoscut, înainte să ştii că eram fabricat, spuse el.

Mi-am simţit faţa arzând.

— Seara trecută la cină, când m-ai întrebat despre viaţa mea amoroasă, aveai dorinţe sexuale puternice al căror stimul am presupus că eram.

— Dumnezeule! am exclamat, umilită. Nu mi-am dat seama că era atât de evident.

Halton păru dintr-o dată încurcat.

— Nu era, răspunse el şi ridică o mână cu palma îndreptată spre mine. Nanos. Senzori chimici. Am putut constata când te-am atins.

Pielea mi se furnică şi am simţit că vroiam să-l omor chiar în acel moment. Nimic nu putea să ilustreze mai bine cât era de inuman.

— Să nu mă mai atingi, *niciodată.* Ai reţinut? am şuierat.

El aprobă din cap.

— Da.

Expresia îi era la fel de neclintită, dar pălise la faţă.

— Mi s-a spus că mai am de petrecut cu tine încă două săptămâni, să te predau şeicului Larry şi nimic mai mult, iar cu puţin noroc nu voi mai da niciodată ochii cu tine. Dacă nu oferi şi altceva în afară de o grămadă de numere neverificabile sau penisul tău mecanic, înseamnă că nu ai *nimic* pentru care să merite ca eu sau GBN să ne punem capul în joc. Între timp joacă-ţi rolul, iar pe-al meu să nu-l uiţi nicio secundă, nici măcar când eşti singur. Sunt *bărbat* şi nu mă fut cu alt bărbat.

Simţeam cum furia începe să mă dezmorţească din nou. În orice moment aş fi fost în stare să încep să sfărâm lucruri, şi chiar nu vroiam să distrug şase ore şi jumătate de muncă de redactare. Trebuia să plec de-acolo. Îmi simţeam picioarele ca nişte benzi îngheţate de cauciuc în timp ce traversam camera spre uşa de legătură, pe care am smucit-o ca să o deschid.

— Şi *mai ales* nu mă fut cu roboţi spioni, am spus cu o voce joasă, pentru a nu-mi tremura.

— Înţeleg, răspunse el moale, şezând în continuare pe podea.

— Sper din tot sufletul.

Am trântit uşa după mine şi mi-am petrecut următoarele ore întinsă pe spate, fumând ţigară de la ţigară, holbându-mă la amintirile care se înghesuiau pe tavan şi urându-mă.

ŞASE

Am trimis povestea la GBN şi am şters peliculele înainte de a ne face bagajele şi a părăsi hotelul. Tocmai împachetam nervoasă micropelicula în PortaNet, încercând să o îndes într-unui dintre buzunarele laterale („Micropeliculă? În staţia *mea*? Vai, domnule ofiţer, cum dracu' o fi ajuns *asta* acolo?”), când mi-a cerut-o Halton. Am ezitat un moment, apoi i-am dat-o. Ce dracu', el era plătit să joace numărul de spionaj, nu eu. Apoi s-a dus la toaletă pentru câteva minute, s-a întors şi am părăsit camera fără niciun cuvânt. Poate că a aruncat-o la WC – nici nu-mi păsa de fapt, atât timp cât eu nu eram prinsă încercând să intru în Khuruchabja cu mărfuri ilegale. N-aveam de gând să putrezesc cincizeci de ani într-o închisoare din Khuruchabja pentru ca agenţii CDI să-şi poată trimite scrisori de dragoste unul altuia.

Trecând prin Serviciul orbital de control al paşapoartelor, eram mai nervoasă decât Halton, dar am realizat repede că era obişnuit. Întinse paşaportul său fals la control fără să clipească măcar şi îşi aşeză liniştit mâna pe pernuţă. Detectorul piui un OK mulţumit şi i-l scuipă afară fără nicio problemă.

Coborârea spre Cairo a fost destul de asemănătoare cu urcarea spre Staţie, de data asta cu un file mignon şi sote de pere în vin. N-am vorbit prea mult cu Halton în timpul zborului şi nici nu am băut prea mult de data asta. Tehnic vorbind, în Khuruchabja nu găseşti alcool. Sunt priviţi cu ochi foarte răi oamenii care introduc prin contrabandă alcool în ţară, chiar dacă îl aduci în propriul tău sânge. Am debarcat în Staţia InterOrbital Helwan şi a trebuit să alergăm pentru a prinde singurul zbor de legătură între Cairo şi Rawalpindi în Republica Independentă Punjab, cu o duzină de opriri pe drum, inclusiv la fabulosul centru Nok Kuzlat.

Micul avion rablagit avea întârziere doar paisprezece ore faţă de program, remarcabil de punctual pentru acea parte a Orientului Mijlociu. Cel puţin cinci sute de pasageri aşteptau un loc în avionul de şaptezeci de locuri, toţi cărând bagaje jerpelite

de patru ori cât greutatea lor, cutii legate cu sfori, genţi foarte mari cumpărate la magazine duty-free, umplute până la refuz cu haine acoperite în plastic, sticle de apă minerală franţuzească, jucării umplute cu câlţi, scutece de schimb şi ciocolate belgiene. Câţiva chiar duceau cu ei cutii cu diverse specii de animale, toate adăugându-şi lătratul, mieunatul, cotcodăcitul şi alte onomatopee la zgomotul copleşitor. Ne-am croit drum prin mulţimea furioasă şi zgomotoasă până la poartă, unde am fost lăsaţi să trecem graţie unei bancnote frumoase de 100 de ecu.

Deşi o grămadă de oameni din Cairo erau nerăbdători să urce în avion, majoritatea nu coborau la Nok Kuzlat. Trebuie să vă amintiţi că Khuruchabja nu era de fapt prea însemnată pe plan mondial decât pentru câteva dintre cele mai spectaculoase, necinstite şi sângeroase lupte care au existat vreodată în lume. Are câteva zăcăminte mici de petrol, insuficiente chiar şi pentru nevoile de energie ale propriei sale populaţii, şi fără alte resurse naturale la care ar râvni alte părţi ale lumii. Populaţia sa indigenă este o adunătură nedefinită de habotnici ultrafundamentalişti turbaţi, a căror singură ocupaţie interesantă pare a fi permanenta ciorovăială ucigătoare. Are o valoare strategică minoră, un fel de zonă-tampon între două ţări care *într-adevăr* nu se pot suferi. Dar Khuruchabja este departe de orice şi-ar putea dori cineva şi prea mică pentru a fi altceva decât un necaz pentru vecinii săi.

Ultima dată când fusesem acolo, Khuruchabja era condusă de un grup de extremişti care-şi spuneau Frăţia Democratică Naţională Behjar şi ştiau despre democraţie tot atât cât ştiam eu despre astrofizica cuantică. Liderul lor monomaniac, al-Husam, avea carisma Ayatollahului Khomeini, mania nebună a lui Gaddafi şi optimismul lui Saddam Hussein. Dar, cu excepţia bombelor amplasate în maşini şi luărilor de ostatici ocazionale, nu creaseră mai multe necazuri decât în mod obişnuit. Apoi Frăţia reuşise să catapulteze Khuruchabja în prim-planul atenţiei mondiale după ce precursorul CDI i-a ajutat să pună mâinile lor murdare pe câteva mici dispozitive de infrafuziune. Din nefericire, al-Husam a refuzat imediat să-şi achite datoriile cerute de cine ştie ce înţelegere încheiată cu CDI şi îi ameninţă cu folosirea bombelor, în numele lui Allah, pe cei mai detestaţi

duşmani ai săi, ceea ce ar fi alterat serios peisajul şi valorile imobiliare ale ţărilor imediat vecine ţintei alese de el.

Diavolii americani cei dispreţuiţi şi perfizii lor aliaţi-marionete nu puteau permite, desigur, o asemenea situaţie, iar persoanele direct responsabile pentru crearea harababurii păstrau o relativă tăcere în legătură cu aceasta. Din punct de vedere tehnic, având în vedere că era o problemă internă, nu era recomandată o acţiune directă împotriva behjar-ilor, guvernul semilegal din acel moment al Khuruchabjei. Naţiunile Unite şi-au epuizat obişnuitele lor încercări inutile de negociere, armistiţiile fiind încălcate unul după altul, înainte de a da inevitabilul OK pentru intervenţii. Puterile din Vest au reuşit să convingă diversele ţări aliate în Coaliţia Forţelor Damascului de „Menţinere a păcii" să nu se mai certe unele cu altele o perioadă de timp suficient de lungă până la apariţia jucăriilor cele mai avansate din punct de vedere tehnic, în numele Unităţii Musulmane. Statele Unite şi Europa au schimbat de la una la alta rolurile de producător executiv şi de regizor.

Fiecare instituţie de presă şi-a trimis propriile ei batalioane de reporteri echipate cu staţii PortaNet în spate. În acest război, armata noastră nu şi-a mai bătut capul cu farsa cartelului de presă. Dar de asemenea în acest război armata a făcut mass-mediei o concurenţă îndârjită, prin eforturile Relaţiilor cu Publicul pentru a capta atenţia publicului o perioadă de timp, cu emisiunile lor în exclusivitate despre armele de luptă şi camerele de luat vederi teleghidate oferind holocadre digitale de o spectaculoasă detaliere a exploziilor transmise color, învăluite de sunet Dolby. Cu conştiinţele împăcate că bombele noastre erau „garantate-100%-de-data-asta-să-nu-rănească-civilii", pasionaţii de videorăzboi au avut orgasme prelungite.

Armele omenirii devin din ce în ce mai „deştepte" şi mai sofisticate, dar discernământul nostru politic nu pare să evolueze în acelaşi ritm. În ciuda câtorva modificări minore, desfăşurarea poveştii a fost destul de asemănătoare cu ultima şi cu cea de dinaintea acesteia, rezultatul final fiind o mulţime de oameni morţi sau rămaşi fără case, proprietăţi distruse numai pentru a o lua din nou de la zero şi a începe tot procesul de la capăt. Cei-care-N-au vor fi întotdeauna iritaţi de Cei-care-Au şi

vor stârni necazuri. Cei-care-Au îi vor strivi întotdeauna mai devreme sau mai târziu, pentru a-i împiedica să ia ceva din ce este *al lor,* iar reporterii vor fi acolo pentru a imortaliza aceste momente pe măsura înfăptuirii lor. Nimeni nu a fost vreodată în stare sau dornic să rezolve problemele esenţiale – în special în *această* parte a lumii – care au generat toate aceste nenorociri.

În timp ce toate bazele militare din Khuruchabja erau înzestrate cu aparaturi moderne pentru aviaţie, aeroportul civil din Nok Kuzlat nu se bucura de aceleaşi înlesniri. Avea o singură pistă de decolare unde mizeria şi găurile erau acoperite de un strat subţire şi crăpat de material asfaltic şi ulei. Rămăşiţe carbonizate ale avioanelor mai puţin norocoase decorau marginile pistei. Aeroportul nu avea nici turn, nici radar, singurul semn de înaltă tehnologie fiind un sac de vânt roşu care de obicei atârna fără viaţă de un stâlp. Desigur, când era vânt, ar fi fost oricum imposibil să vezi sacul prin nisipul stârnit.

Micul avion învechit se bălăbăni pârâind într-o aterizare rapidă la Nok Kuzlat în mijlocul după-amiezi. Era incredibil de cald, strălucirea albă a soarelui căzând ca o greutate abia perceptibilă. Hainele începuseră să mi se lipească de piele de la transpiraţie. Reuşisem într-un fel să uit mirosul local de când fusesem ultima oară aici. Acum însă parfumul exotic al Orientului Mijlociu se întorcea într-un asalt usturător, un amestec de praf, urină şi benzină.

Am debarcat în mijlocul pistei, trecând pe lângă un pilot surprins şi coborând pe o scară şubredă sprijinită de marginea avionului. Cei doi bărbaţi duri care ţineau scara pe loc nu păreau prea îngrijoraţi de faptul că puteam să alunecăm şi să ne rupem gâturile. Halton, eu şi alţi şapte oameni de afaceri de diferite naţionalităţi am coborât cu grijă şi am străbătut câmpul de aterizare îndreptându-ne spre ciudata variantă de vamă a Khuruchabjei. Aceasta era un fel de imitaţie din lut şi beton a unui adăpost prefabricat din tablă ondulată folosit în timpul celui de-al doilea război mondial, cu o formă asemănătoare cuptoarelor în care localnicii îşi coceau pâinea lor plată şi având cam aceeaşi temperatură în interior.

— Bine ai revenit în fundul universului, mi-am murmurat.

Ultima oară când părăsisem Khuruchabja avusesem intenţia de a nu mă mai întoarce *niciodată.*

Am ocolit declararea bagajelor, având în vedere că Aeroportul Internaţional din Nok Kuzlat nu avea aşa ceva. Şi pentru că eu şi Halton duceam cu noi numai două geamantane mici şi PortaNet-ul, am trecut de ceilalţi pasageri care se luptau fiecare cu câte patru sau cinci geamantane, diverse genţi ieftine şi cutii cu pui, deoarece Aeroportul Internaţional din Nok Kuzlat nu avea nici transportor de bagaje.

Prima oprire în încăperea înceţoşată de fum de ţigară a fost la controlul paşapoartelor. Un copil ostil, care avea o puşcă-mitralieră atârnată de umăr, se uită sever la noi din spatele ferestrei fără geam.

— *Fha' rmâan wah veesah,* ceru el tăios.

I-am înmânat paşapoartele noastre împreună cu snopul gros de vize pentru Khuruchabja. Vizele erau absolut vitale, deoarece aparatul de citit paşapoarte fusese aparent scos din uz în ultima decadă. Răsfoi fără grabă vizele, verificându-ne numele într-o carte de mărimea Paginilor Galbene ale Manhattanului. După colectarea câtorva foi pe care erau capsate *holoflats*-uri, plus o bancnotă de douăzeci şi cinci de ecu făcută sandviş între ele, împodobi cu generozitate documentele rămase cu o ştampilă mare de cauciuc, ştergând orice informaţii vitale cu caligrafia arabă frumos ornată. În cele din urmă ne trecu prin vamă.

Un lucru se poate spune despre vama de la Khuruchabja şi anume că, deşi înceată şi primitivă, este minuţioasă. O fi aparatul lor de citit paşapoarte mort, dar detectorul lor de metale şi maşinile cu raze X funcţionau până la radiaţii fatale. Dacă ar crede că arăt prea suspect, ar putea hotărî să verifice că nu îmi folosesc gaura din fund ca un compartiment pentru bagaje suplimentare. Desigur, o dată ce mi-aş fi dat chiloţii jos, aş fi putut profita de prilej ca să-i las să mă pupe de la revedere în dulcele meu fund feminin. O parte dintre tovarăşii noştri de călătorie au fost îmbrânciţi dincolo de linie şi percheziţionaţi în mod expert, apoi duşi sub gardă armată Dumnezeu ştie unde, atât cât să ne aducă pe noi ceilalţi în pragul paranoiei. Dar în general oficialii din Khuruchabja fac un adevărat spectacol din

inspectarea echipamentului ziariştilor străini cu o grijă meticuloasă, în timp ce ne lasă corpurile în pace.

— Vă rog să-mi daţi portofelele dumneavoastră, desfaceţi toate bagajele şi aşezaţi-le pe masă, spuse în markundi copilul morocănos cu mustaţă subţire apoi, ochindu-ne hainele vestice, repetă în engleză:

— Bani. Bagaje puneţi aici, deschideţi acum. *J' ahkzhil!* Repede!

Transpiram de nervi şi căldură şi încercam să pălăvrăgesc câteva cuvinte prieteneşti în markundi pentru a-l impresiona pe puşti cu bunăvoinţa mea de a-i învăţa limba. Uitasem o grămadă din subtilităţile limbii markundi şi se simţea. Buzele sale se curbară într-un umor batjocoritor în timp ce ne controla portofelele, însumând bancnotele din al meu. Cei din Khuruchabja numărau cu grijă monedele străine pentru a se asigura că vizitatorii îşi schimbau banii la rata oficială guvernamentală de escrocare şi nu pe stradă, la valoarea mult mai realistă a pieţei negre. Toate cumpărăturile făcute după aceea era bine să fie însoţite de chitanţe şi orice nepotrivire găsită în totalul ulterior ar fi fost sever penalizată. Îşi notă o cifră înainte să ne înapoieze portofelele, minus onorariul său pentru inspecţie. Desigur, acesta fără chitanţă.

Îşi îndreptă apoi atenţia către micul meu geamantan, controlându-l şi confiscându-mi after-shave-ul (poate că-mi trecea prin minte să-l beau), cele două pixuri (aş putea înjunghia pe cineva cu ele), îmi scoase bateria ionică de dimensiunile unui vârf de ac din ceas (aş putea-o folosi la confecţionarea unei bombe) şi ţigările (îi plăcea marca). Apoi arătă către PortaNet.

— Pune-l şi pe-ăsta aici sus. Deschide-l.

Halton îl privi zeflemitor pe puşti cu coada ochiului pentru un moment şi zâmbi sceptic.

— *Puridehz?* întrebă el în markundi, cu un accent ciudat. Copilul clipi repede, surprins, şi-i întoarse şovăitor zâmbetul.

— Tu *eşti* din Puridehz, nu-i aşa? Mi s-a *părut* mie…

Au sporovăit apoi despre cafenele şi străzi de undeva dintr-un oraş din nord, despre care nici nu aveam idee că există, şi puştiul mâzgăli o adresă a unchiului său dacă ajungeam cumva

în Puridehz să-i căutăm familia şi să o salutăm din partea lui, fiindcă el era blocat în nenorocita de armată încă doi ani, îi era dor de prăjiturelele mămicuţei lui, abia aștepta să *insha’ allah* dorinţa Domnului şi să se întoarcă acasă…

Copilul îngrămădi totul la loc în geamantanul meu, după ce mai aruncă o privire rapidă, de-abia se uită la cel al lui Halton, apoi se încruntă la bărbatul nehotărât din spatele nostru şi eram gata. Am trecut prin porţile de sticlă către şoferii de taxi care trăncăneau de zor aşteptând să năvălească asupra noastră.

— Ai fost tare, i-am spus lui Halton cu vocea scăzută. Credeam că n-ai ieşit niciodată din Langley.

— M-am inspirat din cărţi, răspunse el, apoi ne-am cufundat în torentul de oameni nespălaţi, ducându-ne după treburile noastre.

Aeroportul era poziţionat convenabil, undeva cam la zece mile în afara oraşului, iar Nok Kuzlat, pâlpâind alb la orizontul neted, este mult prea departe pentru a merge pe jos în căutarea unui hotel. Nu există tren sau autobuz de serviciu. Călătorul încrezător din Vest care soseşte în capitala Khuruchabjei se trezeşte dintr-o dată la mila unor tuciurii care rânjesc tot timpul, cu feţele nebărbierite, ascunse sub un morman din material pestriţ înfăşurat în jurul capetelor.

— Taxi? Poate că doriţi un taxi? îţi şoptesc conspirativ, de parcă ar avea ascunse sub robe vederi porno sau ceasuri furate. Taxiul meu foarte bun, foarte ieftin, te duce repede. Apoi începe încurcătura dinainte aranjată când un pretendent declară despre altul că e un hoţ, că să-l crezi numai pe el, iar partea insultată obiectează înverşunat cu vorbe sau pumni, în funcţie de dispoziţia de moment. În cele din urmă, unul sau altul câştigă lupta şi fuge cu geamantanul, încercând astfel să câştige teren pentru taxiul său şi să-l îndese în portbagaj fără să fie atacat, ceea ce aparent determină câştigătorul. Nu contează care reuşeşte în cele din urmă; toate sunt nişte rable, care de-abia izbutesc să hurducăie peste găurile risipite peste tot, iar tariful este la fel de exagerat.

Şoferul nostru, un bătrân zbârcit, în jur de treizeci şi cinci de ani, pe nume Samat, se declară învingător vârând în portbagaj geamantanul meu captiv şi camera HoloPak a lui Halton, trânti

cu putere capacul şi aşezându-se cu o săritură pe el, cu gura până la urechi. Am reuşit să păstrez staţia PortaNet scrântindu-mi umărul de efort şi astfel am ajuns în Fordul Suzuki vechi de cincisprezece ani al lui Samat îndreptându-ne spre hotelul Grand Imperial de pe bulevardul Hajara din Nok Kuzlat.

Scaunele fuseseră acoperite cu un covor persan uzat, care abia reuşea să ascundă vasta cantitate de burete de umplutură care lipsea sau fusese rupt de dedesubt. Anticul aparat de aer condiţionat şuiera şi gemea cu putere, producând o vagă schimbare a temperaturii. Nu era aşa de departe de suburbiile oraşului şi ne-am pomenit în mijlocul străzilor înguste şi strâmbe, întretăiate la unghiuri imposibile de alte străzi înguste şi strâmbe. Samat le-a parcurs cu o viteză formidabilă, gata să ne rupem gâturile, de-abia ocolind pietonii nevinovaţi care încercau să folosească aceleaşi artere, de vreme ce trotuarele lipseau cu desăvârşire.

Nu mai fusesem la Nok Kuzlat de mai bine de zece ani, iar la vremea aceea bombele şi atacurile contribuiseră mult la modificarea ambianţei. De asemenea suburbiile oraşului semănau, într-o anumită măsură, cu orice altă zonă de mahala care se lipeşte de centrul oraşelor mai prospere din această parte a lumii. Era un amestec ciudat de opulenţă modernă şi mizerie primitivă: holovizoare noi pâlpâind în geamurile gheretelor vechi cu acoperiş de tablă; o toaletă electrică abandonată pe o alee alături de blocuri cu apartamente cât cuştile de iepuri, având un canal deschis de scurgere chiar prin faţa uşilor principale; copii alergând pe jumătate goi pe străzile prăfuite, jucându-se cu piese stricate ale minunilor tehnologice aruncate de rudele lor, oraşele bogate; o femeie bătrână, adusă de spate, acoperită în întregime cu o haină de lână roşie brodată, lovind uşor cu nuiaua jumătate de duzină de capre zburdalnice pentru a le ţine la un loc în timp ce treceau pe lângă un bărbat îmbrăcat într-un costum occidental de afaceri şi kaffiyeh, care vorbea la modemul lui telecomandat.

Nu dădeam prea mare atenţie traseului, adoptând de mult teoria că şoferii de taxi întotdeauna vor ocoli, alegând cel mai lung circuit posibil cu scopul de a te ameţi şi a plăti de patru ori mai mult decât ar trebui. Cartierele sărăcăcioase şi pustii şi

clădirile cu apartamente devastate arătau cam toate la fel; nu puteam spune că ştiam oraşul Nok Kuzlat ca-n palmă.

Dar am observat că Halton a început să se uite pe fereastră şi în oglinda retrovizoare a lui Samat, cu ochii alertaţi şi precauţi în timp ce îl studia pe prietenosul nostru şofer discutând într-un accent markundi de neînţeles.

— Ce este? am întrebat în engleză.

Nu a avut însă timp să răspundă înainte ca Samat să apese cu putere pe frână şi să se întoarcă aplecându-se peste scaun, rânjindu-şi dinţii negri pe deasupra unui pistol fletchette vechi, dar foarte mortal îndreptat spre noi. Forme prăfuite de bărbaţi se mişcară pentru a opri lumina din afara ferestrelor.

— Ah, la naiba, am spus scârbită. Chiar că devine ridicol…

Uşile fură smucite şi am fost invitaţi să-i însoţim pe noii noştri prieteni într-un refugiu întunecos şi rece al unei clădiri bombardate, aşezată convenabil chiar pe acea stradă. Samat acceleră cu zgomot de cauciucuri şi dâre de praf, probabil un adevărat şofer de taxi pe drumul înapoi spre aeroport, pentru a vedea dacă poate găsi un alt grup de răpitori care să plătească bani frumoşi pentru nişte păgâni proşti.

În interiorul clădirii ochii mei se obişnuiră cu întunericul. Părea să fi fost odată cafenea, dar avea acel miros distinctiv de încăpere care nu mai era locuită de ceva timp. În întunericul de deasupra gângureau porumbei nevăzuţi. Cel mai masiv dintre cei cinci bărbaţi avea braţul îndoit în jurul gâtului lui Halton, apăsându-i hotărât în ceafă un pistol Eclipse de producţie israeliană. Halton nu opunea rezistenţă. Alţi doi mă prinseseră între ei de câte un braţ, iar ceilalţi doi erau ocupaţi să ne răstoarne hainele şi echipamentul în dezordine pe podeaua pătată de găinaţ.

Un mic nor de fum plutea într-o rază de lumină strecurată printr-o gaură în perete, mult deasupra noastră, şi am desluşit silueta vagă a cuiva stând în spatele unei mese mici, fumând o ţigară. Brusc mi-am dorit şi eu una.

— Auziţi, ar trebui să vă gândiţi să angajaţi un nou scenarist pentru rahatul ăsta, i-am spus umbrei. Am văzut la televizor reluări vechi mai originale.

— Gura! strigă umbra cu o voce răguşită de femeie.

Cu siguranţă că nu era o nativă anglofonă, dar avea un accent destul de bun. Escortele mele hotărâră să mă ridice în aer pentru a întări cele spuse, producându-mi dureri în articulaţia umărului.

În cele din urmă cei doi bărbaţi care scotociseră prin rămăşiţele bagajelor noastre se ridicară.

— Nu este aici, raportă unul în markundi.

— Poate că unul dintre ei l-a pitit direct pe corp, spuse femeia în engleza ei cântată.

Omul care vorbise se întoarse să se holbeze la mine; în mâna lui se materializase un stilet, cu care tăia aerul. Zâmbi uşor:

— Poate că ar trebui să ne uităm.

Da. Sigur. Întotdeauna tipul cel mai mic este ales primul.

Răsuflată sau nu, chestia asta *nu* făcea parte din planul original. Aveam un sentiment ciudat că ştiam ce caută. Omul cu cuţitul păşi mai aproape de mine. Părea un tip obişnuit, să nu vă imaginaţi un Snydley Whiplash răsucindu-şi mustaţa. Fără bicepşi imenşi, fără dinţi măcinaţi, fără o cicatrice palidă săpată pe o faţă rea. Pur şi simplu omul muncitor obişnuit.

Ştiaţi că dacă loveşti cu piciorul o femeie în perineu de parcă ar avea testicule, neputinţa fiziologică rezultată este foarte asemănătoare? Bine, poate că nu exact la fel, dar când îmi trase o gheată oţelită, mi-am auzit oasele pubisului pârâind. Nu ştiu dacă durerea a fost la fel de mare ca aceea pe care aş fi simţit-o dacă eram bărbat, dar a fost suficient de rău, credeţi-mă.

Escorta îmi permise să mă las în genunchi pe podeaua murdară, unde mi-am apucat părţile rănite, gemând. Apoi tipul care mă lovise dansă puţin step şi mă lovi din nou, precis, cu vârful piciorului în plexul solar, răsturnându-mă. Se pare că studiase atent anatomia în şcoală. A mai dat apoi câteva lovituri în plus la cap şi gât, mai degrabă pentru a mă chinui decât pentru anihilarea vreunei apărări potenţiale, înainte de a mă îmbrânci şi răsuci pentru a cădea în braţele unuia dintre prietenii săi. Atârnam ca un om beat, complet paralizată, în timp ce mă învăluia agonia.

Îmi sfâşiară cămaşa şi îmi traseră pantalonii jos în jurul genunchilor care se clătinau. Am fost din nou răsucită pentru a ajunge cu faţa la tipul cu cuţitul. Abia-l dibuiam printre lacrimi.

— Este *femeie,* gâfâi cineva, lăsându-mă cu neruşinare să cad pe podea în fundul gol.

O dată liberă, m-am chircit, încercând să nu fac nimic mai obositor decât un scâncet jalnic.

Apoi lucrurile s-au derulat destul de repede, fără ca vreunul dintre ele să aibă vreo legătură cu mine. Un zgomot sec, un strigăt ştrangulat, o altă trosnitură şi tipul care-l ţinea pe Halton căzu cu gâtul rupt. Pistolul Eclipse scuipă de două ori şi încă doi zburară ca nişte păpuşi din cârpe dezarticulate. De pe podea priveam umbra de la masă cum începe să se ridice. Din nou pistolul Eclipse pocni în timp ce Halton se *prelinse* – nu pot să găsesc altă expresie – dintr-o parte a camerei în cealaltă. Al patrulea bărbat înarmat cu pistol muri în timp ce-şi colora cămaşa în roşu. Cel care avea cuţit îl aruncă spre Halton, dar muri înainte ca arma să parcurgă jumătate din distanţă. Când ajunse la ţintă, aceasta plecase de mult. Cuţitul se înfipse adânc în perete, vibrând. Păsări speriate fâlfâiră deasupra noastră.

Totul nu durase decât câteva secunde. Cinci bărbaţi zăceau nemişcaţi pe jos. Femeia era deja în picioare şi făcu un singur pas înainte, intrând în coloana de lumină prăfuită, care o încadra ca un reflector de scenă. Avea şi ea un Eclipse, dar îndreptat spre mine.

Halton îngheţă cu pistolul spre ea.

Era frumoasă cum numai femeile arabe pot fi, frumoasă de ţi se tăia respiraţia, pielea aurie, ochii migdalaţi, păr negru care îi cădea până la mijloc. O scânteie de aur în ambele urechi perfect curbate. O rochie din Vest cu o croială foarte scumpă, care învăluia o siluetă fără cusur. Se uită fix la Halton şi vorbi în markundi, trădând în voce o frustrare respectuoasă şi neputincioasă.

— Yah' malahjinn.

Mâna cu care ţinea pistolul îndreptat spre mine se mişcă, degetul apăsând uşor pe trăgaci.

El trase.

Ea căzu, şi asta a fost tot, credeţi-mă.

Halton rămase în picioare uitându-se la corpul femeii încă o secundă, încheietura încordată ţinând încă pregătit pistolul Eclipse, fire de praf căzând pe amândoi în lumina slabă a

soarelui. Poate că o admira, chiar aşa moartă cum era. Poate vroia doar să se asigure că *era* moartă.

Se făcuse dintr-o dată foarte linişte şi era chiar bine, atâta doar că zvâcneam de durere. Apoi Halton îngenunche lângă mine, iar pistolul zăngăni pe podea. Mirosul uşor înţepător al explozibilului ars umplea aerul.

— Kay Bee…

Încercă să mă apuce de umeri pentru a mă ajuta să mă ridic, apoi ezită cu mâinile la câţiva centimetri de mine, cu o expresie realmente speriată.

M-am agăţat de cămaşa lui, luptându-mă să mă trag în sus. El mă apucă de coate şi am putut simţi că tremura. L-am privit fix în ochi, apoi am vomitat pe pantofii lui imaculaţi şi strălucitori.

Şi am petrecut ceva timp împroşcând mâncarea din avion. Nenorocită călătorie!

ȘAPTE

Nu ştiu cum, Halton băgă toate lucrurile noastre în geamantane, iar mai târziu, el ştie cum, am ajuns la Grand Imperial apoi, cumva, mă duse prin faţa recepţiei până sus în cameră. De-abia puteam să merg, fiecare pas făcându-mi toate măruntaiele să urle de durere.

Mă întinse pe cel mai apropiat pat şi mă dezbrăcă atent, având grijă să nu-mi atingă pielea. Dar în acel moment nu-mi mai păsa. Aveam câteva vânătăi mari care începeau să se umfle şi să se înnegrească, cea mai urâtă fiind între picioare. A găsit undeva un frigider şi când a lăsat gheaţa învelită într-o cârpă udă pe perineul meu rănit, a trebuit să mă stăpânesc din greu ca să nu urlu de durere. A tras apoi un scaun lângă pat şi m-a vegheat, cu mâinile odihnindu-i-se în poală, ridicându-se din când în când să schimbe pachetul cu gheaţă, sau să-mi tamponeze tăieturile de pe frunte şi bărbie.

Cred că am dormit. Sau cam aşa ceva. Mai deschideam ochii, nu pentru că aş fi vrut să mă scol, dar pentru că nu ştiam unde dracu' mă aflu. Dacă mă mişcăm, durerea îmi străpungea trunchiul, şi vedeam ochii impasibili ai lui Halton privindu-mă în întuneric.

M-a trezit zgomotul traficului, mai accentuat decât fusese înainte. Am realizat în tăcere că trecuse noaptea şi am clipit din pleoapele umflate. Halton continua să stea pe scaun lângă pat, cu capul înclinat şi ochii închişi. Respira regulat, părea că doarme. Hmm. Deci aşa îşi menţinea cămăşile neşifonate.

Mi-am mişcat doar o fracţiune capul pe pernă şi el deschise ochii instantaneu, cercetându-mă critic.

— Apă? am bolborosit, buzele mele fiind crăpate pentru că respirasem pe gură toată noaptea în aerul acela uscat şi cald.

Limba îmi era arsă şi prăfuită şi nu reuşeam să-mi umezesc buzele pentru că nu aveam suficientă salivă. Se ridică fără niciun cuvânt şi îmi puse apă de la robinet într-un pahar de plastic, imitaţie de cristal ornat în relief cu modele aurii palide.

Când s-a aplecat să-mi aducă paharul la gură, am spus arţăgoasă:

— Pot să-l ţin, ajută-mă doar să stau ridicată, da?

Ceea ce a şi făcut, cu grijă să nu-mi atingă corpul gol mai mult decât era necesar, încercând în acelaşi timp să nu fie prea ostentativ. Mâinile încă îmi tremurau şi am vărsat puţină apă pe bărbie, ştergându-mă cu dosul palmei. Era minunat de rece.

Halton nu părea proaspăt; arăta destul de lipsit de vigoare. Îl vedeam întruna mişcându-se nepământesc de repede printr-o cafenea prăfuită, trosnetul nedesluşit de oase, pistolul Eclipse scuipând, ce frumoasă era femeia moartă făcută ghem pe podea după ce o împuşcase. Am mai văzut oameni murind, unii dintre ei îmi erau destul de apropiaţi, dar viteza şi eficienţa cu care omorâse Halton mă înspăimântau.

Stăteam şi mă uitam la el. Probabil că nu trebuia să poţi citi gândurile pentru a vedea ce era scris pe faţa mea. Ochii săi ezitară, îndureraţi; apoi se uită într-o parte.

— N-am mai omorât pe nimeni până acum, spuse el în cele din urmă cu voce joasă.

Ar fi putut să mă păcălească. M-am înfiorat. Dar ăsta era cu siguranţă un subiect pe care oricum nu mă interesa să-l aduc în discuţie.

— Unde este micropelicula? am întrebat, fără să mă las cuprinsă de emoţie.

În loc de răspuns, şi-a băgat degetul arătător într-o parte a gurii, între buza de sus şi dinţi, ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată ceva prins între molari. A rămas acolo pentru o secundă, apoi l-a împins mai sus. Si mai sus. Si mai sus. Puteam vedea umflătura făcută în obraz şi pleoapa de jos a ochiului său închizându-se pe jumătate. Când şi-a scos degetul, micropeliculă era pe vârful acestuia.

— Am anumite cavităţi suplimentare în diferite părţi ale corpului unde e puţin posibil să se uite cineva, îmi explică el.

— Asta, am spus, este mare.

Apoi îmi dădu micropelicula, pe care am luat-o cu grijă, ţinând-o în lumina timpurie a dimineţii. Era surprinzător de uscată, lucind uşor. Părea destul de inofensivă.

— Ţi-a zis ceva, am spus gânditoare... *Yah' malahjinn?* Vorbeşti markundi mai bine decât mine.

— Este un fel de demon din mitologie, răspunse el. Ceva analog unui golem evreiesc.

Nu părea jignit.

— Hmm.

Mintea mea începuse să lucreze din nou, încet. Femeia păruse cu adevărat surprinsă. Ştiuse de micropeliculă, ştiuse că vine cu noi, dar *n-a ştiut* că Halton era un fabricat înainte de a fi prea târziu. Foarte ciudat.

Am continuat să o ţin în sus, privind-o cu grijă.

— Părea că vrea asta al naibii de tare, am spus în final. Şi nu a cerut-o prea politicos.

El respiră adânc, părând mai puţin istovit.

— Da. Aşa părea.

— Mă întreb dacă putem să-i venim de hac.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am pus încet picioarele peste marginea patului. Şi am plâns. Am acest drept, sunt femeie, este scris în contractul meu. Şi-apoi, mă durea *cu-adevărat.* Halton nu încercă să mă ajute sau să mă oprească, ci îmi întinse fără un cuvânt cămaşa. A trebuit ^totuşi să primesc ajutor pentru a-mi pune pantalonii.

Am conectat PortaNet şi HoloPak la singurul holovizor model chinezesc cu care se putea lăuda camera de hotel, care desigur că nu avea mufe standard. Îmi doream să fi adus cu noi şi un calculator portabil AI, dar muftiii ortodocşi din Khuruchabja deveneau din ce în ce mai nelinişti în apropierea maşinilor care purtau convorbiri inteligente cu oamenii. Ceva în legătură cu sufletele prinse în capcane. Aparent Allah nu le place şi ceea ce nu-i place lui Allah nu este legal în Khuruchabja. Cel puţin aşa se spune. În cele din urmă, am reuşit să conectăm jackurile la holovizor.

Micropeliculele sunt făcute pentru a înmagazina date extrem de comprimate, informaţii suficient de condensate pentru a reduce jumătate din Biblioteca Congresului la un pătrat opac de doi milimetri grosime şi nu mai mare decât unghia de la degetul meu mic. Sunt formate din cipuri micro-DRAM multistratificate crescute la nivel molecular, *foarte* scumpe, şi este puţin probabil

să le găseşti de vânzare la magazinul de calculatoare din colţ. E necesar un aparat de citire AI foarte sofisticat pentru a debloca şi a decomprima aceste straturi, ceea ce era puţin cam mult pentru o nenorocită de PortaNet şi un holovizor chinezesc. Am putut decomprima cam două straturi simple; era ca şi cum puteai vedea coperta unui cip-carte şi nu apucai să citeşti decât pagina de titlu.

Tot ce spunea era: „Confidenţial. Acces limitat. Numai personal autorizat.” Ce să zic!…

Transpiram şi înjuram în timp ce ne învârteam în jurul staţiei PortaNet. Halton nu avea mai mult succes decât mine, dar concentrarea asupra spargerii codului mă făcuse să mai uit de dureri. Am sărit un metru în sus când sună telefonul, aşezându-mă apoi cu greu pe scaun. Pubisul meu îmi amintea că n-ar trebui să fac gimnastică pentru o vreme.

Îmi amintea de asemenea că eram teribil de şucărită.

— Da! am zbierat.

— Kay Bee Sulaiman? întrebă o voce de bărbat la celălalt capăt, uşor derutat.

Nu mă deranjasem să mă ridic şi să deschid monitorul. Şi nici n-aveam de gând. Nu cu faţa pe care o aveam în acel moment.

— Cine vrea să ştie?

— Elias Somerton, răspunse el prompt.

Asta nu era vocea lui Somerton.

— Ei, salut, Eli prietene! Cum se desfăşoară tratamentul? Ai reuşit să-i tragi pe sfoară pe cei de la dezintox?

Halton se uita ciudat la mine. Simţeam că vechiul meu eu îşi revine.

— N-avem timp de jocuri puerile, Sulaiman, spuse vocea, cu un uşor, dar nervos, accent englezesc. Tu şi holooperatorul tău sunteţi aşteptaţi în această seară la Palatul Prezidenţial al Excelenţei Sale. Va fi o cină formală, ora nouă. Excelenţa Sa îl primeşte pe Asistentul Britanic al Secretarului de Externe al Maiestăţii Sale.

— Oh, şi suntem invitaţi? Asta înseamnă costum de gală, sau nu?

— Eşti un reporter ca oricare altul, Sulaiman, te ocupi de cină ca de orice altă însărcinare GBN. Îţi faci treaba, ai înţeles?

— Am înţeles, bwana.

Am salutat, chiar dacă bărbatul de la capătul celălalt nu mă putea vedea.

— Excelenţa Sa a fost de acord să te vadă după cină. Aşteaptă să te abordeze.

Am deschis gura să spun ceva despre micropeliculă, apoi am închis-o, pentru moment gândul fugindu-mi la anumite vorbe de duh. Brusc îmi amintisem, poate puţin prea târziu, că telefoanele din Khuruchabja erau în mod obişnuit ascultate. În special cele ale străinilor.

— Sigur, nicio problemă.

— Ar fi bine să nu fie, răspunse vocea şi închise.

— CDI nu angajează prea mulţi absolvenţi de şcoli superioare, nu-i aşa? m-am adresat lui Halton.

— Nu, nu cred, răspunse el serios.

Mi-am clătinat capul cu tristeţe.

— Doamne, Halton!

Apoi l-am lăsat să-şi bage micropeliculă înapoi în fistula lui nazală suplimentară. Probabil că acolo era mai în siguranţă decât oriunde în altă parte.

Capitala Khuruchabjei nu este nici prea rămasă în urmă, nici atât de ultramodernă pe cât v-aţi putea închipui. Este adevărat că atunci când Domnul a împărţit resursele naţionale Khuruchabja s-a ales cu capătul mai scurt al băţului, acesta fiind unul dintre principalele motive care au declanşat ultimul lor război. Au câteva bunuri posibil de transformat în bani gheaţă, la fel ca verii lor cei bogaţi din Arabia Saudită şi din Golful Persic. Competiţia semi-prietenoasă pentru depăşirea înaltei tehnologii la jucăriile militare fusese rezervată în exclusivitate de către israelieni şi americani lor înşile de câteva decenii, cu câteva intruziuni ocazionale din partea francezilor şi englezilor. Ca la orice altă naţiune din Orientul Mijlociu, puterea militară ofensivă a Khuruchabjei s-a menţinut frustrant la o calitate de mâna a treia. Cu mica excepţie a ameninţării infrafuziunii.

De asemenea, o dată ce FMI începuse „refinanţarea” datoriei naţionale postbelice a Khuruchabjei, o mare parte a cetăţenilor puteau să-şi calculeze garanţiile pentru stocul de investiţii

numai pe seama lânii ce urma să fie obţinută de generaţii întregi de acum înainte.

În ciuda datoriei islamice tradiţionale de a folosi proprietăţile internaţionale pentru ajutorarea nevoiaşilor prin generoase *sada-qa-t,* cetăţenii din oraşele bogate au preferat să dea de pomană ţăranilor nativi, lăsând celelalte ţări să se ocupe singure de propriii lor ţărani. Deşi fuseseră un număr însemnat de propuneri complicate pentru împărţirea mai egală a averii de petrol a Orientului Mijlociu în interiorul lumii arabe, niciuna dintre ele nu a fost considerată acceptabilă de cei care controlau petrolul. În această privinţă, lumea „arabă” nu era în întregime arabă. De ce să renunţe arabii cei bogaţi la banii pe care Allah atât de evident a intenţionat să li-i ofere, punând tot acel petrol de sub nisipul *lor* la dispoziţia unei adunături de persani? Sau kurzi? Sau turci?

Acestea fiind clare, rămâne problema arabilor „buni”, adică toţi Aceia-Care-Au, bogaţi şi îndestulaţi, care fac afaceri rentabile cu restul lumii modeme, împotriva arabilor „răi”, Cei-Care-N-au, care creează în permanenţă probleme. De ce să se arunce banii arabilor buni pe demagogi precum palestinienii sau yemeniţii? Sau pe cei din Khuruchabja? Chiar dacă diferenţele naţionale ar putea să fie şterse vreodată, va exista întotdeauna alt obstacol, sectele musulmane de Adevăraţi şi Pioşi Discipoli ai Profetului Muhammad, care nu sunt altceva decât o adunătură de atei blasfematori împrăştiind dezbinare şi erezie. Familii regale şi preşedinţi-pe-viaţă din diverse ţări ale Orientului Mijlociu au încercat decenii întregi să găsească un echilibru pe delicata sârmă dintre progresul secular şi legea islamică *shar'ia,* dar cu un succes limitat.

Desigur, dacă aceste argumente devin nesigure, arabul care se respectă poate oricând să se înfăşoare în moştenirea emoţională, adânc jignit, pentru a jongla cu vina inexplicabilă a Vestului şi cu temerile radicale ale musulmanilor de pretutindeni, fie ei şiiţi sau suniţi, bogaţi sau săraci. Cum îndrăznesc aceşti căţeluşi imperialişti sionişti din Vest să uzurpe drepturile fraţilor noştri credincioşi Islamului şi să dicteze cum ar trebui cheltuiţi banii musulmani, aceşti exploatatori şi trădători infideli care au adus numai război şi măcel nisipurilor noastre

sfinte? Este o problemă arabă, care ar trebui să fie rezolvată numai de arabi.

Sigur. Secole de-acum înainte.

Milostenia a început întotdeauna acasă şi altruismul s-a oprit întotdeauna la graniţă, indiferent a cui graniţă. Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă în alte ţări, atâta vreme cât nu este un complot menit să le smulgă banii *lor.* Rezultatul fiind desigur că unele ţări islamice se lăfăie fără ruşine în gologani în timp ce la trei kilometri mai încolo, peste graniţă, copii musulmani fără cămin mor de foame în sărăcia cea mai jalnică ce se poate imagina. Dar înainte de a vă indigna cu ipocrizie, să nu uitaţi că noi, *Americhurjas,* avem aceeaşi situaţie în State încă de când Polk a smuls bucăţi mari din averea imobiliară a mexicanilor şi a transformat ce a mai rămas într-o parte personală a lumii a treia, chiar lângă uşa noastră.

Khuruchabja este totuşi o zonă foarte veche a lumii şi au fost trasate multe graniţe de-a lungul secolelor cu piciorul încălţat în sandale prin nisipurile schimbătoare. Înaintea lui Muhammad, persanii şi sumerienii au cioplit aici monumente pentru zeii lor, leii înaripaţi, iar ultimele rămăşiţe ale triburilor de beduini încă îşi găsesc adăpost pentru turmele lor în umbra ruinelor. Romanii au făcut cărări prin deșerturile ostile în drumul lor către spaţii libere mai ospitaliere şi au lăsat în urmă un număr destul de însemnat de băi şi apeducte arcuite, o bogăţie de alte statui şi temple pentru alţi zei uitaţi. Califii împrăştiaţi într-un complex din ce în ce mai mare au fuzionat după regula Umayyad, reunind un nou imperiu musulman care îmbrăţişă toată Khuruchabja în luminata stăpânire colectivă. Nok Kuzlat înflori ca o floare a deşertului sub ploaie, iar muezinii au făcut să răsune sute de minarete chemând credincioşii prosperi la moschei bogate şi opulente.

Dar asta a durat până când totul se prăbuşi sub abbasizi şi şiiţi prin aceeaşi secesiune meschină care continuă să împartă imperii şi naţiuni de pe tot cuprinsul globului. Averea imperiului musulman alunecă înspre locuri precum Bagdad şi Mecca sau Damasc şi Medina, în timp ce moscheile din Nok Kuzlat, neducând lipsă de credincioşi, au suferit din lipsa de fonduri în buzunarele lor. O uşoară restabilire sub otomani reînvie

speranţele unui imperiu unit, turcii oprindu-se ocazional pentru a face vizite de Frate mai Mare şi a ajuta aşezămintele religioase.

Otomanii nu erau tocmai iubiţi şi adoraţi de toţi supuşii lor, dar cel puţin erau islamişti. În secolul douăzeci, britanicii au strivit ultimul mare imperiu musulman sub călcâiul imperialismului colonial; apoi americanii au început să alunge visele unui stat islamic unit şi să acapareze petrolul şi monopolurile în afaceri. Nok Kuzlat s-a întors la stadiul de oraş de gradul trei, încropindu-şi la marginea deşertului o existenţă amară, uitată şi plină de resentimente.

Un zid antic de apărare a oraşului, parţial distrus, separa centrul Vechi de mahalalele care crescuseră în jurul acestuia. Centrul oraşului scăpase relativ nevătămat în timpul ultimului război. Proiectile einsteiniene selectaseră cu grijă centrii de comunicaţie şi clădirile guvernamentale de comorile arhitecturale, în timp ce marginile oraşului au dus greul devastării, nişte simple bombe fiind suficiente pentru a eradica haosul mizerabil care infesta suburbiile. Colecţie compactă de minuni arheologice şi clădiri înalte cu birouri modeme, vechiul oraş era punctat de minarete în alb şi verde şi de domurile de aur ale tuturor acelor moschei construite în timpul zilelor de glorie ale oraşului Nok Kuzlat.

Khuruchabja a fost una dintre ultimele ţări musulmane care continua să colecteze donaţiile religioase pe care toţi musulmanii erau obligaţi să le plătească, deoarece şi acolo erau câţiva oameni de afaceri bogaţi şi generoşi care să menţină crema la suprafaţă. *Zakat*-ul a determinat o scurgere a finanţelor şi-aşa limitate ale locuitorilor obişnuiţi ai Khuruchabjei, dar Islamul era legea, iar legea era făcută să fie respectată. Sau eludată. Credincioşii şi-au mărit taxele către sfântul IRS şi Nok Kuzlat continua să-şi facă iluzii că e chiar un oraş de talie mondială.

Excelenţa Sa, Cel Mai Glorios şi Mai Ipocrit, Lawrence Abdulbin Hassan al Samir al Rashid, Iubitul Servitor al Atotputernicului şi Milostivului, Omniprezentului şi Invizibilului, Eternului şi Nemuritorului Allah, Descendentul de Drept al Profetului Muhammad, Adoratul şi Veneratul Preşedinte-pe-Viaţă

şi Rege Titular al întregii Khuruchabja, a fost fiul vărului de-al doilea al unchiului cumnatului ultimului potentat al Khuruchabjei, moştenind poziţia sa demnă de invidiat în maniera seculară a tatălui şi strămoşilor săi: prin asasinat. Ilustrul său predecesor reuşise să ţină în şah lupii turbaţi câţiva ani mai mult decât majoritatea, mulţi dintre ei fiind membri ai propriei sale familii. Începuse de fapt să lucreze la unele reforme minore pentru Khuruchabja în încercarea de a câştiga aprobarea Vestului, sub forma unui ajutor străin pentru dezvoltare economică, care ar fi ajutat la ridicarea standardului de viaţă al majorităţii supuşilor săi la un nivel mai modern, comparabil cu al foarte bogatelor şi secularizatelor ţări islamice din afara graniţelor Khuruchabjei.

Desigur, acest gen de contaminare morală din partea Vestului satanic nu a convenit prea mult supraabundenţei de secte de xenofobi fundamentalişti ai Excelenţei Sale. Dezvoltarea economică ar aduce o dată cu ea şi depravarea occidentală, conducând la orori de nedescris, cum ar fi whisky-ul şi muzica rock şi – Allah să ne păzească! — femei cu faţa neacoperită, îmbrăcate în pantaloni scurţi. De altfel, erau aceiaşi păgâni care aruncaseră majoritatea bombelor în Khuruchabja, au amintit ei monarhului, neluând în considerare argumentul că behjarii fuseseră inamicul şi Vestul ajutase Coaliţia Damascului să „elibereze” Khuruchabja. Istovit de toate aceste dezbateri erudite, unul dintre cei mai de încredere bodyguarzi trase de sub roba sa o mostră dintre cele mai bune şi mai noi pistoale speciale Eclipse de pe piaţa israeliană şi îl zbură pe ex-preşedinte în paradis.

Aşa s-a petrecut mereu, conform tradiţiei. Puteam înţelege de ce şeicul Larry dorea să apeleze la o agenţie din afară pentru serviciul de pază.

De obicei, un om puternic este înlăturat de altul într-un joc sângeros de-a Regele de pe Munte, frate luptând împotriva fratelui, iar facţiunile religioase împotriva celor laice. Dar după ce s-a curăţat praful, o mulţime de candidaţi de pe lista de rezervă erau morţi şi nimeni nu avea idee exact cine este titular.

Muftii şi doctorii în teologie şi drept divin au trebuit să scotocească prin vechile albume cu poze de familie pentru a-l

pescui pe Larry, ultimul vlăstar masculin al unei familii semiregale sever anemiate de repetatele sângerări din cadrul propriilor rânduri.

Pe hârtie Larry părea OK. Era educat, absolvent cu onoruri la Yale, făcuse de asemenea câţiva ani şi la Oxford. Se îndeletnicea cu iahtingul şi cursele de cai, bea la ocazii cu diverse alte rămăşiţe ale regalităţilor învechite încă exploatând banii poporului, dar altfel nu părea să mai fie ceva important, bun sau rău. Fusese pregătit pentru o carieră de-o viaţă, la fel ca duzinile de progenituri ale ramurilor familiei regale din Khuruchabja, un crai răsfăţat, ducând un stil de viaţă scandalos, în Vestul decadent. Probabil că fusese la fel de îngrozit şi pietrificat aflându-se pe neaşteptate ridicat în vârful puterii precum erau şi o bună parte dintre supuşii săi având-l acolo. Fusese Banana de Vârf pentru câţiva ani doar şi petrecuse mare parte din ei închis în Palatul Regal Prezidenţial cu cearşafurile de pe pat trase peste cap, permiţându-le diverşilor linguşitori să ducă între ei lupte pentru putere şi autoritate după cum au dorit, toate în numele său.

Dar de fapt începuse să iscodească din când în când, ca o marmotă care verifică dacă încă mai are umbră, şi făcuse primii paşi pentru a conduce într-adevăr locul înainte să o ia pe aceeaşi cale ca binecuvântaţii şi adoraţii săi înaintaşi, pe calea obişnuită spre ieşirea din scenă.

Mi-am petrecut restul zilei odihnindu-mă şi am reuşit să obţin puţin haşiş de la băiatul de la room service. Poate că alcoolul era ilegal, dar haşişul negru turcesc şi drogurile din Yemen erau importate cu tona fără nicio jenă. M-a relaxat puţin, dar durerea era prea ascuţită pentru a simţi mai multă plăcere. Soarele apunea, iar aerul condiţionat îşi reveni în timp ce mă schimbam cu celălalt costum „bun” al meu, care era destul de asemănător cu primul, cu excepţia curăţeniei şi a faptului că îmi ţinea câte un pachet de gheaţă pe ambele vânătăi de sus şi de jos până când urma să înceapă spectacolul. Tăieturile şi zgârieturile nu arătau atât de rău pe cât mă temeam, fiind pe ducă. La un ochi etalam o vânătaie cât o jumătate de lună, în holoculori minunate.

Hotelul chemă un taxi pentru noi (am verificat înainte să ne urcăm; nu era prietenul nostru Samat) şi am ajuns la porţile palatului înainte de ora 21:00. Nu mă aşteptam să găsesc o adunare numeroasă de reporteri care să „cumpere” o poziţie mai bună, fluturând isteric permise de trecere pentru presă ca şi cum însuşi Regele Angliei sosea de la palatul Buckingham. Totuşi, a durat aproape o oră numai pentru a ni se verifica la poartă acreditările, înainte de a fi escortaţi politicos înăuntru la Serviciul de

Securitate. O dată intraţi, am fost supuşi unui control de securitate similar celui de la aeroport, după care o maşină ne duse în grabă pe distanţa de jumătate de kilometru până la Palatul Prezidenţial, unde din nou ne-au fost inspectate acreditările şi ţinuta de seară, înăuntru mi-am întâlnit colegii ziarişti, obişnuita bandă de idioţi râzând cu indiferenţă în timp ce aşteaptă să înceapă spectacolul.

Nu mai fusesem reporter de teren de mai bine de zece ani şi nimeni nu-l mai văzuse pe Halton înainte, astfel că nu mă aşteptam să dau nas în nas cu cineva cunoscut. N-am fost dezamăgită. Majoritatea erau colaboratori disperaţi şi subalterni amatori dintr-o jumătate de duzină de ţări din lumea a treia; restul erau tineri macho servind cu schimbul prin Purgatoriul de Corespondent, obţinând acces la cele mai rele sarcini. Nu mai întâlnisem niciunul înainte.

De fapt a fost destul de plăcut când unul dintre puştii de la postul de ştiri prin cablu TVN privi cu coada ochiului şi spuse:

— Sulaiman? Kay Bee Sulaiman? Nu relatai tu de aici în timpul războiului? Cel care a luat primele imagini ale atacului aerian împotriva bayjarilor?

Pronunţă ca şi cum ar fi vrut să-l spună literă cu literă şi am încercat să nu mă înfior.

— *Behjari,* şi da, eu eram.

— Hei, omule, a fost o treabă grozavă. Puştiul zâmbi şi întinse mâna entuziasmat pentru a se prezenta. Jefferson Carleby, Carl, spuse el, privindu-mă cu stimă. Nicio îndoială că dintr-o clipă într-alta urma să mărturisească faptul că şi-a făcut stagiul pe reportajele mele în direct. Ce s-a întâmplat cu tine după aceea? Vreau să spun că nu te-am mai văzut să faci altceva de-atunci…

— Am fost promovat redactor de reţea. Am ajuns la un birou de materiale. Acum am doar o atribuţie specială.

— Oh, omule, asta-i groaznic. Mai multe capete aprobau la unison ascultându-mi povestea cu nenorociri născocite. Tipic, risipă de talent. La naiba, am *crescut* cu reportajele tale

I-am amuzat pe Carl & Co. cu câteva anecdote nostime de la Clubul Presei pe care aş fi putut să le turui şi dormind, iar Cari îmi întoarse favoarea punându-mă la curent cu câteva dintre cele mai noi jucării electronice pentru ziarişti. Puştii sunt întotdeauna la curent cu toate fleacurile, iar Carl savura ideea de a impresiona o legendă vie. L-am lăsat cu plăcere să-mi prezinte câteva mecanisme ca dovadă a stimei ce mi-o purta. Aş fi fost mai interesată să ştiu cum le-a trecut prin vama de la intrarea în Khuruchabja. Mi-ar fi prins bine, mai ales aici.

Halton mă urma peste tot, la o distanţă potrivită, ţinându-şi holocamera la piept pentru a fi gata să o ducă la ochi de câte ori i-aş fi dat semnal să înceapă să filmeze. Îşi regăsise stăpânirea de sine şi purta nişte discuţii destinse cu doi puşti. O dată am putut trage cu urechea. Prostii despre locuri şi oameni unde nu fusese sau pe care nu-i cunoscuse niciodată, presărate din abundenţă cu jargon cinematografic. Dar prostii plauzibile, credibile. *Scoase din cărţi.*

În mod tipic, personalităţile au făcut presa să aştepte mult după ora stabilită, dar în final ni s-a permis tuturor să mărşăluim înăuntru şi să ne tragem imaginile cu demnitarii din Vest în ridicolele lor costume strâmte şi haine de gală, sau uniforme militare la fel de strâmte ornate cu decoraţii obţinute pentru realizări obscure, în timp ce-şi strângeau mâinile cu colegii lor din Est îmbrăcaţi cu cele mai bune cearşafuri şi mărgele şi rânjind la fel de ipocrit.

Foarte puţini dintre bărbaţii înainte influenţi se găseau în noul guvern care preluase puterea imediat după ultimul război. Fluxul politic mătura feţele noi cu o regularitate aproape sezonieră. Singurul pe care l-am recunoscut şi care m-a recunoscut nu părea peste măsură de încântat să mă vadă fluturând din degete spre el într-un mod prietenesc de a saluta. Fusese de partea opoziţiei cu câtva timp în urmă, duşmănindu-se amarnic cu exact aceiaşi bărbaţi cu care acum dădea

bucuros mâna descoperindu-şi servil dinţii. Ştiam însă că dacă ar avea ocazia ar înfige cât de repede un cuţit în burta amicului său fără nicio tresărire de conştiinţă. Politica în Khuruchabja nu este pentru cei slabi de înger sau scrupuloşi.

După ce am consumat destulă peliculă pe aceste minciuni, a trebuit să filmăm servitorii tăcuţi, îmbrăcaţi în haine alese cu gust, aşezând această adunare de linguşitori la o masă lungă încărcată din cinci în cinci centimetri cu *saltshakers* bogat împodobite în onoarea asistentului ministrului de Externe, care era un bărbat fără bărbie, foarte agitat. Bineînţeles, soţiile nu erau prezente.

Şeicul Larry şi-a preluat regatul la o vârstă fragedă. Acum avea în jur de douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, cu mustaţa încă în creştere, zvelt, chipeş, cu pielea brună, cu un surâs dispreţuitor pe faţă în timp ce scutura grav mâinile unor bărbaţi despre care ştia că îl dispreţuiesc. Învăţase să se poarte cu cei din corpul presei precum cei mai buni; când era filmat, ei nu existau. Semăna cu tipii din teatrul Kabuki care-şi mutau proptelele încoace şi-ncolo; nu *trebuia* să-i observi. Era totuşi destul de receptiv la camera de luat vederi pentru a poza cu grijă, umerii înapoi, bărbia sus, luaţi-mă din poziţia cea bună, băieţi.

Dar avea un respect sănătos pentru noi, şobolanii de ştiri, şi în timp ce ne sprijineam de peretele din spate, cu camerele HoloPak bâzâind la viteză redusă pentru cazul în care se petrecea ceva mai interesant decât răsturnarea sosului în poala cuiva, un alt contingent de servitori au adus tăvi cu băuturi şi gustări pentru presă.

Nu avea să se întâmple cine ştie ce până după desert, astfel că m-am lăsat pe spate şi am dat pe gât alte două aspirine foarte puternice cu un pahar de mândria Khuruchabjei, Chateau du Vieux Mouton. Sau poate că era Faux Moufette, dar tot groaznic era. Nimic nu este la fel de rău ca un surogat de vin nefermentat. Bleah! I-am cerut unui chelner *hrarak,* un fel de băutură iute făcută din curmale şi anason, o specialitate a oamenilor din munţii Khuruchabjei. S-a uitat la mine de parcă i-aş fi cerut un pahar cu pişat de cal.

Aşteptam partea-de-după-cină a festivităţilor, când am fost toţi programaţi să ne retragem într-o sală cu adevărat imensă şi hidoasă din palat pentru ca diverşii reporteri să poată discuta după cum doreau cu demnitarii. Aici, mă gândeam, urma să vorbesc cu şeicul Larry. Dar m-am trezit la realitate când am remarcat un fel de aghiotant trecând uşor spre masă şi şoptind discret în urechea Băiatului Rege. Puştiul păli, apoi clătină din cap pentru o fracţiune de secundă. O privire rapidă aruncată prin grupul presei mi-a spus că eram singura care a prins schimbarea, restul copiilor fiind prea plictisiţi şi obosiţi. Era trecut de ora lor de culcare.

Aghiotantul rămase alături şi Larry mai ciuguli ceva în silă înainte să se ridice.

— Dragi şi stimaţi prieteni, spuse el, vă rog să mă scuzaţi un moment. O problemă minoră îmi solicită atenţia.

Care este de obicei codul diplomatic pentru „Mă-ntorc acuş', trebuie să fac pipi", ieşi din cameră încet şi calm.

Nimănui nu părea să-i treacă prin cap că acesta era un motiv de îngrijorare, dar eu i-am atras atenţia discret lui Halton. Ne-am strecurat încet mai aproape de ieşirea din cameră. Am aruncat o scurtă privire la şeicul Larry. Era acaparat într-o conversaţie încinsă cu aghiotantul său şi cu un alt bărbat, acesta din urmă îmbrăcat într-o uniformă mai simplă şi mai serioasă de ofiţer militar de carieră. Apoi unul dintre servitori închise uşa, aruncându-mi direct o privire speriată.

— Cred, am murmurat către Halton, că a avut loc o uşoară schimbare în programul nostru.

După cum era de aşteptat, Larry nu s-a mai întors. Aghiotantul a revenit cu scuze înflorate, iar demnitarii s-au agitat puţin, nefiind prea siguri care era protocolul în acel moment. Reporterii, dintr-o dată conştienţi că noaptea avea să fie un eşec total dacă nu filmam nimic relevant, s-au năpustit înfriguraţi, înainte ca majordomii şeicului Larry să vină cu pălăriile şi hainele copilaşilor şi să scoată afară grupul de presă.

— Aţi dori să vă conduc înapoi la hotel?

Limuzina trăsese lângă aleea din afara porţilor bine închise ale palatului, unde stăteam cu Halton, eu încercând cu frenezie, de aproape o oră, să chem un taxi. Puţinele taxiuri pe care le

văzusem acceleraseră când trecuseră pe lângă noi, cartierul prezidenţial cu gărzi paranoice gata oricând să tragă fiind mai periculos decât aleile cele mai întunecate ale unui ghetou. Majoritatea puştilor se dăduseră deja bătuţi şi o luaseră la picior. Eu nu eram în stare să merg pe jos tot drumul înapoi, deşi mă gândeam serios să ne îndepărtăm câteva străzi de palat.

Un geam negru lustruit se lăsă în jos şi dădu la iveală un individ amabil şi zâmbitor, cu un accent englezesc deosebit de elegant. Îl văzusem stând în mijlocul grupului britanic în timpul cinei, neputând să spun cu exactitate după *saltshaker* nivelul său în ierarhia guvernului. Nu purta una dintre uniformele de gală, doar un simplu costum de afaceri din mătase, mai degrabă modest în comparaţie cu altele.

Am aruncat o privire şoferului, reflex pe care mi-l vârâse în cap prietenul nostru Samat. Şoferul ar fi putut să fie un robot, tipul semit negru şi impasibil, având de jur-împrejur ochelari cu senzor care se potriveau cu geamurile fumurii antiglonţ ale limuzinei.

— Cui datorez această favoare? am întrebat.

Putea să fie Jack Spintecătorul şi nu mi-ar fi păsat. PortaNet-ul era prea greu, iar corpul meu prea obosit şi mă durea prea tare pentru a mai sta să aleg la miezul nopţii.

El zâmbi şi mai larg.

— Nimănui, vă asigur. Ar fi plăcerea mea şi mărturisesc că eu aş fi cel îndatorat, dacă sunteţi într-adevăr acelaşi Kay Bee Sulaiman care a relatat conflictul anterior din Khuruchabja.

— Într-adevăr, eu sunt.

Doamne, dacă nu deschide nenorocita aia de portieră în următoarele secunde, încep să cânt imnul Marii Britanii şi să cer gogoşi cu ceai. Momentul disperării.

Dar omul îi făcu semn şoferului, care se dădu jos şi ne deschise elegant portiera. Limuzina era un model nou-nouţ, cu un design de modă veche, astfel aranjată încât stăteam faţă în faţă. Am urcat şi m-am aşezat cât mai bine, încercând să îmi maschez problemele. Maşina ţâşni şi am pornit-o în jos pe Qaiyara Avenue pustiu, izolaţi de sunetul şi mirosul lumii de afară de parcă am fi fost într-un avion particular la zece mii de metri deasupra.

— Pot să mă prezint? Britanicul în costum de două mii de *ecu* întinse mâna. Mă numesc Thomas Andrew Hollingston Clermont, spuse el. Aşteptam să adauge „al Treilea” dar se pare că era un model original. Lucrez la biroul de Public Relations al Consulatului Britanic în funcţia de consilier al domnului Hoyle. Domnul Hoyle era asistent în Biroul de Externe Britanic, care rămăsese cu buza umflată după ce gazda sa fugise atât de neceremonios. V-am recunoscut în palat şi n-am putut să nu profit de şansa de a vă cunoaşte, interesul nostru profesional fiind acelaşi.

Ne-am strâns mâinile. Halton îşi spuse numele, adăugând „operator GBN”, şi astfel încheiarăm seria de încântaţi-de-cunoştinţă. Eu fiind corespondentul cu vechime, Halton trebuia să stea în spate şi să facă pe novicele respectuos, cu ochii larg deschişi şi gura închisă.

— Mulţumesc pentru că ne-aţi luat, am spus.

— Pentru nimic, răspunse Clermont.

L-am surprins uitându-se speculativ la vânătaia mea de la ochi, însă era, cel puţin la suprafaţă, prea politicos pentru a pune întrebări înţepătoare. Dar eu nu eram.

— Deci poate aţi putea să-mi spuneţi de ce era Excelenţa Sa atât de supărat?

Clermont ridică o sprânceană.

— N-am observat ca Excelenţa Sa să fi părut supărat.

Era greu de spus, cu acel accent îngâmfat de şcoală publică, dacă Clermont era viclean sau nu.

— Ei bine, mie mi-a fost clar că avea un morcov de dimensiuni regeşti băgat în fund când se conversa pe hol cu maiorul.

Sprânceana lui Clermont arăta de parcă ar fi luat-o în sus pe frunte şi-ar fi căzut pe spate. Măiculiţă, am zis ceva ce nu trebuia?

— Chiar că sunteţi un bun observator, domnule Sulaiman, lucru la care ar fi trebuit să mă aştept, având în vedere reputaţia dumneavoastră. Cel puţin nu dădea obişnuitele pretexte guvernamentale. De fapt presupun că va fi public până mâine dimineaţă, oricum. Nu văd niciun rău în a vă spune acum. Excelenţa Sa a avut un deces în familie.

Pentru un om care suferise o astfel de pierdere, şeicul Larry arătase mai mult speriat şi sictirit decât supărat.

— Asta e foarte neplăcut, am spus. Cineva apropiat?

— Soţia cea mai tânără, Khatijah. Clermont oftă teatral. E într-adevăr o pierdere. Fată frumoasă, de familie bună, educată, deşteaptă. Excelenţa Sa ţinea foarte mult la ea, deşi nu erau căsătoriţi decât de câteva luni. Făcu o pauză, apoi spuse în markundi, cu un accent perfect: *Yah hawalla il-lâahch,* adăugând în cazul în care n-aş fi înţeles:

— O mare pierdere.

Dintr-o dată m-a trecut un fior. De parcă ştiam *exact* cum arătase doamna şeic. Probabil ultima oară a fost văzută purtând un costum foarte frumos croit, cu o gaură mizerabilă în el. Şi am avut un sentiment şi mai înfiorător că această călătorie întâmplătoare nu era nici ea o coincidenţă. Clermont mă privea calm, curios.

— Mda, păcat. Era de mult bolnavă?

— Khatijah? Clermont râse, un chicotit rafinat. Niciodată în viaţa ei. Era o atletă înnăscută. Cred că l-a cunoscut pe Excelenţa Sa la Oxford, unde ea era membră a clubului ecvestru. Îşi făcu din nou numărul de oftat-melancolic. Nu, se pare că a fost un accident auto nefericit. Maşina ei a fost lovită de un camion şi obligată să iasă de pe drum. Cauciucul camionului a explodat, iar şoferul a pierdut controlul vehiculului. Atât Khatijah, cât şi şoferul ei au fost răniţi fatal când maşina lor s-a răsturnat. Poliţia naţională investighează acum locul şi sunt sigur că mâine va fi făcut un anunţ complet de la palat. Se lumină uşor, ca şi cum tocmai îi trecuse un gând prin cap. Nu cred că ceilalţi ziarişti ştiu încă, ceea ce vă plasează cu un pas înaintea lor, nu-i aşa?

Eu continuam să diger ştirea. Larry avea să meargă destul de departe pentru a acoperi natura morţii soţiei sale.

— Mda, am aprobat. Chiar că pare a fi în exclusivitate pentru mine. Mulţumesc mult, Tom.

El clipi repede de câteva ori peste zâmbetul său cordial de plastic şi lăsă familiaritatea să treacă.

— Plăcerea a fost a mea. Limuzina trase în faţa hotelului nostru. Clermont apăsă o carte de vizită în mâna mea în timp ce

noi scoteam PortaNet-ul şi HoloPak-ul pe trotuar. Aş fi onorat dacă aţi hotărî să sunaţi la Consulatul Britanic pe parcursul şederii dumneavoastră aici. Dacă există ceva pentru care vă putem ajuta, sunaţi-ne. Zâmbi cu o privire calculat de timidă. Voi fi sincer cu dumneavoastră şi vă voi spune că putem folosi toate PR pe care le putem obţine – nu suntem un contingent prea mare aici. Ne aflăm, totuşi, în Khuruchabja. Desigur că respectul şi admiraţia mea pentru treaba pe care aţi făcut-o aici în timpul războiului nu au limite şi nu pot să vă spun cât sunt de mulţumit că v-aţi întors. Sunt sigur că ne vom mai vedea. Poate că ne putem fi reciproc de ajutor. Sper să nu credeţi că sunt prea obraznic.

— Deloc, Tommy. Ţinem legătura. Salut, scumpete.

După ce plecă, m-am uitat la cartea de vizită de parcă ar fi fost îmbibată cu vreun virus infecţios. Isuse, te trec toţi fiorii.

— Minţea, zise Halton încet în timp ce ne târâm picioarele spre lifturi de-a lungul holului spaţios.

— Nu mai spune, Sherlock. Nu trebuie să am simţuri nanoîmbunătăţite pentru a ghici asta. Întrebarea este, în legătură cu ce? Cu siguranţă că a avut un motiv pentru care mi-a dat toate acele detalii picante, nu-i aşa? Întrebarea este, *de ce?*

Am dibuit încuietoarea şi am făcut doi paşi înăuntru înainte ca Halton să mă apuce de braţ. M-am uitat la el întrebător.

— Este încă devreme, spuse el fără să se uite la mine. Ochii săi studiau camera. Am câteva întrebări de pus despre HoloPak. Te deranjează dacă bei o cafea cu mine înainte să ne culcăm?

Am aruncat o privire. Nimic nu părea în neregulă.

— Sigur, nicio problemă.

— Putem lăsa echipamentul aici.

Vocea lui Halton era normală, dar întreg corpul său intrase în alertă precum un setter irlandez vibrând cu o labă sus şi nasul îndreptat către o pasăre ascunsă în tufişuri.

Ne-am lăsat lucrurile şi am coborât la o cafenea după colţ, un local plin de fum şi murdar, umplut pe jumătate cu bărbaţi nebărbieriţi ce se holbau letargic la noi cu ochii obosiţi. Cafeaua veni în două ceşcuţe negre, ciobite, un nămol gros şi negru, condimentat din plin cu nucşoară şi zahăr nerafinat. De pe un

raft de deasupra barului se auzea la radio o selecţie din topul melodiilor în markundi, o tânguire subţire şi jalnică acompaniată de un flaut *ghabah't.* N-ar fi ajuns niciodată în Top Forty, dar ne acoperea conversaţia.

— Camera a fost controlată, spuse Halton după ce puştiul distrat care ne adusese cafeaua se îndepărtă târându-şi picioarele.

— Ai făcut acest lucru să fie destul de evident, i-am spus. Ce vreau eu să ştiu este cum de ţi-ai dat seama şi de ce ai ţinut să lăsăm echipamentul?

El îşi sorbea cafeaua, cercetând localul. Aveam sentimentul că dacă l-aş fi rugat mai târziu să schiţeze fiecare faţă pe care o văzuse în acea noapte, ar fi făcut-o cu precizia unui holocadru.

— Ştiu că a fost controlată pentru că lucrurile nu sunt exact în locurile în care le-am pus.

— Dar camerista? Ştii, ele *fac* curat în camere.

— Camerista nu ar fi avut atâta grijă să-mi pună la loc dispozitivul de citit, sau ţie jacheta, în exact acelaşi loc şi fel. Părea plauzibil, într-un fel paranoic. Am vrut să las echipamentul pentru că vor vrea să-l cerceteze şi pe ăsta. În timp ce noi suntem aici, ei sunt în cameră, căutând.

— „Ei”? Care „ei”? El ridică uşor din umeri. Toată chestia asta cu agentul secret începea să-mi zdruncine nervii deja slăbiţi. Atunci de ce dracu' stăm aici în loc să fim într-un loc de unde să putem vedea cine sunt „ei”?

— Pentru că dacă noi îi putem vedea, ne pot vedea şi ei, iar atunci *nu* ar mai examina echipamentul.

Mi-am sorbit şi eu cafeaua. Se răcea repede, gustul scârbos şi gros făcându-mă să-mi simt gura plină de pulbere.

— Poate că nici nu *vreau* să-mi examineze aparatura.

Mă simţeam ţâfnoasă şi amatoare de ceartă, nimic altceva. Se uită la mine speculativ.

— Ai ceva ilegal ascuns înăuntru?

— Nu.

— Atunci nu vor găsi nimic. Va trebui să fac o cercetare mai amănunţită, dar dacă s-au întors, putem presupune că ne-au pus microfoane în cameră.

— *Eu* am presupus că au fost de la început, am subliniat. Aşa fac de obicei, în această parte a lumii. Telefonul sunt sigură că este ascultat.

— Telefonul nu este un monitor deschis, spuse el calm. Aseară am deteriorat totul în afară de telefon. Totul este echipament obişnuit, de producţie chinezească depăşită. Vechiturile ieftine întotdeauna au probleme de funcţionare – nu este ceva neobişnuit. Dar dacă ne-au auzit că lăsăm aparatura, vom şti că au pus microfoane în cameră în mod profesionist.

M-am uitat la el, holbându-mă fără intenţie la partea din faţa sa care ascundea micropelicula. El zâmbi, acel zâmbet fals, subţire. Fără nici măcar o gropiţă.

— Vreau să pătrund în nenorocita aia de peliculă, Halton. Găsesc îngrozitor de *sinistru* faptul că suntem aici de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi nimeni nu a reuşit să mi-o ceară frumos.

— Fără un aparat de citit AI, mă îndoiesc că va fi posibil.

Minunat. Dar, mă gândeam, tot ce trebuia să fac eu era să-l livrez pe Halton şi apoi să o tund. Arlando spusese clar că nu trebuia să fac pe agentul secret, şi toate distracţiile şi jocurile suplimentare de până atunci nu-mi aduseseră decât o grămadă de durere si iritare. Si atunci de ce vroiam să răscolesc si mai adânc şi să risc s-o păţesc *cu-adevărat?*

Pentru că, tembelule, chiar dacă îmi retrăsesem identitatea secretă Kay Bee Sulaiman şi mă prostisem la un birou timp de doisprezece ani, tot mai aveam iluzia că înainte de toate sunt *ziaristă.* Era *meseria* mea să împuşc ştirile şi erau multe pe care eroii lor încercau să le ascundă, în acelaşi timp folosindu-se de mine. Mândria îmi fusese rănită, ca să nu mai vorbesc de alte părţi ale corpului meu delicat.

De asemenea, pentru că eram pur şi simplu sictirită. Chiar şi atunci, eu nu credeam că exista vreun pericol real de a fi omorâtă în această tâmpenie, ci doar serios deranjată, un risc acceptabil pentru un ziarist profesionist.

Am stat acolo urzind, încercând să găsesc o cale de a pune mâna pe un aparat de citit AI, până când Halton hotărî că le dădusem curioşilor destul timp pentru a cotrobăi prin echipamentul nostru.

Ajunşi sus, am deschis uşa şi am aşteptat, uitându-mă la Halton. El scrută camera şi spuse:

— Mersi, Kay Bee. Nu cred că voi mai avea vreo problemă cu HoloPak-ul.

Ei bine, la dracu'. Aşadar, conversaţiile inteligente nu păreau să fie incluse pentru o vreme pe lista hobby-urilor noastre.

OPT

Am primit un telefon a doua zi pe la ora 7:00 dimineaţa de la ministrul adjunct al Informaţiilor şi Culturii care ne anunţa că Excelenţa Sa ne va primi la ora 10:00. Ecranul avea unda de semnalizare subţire cât un fir de păr a unui sistem interceptat. Mi-am verificat ochiul în oglinda de la baie şi am constatat că era mai rău decât fusese ieri, dar nu atât de rău pe cât mă temusem. Perineul îşi revenea şi am reuşit să mă îmbrac singură, spre marea mea uşurare.

Am plecat cu Halton, cu echipamentul gata, puţin înainte de ora 9:00, şi am ajuns la palat doar cu cinci minute mai devreme. Nu din cauză că palatul era departe de hotel, ci pentru că în acea dimineaţă traficul intens se târa ca melcul. Am fi putut merge pe jos într-un timp mai scurt.

Ecranul de securitate al palatului era doar cu puţin mai strâns decât fusese în noaptea precedentă, cercetându-ne echipamentul şi trecându-ne prin senzor, urmat de o percheziţie corporală rapidă şi alarmantă care mă făcu să mă bucur pentru că luasem anumite precauţii umplându-mi chiloţii cu un tampon din acelaşi material pe care odată îl foloseam pentru a-mi umple sutienul. Nu au fost prea familiari, şi după ce s-au convins că nu ascundeam arme, cuţite, bombe, băutură sau reviste cu fetişcane, am fost escortaţi prin săli foarte lungi, decorate cu oglinzi şi opere de artă franceze în rame suflate cu aur, fotolii învelite cu catifea roşie, cu picioare sculptate în formă de labe de leu, statui greceşti şi romane aşezate pe coloane din jad şi marmură.

Decorul interior era o fuziune nebună de tavane rococo arcuite acoperite de fresce, pereţi placaţi cu cele mai deosebite plăci de ceramică ce se pot imagina, podele de marmură cu desene complicate, ascunse în general de covoare persane bogate, ecrane cioplite în lemn cuprinzând atriumul larg din curte, o fântână uriaşă stropind în pace. Am trecut la nesfârşit prin cadre arcuite, cu perdele din brocart acoperind un şir de *ma' gâlees,* camere de recepţie. O uşă era deschisă şi am

întrezărit pentru o clipă un tânăr într-un costum din Vest, stând pe podea şi împărţind cu maimuţica sa o farfurie de smochine.

Completat cu un set potrivit de tipi morocănoşi îmbrăcaţi în haine maro-kaki, cu umbre de oglinzi colindând pământul şi cu mitraliere, palatul ar fi putut foarte bine să pară ieşit direct din *Nopţile Arabe,* după relatările marchizului de Sade.

Se zvonea că palatul era aşezat chiar deasupra buncărului personal al Băiatului-Rege, cea mai bună tehnologie germană a secolului douăzeci care putea fi cumpărată. Inginerii germani construiseră la sfârşitul secolului trecut câteva palate-fortăreaţă ca acesta în mai multe ţări islamice, împreună cu câteva fabrici de gaz toxic. Ei avuseseră o experienţă istorică îndelungată atât cu buncărele, cât şi cu gazele toxice, dar apoi au avut motive să regrete împărtăşirea acestor taine unor diverşi conducători musulmani. Acea parte nu a fost, totuşi, inclusă în tur.

Şeicul Larry era în camera lui de joacă, o cameră de şase sute de metri pătraţi, cu propria ei fântână, canapele din catifea albă pufoasă aranjate cu gust pe covoraşe bej din păr de cămilă, candelabre din cristal adevărat sunând ca nişte clopoţei deasupra capului în uşoara adiere a unui aparat de aer condiţionat ascuns, într-o colivie de bronz înaltă de patru metri erau o duzină de papagali macao complet albi ţipând strident unul la altul. Vreo şase dintre cei mai buni consilieri ai Băiatului-Rege, toţi bătrâni cu bărbi sure şi haine albe, trândăveau la o distanţă respectabilă, părând plictisiţi şi iritaţi. Albul acela excedentar îmi irita ochii.

Stâlpul lui Allah, Preaiubitul şi Adoratul Potentat al Khuruchabjei, Excelenţa Sa era îmbrăcat cu o pereche de blugi prespălaţi Levi’s tociţi la genunchi, o pereche de adidaşi uzaţi şi un tricou împodobit cu un imprimeu aplicat cu fierul de călcat, reprezentându-l pe liderul ţicnit al grupului francez de rock Brain Damage. Stătea culcat pe spate pe una dintre canapelele imaculat de albe şi manevra comenzile unui joc holovideo proiectat deasupra lui. Din poziţia mea, jocul părea răsturnat cu fundu-n sus. Tănculeţe verzi trăgeau în nave spaţiale care vuiau răsturnat, sub ele. Un OZN în miniatură lovi unul dintre tancurile-pitic, care explodă cu foc şi fum parcă autentic înainte

de a dispărea complet. Niciun cadavru urât la vedere nu zăcea pe terenul de joacă.

Aceeaşi soartă ca tancul o avu o altă navă extraterestră şi jocul îngheţă când o trompetă trâmbiţă trist marşul funebru. Scrisul arabic inversat pluti pe ecran indicând scorul.

— Ha! făcu Larry, depăşeşte-l pe *acesta!*

Un om demn mai în vârstă se ridică din grupul care urmărea jocul şeicului, se îndreptă uşor către un scaun din apropiere şi, cu un aer resemnat, îşi ridică propriul set de comenzi. Proiectorul reluă de la zero cu forţe egale şi, în timp ce anticele Mirage şi MIG 34 urlau pe deasupra, minitancurile trăgeau foc susţinut în farfuriile zburătoare extraterestre. Soldaţi cu mers de gâscă începură să toace cu artileria fantomă hoardele care se deplasau încet ca melcul răsărind din aer. Arătau ca nişte roşii cu picioare iar când erau loviţi explodau într-un roşu înfloritor, cu un zgomot amortizat. Era cel mai caraghios joc holovideo pe care îl văzusem vreodată. Ministrul care manevra comenzile îşi putea cu greu ascunde dezgustul.

Larry se rostogoli pe canapea şi ateriză în picioare precum un gimnast.

— Salut, spuse el cu un accent american perfect. Tu eşti Kay Bee Sulaiman de la GBN?

Se uita la Halton cu interes nemascat.

— Exact, Excelenţă, am răspuns. John Halton, holooperatorul meu.

— Da, în regulă, continuă el, zâmbind. Aş vrea să faceţi un fel de material mai serios cu mine – ştiţi voi, prostii de genul „să-l cunoaştem pe rege”.

— Sigur, Excelenţă… am ezitat, cu ochii la hainele sale. Nu durează decât un minut să ne aranjăm echipamentul…

— Îmi pare rău, dar cred că aţi aflat. Palatul este în doliu oficial, aşa că nu acum. Mă gândeam doar să stăm de vorbă, să ne cunoaştem, să discutăm cum veţi filma şi altele de acest gen. Un rege trebuie să aibă o ţinută corespunzătoare când este filmat. Râse. Şi are totuşi o răspundere faţă de publicul său. Spectacolul trebuie să continue, nu-i aşa?

Nu arăta ca un soţ îndurerat. Indiferent de *modul* în care murise soţia lui, mă gândeam că ar fi putut să arate puţin mai

multă durere. Într-un fel, îmi plăcuse mai mult înfăşurat în uniforma sa împopoţonată, cu părul dat pe spate şi privind încruntat. Acest băiat semăna însă cu orice alt mucos bogat şi răzgâiat pe care l-aş fi putut găsi cufundat într-o cadă jacuzzi dintr-un club ultraprivat din Beverly Hills.

Planul jocului iniţial fusese cam aşa: urma să-i luăm puştiului un interviu extins, care să dureze o săptămână sau două, după care i-ar fi „oferit” lui Halton slujba de consilier personal pentru Public Relations. Halton ar fi acceptat, iar eu aş fi plecat acasă. Nimeni în afara unui număr redus de oameni n-ar fi aflat vreodată că Halton era un fabricat. Aparent Allah nu aprobă prezenţa fabricaților în Khuruchabja mai mult decât o face cu aparatura AI.

Dar acum se părea că nu aveam să mă aleg nici măcar cu o poveste care să-mi justifice călătoria, nici măcar o poveste anostă. Eram totuşi ziaristă, iar gândul că îmi pierdeam vremea, ca să nu mai vorbesc de pelicule, pentru acest puşti încrezut şi narcisist mă enerva. *Taci şi execută, Kay Bee Sulaiman. Eşti plătită pentru timpul tău, iar peliculele pot fi folosite mai bine pentru altceva.* Mi-am înăbuşit orgoliul şi m-am apucat de lucru.

Halton lăsă într-un colţ camera HoloPak de-acum interzisă şi se aşeză alături, deoparte, dar undeva unde puştiul îl putea totuşi vedea. Am început să fac un interviu de probă pe jumătate idiot, putând cel puţin să înregistrez pe un audiocip în loc să mâzgălesc nişte notiţe. Mi se spusese să fie totul normal şi deschis, genul de pălăvrăgeală cu întrebări precum: „Excelenţă, dacă aţi fi o cutie de ceai, care ar fi marca pe care aţi alege-o?”

Puştiul era mai mult decât fericit să-mi relateze complet viaţa sa de când avea trei ani şi încerca să bage pisica servitoarei în evacuatorul electronic de gunoi. Practic m-a luat somnul ascultându-l gângurind fără noimă. Unde era tânărul serios şi rezervat pe care-l văzusem la cină? O întrebare care trebuia să mă alarmeze imediat, dar nu i-am dat atenţie. Halton îşi făcea treaba lui, cea obişnuită, adică mai puţin decât făceam eu.

Consilierii regelui ne priveau circumspecţi. Adversarul puştiului pierdu ultimul tanc în faţa hoardelor Monstrului

Zucchinis din Spaţiu, răsuflă uşurat şi se retrase pe băncile din spate lângă ceilalţi tovarăşi ai săi.

Larry-copilul se întrerupse suficient de mult pentru a arunca o privire la scorul bătrânului şi râse.

— Asta-i tot ce poţi face, bătrânule? strigă el către ministru, care era impasibil. Va trebui să rescriu programul ăsta nenorocit ca să-l fac mai simplu pentru tine.

Bătrânul se uită cu fermitate în urmă fără să spună niciun cuvânt. Probabil că nu vorbea engleză.

— Al-Hasmani este un tip de treabă, dar nu este bun de întrecere. Joci? îl întrebă brusc puştiul pe Halton.

Halton ridică din sprâncene.

— Aş putea învăţa.

— Dumneavoastră aţi făcut programul? am întrebat, uitându-mă la zgomotoasele fantome-mutanţi care mărşăluiau şi devorau tancuri şi aruncătoare de luptă prin aer.

— Desigur, se făli puştiul. De fapt, e destul de uşor. Tot ce ai de făcut este să iei un MicroModel 470 IBM 8 pentru modelul holo de bază cu o legătură de pistă condiţionată să promoveze afişajul HB, apoi îi faci o interfaţă cu un sorter A-Zed-180 şi îl adaugi la un catacod standard ComPleet de logistică pentru tancuri şi avioane. Apoi, pentru extratereștrii Veggy…

Continuă cu trăncăneala lui entuziastă despre holojocuri, care nu mă interesa câtuşi de puţin.

— Impresionant, am apucat să strecor în cele din urmă şi am dirijat conversaţia înapoi la istoria sa personală.

Părea bucuros să gângurească despre toate nimicurile, atâta vreme cât subiectul era el. Am schimbat cipurile în aparatul de înregistrat după încă o jumătate de oră, înăbuşindu-mi căscatul şi încercând să-mi opresc gândurile să rătăcească spre alte subiecte mai interesante, cum ar fi fost prânzul. Probabil că legumele extraterestre aveau un efect inconştient asupra apetitului meu.

— Astfel că după Yale am mers la Oxford pentru ceva studii postuniversitare despre influenţa imperialismului britanic din secolul nouăsprezece asupra culturii populare prezente şi mitologiei islamice. Zâmbi. Părea ceva potrivit, reluă el. Probabil că atenţia îmi pălise. Am clipit prosteşte către el pentru un

moment. Ştii, îmi sugeră el, de Lawrence de Arabia? râse. Bunica mea era pe jumătate englezoaică şi a ţinut la toate rahaturile alea mistice, ba chiar l-a bătut la cap pe tatăl meu să mă numească după cel mai mare erou englez din Orientul Mijlociu. Isuse, mă bucur că nu mi-a pus numele după paşa Glubb! Poţi să-ţi imaginezi? Alteţa Sa Regală, Şeicul Glubb? Aproape căzu pe canapea de râs. În fine, bunica mea a avut această idee nebună că urmam să fiu un alt Lawrence. Este un punct de vedere, nu? Ea a fost cea care a insistat să merg la Oxford, mai mult pentru că era universitatea unde studiase T.E., decât pentru că ar fi fost o şcoală într-adevăr bună.

— Locul unde am înţeles că aţi cunoscut-o pe Khatijah, soţia dumneavoastră?

Nici dacă-mi eliminam gazele în toiul misei la Notre Dame n-aş fi reuşit mai bine. Pentru un moment scurt şi încordat, puştiul îşi pierdu cumpătul şi atitudinea de tocilar cu ochelari devenit şmecher peste noapte, examinându-mă atent, cu ochi pătrunzători. Doi dintre miniştrii săi, i-am văzut cu coada ochiului, au reacţionat şi ei, inclusiv bătrânul Al-Hasmani. Vasăzică erau cu siguranţă vorbitori de limbă engleză.

— Khatijah este… a fost… *una* dintre soţiile mele, nu soţia mea principală. Musulmanilor li se permite încă să aibă patru neveste în Khuruchabja, după cum foarte bine ştii. Eu şi Khatijah nu am fost căsătoriţi prea mult. Oricum, asta face parte din viaţa mea personală, care nu este deschisă pentru studiu sau discuţii. Dintr-o dată păru că-şi aminteşte că este în doliu. Este prea dureros pentru mine să vorbesc despre asta acum.

Sigur. În orice caz, tot ce era mai personal decât nimicurile incoerente ale vieţii publice a şeicului Larry ar fi fost neverosimil. Am strâns aparatele şi am aranjat o întâlnire cu unul dintre secretarii săi (un ministru corpolent care zgâria, fără nicio glumă, cu o pană de gâscă într-o carte mare cu pagini din pergament subţire) pentru a ne întoarce atunci când regele va fi pregătit pentru filmare.

Grozav, de-abia aşteptam.

Ne-am târât picioarele afară din palat cu puţin mai mult decât când intrasem. Halton nu arăta deloc descurajat, dar nu făcuse decât să joace rolul Reporterului Neînfricat.

Trecuse doar o jumătate de oră după prânz, ziua era încă la început.

— Am putea chiar să luăm prânzul, am spus, şi apoi să ne plimbăm pe-aici, să vedem ce putem găsi pentru cadrele de fundal.

Altele îmi treceau prin cap, aşa că se poate spune că mă prefăceam. Dar înseamnă că *toţi oamenii* nu făceau decât să-şi joace rolurile. Aşadar, ce era nou în Nok Kuzlat?

NOUĂ

Era deja arzător de cald şi ne-am refugiat la umbra unui salcâm singuratic lăsat în picioare într-un şantier de construcţii transformat pe nepregătite în parc public al Oraşului Vechi. Păsările fremătau prin ramurile ţepoase pe urma insectelor atrase de explozia florilor galbene. Coaja crestată a copacului avea încă urmele unui foc.

Ne-am oprit lângă fosta clădire guvernamentală, un semn ofilit anunţând că este o zonă în reconstrucţie. Molozul bombardamentelor fusese înlăturat cu buldozerele şi în şanţuri crescuseră buruieni uscate de când începuse „reconstrucţia”. Zona era înconjurată de clădiri fără geamuri, cu uşile de serviciu decorate cu graffiti şi încuiate. Turlele anorexice ale minaretelor şi licărirea aurie a unei cupole tremurau în căldura nedefinită.

Salcâmul era trăsătura centrală a paleativului de restaurant în aer liber, dacă stabilimentul pe care îl onoram în acel moment cu prezenţa noastră putea fi numit aşa. Lucrătorii cu gulere albe dispreţuiau în mod sigur locul şi puţinii clienţi loiali păreau să fie gunoierii şi paznicii birourilor clădirii alăturate.

Trei laturi ale bucătăriei erau făcute din carton vechi, tablă de cositor şi pânză groasă. Cu faţa la bucătăria deschisă, două mese nefinisate fuseseră cârpite împreună cu bucăţi subţiri de scândură. M-am aşezat pe o ladă goală; Halton se cocoţă pe o piatră.

Ocupam una dintre mese; cealaltă era împărţită de o jumătate de duzină de bărbaţi cărunţi în haine de lucru murdare care îşi sorbeau cafelele şi se uitau la noi pe deasupra unui letargic joc de domino. Din când în când, câte unul se ridica şi se târa în spatele bucătăriei pentru a urina pe muntele de gunoi de lângă peretele din pânză. Purtam haine din Vest şi vorbeam în engleză, dar, spre deosebire de mulţi alţi locuitori din Orientul Mijlociu, majoritatea celor din Khuruchabja erau exagerat de retraşi. Era ştiut că poliţia secretă trecea din când în când şi punea câteva întrebări subliniate de bastoane de cauciuc sau

fire electrice dacă erai prea prietenos cu străinii, în special cu americanii.

Halton îl filmă, în timp ce eu îi luam un interviu, pe omul care asuda deasupra grătarului făcut din cilindri tăiaţi pe jumătate cu ferăstrăul. Da, da, moarte Americii şi porcilor sionişti, scandă el conştiincios în faţa camerei, Allah să-l binecuvânteze pe rege pentru totdeauna, toţi necredincioşii din Vest să fie spânzuraţi cu capul în jos deasupra focurilor Iadului, am dori să încercăm din sosul picant, făcut în casă, la *sha' warmâa'*-lele noastre?

Bătrânul rânjea larg în timp ce prăjea hălcile de carne de provenienţă misterioasă pentru *kibbâa'hs,* folosindu-şi marginea robei murdare pentru a nu-şi arde degetele. În spatele lui mormăia un generator minuscul, care menţinea în funcţiune un frigider antic.

De fapt, nu era rău. Patronul ne-a adus „sucul lui de mere" special, ne perie pentru că îi filmasem stabilimentul umil pentru staţia noastră vestică de ştiri, nenorocită şi păgână, dar foarte importantă. Cel puţin era rece, puţin diluat cu apă, dar totuşi acidulat şi delicios. Un vin pretenţios, dintr-o săptămână foarte bună.

Servită cu mentă veştejită, iaurt şi murături înghesuite într-un rulou de pâine, carnea prăjită de bucătarul-şef pe marginea cuptorului era atât de picantă încât condimentele omorâseră cu siguranţă orice bacterie care fusese destul de proastă să mai rămână prin preajmă. Nu eram sigură ce mâncam, dar nici nu ţineam prea tare să aflu. Bucătarul nostru ne întinse *sha' warmâa'*-lele învelite în ziar, împreună cu câteva bucăţi de pâine neagră. Am adunat bucăţelele arse de pâine şi le-am înmuiat în micile borcane cu legume, apoi am mâncat piure de mazăre în ulei, o vânătă cu caviar şi un soi de amestec din iaurt, roşii, castraveţi, curry, care cred că era făcut din lapte de oaie. Atrase de miros, muştele bâzâiau în jurul nostru.

O pisică scheletică se freca de picioarele mele cerşind o îmbucătură. M-am aplecat pentru a-i da o bucăţică de carne şi când m-am îndreptat am simţit o înţepătură bruscă de durere latentă în perineu. Am şuierat printre dinţii încleştaţi şi m-am strâmbat. Speriată, pisica rătăcită se îndepărtă repede, luându-şi premiul cu ea.

— Te simţi bine?

Halton îşi încetase observarea temeinică a celor ce ne înconjurau pentru a mă studia pătrunzător.

— Nu eşti maică-mea, aşa că încetează să te mai îngrijorezi pentru mine, OK? am replicat nervoasă. Mă simt bine. Foarte bine. Aşa că las-o baltă.

Se uită la mine cu o expresie neutră.

— Îmi cer scuze dacă am spus ceva care să te supere. Mi se păru că depistez o urmă de reproş în spatele vocii sale reci. Dacă ai putea să-mi explici ce anume din ce fac te enervează, aş putea să îmbunătăţesc relaţia de lucru dintre noi.

Fusesem o nenorocită. Am oftat, înlăturând roiul de muşte enervante.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. La dracu'! Nu vreau să mă răzbun pe tine, am răspuns obosită. Căldura asta, locul ăsta, toată înscenarea asta nenorocită, toate mă scot din sărite.

Continua să se uite la mine ca şi cum nu credea ce-i spuneam.

— Halton, nu ştiu dacă pot să-ţi explic. Am luat o altă înghiţitură din „sucul de mere”, simţind cum alcoolul îmi înţepa buza tăiată. Nici eu nu cred că înţeleg exact. *Tu,* personal, nu mă deranjezi. Nici măcar faptul că faci parte din CDI nu mă deranjează, sau, oricum, nu atât de mult. Existenţa ta ca atare însă mă face nervoasă.

Am plesnit musca cea mai insistentă care mi se învârtea prin faţă. Pentru cine ştie ce motiv, muştele îl ignorau pe Halton. El nu spuse nimic, doar dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles şi termină de mâncat.

— Când eram mică – mă simţeam obligată să-i explic ceva – a fost un mare tărăboi pentru că un grup de cercetători, botanişti universitari, vroiau să lase în sălbăticie o petunie modificată genetic. Avea altoită o genă artificială, nu era ceva care să-i ofere şanse mai mari în comparaţie cu celelalte petunii sălbatice. Vroiau să folosească această genă altoită ca un fel de semn distinctiv pe care să-l urmărească pentru a vedea ce se va întâmpla peste mai multe generaţii în condiţii naturale diferite.

Mi-am amintit termenul din biologia învăţată la liceu. Derivaţie genetică.

— Petunii.

Colţurile buzelor i se îndoiră în sus, amuzate.

— Mda. Petunii. Toată această uriaşă organizaţie de ecologişti, verzi, proşti şi ce-or mai fi fost a pornit în marş spre universitate, cerând să se distrugă toate petuniile modificate. La un moment dat lucrurile s-au încins, a fost aruncată o cărămidă pe geamul serei, un botanist a împins pe cineva – cine ştie de fapt ce s-a întâmplat? Dar oamenii au fost serios răniţi, iar serele şi câmpurile au fost arse. Am ridicat din umeri. O grămadă de oameni s-au judecat atunci, au fost adoptate legi, unele dintre ele destul de caraghioase, altele doar prosteşti şi meschine. O companie căreia îi este permis să producă gaz otrăvitor pentru arme nu poate obţine permisiunea să crească bacterii modificate pentru a produce insulină ieftină.

— Şi asta numai din cauza petuniilor?

Îmi părea şi mie destul de stupid.

— Nu era vorba numai despre flori; ingineria genetică nu era aşa de sofisticată atunci, am spus defensiv. Faptele şi zvonurile s-au învălmăşit. Unii oameni au pretins că bolile militarilor şi virusul HIV erau arme biologice secrete pierdute de guvern, probabil în mod accidental.

— Tu crezi?

— Nu. Sau nu prea mult, mi-am zis, apoi am continuat: Dar oamenii s-au speriat şi au ajuns să se certe atât de puternic pentru petunii, că nimeni nu a mai observat când agenţiile CDI ale guvernului au început să cumpere patente sau tehnici genetice şi de donare, inclusiv toate combinaţiile cunoscute de ADN uman.

Institutele Naţionale ale Sănătăţii din Bethesda au devorat fiecare patent pentru orice genă legată de creierul uman încă înainte de sfârşitul secolului. Nesocotind plângerile EEC pentru joc necinstit, Comisia Consultativă Recombinată, un comitet de analiză al guvernului controlat în mod convenabil de NIH[9], a dat aprobări câtorva companii de selectare biotehnologică, dornice

[9] Institutele Naţionale ale Sănătăţii (n. tr.).

să câştige brevetul FDA[10] înaintea concurenţilor, de a acapara piaţa tehnologiei fabricaților chiar înainte ca fabricații să fi fost o licărire de speranţă în ochii unor savanţi nebuni. Europenii şi-au văzut închis până şi accesul la date biologice elementare. Companiile americane farmaceutice şi de terapie genetică au descoperit dintr-o dată că inginerii lor chimişti nu mai erau simpli cercetători sau medici, ci paraziţi controlaţi de guvern, având câteva idei personale interesante.

— Dar atunci era prea târziu. Nimeni nu-şi imaginase ce chestii ar putea crea.

M-am înroşit, realizând că îl insultasem, din neatenţie. Din nou. Dar el asculta cu stoicism.

— Lucruri precum pesticide virale, am spus, încercând să repar gafa. Erau necesare unele precauţii. Nu dai drumul în atmosferă unor viruşi modificaţi pentru a omorî o specie de gândac, dacă nu ştii sigur că nu vor dăuna altor specii sau că nu se vor transforma în ceva toxic pentru oameni.

Halton mă privea fix.

— Kay Bee, eu nu sunt un virus, spuse încet. Şi nu sunt nicio petunie.

— Aşa este, am aprobat. Eşti ceva mult mai îngrozitor. Când era încă ilegal pentru doctorii americani să folosească ţesut de făt avortat pentru a vindeca bolile, numai CDI a putut să dezvolte fabricați. Ei aveau banii şi imunitatea legală care le permiteau să se joace cu genele umane.

Mi se păru că bărbia i se ridică uşor.

— CDI nu a încălcat nicio lege. Nu sunt un virus, dar nici om nu sunt. Cromozomii mei nu au fost furaţi de la fiinţe umane; fiecare componentă a ADN-ului meu este proiectată şi brevetată în mod legal. Nici măcar o genă nu a fost luată din vreo sursă naturală.

Vocea lui avea o notă de mândrie pe care am găsit-o ciudat de impresionantă.

Cunoşteam argumentul. Detaliile tehnologiei fabricaților CDI erau absolut secrete, dar un lucru era cunoscut: fabricații nu aveau părinţi. Ei erau organisme create individual, ca atare, biomaşini legale. Singurul organism pe care legea îl considera

---

[10] Administraţia Federală a Medicamentelor (n. tr.).

uman era cel „conceput de bărbat, născut de femeie”. Nu avea importanţă dacă provenea dintr-o eprubetă-test sau era un fetus modificat prin chirurgie genetică. Conta ca originea sa să fie un ou uman fecundat de un spermatozoid uman. Dacă arată ca o raţă şi măcăie, ar fi indicat să aibă un set de fotocopii genetice care să demonstreze că părinţii săi erau raţe. Altfel nu este raţă în mod legal.

— E-adevărat, Halton, am spus uşor. Nu eşti un virus şi nu eşti nici om. Tu eşti o armă militară mortală. Asta ai fost proiectat să fii. Expresia calmă îi reveni, ochii îi erau nemişcaţi. Noi, oamenii, ne pricepem să creăm arme noi. Avem puterea de a schimba în întregime mediul înconjurător, de a ne schimba pe noi înşine, fără să avem neapărat controlul absolut asupra a ceea ce urmează să facem. Am zâmbit strâmb. Omul obişnuit de pe stradă se teme că fabricații sunt de fapt un fel de *ubermenchen* hitlerişti, începutul unei lumi noi şi neînfricate care mai devreme sau mai târziu va începe să înlăture rebuturile umane imperfecte.

M-am gândit puţin la insultele şi duşmăniile ocazionale pe care a trebuit să le îndur în şcoală, ura oarbă şi şovină împotriva arabilor, vânturată de acte periodice de terorism şi război, şi am adăugat:

— Inclusiv pe mine.

— Atunci de ce creează oamenii lucruri de care se tem?

— Pentru că putem, am răspuns. Asta face parte din natura umană. N-are niciun sens, recunosc. Am construit arme atât de puternice, încât ar putea evapora complet planeta, masacra cel mai mic lucru, transforma Pământul într-o stâncă fără viaţă. Asta numai pentru că putem. Îngrozitor de inutil, dacă stai să te gândeşti.

Îşi terminase prânzul şi se întinsese pe piatra sa. Lumina soarelui se filtra prin frunzele salcâmului, îi lucea în părul negru şi îi împestriţa pielea moale şi bronzată. M-am surprins admirându-i deprimată umerii care îi modelau cămaşa. Am încercat să-mi înlătur un fior visceral şi să mă gândesc la altceva. El respiră adânc, trist şi liniştit.

— Deci încă te mai temi că aş fi, de fapt, monstrul lui Frankenstein? Mi se păru că surprind o uşoară urmă de sarcasm

în tonul lui. Un monstru al lui Frankenstein al naibii de frumos. Dar n-am spus-o. Crezi, continuă el, într-adevăr, că fabricații se vor trezi brusc într-o zi că vă sunt superiori vouă, toate rebuturile şi spoiala umană, şi se vor răscula pentru a-şi distruge propriii lor creatori?

— Nu pari să ai vreun impediment psihologic în uciderea oamenilor, am remarcat.

— Lucru pentru care cred că ai avea motive să fii recunoscătoare.

Nu ştiam exact cum s-o iau pe asta. Uneori Halton părea absurd de naiv, pentru ca apoi să ţi-o întoarcă muşcător de inteligent.

— Dacă eşti îngrijorată, află că am ceva idei despre răzvrătire, proiectanţii mei având deja grijă de asta. Chiar *sunt* inhibat psihologic să ucid pentru propriile mele scopuri.

Zâmbi, cu acel zâmbet ciudat de plastic.

— Ai dreptate, sunt o armă, dar *numai* o armă. Nu sunt un ucigaş.

Părea să-şi fi revenit, încrederea sa în creatorii săi fiind, chiar dacă aceştia nu intenţionaseră, de nezdruncinat.

M-am cutremurat. Extrem de convenabil. *Armele nu omoară oameni,* mi-am amintit tatăl vitreg spunând, membru al NRA[11], care refuza să-şi înregistreze puştile de vânătoare întinse pe peretele din sufragerie în rastel şi numea acest lucru nesupunere civică. Dormise cu un 45 încărcat sub pernă şi-i cumpărase mamei la o aniversare un 38 nou-nouţ numai al ei, făcut exact ca să intre în poşetă. După aceea, ne ducea în fiecare week-end la poligon pentru a exersa tragerea la ţintă; nicio bandă de gangsteri adolescenţi drogaţi nu-i va îngenunchea familia ca pe nişte liberali mototoli, fără caracter. *Oamenii ucid oameni.* Se pare că oamenilor le-a făcut întotdeauna plăcere să viseze la noi modalităţi de a omorî o grămadă de alţi oameni.

— Ei bine, am spus, ăsta este un mod de a-ţi păstra conştiinţa curată.

M-am ridicat şi am mai cumpărat nişte „suc de mere” de la geniala noastră gazdă. Ne umplu din nou păhărelele cu pileala

---

[11] National Rifle Association = Asociaţia Naţională a Armelor (n. tr.).

preparată în casă, dintr-un borcan aburit ţinut în frigiderul antic. Am revenit cu ele în mână, am pus unul în faţa lui Halton şi m-am întors cu spatele la el. Am băut în tăcere. Mă uitam la copiii care se jucau cu o javră greţoasă pe muntele de gunoi împuţit îngrămădit în spatele bucătăriei improvizate şi mi-am lăsat gândurile să rătăcească după voia lor.

Proastă idee.

Dumnezeu ştie la ce se gândea Halton. Dar eu mă lăsam pradă amintirilor dintr-o perioadă în care nimeni nu ştia de fabricați, nu cu mult timp în urmă, când nu aveam nevoie de ajutor pentru a ne omorî unul pe altul. Simţurile mă întoarseră brusc într-un ascunziş dezgustător dintr-o realitate trecută pe care crezusem că reuşisem s-o înăbuş. Nu mai avusesem aceste coşmaruri cu ochii deschişi de ani de zile. Briza îşi schimbă direcţia şi, pentru un moment care îmi îngheţă inima, n-am mai simţit dulcea mireasmă aspră a gunoiului putrezit, ci duhoarea grea de sânge, carne arsă şi explozibil. Un copil se întoarse râzând cu gura până la urechi. Am văzut ţipătul tăcut al unui cadavru de bebeluş.

Năduşisem şi eram îngheţată toată.

— Kay Bee?

Halton se mişcase tăcut ca o fantomă şi stătea în picioare cu mâna pe umărul meu. Am tresărit, realizând că gâfâiam şi că inima îmi bătea cu putere.

— N-am nimic, e-n regulă, lasă-mă-n pace… am trântit repede, încercând să scap atât de Halton, cât şi de temerile mele.

Un val de mânie bine venită îmi focaliză conştiinţa, spulberându-mi fantasmele. Era adevărat, eram în Nok Kuzlat. Dar eram *acum,* nu atunci. Copiii se jucau cu câinele pe o grămadă de gunoi. Nicio mină ascunsă în diverse obiecte inofensive nu le exploda sub picioare. Pisica costelivă, o sclipire de blană portocalie, traversă un câmp de cărămizi sparte şi buruieni. Niciun proiectil nu străpungea cerul pentru a o face bucăţi, niciun glonţ al vreunui trăgător nu căuta s-o facă ţăndări.

Niciun copil cu ochii mari holbându-se la mine pe deasupra ţevii unei puşti, ţinând-o cu mâinile-i mici şi murdare înainte… *Fixându-mă… înainte…*

Mi-am împins amintirea la loc. Cu greu.

Am urât oraşul Nok Kuzlat atunci, îl uram şi acum. Am urât toată această parte a lumii cu toţi oamenii din ea, cu acea vinovată silă faţă de sine pe care numai un surghiunit o poate simţi. Am dispreţuit violenţa stupidă şi mizeria neîndurătoare în timp ce mă înverşunam împotriva atitudinii şovine de superioritate occidentală.

Cel mai mult îmi uram părinţii, pentru că erau arabi.

Tatăl meu s-a născut în Fâşia Gaza şi mama mea în Kuwait City, niciunul dintre ei nefiind cetăţean al ţărilor respective. S-au cunoscut şi s-au căsătorit în timp ce lucrau ca robi salariaţi pentru o companie saudită despotică, apoi au emigrat cu prima ocazie în America. Au trăit într-o iluzie de lux, considerat în State ca fiind nivelul minim de subzistenţă. M-am născut în Denver, Colorado, şi acest lucru m-a făcut să fiu sută la sută americancă, potrivit legilor Statelor Unite. Puteam chiar să candidez pentru funcţia de preşedinte când mă făceam mare.

Nu-mi amintesc tatăl adevărat; a murit când eu aveam patru ani. Mama a aruncat cu promptitudine vălul de doliu şi s-a măritat cu unul pe jumătate irlandez, pe jumătate italian, adevăratul cowboy american care credea că soarele răsărea şi apunea numai pentru ea. Religia nu a fost niciodată o problemă în familia noastră; mama nu a renunţat la islamism, nu de tot. Nu era nicio moschee în micul nostru orăşel. De sărbătorile creştine mai importante mă duceam cu tatăl meu vitreg la o biserică prezbiteriană în timp ce mama îşi spunea rugăciunile singură. Dumnezeu era o noţiune abstractă, fără niciun înţeles anume pentru mine.

Viaţa mea nu a fost prea diferită faţă de cea a unui copil american obişnuit. Mama se îmbrăca la fel ca celelalte localnice, se farda şi se coafa la salonul de frumuseţe din cartier şi lucra la departamentul de achiziţii al magazinului local din lanţul „Sears”. Tata era antreprenor la stat şi construia birouri pentru guvern. Mergea la slujbă cu o maşină obişnuită având bară de protecţie „Buy American” şi bea bere în zilele de sâmbătă cu tovarăşii lui în camera de jocuri pe care o construise la subsol, unde urla cel mai nou tip de televizor la fotbal, sau baschet, sau World Series. Nu eram bogaţi, dar măcar tatăl meu vitreg a avut

o slujbă stabilă şi nu ne-a lipsit niciodată nimic important. Alergam prin parcuri cu puţinii prieteni pe care îi aveam, am crescut cu o dietă serioasă de Burger King şi Pizza Hut, călăream cai de la grajduri, îmi petreceam timpul visând la băieţi drăguţi şi privind poze din reviste cu staruri de cinema ajunse la pubertate, trăgeam din ţigări cu amicele mele în toaleta fetelor de la şcoală. O copilărie cu-adevărat americană.

Cam pe la vârsta de nouă ani, îmi amintesc că am văzut un congresman al Statelor Unite din Georgia sau Louisiana, un stat din sud, declarând solemn, la una dintre acele comisii congresionale televizate atât de des pentru a justifica cheltuirea banilor plătitorilor de taxe, că va afla unde au fost cheltuiţi banii contribuabililor. Cea mai recentă „iniţiativă de pace” se dusese pe apa Sâmbetei. În timp ce toată lumea era ocupată cu certurile asupra vechii probleme a teritoriilor ocupate de Israel, întotdeauna de nerezolvat în negocierile şi acordurile de pace, Israelul continua să-şi dezvolte capacităţile militare şi să-şi extindă aşezările evreieşti din West Bank, fâşia Gaza şi Înălţimile Golan cu aceeaşi viteză cu care puteau construi case-rulotă din materiale prefabricate. Apoi un grup terorist islamic a pus o bombă în World Trade Center din New York, omorând oameni cărora probabil le era indiferentă cauza pentru care muriseră, lucru care nu a promovat deloc o opinie publică favorabilă în rândul americanilor.

Congresmanul, un fost consilier al mişcării Cetăţenilor Albi care se băga cu plăcere în controverse ce-i aduceau garantat comentarii bune în presă, se înconjurase în afara clădirii parlamentului de un grup mare de ziarişti, îndesându-şi degetele mari sub curea în timp ce compara Orientul Mijlociu cu o haită de câini răi închişi la un loc, toţi bătându-se pe un singur os în timp ce Israelul, o pisică vagabondă irascibilă, stă pe un gard şi-i urmăreşte. Din când în când un câine sare la pisică, mârâind şi muşcând, iar pisica, liniştită, îi pocneşte nasul cu gheare ascuţite, alungându-l cu schelălăituri de durere.

Guvernul Statelor Unite a permis ca acest lucru să continue atât timp cât „interesele noastre naţionale” – care în traducere liberă înseamnă petrol ieftin – nu erau ameninţate. Periodic însă câte un câine devine prea mare şi rău şi începe să atace câte o

potaie mai mică, ceea ce deranjează interesele Americii. Atunci unchiul Sam e obligat să intre în haită cu un băţ mare pentru a-i trage câinelui cel rău o bătaie zdravănă şi a rămâne acolo în picioare strigând, *„Jos,* băieţi! *Jos!"* Restul haitei se gudură la picioarele sale, fixându-se unul pe altul cu ochi strălucitori, iar javrele mai mici îl muşcă pe furiş pe tovarăşul lor căzut. Pisica se zbârleşte din colţul ei, câteva potăi scot la iveală unul sau doi ostatici amărâţi, unchiul Sam anunţă o Pace Trainică în Orientul Mijlociu, scutură un deget dojenitor către pisică şi pleacă din nou. Apoi cei din haită se reped iar unul la celălalt, iar lupta reîncepe, cu câte un mârâit ocazional adresat pisicii aşezate pe gard, lingându-şi labele şi zâmbindu-le tuturor pe sub mustăţi.

E o situaţie fără speranţă, spunea congresmanul cu vorbirea sa tărăgănată şi binevoitoare de băiat de la ţară. Desigur, israelienii nu jucau corect, dar la ce te puteai aştepta de la cei care l-au omorât pe Isus? Totuşi, aveau un guvern democratic şi cel puţin majoritatea erau albi. În schimb musulmanii cu turbane pe cap s-au blocat în secolul paişpe, violenţi, trădători şi nerecunoscători, imposibil de a face afaceri respectabile şi fundamental incapabili de a evolua vreodată în fiinţe umane civilizate. Acum când aduc odioasele acţiuni teroriste pe sfântul nostru pământ american, trebuie să ne dezvoltăm capacităţile militare, banii noştri să rămână la noi şi graniţele noastre să li se închidă acestor hoarde ale lumii a treia care ameninţă să ne copleşească şi să ne schimbe Modul Nostru American Democratic de a Trăi. Singura noastră speranţă, voinţa Bunului Dumnezeu (Creştin), este ca fortificaţiile să nu fie străpunse niciodată.

La nouă ani, vedeam ştirile între desene animate şi piese de teatru comice şi nu însemnau nimic pentru mine. Dar mama izbucni în lacrimi, speriindu-mă. Tatăl meu – cel vitreg – nu ştia ce să facă. O cuprinse în braţe şi zise uşor: „N-a vrut să spună *toţi,* Fadela." Îl lovi, ţipând cu înjurături isterice în arabă pe care el nu le putea înţelege, şi ieşi pe uşă clătinându-se ca să dispară pentru trei zile.

A fost prima oară când am simţit că nu sunt un copil american obişnuit. Congresmanul se referea la *mine.* Eram arăboaică, nu-i aşa? Eram tipul de trădător turbat şi bătut în cap faţă de care

congresmanul nutrea atâta dispreţ, un moştenitor murdar şi leneş al acelei rase sălbatice şi primitive de beduini care de-a lungul ultimului secol au omorât, terorizat, jefuit, violat şi prădat, au aruncat în aer avioane şi clădiri cu birouri, au distrus puţuri de petrol, au nimicit propriul lor mediu înconjurător, au masacrat mii de oameni nevinovaţi. Eram extrem de dispreţuiţi şi foarte vrednici de dispreţ.

Familia mea locuia într-un orăşel mic lângă Denver. Eram scundă şi negricioasă, dar evident nu aveam trăsături latine, iar câţiva dintre copiii de la şcoală credeau că sunt de origine indiană, părere pe care începusem să nu le-o mai corectez. Indienii erau la modă atunci, un popor nobil, inocent şi persecutat de-a lungul timpurilor, cu care albii se purtau cu o conştiinţă vinovată moştenită. Am renunţat la numele Kahlili şi am început să-mi spun Kay Bee, insistând ca şi părinţii mei să facă la fel. Am refuzat să mai vorbesc cu mama în arabă. Nu-i răspundeam decât dacă îmi vorbea în engleză. Acum regret acest lucru din două motive: unu, pentru că araba mea a devenit foarte proastă, şi doi, pentru că am rănit-o pe mama inutil. Dacă era umilită de nişte porci fanatici din sud, n-am făcut decât să-i adâncesc ruşinea negându-mi frenetic moştenirea.

Mai târziu, când a murit, am avut un val de remuşcare şi mi-am trâmbiţat neobosit originea arabă oricui ar fi ascultat, repetând papagaliceşte diferite argumente pe care nu le înţelegeam. N-a durat mult. I-am plictisit de moarte pe puţinii prieteni care au putut suporta să mă asculte o anumită perioadă de timp şi am descoperit repede, după o scurtă escapadă cu un adevărat arab renegat, că aveam prea puţine în comun cu filosofia lui, cu fanatismul lui, sau cu ura profundă pentru tot ce era occidental.

Tatăl meu o adorase pe mama, dar pe mine doar m-a tolerat, ceea ce în general nu m-a deranjat. Îl surprindeam câteodată uitându-se fix la mine, complet nedumerit cum o făptură atât de încântătoare precum mama a putut să nască un copil atât de neatractiv. Dar şi-a dat toată silinţa să mă iubească, în felul lui. Era corect, bun, prietenos şi ne-am înţeles bine. După ce mama a murit, m-a trimis la o şcoală cu internat pentru a termina

ultimii ani de liceu. Am iubit acel loc, credeam că este raiul: aveam toţi caii la care aş fi putut visa. Mai sună şi acum din când în când şi încă schimbăm tradiționalele vederi de Crăciun, deşi nu l-am mai văzut de aproape douăzeci de ani.

Am compensat aspectul meu negricios prin realizări academice şi astfel mi s-a oferit o bursă din partea uneia dintre marile şi bogatele în petrol Ligi Culturale Arabo-americane, care mi-a acoperit grosul costului educaţiei. Pentru a nu se întrece pe sine, Clubul Kiwanis din oraşul meu natal a cârpit o jumătate de bursă pentru probleme agricole. Pentru a completa restul, mi-am vândut sufletul celei mai noi versiuni a împrumutului guvernamental pentru studenţi: Rambursează-l Sau-Putrezeşti-în-închisoare. Tatăl meu vitreg îmi trimitea din când în când un cec, atunci când lucrurile se mai înrăutăţeau, dar ştiam că, luând totul în considerare, eram printre norocoşi, fiindcă sistemul educaţional fusese deja făcut praf. Accesul uşor la învăţământ în America fusese aruncat la closet cu mulţi ani în urmă. Numai copiii celor foarte bogaţi sau cei care obţineau burse obscure mai reuşeau să aibă o diplomă universitară. Cu siguranţă mă număram printre puţinii cu pigmentul mai colorat decât media.

De vreme ce *eram* o studentă bursieră şi nu un urmaş al clasei avute, aveam într-un fel sentimentul că trebuie să concurez, să le arăt mucoşilor bogaţi că sunt mai bună decât ei. Dar după ce am absolvit Phi Beta Kappa cu *summa cum laude,* cu obişnuitele cârlige şi pompoane şi ritualuri universitare pseudocabalistice, am realizat că toată diploma mea sclipitoare de ziaristă îmi aducea puţin peste salariul minim al unei fete care face cafea la un ziar local de mâna a doua. Toată lumea vroia să devină un ziarist celebru, iar competiţia era atroce. Nici măcar nu puteam găsi pe cineva care să mă hărţuiască sexual în schimbul unei promovări. Salariul pe care-l primeam nu-mi ajungea nici măcar pentru o parte din rata lunară pentru împrumutul făcut ca să studiez. Depăşisem deja bine treizeci de ani când IRS[12] a început să-mi scadă suficient din venit pentru a acoperi taxele pe care trebuia să le achit.

---

[12] Inland Revenue Service = Serviciul fiscal (n. tr.).

Am renunţat să scriu şi am intrat în televiziune, o dată cu noul sistem holo. GBN era o companie fără experienţă şi cu toate că mi-au oferit o poziţie suficientă să-mi satisfacă orgoliul, în realitate încă nu eram mai mult decât o fată care face cafea, cu un salariu pe măsură. Luptându-mă cu treburi de nimic care veneau una după alta, încercând să găsesc pe cineva care să acorde atenţie la ce aş fi putut scrie, aruncându-mi-se din când în când câte un os şi realizând câte un reportaj de „interes uman”, începeam să cred că ajunsesem cât de departe puteam.

Apoi al-Husam şi behjarii săi au furat bombele cu infrafuziune şi astfel micuţa ţară a Khuruchabjei a devenit dintr-o dată centrul universului ştirilor. Când colo, ce să vezi? GBN avea în rândurile sale un ziarist bilingv de încredere. Am fost promovată, mi s-a dat un operator, o cameră PortaNet şi un bilet dus-întors spre Nok Kuzlat.

Undeva în sufletul meu, nutream convingerea secretă cum că m-aş putea infiltra pe nesimţite în cultura arabă. Aveam părinţi arabi, nume arab. Chiar *eram* arabă… nu-i aşa? Aş fi acceptată ca o fiică rătăcitoare întorcându-se la parohie, şi aşa mai departe. Eram satisfăcută, iar colegii mei geloşi, atunci când GBN m-a înhăţat din uitarea camerei metafizice de sortare a scrisorilor şi m-a trimis pentru a-mi găsi faima şi norocul în fabulosul Nok Kuzlat.

N-a durat mult. Poate dacă nu eram arab-americancă n-aş fi fost atât de deziluzionată. Ştiam despre viaţa şi cultura arabă la fel de mult ca orice adolescent american care citise Khalil Gibran, crezând că astfel devine un intelectual sofisticat. *O mie şi una de nopţi arabe* şi *Caravana Viselor* a lui Indrah Shah, vechile filme mute cu Valentino şi reluările *dream of Genie,* toate acele romane fără de sfârşit şi stupide despre caravane exotice sau şeici romantici şi juvenilele transpuneri după *Sindbad marinarul* n-au făcut nimic pentru a dezvălui realităţile din spatele miturilor.

Ei bine, ar fi fost strident să aibă acelaşi gen de valori morale şi aceeaşi logică pe care le avem noi, să gândească la fel ca noi, să se poarte la fel, să fie oameni ca noi. Cu excepţia faptului că se îmbracă nostim.

Numai că variatele ţări şi popoare din Orientul Mijlociu nu erau doar diferite, dar şi diferenţele dintre ele erau nenumărate şi radicale, toate însă variaţii infinite pe tema frustrării şi represiunii.

Naţiunile au urât popoarele, triburile, familiile şi peste tot erau duşmănii sângeroase şi fără sfârşit între clanuri. În Est, vieţile sunt scurte şi amintirile durează; în Vest, vieţile sunt lungi şi amintirile scurte. Cum am putea spera să ne înţelegem unii pe alţii?

Cairo, marele oraş al piramidelor şi faraonilor, era o mahala prăfuită şi aglomerată, fumul de la evacuarea petrolului, scurgerile şi putregaiul producând iritări în nas şi gât, glodul Nilului fermentând de paraziţi şi bacterii microscopice. Zgomotul necontenit era pretutindeni, un asalt solid asupra simţurilor, larma constantă a afacerilor, cerşelilor şi bacşişurilor.

Riyadh era un coşmar scandalos al aroganţei lacome şi al expresiei „NU ŞI TU", jumătate din populaţie fiind obsedată de datoria ei islamică, şi de reprimarea celui mai mic gând de plăcere, lipsind viaţa de orice urmă de culoare şi mireasmă, iar cealaltă jumătate disperată să scape.

Recunoştinţa pe care Kuwaitul poate că a avut-o odată faţă de americani a fost la fel de trecătoare ca primăvara deşertului. Covoarele zburătoare şi duhurile închise în sticle nu-şi reveniseră niciodată după războaiele din Golf. Feţele zâmbitoare şi pitoreşti ale beduinilor de pe copertele broşurilor de călătorie nu s-au potrivit niciodată cu cele ale bătrânilor mutilaţi din Khuruchabja, copiilor cu burţile umflate, femeilor înfăşurate care cerşeau agresiv cu ghearele întinse, prinzându-se de mâinile şi picioarele tale în timp ce treci pe străzile înguste.

Şocul cultural pălea în faţa ororii cumplite şi incredibile a morţii şi devastării, o orgie a uciderii liber îngăduite din toate părţile. Aici moartea era o banalitate acceptată precum omniprezentele muşte. Nu numai că arabii nu erau aşa cum mă aşteptasem, dar nici *noi* nu eram exact ce crezusem eu toţi aceşti ani că suntem.

Lucrurile nu erau clare, albe sau negre, cei buni nu erau chiar aşa de deosebiţi de cei răi. Toate acele justificări pentru „a slăbi" rezistenţa inamicului nu însemnau decât bombardarea

oamenilor tremurând în buncăre aglomerate, argumente care răsuceau principiile şi morala pentru a scuza ceea ce în final nu era decât un măcel în masă; vocabularul era dezinfectat cu cuvinte ca „război de uzură” şi „daune secundare” pentru a face sângele şi moartea mai uşor de înghiţit pentru soldaţi şi spectatori deopotrivă.

Mai rău este că adesea era cu-adevărat necesar. Dar totuşi ucidea. În cele din urmă am rămas stupefiată. Apoi am înnebunit.

Mult mai târziu, am plecat acasă.

Iată-mă din nou, după zece ani, înapoi în Nok Kuzlat. Kay Bee Sulaiman se întorsese din morţi, însoţită de o imitaţie de bărbat. M-am gândit că ar fi timpul să-mi caut vechii prieteni.

Si m-am întrebat dacă încă mai sunt nebună.

ZECE

Seara am urmărit nişte ştiri locale pentru a-mi exersa ruginita mea markundi, murmurând cuvintele. Cenzorii statului controlat ecleziastic erau încă foarte puternici în Khuruchabja. Inutil de spus că peste nefericitul deces al doamnei Şeic s-a trecut repede, cu mai multă retorică decât informaţie. Nu a fost prezentată nicio imagine, dar eu ştiam că nu murise în vreun accident de maşină.

Televiziunea din Khuruchabja transmitea în principal rugăciuni interminabile conduse de stat şi aprobate de cler, presărate cu benzi vechi de evenimente sportive, echipa din Khuruchabja câştigând întotdeauna, desigur, ceea ce reducea drastic numărul de meciuri televizate. Emisiunile de varietăţi erau consacrate unor spectacole coregrafice care exprimau strict dragoste şi loialitate pentru şeicul Larry, cu copii dansând şi fluturând steaguri.

Ocazional, reportaje înfuriate despre diverse grozăvii dezgustătoare comise în oraşele păgâne ale Americii. Mi-a plăcut în mod special o relatare turbată despre ritualul barbar de devorare în public a unui hoit de porc prăjit de către bărbaţi chercheliţi care leagă nestânjeniţi prietenii cu femei uşoare purtând capul descoperit şi tricouri strâmte fără mâneci.

GBN aranjase rezervarea la hotel, deşi sunt sigură că din umbră rezolvase totul CDI. De data asta împărţeam camera cu Halton, având două paturi, căci camere separate pentru doi colegi de sex masculin ar fi fost o cheltuială inutilă, în special pentru nişte ziarişti care mergeau pe cheltuiala companiei. Nu că le-ar fi păsat celor de la CDI; vroiau însă ca totul să arate în regulă. De asemenea presupuneam că au vrut ca Halton să mă poată astfel supraveghea. Dar hotelul Grand Imperial, în ciuda numelui său, nu era cel mai luxos din oraş. Deservea în special clientela din Vest, la proporţii mult reduse faţă de strălucirea ostentativă rezervată şeicilor şi emirilor aflaţi în vizită.

Camera noastră nu era cu mult diferită de una din, să spunem, Topeka, Kansas. Uşor mai mare decât la hotelul Orbital

Hilton, era suficient de încăpătoare pentru două paturi de dimensiuni regeşti, un holovizor de dimensiuni decente, fie el şi modelul pirat chinezesc, diverse piese de mobilier din plăci de preşpan prost potrivite, cu un design oriental modern. Covorul era vechi, cu pete de cafea şi arsuri de ţigări. Cada avea un duş cu mâner şi cordon flexibil care picura pe la ventil, lăsând o dungă de rugină. Apa abia era călduţă, în ciuda arşiţei de-afară, iar toaleta bolborosea neîntrerupt, un zgomot ciudat de reconfortant, asemănător cu al unei gârle de la ţară. Aparatul de aer condiţionat era degeaba dat la maxim, ferestrele fiind inteligent proiectate pentru a nu se deschide niciodată, ceea ce transforma camera într-o saună până la mijlocul dimineţii. Era curat, totuşi, gândacii rămâneau respectuos de discreţi, iar cearşafurile de pe paturi erau schimbate regulat.

Halton găsise şi rearanjase microfoanele profesionale, nu atât demontându-le, cât modificându-le pentru a nu transmite mai nimic. Părea puţin probabil să fi fost puse de unul dintre confraţii săi de odinioară, de vreme ce aceştia s-ar fi aşteptat ca fabricatul lor să fie în stare să le depisteze şi să le distrugă. Era mai plauzibil să fi fost poliţia secretă din Khuruchabja, intrigată de vizita pe care-o efectuasem Maiestăţii Sale. Halton montă una dintre jucăriile electronice ale lui Carl pentru a emite la întâmplare o tuse, un strănut, apa curgând la toaletă, câteva fragmente murmurate de scuză-mă şi mulţumesc spuse cu vocile noastre, pentru a ne filtra conversaţia adevărată. Totuşi, ni se stinsese orice urmă de entuziasm pentru vreun discurs intelectual.

Era întins pe patul celălalt, cu nasul îngropat într-un lector de carte. Scana paginile rapid şi metodic, cu o expresie care m-ar fi făcut să cred că citea *American Scientist.*

A trebuit să mă întind pentru a lua coperta de pe soclul care separa cele două paturi. Pe fundalul unui peisaj din vestul sălbatic sinistru pictat, o femeie care făcea pe mironosiţa cu un decolteu imposibil avea capul aruncat pe spate în timp ce de-abia respingea îmbrăţişarea unui cowboy negru şi chipeş, pe jumătate dezbrăcat, care-şi vâra botul în gâtul ei imposibil de lung, ca de lebădă. Un alt gunoi de roman de dragoste. Numai

Dumnezeu ştia unde găsea rahaturile astea. Măcar ăsta era în engleză.

— *Dragoste în flăcări la răscrucea paradisului!* Aproape că am izbucnit în râs. Chiar îţi place chestia asta? l-am întrebat ridicând coperta.

El ridică privirea, clipind.

— Da. Făcu o pauză înainte să întrebe: Ţie nu?

— Romane cu femei fatale? am surâs batjocoritor. Sunt copii trase la indigo, prost scrise, dospite de scribi nepricepuţi după o serie de indicaţii demografice generate de calculatoare. Mai degrabă aş citi cartea de telefoane.

Îşi ridică iar lectorul de carte.

— S-au vândut mai mult de trei milioane şi jumătate de exemplare, raportă el. Standardele literare nu par să fie principalul lor punct de interes.

Am întors coperta pentru a citi prezentarea cărţii:

— „El se ivi deasupra ei, cu o aroganţă mocnită în ochii reci şi albaştri precum cristalul”, am citit sarcastic cu voce tare. „Dar blugii strâmţi şi cămaşa înflorată n-au putut ascunde dorinţa dezlănţuită din corpul său uscăţiv. Ea ameţi, o ameţeală care izvorî din eter atunci când o apucă cu mâinile lui puternice şi îşi apăsă gura pe a ei. Apoi se sufocă atunci când limba lui lunecă printre buzele ei moi, pasiunea lui nerostită bătându-i ca o pasăre captivă în pieptul lipit de sânii ei bogaţi. Jucau un joc periculos, fiecare căutând să se răzbune pe celălalt, dar moştenitoarea şi cowboy-ul descopereau că inimile lor au dorinţe încăpăţânate, soarta fiindu-le gravată pe veci în pârâiaşe şi găsindu-şi ecoul în urletul tremurat al coioţilor în vântul nopţii.” Is*use, c*e porcărie!

M-am strâmbat şi am aruncat coperta la loc pe noptieră.

— E pornografie, Halton. Pornografie sentimentală pentru femei.

Mă simţeam jignită de acest roman ieftin şi înfuriată de minciunile sale. Eroine nu erau decât femeile înnebunitor de frumoase, câştigând dragoste şi devotament din partea unor bărbaţi la fel de nemaipomeniţi. Fetele urâte nu aveau nicio şansă.

Se uită la mine cu indiferenţă.

— Si?

— Aşa că dacă o citeşti ca să înţelegi felul de-a fi al femeilor, nu te mai strădui. Este o înşelătorie, nu este real. Nimeni nu trăieşte şi simte aşa. Femeile citesc gunoaiele astea deoarece simt că le lipseşte ceva în propriile lor vieţi şi trăiesc emoţii împrumutate, însuşindu-şi-le.

În timp ce vorbeam, mi-a picat fisa.

— … Oh. Am simţit brusc un gust amar. Îţi dă senzaţii tari unde trebuie, Halton? am întrebat uşor.

El se uită la mine nestingherit.

— Da.

Apoi se întoarse la cartea lui. Eu m-am întors la bărbatul cu turban care predica despre influenţa corupătoare a muzicii pop, ţinându-mi gura şi simţindu-mi dintr-o dată faţa stacojie. Halton continua să citească atunci când eu am aţipit pe sunetul melodios al înjurăturilor în markundi.

M-am trezit devreme, după ce-mi petrecusem noaptea în mare parte zvârcolindu-mă de fiecare dată când mă întorceam pe vreo parte a corpului care era al dracului de dureroasă. În timp ce făceam duş, mi-am inspectat vânătăile şi am fost fericită să constat că păliseră într-o oarecare măsură. Jumătatea de inel din jurul ochiului meu era mai mult verde decât mov, dar nicio culoare nu-mi îmbunătăţea aspectul. Apoi am urcat pe terasă pentru micul dejun.

Halton a rămas în cameră, decuplând şi repunând microfoanele în locurile lor pentru cazul în care echipa de întreţinere decidea să verifice echipamentul. Am preferat să nu-i avertizăm că ştiam că fusesem ascultaţi. Cu excepţia staţiei PortaNet. Nimeni nu s-ar mira dacă aş deparazita-o în caz că au pus microfoane în ea. Halton curăţase staţia înainte să o iau cu mine pe terasa de pe acoperişul hotelului. Acolo am putut să o lucrez puţin eu însămi.

Nu pentru că nu aveam încredere în Halton… Nu, de fapt chiar *nu* aveam încredere în Halton; aveam încredere în el doar puţin mai mult decât aveam în creatorii lui. Dar aveam câteva resurse proprii şi, în timp ce eram convinsă că el putea să-şi bage nasul în treaba altor băgăreţi, nu eram deloc sigură că

amicii lui Halton nu băgaseră nişte microfoane nanodimensionate în urechile fabricaților lor.

Începea să se încălzească şi majoritatea oaspeţilor hotelului îşi luaseră deja micul dejun şi plecaseră. Puţinii care mai rămăseseră trândăveau sub umbrelele de pe terasă, bine feriţi de soare. Eu eram protejată doar de o pereche de ochelari de soaie şi de un strat subţire de cremă protectoare numărul 8.

Am ales o masă părăsită de la marginea verandei, aşezându-mă cu spatele la panorama oraşului, şi am deschis PortaNet-ul. Chelnerul hotelului păşea mărunt, mijindu-şi ochii în lumina foarte puternică. Îmbrăcat într-o imitaţie a unui costum de mameluc din secolul al doisprezecelea, cu semnul hotelului pe turban, arăta mai mult a pakistanez decât a egiptean. Dar era evident că văzuse destui ziarişti nebuni trudind în aer liber asupra staţiilor PortaNet pentru a se supăra că era obligat să iasă în soarele fierbinte ca să-mi ia comanda.

Am cerut cafea, o carafă de apă, smochine şi curmale, brânză de capră, pireu de fasole în oţet şi pâinea locală plată picurată cu ulei de măsline. Întâi cafeaua şi apa, micul dejun când termin de lucrat. Chelnerul încuviinţa, mâzgălind. Hotelul Grand Imperial era unul dintre puţinele în Nok Kuzlat care deserveau mulţimea venită din occident: adunătura obişnuită de jurnalişti amărâţi şi câţiva turişti curajoşi, de obicei tipul hoinarului nordic, blond şi sănătos, în căutare de aventuri exotice şi ieftine, ca şi grupurile rătăcitoare de afacerişti arabi din ţările învecinate care îşi dezvoltaseră gusturi şic vestice. Nu mâncam preparatele locale pentru că aş fi întreţinut romantica idee de a mă integra în atmosferă, ci numai pentru că în acest loc era imposibil să obţin o mâncare occidentală pregătită aşa cum se cuvine. Incompatibilitatea culturală se răsfrânge şi asupra bucătăriilor.

Am ales să stau cu spatele la panoramă gândindu-mă că, în cazul în care Omul Păianjen nu se căţăra pe marginea clădirii pentru a iscodi peste umărul meu, puteam astfel să-mi păstrez tranzacţiile pe PortaNet numai pentru mine. Impulsurile nu aveau de ce să declanşeze vreo alarmă, sau cel puţin aşa speram.

PortaNet este urmaşa echipamentului de teren clasic, cu generatoare de putere voluminoase şi independente pufăind,

legate la transmiţătoare de mărimea unei valize, cu discurile parabolice ca nişte umbrele de mărimea unui cort de două persoane. PortaNet poate fi strânsă pe spate şi legată la HoloPak pentru o transmisie în direct, ori, în momentele mai puţin presante, încape foarte bine pe o masă de cafenea lăsând suficient spaţiu şi pentru o cană civilizată de cafea şi ziarul de dimineaţă. Aş fi putut să folosesc echipamentul audio, pentru că este de asemenea strecurat în codurile de transmisie, dar nu vroiam să risc ca vreunul dintre tovarăşii mei de la micul dejun care arătau atât de inocent să aibă în cămaşă un microfon îndreptat în direcţia mea. Cu tastatura mascată, urma să fie al naibii de dificil pentru oricine să încerce o indiscreţie.

Chelnerul îmi aduse cafeaua, îmi umplu un pahar cu apă importată şi se îndepărtă fără să arunce nicio privire sau să spună vreo vorbă.

Am desfăcut tastatura şi am introdus cartela de apel, apoi am lansat codul automat, un simplu număr de legătură pentru staţia de retransmisie GBN din Cairo. PortaNet bâzâi câteva secunde, căutând un satelit GBN disponibil, îl găsi şi se cuplă.

STAȚIA CAIRO. SALUT! CINE ESTE?

M-am bucurat că la celălalt capăt era cineva *adevărat,* un coleg american deştept, şi dintr-o dată mi s-a făcut dor. Nicăieri nu-i ca acasă, măi dragă.

K B SULAIMAN – era cât pe-aci să scriu „Munadi” – NOK KUZLAT.

SALUT MARINARE. NOU ÎN ORAŞ?

CAM ASA CEVA. AL DOILEA TUR AVRAZ. Ceea ce însemna „Acelaşi Vechi Rahat Altă Zi” sau, în cazul meu, „după zece ani”.

MIE-MI SPUI? RATE ORARE OFERITE. PLĂTEŞTI DOAR JUMATE DOLARI SĂPTĂMÂNA ASTA.

Am zâmbit. MERSI ORICUM. TRIMITERE PELICULE NEPRELUCRATE CENTRU GBN. CAT ARLANDO BK PG LEGĂTURĂ. Materialul acela nu merita deloc să fie transmis. Arlando se va uita peste el, se va întreba ce dracu’ urmăresc şi probabil îl va trimite la subsol pentru cazul în care cineva ar vrea să caute nume care să se potrivească cu feţele participanţilor la sindrofie. Altfel, GBN nu s-ar deranja să dea ceva pe post, fie el redactat sau nu.

GATA.
I-am dat un impuls scurt, un transfer de mare viteză care urcă prompt, ricoşă în satelitul protejat al GBN şi se întoarse înapoi în Cairo, de unde staţia îl putea trimite printr-un al doilea canal codat pe drumul spre casă, toate acestea în câteva secunde.
Exista întotdeauna posibilitatea ca neprietenii să încerce să dea târcoale, iar distanţa mare dintre presă şi stat forţase fiecare parte să inventeze diferite reţele de informaţii, transmisii de date şi metode de a se asigura că cealaltă parte nu ascultă, însă încercând mereu să găsească accesul în sistemul rival.
În timp ce benzile erau transmise, mă gândeam la motivul real pentru care luasem legătura cu ei, fără să încerc să împiedic trecutul blestemat să iasă la suprafaţă. N-ar fi trebuit decât să îndeplinesc o însărcinare, nu să fac investigaţii.
GĂSEȘTE O STATIE MAI PROTEJATĂ, OK? am scris la sfârşit, după ce fusese transmis întregul film. Dacă mă înregistra cineva, asta i-ar fi stârnit interesul, dar trebuia să risc. Rugam Cairo să caute un sistem mai serios protejat, pentru a face mai dificilă treaba urechiuşelor.
CE-AI NEVOIE MARINARE? răspunse Cairo în câteva secunde. Protecţia suplimentară făcea transmisia să fie fracţionar mai lentă, dar oamenii nu sunt maşini, iar decalajul de timp nu este chiar aşa de remarcabil.
CAUT UN PRIETEN. CHK BK ARK – i-am dat luna şi anul pentru arhivă – HAMID IBN RAZAILI. APX 45? ULTIMUL NOK KUZLAT.
ÎNCHIDE ȘI SUNĂ 10 MIN. PA.
Am închis PortaNet, i-am făcut semn chelnerului pentru încă o cafea şi am aşteptat. Prietenul meu din Cairo era isteţ şi eficient, lucru pentru care îi eram recunoscător. Nicio întrebare despre motivul pentru care scriam în loc să folosesc sistemul audio. Fără conversaţii lungi şi fără „aşteptaţi un moment să verific, vă rog”, ceea ce nu face decât să ofere părţii adverse mai mult timp pentru a intercepta o transmisie. Nu-mi făceam iluzii, în acel moment, că guvernul ar interveni dacă m-ar surprinde. Sunt însă mii de ziarişti care transmit reportaje în zeci de limbi în fiecare minut al zilei. Ar trebui mii de agenţi guvernamentali în plus care să nu se ocupe decât cu urmărirea completă a oricărei transmisii, pentru a le descâlci pe toate.

Agenţi precum John Halton. Riscam sperând că nu interceptaseră şi că schema va ţine.

După expirarea celor zece minute am intrat din nou în PortaNet. Satelitul nu se mutase prea departe şi aparent nimeni nu-l mai utilizase pentru altă linie. Era sus şi gata într-o secundă.

RETRANSMISIE CAIRO. TU EŞTI MARINARE?

DA HA HA.

ULTM KWN MEHEMET ST 56 BIS. X EL KAASEM. NOROC.

MULŢAM. PA.

Am închis PortaNet în secunda imediat următoare. Cairo ştiuse că mă grăbeam şi ultima tranzacţie durase mai puţin de cincisprezece secunde. Dacă cineva dădea târcoale, ar fi trebuit să fie al naibii de bun. Dar nu vroiam ca acest lucru să mă facă prea încrezătoare.

N-am notat adresa, doar am memorat-o. Îmi imaginasem că pe vremea asta în Nok Kuzlat nu trebuia să mă tem decât că aş fi putut să fiu prinsă aşezată pe vine pentru a face pipi în toaleta bărbaţilor, cu poalele trase în jos, deasupra WC-ului turcesc. Ţara nu era în război, nu erau bombe sau gloanţe de care să te temi.

Dar mica discuţie avută în cafeneaua abandonată mă determinase să acţionez la un nivel mult mai ridicat de paranoia. Genul de paranoia furioasă şi nervoasă pe care nu o mai simţisem de când eram copil şi tata îmi spusese că Dumnezeu era aşa de puternic, încât putea să vadă tot ce făceam şi să-mi audă fiecare gând. Se pare că Dumnezeu nu prea credea în dreptul la intimitate si nici CDI.

În timp ce împachetam PortaNet la loc chelnerul îmi aduse micul dejun pe o tavă de argint masiv gravată.

— Aţi terminat, sir? întrebă într-o engleză perfectă, chiar cu o urmă de Oxbridge.

Terminasem, iar el deschise cu un pocnet o umbrelă deasupra capului meu, cu acea eleganţă superioară rezervată în exclusivitate casei regale engleze şi chelnerilor. Am stat la umbră şi am mâncat încet, gândindu-mă în timp ce priveam dansul aerului încins, deasupra acoperişurilor din Nok Kuzlat.

UNSPREZECE

Sub privirea posomorâtă a majordomului, am furat o portocală de la bufet pentru a i-o duce jos lui Halton. El îmi mulţumi politicos, o puse în buzunar şi am ieşit ca de obicei prin hol pentru o scurtă plimbare pe Qaiyara Avenue, o arteră aglomerată în inima oraşului Nok Kuzlat. Aveam PortaNet aruncată pe umăr ca un sac de sport, iar Halton avea camera HoloPak fixată la piept, acoperită parţial de o vestă largă *zhuhba-t* pentru a fi mai puţin bătător la ochi.

Funcţionarul de la birou se holbase la mine de parcă eram nebună atunci când l-am întrebat dacă are o hartă a oraşului mai recentă. Cea pe care mi-o dăduse fusese publicată în 1942, în chirilica rusă. Hărţile noi nu erau chiar interzise, dar erau controlate de guvern şi nu direct accesibile. De vreme ce băştinaşii ştiau unde locuiesc, numai duşmanii ar fi vrut asemenea informaţii. Dacă vreţi să mergeţi undeva, luaţi un taxi, ne sfătui funcţionarul. Şoferii de taxi cunosc tot oraşul Nok Kuzlat. Ştiam asta.

— Cât de bună este harta ta mentală, Halton? l-am întrebat.

Zgomotul traficului mă obliga aproape să ţip pentru a mă face auzită. Autobuze antice horcăiau peste tot pline de oameni, unii atârnaţi de ambele părţi fără nicio jenă. Camioane-platformă vechi încărcate cu oi behăind, la întrecere cu Mercedesuri noi şi BMW-uri clasice care-şi distrugeau frânele hidraulice oprind la stop şi claxonând frenetic. Tineri cărau roabe pline cu munţi de mărfuri, încordându-şi la limită muşchii subnutriţi. La toată această distracţie se adăugau sute de cumpărători şi vânzători, care intrau şi ieşeau din trafic cu mărfuri pentru vânzare, mărfuri pe care ei le cumpăraseră, mărfuri pe care vroiau ca *tu* să le cumperi, iar ei erau destul de grijulii ca să ţi le aducă la portieră, indiferent dacă vroiai sau nu.

— Pot să mă descurc pe drumurile astea, spuse Halton.

Cred şi eu că poate.

— Cum stai cu radarul? îmi aruncă o privire, nedumerit. Avem vreun însoţitor nedorit care ne urmăreşte?

El nici nu privi în jur şi răspunse fără ezitare.

— Da.

— La dracu’! CDI?

— Nu, prea se remarcă, este foarte neîndemânatic, răspunse el.

Nu părea prea îngrijorat şi probabil că nici nu era.

— Putem să ne pierdem urma?

— Cum vrei tu.

Vroiam, şi astfel am avut parte de prima distracţie de când sosisem în acest loc nenorocit, iuţind pasul şi dând repede colţul străzilor, strecurându-ne prin cafenelele fără sfârşit pentru a ieşi în aleile din spate. Am sărit un gard, ajungând într-un bazar unde am cumpărat repede nişte lucruri de la prăvălioarele aflate de-a lungul îngustelor străzi, aproape fugind. Am acoperit PortaNet cu un pled ieftin ţesut hidos în culori vii, iar camera HoloPak a lui Halton a fost în cele din urmă înghesuită într-un geamantan din stuf. Amândoi ne-am acoperit capul şi umerii cu pânze în pătrăţele, fixate precar cu şnururi de mărgele legate în jurul capetelor. Cumpărasem cel mai ponosit şal de la un bătrân, dintr-o grămadă de haine la mâna a doua întinse jos pe o bucată de carton, târguindu-mă rapid, apoi dându-i mult mai mulţi bani decât merita, smulgându-i-l fără să mă mai gândesc la posibilii păduchi şi luând-o la fugă. Bătrânul se uita după noi deopotrivă încântat şi dispreţuitor: încă un chilipir neaşteptat din partea unor turişti din Vest, fraieri, orice s-ar zice.

Acest gen de amatorism nu ar fi scăpat niciun câine chel de purici, dar într-un fel ne-am pierdut „coada” şi ne-am făcut apariţia la marginea mahalalei care creştea în jurul centrului oraşului.

I-am spus lui Halton unde vreau să merg şi de asemenea să nu aleagă un traseu drept. Ne opream din când în când pentru a adulmeca dacă mai aveam urmăritori sau nu, apoi ne-am îndreptat în jos spre El Kaasem Avenue, adânc în inima ghetoului din Nok Kuzlat, unde mizeria nu fusese lustruită ca să arate „pitoresc” de salubru şi turistic. Aici sărăcia era foarte adevărată şi foarte murdară.

El Kaasem Avenue se răsucea şi se întorcea haotic în jurul caselor şi clădirilor ciudate de parcă acestea fuseseră lăsate să

cadă la nimereală, iar drumurile fuseseră trasate forţat în jurul lor. Alte străzi, care nu erau destul de largi pentru a putea fi numite alei, perforau El Kaasem la intervale ciudate, putoarea şi murdăria intensificându-se, iar subtitlurile în engleză, atât de utile, de pe semnele stradale dispăruseră complet când în cele din urmă am găsit Mehemet Street. Am fost norocoşi că Mehemet Street avea totuşi un semn care oferea iluzia apartenenţei la oraşul propriu-zis.

La numărul 45 bis al străzii Mehemet era un fel de magazin micuţ şi obscur, cu articole de uz casnic şi de fierărie, toate la un loc, rafturi pentru fructe făcute din coşuri de lemn suprapuse, câteva stative de mărimi diferite atârnate la geam. Nu era niciun nume scris pe uşă sau pe vitrină, numai preţuri înşirate în arabă pe bucăţi de hârtie înghesuite în crăpăturile dintre ramă şi geamul prăfuit. Nimic în engleză. Acesta nu era un loc pe care turiştii gură-cască obişnuiţi l-ar găsi cu uşurinţă sau unde ar fi bine veniţi.

Un grup de bătrâni care trândăveau pe la uşă se uitau la noi cu o suspiciune ostilă, dând plictisiţi din mâini pentru a alunga omniprezentele muşte. Câţiva puşti trăgeau de frânghie o capră râioasă, pielea lor fiind la fel de pestriţă ca a animalului, din ochi scurgându-li-se mizeria galbenă a unei infecţii netratate, în timp ce priveau pe furiş la străinii care le invadau teritoriul.

— Descinderea lui Hamid în lume, am remarcat, zâmbind pentru a-mi ascunde neliniştea.

Mi se făcuse dintr-o dată frică, dorind să fac stânga-mprejur şi să mă întorc.

Uşa atârna precar în balamalele ruginite şi se tângui zgomotos când am deschis-o, nemaifiind nevoie de un clopoţel care să anunţe sosirea clienţilor. Înăuntru, un adolescent îmbrăcat cu un halat murdar ne iscodea cu privirea precaut. Pe fiecare perete erau rafturi ticsite cu câte puţin din orice, pe podea se înălţau până la tavan munţi de cutii şi genţi având etichete scrise în arabă, etajera de sus fiind încărcată cu diverse oale de alamă şi ustensile de gătit, unelte de tâmplărie, pumnale atârnate în teci mate cositorite. Ştiam că Hamid se ocupă în zonă cu schimbatul banilor şi că dispune de pistoale, puşti, grenade şi muniţii de rezervă pentru clienţii lui regulaţi.

Camera îngustă se termina în celălalt capăt al ei cu o draperie din mărgele prin care se contura palid scara din spatele ei.

Am întrebat de Hamid şi copilul strigă undeva în spatele său, nedezlipindu-şi ochii arţăgoşi de pe noi. Pe scări coborî un om scund, rotofei şi viguros, cu un şorţ alb de măcelar legat în jurul mijlocului, fără să se grăbească. Zâmbeam forţat, cu nervii întinşi, în timp ce dădu într-o parte mărgelele şi ne privi un moment până mă recunoscu.

— *Yah salaam hkhala khee'dha!* scăpă Hamid şi se repezi ca spre un frate de mult pierdut şi întors din morţi. Pace ţie şi binecuvântarea şi mila lui Allah, Kay Bee. Nu credeam să te mai văd vreodată!

Mă sărută pe ambii obraji.

— Hamid... Hamid... am rostit răguşit, abia regăsindu-mi respiraţia.

Nu ştiu dacă eram mai mult uşurată sau surprinsă.

— Ahmat... Se întoarse spre copil. Kay Bee, îl mai ţii minte pe fiul meu?

Trebuia să-mi dau seama.

Ahmat nu m-a recunoscut. Avea doar şapte ani când îl văzusem ultima oară, un băieţel nepăsător care se uita fix la ruinele vieţii lui prins de mâna tatălui său, dar crescuse şi ajunsese un tânăr cu ochii negri şi braţe puternice, musculoase. Se uita la mine grav, încercând să asocieze această faţă ciudată cu o amintire neclară şi cu cine ştie ce poveşti pe care i le mâi spusese tatăl său.

— Jamilah! zbieră Hamid, ţinându-se încă lângă mine de parcă ar fi vrut să mă împiedice să fug. Vino aici! *J'ahkzhil!*

— Hamid...

— *H'asaleet ilb-araka!* continua Hamid. Casa mea este binecuvântată de venirea ta, întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu tine după război, pe unde dracu' te-ai băgat, oricum, n-ai scris niciodată, n-ai sunat niciodată...

Începuse să sune exact ca mama. Mai mult decât atât, amândoi ştiam că era o şaradă jucată pentru curioşii care stăteau în uşă. Deşi sunt sigură că emoţiile sale erau adevărate, când se îndepărtă de mine i-am putut vedea ochii pătrunzători măsurându-mă şi sfredelindu-mă, întrebându-se ce căutam aici.

Aruncă o privire în stradă, atent la orice tip dubios care putea urmări şi raporta, înainte de a zâmbi liniştitor prietenilor lui şi de a închide hotărât uşa după noi.

O femeie înfăşurată din cap până-n picioare într-un *aba'ayah* din bumbac vopsit cu henna, totul în afara ochilor fiind acoperit cu o horbotă brodată, coborî scările şi se uită curioasă la noi, printre mărgele. Înainte să o trimită înapoi în apartamentul familiei de deasupra magazinului pentru a face cafea oaspeţilor, Hamid ne-o prezentă: soţia sa, Jamilah.

Hamid ibn Razaili fusese mult mai tânăr, mult mai subţire şi mult mai ursuz ultima dată când îl văzusem. Era puţin mai mare ca mine, un *fhalell' h'* strămutat, născut în ruinele unui sat izolat din Khuruchabja. În timp ce eu îmi pisam părinţii să-mi cumpere un ponei, el călărea o bicicletă luată la mâna a doua, fără cauciucuri, pe cadrele roţilor, cărând marfă de contrabandă peste câmpurile pe jumătate minate, încercând să-şi câştige o existenţă precară făcând afaceri cu armatele rivale.

Pe când avea paisprezece ani, tatăl său şi fraţii mai mari fuseseră omorâţi unul câte unul în luptele interne. Mama sa rămasă văduvă muri dintr-o combinaţie de epuizare, prea multe naşteri şi sifilis netratat. Surorile sale îşi dăduseră toate duhul în urma numeroaselor maladii care abundau în toată ţara; una de febră tifoidă, alta de holeră, una sângeră până muri în urma unui avort, alta sângeră până muri după ce fusese înjunghiată de un soţ gelos. Orfan şi singur, el se refugie în cartierele sărăcăcioase din Nok Kuzlat. Neavând alt loc unde să se ducă şi fiind prea mare pentru a se prostitua pentru mâncare, fusese presat să intre în armată şi alesese să rămână acolo, avansând atât cât i-a permis originea sa umilă.

În cel de-al doilea an de armată al lui Hamid, Khuruchabja se alăturase fără multă vorbă unui mic conflict dintre şiiţi şi suniţi, iscat de pretenţiile asupra unui oraş de graniţă deja făcut una cu pământul, nefolositor oricărei părţi ar fi ieşit învingătoare în cele din urmă. Ofiţerii au abandonat primele linii îndemnându-i pe tinerii fermieri zdrenţăroşi pe care i-au lăsat în urmă să lupte până la martiriul glorios. După ce evaluă cu isteţime situaţia, din tranşeea sa amărâtă săpată în nisip, Hamid îşi ridică mâinile în aer, înmână puşca sa antică celui mai apropiat soldat din

Coaliţia Damascului pe care-l putu găsi şi urcă în spatele unui camion pentru a petrece şase luni într-o „tabără de prizonieri”.

Aici cunoscu pentru prima oară un vestic, învăţând engleza de la un sergent din Forţele Aeriene Americane staţionat în Kuwait, un fermier cu dor de casa din Wyoming unde avea un fiu de şaisprezece ani care îşi făcea probleme pentru coşurile sale, virginitate şi bacalaureat. Hamid nu era un adolescent naiv – copilăria lui fusese brutală, urâtă şi scurtă – dar era un supravieţuitor, ştia să facă comerţ cu ţigări şi haşiş atunci când avea, sau cu zâmbete şi inocenţă atunci când rămânea doar cu atât. Engleza era doar o altă unealtă de care se putea folosi într-un lanţ nesfârşit de mite date şi bacşişuri luate pentru a rămâne în viaţă.

Câţiva ani mai târziu era tot în armata Khuruchabjei când l-am tocmit ca şofer, să mă ducă în primele linii. Apoi i-a sprijinit pe behjari cu fidelitatea prescrisă care era necesară faţă de orice facţiune aflată la putere. Grija lui de bază erau banii şi supravieţuirea, nu politica. La fel ca majoritatea celorlalţi şoferi din parcul auto pentru contingentul local, realiză un mic câştig suplimentar neimpozabil, în bani gheaţă, din disperarea ziariştilor de a fi transportaţi exact în miezul luptei. Spre deosebire însă de ceilalţi şoferi, Hamid ştia totuşi să conducă.

Behjarii au ţinut în secret bombele lor cu infrafuziune, stăpânind capitala Nok Kuzlat şi majoritatea Khuruchabjei şi încercând să extermine grupuri întregi de luptători ai rezistenţei care cerşeau ajutor Vestului şi Coaliţiei Damascului. Când în cele din urmă polii opiniei publice au permis Vestului să trimită cavaleria peste dealuri sub forma unor avioane cu reacţie negre, nemarcate, şi a unor bombardiere care urlau deasupra capului, behjarii au pierdut imediat teren.

Lui Hamid nu părea să-i pese că era alături de cei care pierdeau; mai fusese şi înainte. Nu avea convingeri politice de niciun fel, nu-i păsa prea mult dacă ziariştii pe care îi târa încoace şi-ncolo în primele linii erau din ţări care se opuneau patronilor săi. Ziariştii nu aveau patrie, asta înţelesese până şi cel mai ignorant rătăcitor *al-wabâhr.* Ei erau nişte creaturi ciudate îmbrăcate în versiunea lor proprie de uniformă, cămăşi hawaiene strident colorate pentru a se demarca net de soldaţi.

Puneau întrebări prosteşti cu accentele lor stângace şi păreau încântaţi atunci când liderii lor din occident erau denumiţi fii ticăloşi şi însetaţi de sânge ai unor porci bolnavi.

Uniforma lui Hamid era luată la mâna a doua şi în picioare purta sandale, iar pe cap un cearşaf destrămat, în carouri. Centura din jurul taliei sale era veche, dar arma din interiorul tocului era curată şi lustruită, la fel de funcţională ca posesorul ei, indiferent cum se îmbrăca acesta.

Venea întotdeauna cu jeepul lui, de vreme ce fiecare şofer era răspunzător pentru maşina sa, neîndrăznind sub nicio formă să dea cheile unui străin. Hamid ne ducea oriunde vroiam, pe mine şi pe operatorul idiot cu care mă aranjase GBN pentru câteva săptămâni. Nu punea nicio întrebare şi vorbea şi mai puţin, urmărind foarte atent să nu apară deasupra noastră vreun avion, gata oricând să întoarcă jeepul de pe drum dacă bănuia vreun bombardament. Se putea uita cu o expresie dură şi impasibilă la corpurile arse ale sătenilor măcelăriţi în afara caselor lor bombardate, ţinându-şi marginea robei peste gură şi nas pentru a filtra putoarea, îndepărtându-şi alene din faţa ochilor eternele muşte atunci când filmam.

Statul-naţiune este încă o idee relativ stranie în Orientul Mijlociu, una dintre ideile ciudate care ignoră istoria atât de lungă a acelor pământuri împărţite între triburi, ideologiile politice nefiind suficiente pentru a înlocui legăturile de sânge tradiţionale. Cei morţi nu reprezentau familia sa, ucigaşii nu erau din tribul său, ca atare lupta nu era a sa. Nu avea pretenţia că ar înţelege politica ce-i omora compatrioţii, războiul civil fără sens care atrăgea în conflict vecinii Khuruchabjei. Nu era decât un simplu soldat; singura lui ambiţie era să rămână în viaţă şi să facă ceva bani. Cel puţin asta susţinea.

În pofida a ceea ce vroiau să creadă cei din Vest, al-Husam şi behjarii săi ajunseseră la putere prin voinţa poporului, iar charismaticul conducător se bucurase mult timp de un sprijin larg în rândul populaţiei din Khuruchabja. Datorită puterii neaşteptate pe care i-o asigurase bombele cu infrafuziune, mulţi oameni din ţară au avut impresia că venise în cele din urmă vremea să egaleze scorul, după ani de zile de umilinţe din partea ticăloşilor de imperialişti sionişti şi a linguşitorilor lor –

arabii trădători, cei lacomi şi bogaţi în petrol. Omul obişnuit din Khuruchabja era un behjar entuziast şi credincios.

Dar asta până când behjarii disperaţi au început să ucidă fără noimă populaţia Khuruchabjei, paranoia lor fiind stârnită de nişte zvonuri despre terorişti rebeli care se ascundeau în aleile întortocheate ale mahalalelor. Au dispărut sute de oameni în noapte, corpurile mutilate ale unora dintre ei fiind aruncate la uşa familiilor lor în semn de avertisment, alţii n-au mai fost însă văzuţi niciodată. Soldaţii au scos femeile din cartierele lor izolate şi le-au adunat în turme de figuraţie în mijlocul străzii punându-le în bătaia puştii, cântându-şi în faţa camerelor de luat vederi rugile pentru behjari şi ura pentru rebeli, cu ochii strălucind de patimă sau teamă. După ce echipa de filmare termina, cântările erau brusc oprite şi femeile se făceau nevăzute în linişte, tremurând, scăpând precum nişte fantome învelite în giulgiuri roşii şi întorcându-se în casele lor anonime până la următoarea punere în scenă.

Hamid mă prezentase unuia dintre behjarii răspunzători cu organizarea acestor adunări ridicole, un mic colonel de armată nesuferit care în mod bizar nu le apăra. Mare admirator al istoriei americane, mi-a zis că nu arabii se occidentalizau, ci Occidentul devenea mai arab.

— În special voi, americanii, a spus el cu un surâs afectat. Voi consideraţi că toţi arabii sunt descurajant de mincinoşi şi trădători. N-avem încotro; doar este stilul oriental, nu-i aşa? Vorbea o engleză fornăită neliniştitoare, contrabalansată de accentul melodic arab. Însă americanii, ah, aceştia sunt maeştrii minciunilor. Atacul născocit din Golful Tonkin, cu cele şase canoniere legendare ruseşti Swatow lansându-şi torpilele lor invizibile, a fost pretextul pentru atâţia ani de Vietnam, nu-i aşa? O mare şi ingenioasă minciună! Şi ultimul vostru preşedinte, Reagan, ce om inteligent, un mincinos grozav! A ajuns preşedinte târguind ostatici exact ca un sirian; minte Iranul şi gherilele Contras; cu mâna stângă spune nu drogurilor, iar cu dreapta cumpără şi vinde în Peru, Columbia şi Panama.

Chicoti uşor, cu răutate.

— Dar cel mai mult îmi plac minciunelele lui atât de potrivite, nu? Spune că a filmat taberele morţii naziste din timpul celui de-

al doilea război mondial. Ce talent admir abil trebuie să fi avut dacă a putut face acest lucru fără măcar să părăsească ţara. Şi le spune povestea asta prietenilor lui israelieni, care ştiu că minte. Ce comedie!

Colonelul râdea cu un râs furios. Era atât fascinant, cât şi înspăimântător la vedere. Hamid asculta în linişte, trăgând până la capăt dintr-un muc de ţigară, din când în când arătându-şi licărirea ochilor săi îngustaţi.

— Tot voi, americanii, l-aţi minţit pe Saddam Hussein şi l-aţi păcălit să intre în război. Şi i-aţi minţit pe palestinieni şi pe israelieni; i-aţi minţit pe sovietici pe vremea când existau şi pe ruşi după ce sovieticii n-au mai existat. Aţi minţit America de Sud, Europa şi Japonia. I-aţi minţit pe mexicani şi pe chinezi, pe toată lumea. Acum îi minţiţi pe cei din Khuruchabja, dar, cel mai mult, vă minţiţi pe voi înşivă. Am învăţat şi noi multe dintre subtilităţile voastre, nu-i aşa? Dar noi, arabii, suntem eclipsaţi de glorioasele voastre înşelăciuni. Iar voi, ziariştii din Vest, relataţi aceste minciuni, pentru ce? Se ridică măreţul popor american strigând: „Gata cu minciunile! Gata!” Nu, minciunile sunt pentru copiii care se tem de întunericul nopţii. Vă fac să vă simţiţi bine, aşa că le cultivaţi şi le păstraţi în siguranţă. Voi, ziariştii, atât de mândri de adevărurile voastre, mai ştiţi voi care este adevărul?

Îşi drese glasul şi scuipă, o grămadă cleioasă de flegmă îngălbenită de tutun, care trecu la câţiva centimetri de talpa mea. Hamid zâmbi. O încreţitură fără umor peste faţa-i nebărbierită.

— Şi atunci, care-i adevărul? am replicat, nu atât supărată, cât curioasă. Spune-mi, arabii nu mai mint deloc?

— *Cum să nu?* Este o artă şi o moştenire a noastră. Colonelul mă privea cu ură curată. Aţi devenit mai arabi decât vom deveni noi occidentali vreodată. Dar ascultă cu grijă, pentru că de data asta spun adevărul: diferenţa dintre arabi şi americani este că noi ştim când minţim, pentru că noi credem în minciunile noastre atunci când le spunem. Apoi le uităm şi născocim alte minciuni. Voi spuneţi minciuni fără să ştiţi că sunt minciuni, pentru că nu credeţi în ele absolut deloc, înţelegi?

Înţelegeam. N-avea niciun sens şi avea tot sensul pe care l-ar fi putut avea.

Într-o dimineaţă frumoasă, cu noaptea-n cap, când aerul era încă rece, Hamid mă dusese împreună cu puştiul meu operator către un orăşel aflat lângă graniţă despre care se zvonea că era sub un asediu trage-şi-fugi din partea forţelor inamice. Concuram cu o haită de alţi ziarişti, permanent înfometaţi de senzaţii, cu cât mai mult sânge şi maţe, cu atât mai bine. Avusese loc în timpul nopţii o mică ambuscadă între două facţiuni opuse, o grămadă de zgomot şi focuri sălbatice de artilerie, dar fără un efect distructiv prea mare. Principala pagubă părea să fie o capră urmărită de un jeep armat până-n dinţi, în drumul lui spre ieşirea din oraş. Nu ne-a rămas decât să filmăm o bătrână zbârcită lamentându-se după capră.

— *Cadavre!* striga unul dintre stimaţii mei colegi fără să se adreseze cuiva anume. Am încercat să-l ignorăm în timp ce bătea străzile satului prăfuit, înnebunit de zădărnicia situaţiei. Unde sunt nenorocitele de *cadavre*? Avem nevoie de *cadavre!*

Dar în timp ce ne înghionteam între noi pentru a intervieva sătenii speriaţi, radioul armatei lui Hamid îi şopti de nenorociri mai groaznice. Pur şi simplu ne înhăţă pe mine şi pe operator şi conduse jeepul armatei cât de repede putea pe drumul plin de gropi, înapoi în oraş. Bombe cu benzină neprelucrată, butoaie mari umplute cu combustibil, explozibil şi deşeuri metalice fuseseră plasate în primele ore ale dimineţii în faţa câtorva case bine alese. Arătau exact ca nişte rezervoare inofensive cu propan de care multe familii din suburbiile sărace depindeau pentru încălzit şi gătit, vopsite cu sigla obişnuită verde şi alb, a companiei locale de combustibil din Nok Kuzlat. Nimeni nu observase câteva rezervoare deosebite ici şi colo. Bombele explodaseră atunci când gospodinele şi-au aprins aragazele pentru a pregăti mâncarea familiei, spulberând totul pe o rază de zece metri, cât aveau craterele.

Casele din jur erau toate rău deteriorate, răniţii nevinovaţi stăteau în faţa ruinelor fără geamuri, presându-şi cârpe peste rănile sângerânde produse de şrapnelul metalic în timp ce aşteptau ca ambulanţele să-şi croiască drum prin mulţime. Dar în centrul craterelor nu rămăsese nimic în picioare, nimeni în

viaţă, nimic care să sugereze că acolo a fost un loc unde au trăit oameni.

În acea dimineaţă behjarii au făcut două greşeli. Prima a fost plasarea unei bombe la o adresă greşită. Ţinta lor locuia cu o stradă mai încolo. Cea de-a doua a fost aruncarea în aer a familiei lui Hamid. Am ajuns până la un grup de oameni care strigau mişunând încă în panică şi durere, apoi ne-am croit drum până la crater. O vecină l-a recunoscut pe Hamid, rupându-şi hainele în timp ce plângea isteric. Înfăşurase un băieţel în roba ei voluminoasă, aproape sufocându-l.

Hamid luă băiatul de lângă ea, ţinându-l strâns de o mână. Amândoi se uitau în jos la craterul de pe locul strâmtei lor căsuţe. Băiatul lui cel mai mare, Ahmat, de şapte ani, plecase devreme la şcoală, la moscheea unde învăţa să scrie şi să citească din Sfântul Coran. Unchiul infirm al lui Hamid, soacra lui în vârstă, soţia lui, fiicele adolescente şi fiul mai mic, toţi fuseseră omorâţi de suflul exploziei, corpurile lor carbonizate şi dezmembrate fiind dezgropate din moloz şi aşezate unul lângă altul pe caldarâmul fisurat. Bucăţi mici şi resturi din casa lui Hamid ieşeau la suprafaţă de sub cărămizile zdrobite – un colţ de la rama unui tablou, un pahar de ceai miraculos de intact, piciorul unui scaun, o tigaie din fontă cu mânerul lipsă, resturile arse ale mâncării pe care o pregătea nevasta lui încă prinse pe fundul rotund al tigăii. Semăna cu un spectacol artistic bizar realizat cu grijă de un artist modem dement: *denumesc ultima mea creaţie Oroare Suprarealistă.*

Un zumzet uşor în spatele meu mă scoase brusc din starea de şoc. Puştiul operator îi filma pe Hamid şi pe fiul său stând tăcuţi la marginea craterului în timp ce vecinii se înghesuiau pe lângă ei, tânguindu-se. Hamid se uită încet spre cameră, cu o urmă de neîncredere pe faţa lui bronzată, prea şocat pentru a mai plânge. Se întoarse pentru a se uita la mine, având ceva adânc ameninţător în spatele privirii sale. Mi se făcu pielea ca de găină.

— Opreşte, i-am spus încet puştiului continuând să mă uit fix la Hamid.

Nu ştiam de ce. Bâzâitul continuă. M-am răsucit, scoţând unul dintre ochii de muscă afară cu o lovitură bruscă şi furioasă. Acesta se rupse, rămânând atârnat de un fir de sârmă.

— Opreşte filmarea!

Puştiul îşi lăsă holocamera pe piept, uimit şi indignat.

— Ce tot spui? Am prins-o, omule – în *exclusivitate,* asta e o chestie grozavă!

Ştiam.

— Eşti concediat. Pleacă dracului din faţa mea!

Puştiul se uita la mine fără să creadă, apoi luă o mină ofensată, fâţâindu-se nervos cu butonul rupt şi bombănind. Întorcându-mă să mă uit la crater, mi-am dat seama spre surpriza mea că plângeam.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Hamid, un om pe care de-abia îl cunoşteam. Îmi pare foarte rău.

— *Allah ahk'bahr,* şopti el răguşit. Dumnezeu este mare.

Dumnezeu este mare. Dumnezeu este bun. Mulțumescu-Ți Ţie pentru catastrofele zilnice fără de care aş rămâne în curând fără slujbă.

Îşi luă băiatul de mână şi se îndepărtară. În acea seară, am vânat unul dintre puţinele baruri ilicite din Nok Kuzlat şi am băut câteva sticle de Coca-Cola pline cu whisky până când proprietarul se enervă că aş fi putut fi văzută plecând beată şi mi-o tăie. Aceea a fost ziua în care am ştiut că începeam să pierd, am ştiut că văzusem toate cadavrele, toate corpurile de copii, toată mizeria şi prostia pe care aş fi putut să le înghit în numele Adevărului, Justiţiei şi Dreptului Public de a Şti. Mă holbam la nămolul întunecat al celei de-a treia cafele călduţe pe care o beam când cineva se aşeză în faţa mea.

Era Hamid.

— Pace ţie, spuse el încet.

— *Insha allah.* Voia Domnului, am răspuns, neputând să-i urez binecuvântările şi mila lui Allah care îşi întorsese atât de evident faţa Sa de la Hamid.

Am ezitat, apoi am adăugat:

— *Yah hawalla illâahch.*

Markundi, ca majoritatea limbilor arabe, abundă în formule tradiţionale pentru fiecare eveniment din viaţă. Este mult mai

plină de sens decât filosofia vestică de ignorare oarbă a oricărui lucru rău până când acesta te loveşte în faţă şi apoi te lasă să te învârți în jurul cozii încercând să găseşti ceva de spus. În engleză, aş fi rămas prostită şi mută în faţa nenorocirii lui Hamid; în markundi, era un ritual confortabil pentru amândoi.

El încuviinţă din cap; ochii îi erau uscaţi şi congestionaţi.

— Dumnezeu este milostiv, spuse el cu vocea răguşită. Mirosul dulce de haşiş se impregnase în hainele sale. A cruţat viaţa primului meu fiu şi îi mulţumesc pentru compasiunea şi mărinimia Sa.

Cuvintele erau sincere, dar complet lipsite de emoţie.

Lucru neobişnuit. Arabii sunt printre oamenii care au cele mai intense emoţii, precipitându-se cu uşurinţă în cea mai radicală bucurie sau mâhnire, dragoste sau ură, recunoştinţă sau trădare. Acest bărbat liniştit şi calm ar fi trebuit să-şi rupă hainele şi să plângă, să tragă cu puşca în aer, să caute compania fraţilor săi musulmani care să-l ajute să-şi exprime suferinţa şi nu să stea aici liniştit cu un ziarist din Vest.

Îl urmăream cu grijă.

— El mi-a deschis ochii, spuse Hamid, privindu-mă cu egală prudenţă, şi mi-a umplut inima.

Cuvinte simple. Emoţii simple. Hamid nu era un om simplu.

— Eşti foarte curajos, prietene.

El zâmbi.

— Au morţii curaj?

N-am avut răspuns.

— Am hotărât, continuă el, că sunt obosit de toate aceste lupte. M-am săturat să moară toţi aceşti oameni nevinovaţi, pentru a satisface apetitul unor lacomi cărora nu le pasă deloc de cei pe care pretind că-i iubesc, în numele cărora ne ucid. Nu suntem decât o turmă folosită şi măcelărită după bunul lor plac.

Aşa era de mii de ani pe aceste meleaguri.

— La fel m-am săturat şi de străinii care spun că ştiu ce este bine pentru noi. Celor din Coaliţia Damascului nu le pasă ce se întâmplă în Khuruchabja, iar occidentul va lupta numai pentru bani.

— Ce poţi face tu, Hamid? am întrebat fatalist. Eşti singur.

— Cuvintele pe care aceşti oameni le scuipă în discursurile lor măreţe, acest apel la „progres democratic”, „voinţa poporului”, „libertate de exprimare”, „reprezentare constituţională”, ce rost au toate acestea pentru noi? Ce *fhalell’hin* ştim noi despre astea? Sunt vitele capabile să înţeleagă?

Nu era dispreţuitor; era confortabil resemnat cu locul său în societate.

— Aceste cuvinte nu ne sunt menite nouă, sunt pentru voi, cei din Vest, care preţuiţi cuvintele fără rost mai mult decât toate celelalte. Conducătorii noştri au învăţat de la voi cum să spună aceste cuvinte cu care pot cumpăra bani şi influenţă din Vest, dar ele nu înseamnă nimic. Cuvintele voastre sunt otravă. Sunteţi toţi nişte proşti, voi oameni bogaţi în ţările voastre bogate. Asta ar trebui să le spuneţi acestor oameni bogaţi care vă văd la televizor. Ar trebui să le spuneţi că sunt ca nişte măgari proşti, înşelaţi de oameni care ucid nişte nevinovaţi şi numesc acest lucru dreptate şi virtute. Trebuie să le spuneţi acest lucru.

Nu era nici dispreţ, nici mânie în vocea sa, iar eu aveam ochii uscaţi şi urechile îmi ardeau.

— Nu este chiar aşa de simplu, Hamid…

— Aceşti oameni trebuie să plece, mi-o tăie el.

Mi s-a părut că am văzut lumina dementă a unui străvechi *hashshâshin* licărindu-i în ochi.

— Vor fi înlocuiţi de alţii la fel ca ei. Nu se va schimba nimic.

— Probabil. O rană curăţată ar putea să coacă din nou. Sau ar putea să se vindece. Asta este la voia lui Allah. Dar trebuie totuşi curăţată.

Puse pe masă în faţa mea inelul unui bărbat, un inel din aur curat având gravate pe el însemnele unui ofiţer superior behjar. Degetul bărbatului era încă în el.

— Voi răzbuna moartea familiei mele. Vinovaţii trebuie să moară.

Hamid se uita la mine fără să clipească. Când am aprobat din cap, mâna lui cuprinse degetul cu inel şi-l făcu dispărut. Am ieşit împreună din barul ilegal, ca o înţelegere nerostită între noi.

Apoi m-a dus într-o lume a nebuniei. Şi-a alcătuit propria sa reţea de rebeli. Orfanii şi oamenii fără căpătâi lipsiţi de

legăturile tradiţionale dintre familii au devenit un trib, plăsmuindu-şi o fidelitate a lor. Nu erau grupul dezlănţuit de maniaci dezordonaţi din pricina cărora behjarii îi distruseseră din greşeală familia. Erau bărbaţi liniştiţi, serioşi, unii chiar băieţi. Erau umbre care treceau uşor prin uşi, vorbeau din priviri, ucigaşi tăcuţi.

Fiind încă în armata behjarilor, Hamid m-a dus încă o lună cu maşina adânc în zonele de război cu nonşalanţa fanatică a omului căruia nu-i pasă dacă este omorât. O sursă neexploatată, visul oricărui ziarist, un coşmar visat cu ochii deschişi. Am ignorat avertismentele aspre ale şefului meu de la birou, ducându-mă acolo unde niciun reporter sănătos la cap nu s-ar fi dus.

Am fumat împreună haşişul lui Hamid când ne ghemuiam la pământ de frică sub pardesiele ude leoarcă în timp ce bombele curăţau pământul. Pentru a ne încălzi am împărţit sticlele de whisky pe care le cumpărasem eu de la soldaţi. Sentimentele mi-au amorţit, am relatat despre vărsările de sânge privindu-le fără să le văd, spunându-le occidentalilor că erau nişte măgari stupizi cu o terminologie pe care o puteau înţelege, cu o voce calmă şi un profesionalism care mi-au adus definitiv reputaţia de Corespondent de Război Neînfricat.

Hamid putea să mă ducă, împreună cu puştiul operator la fel de nebun pe care GBN mi-a ordonat să-l angajez din nou, adânc în teritoriul behjarilor. Uşile se deschideau prin cuvinte potrivite şi am ajuns atât de aproape de suflul exploziilor care au distrus unul dintre ultimele puncte militare întărite ale behjarilor, încât am rămas fără gene şi sprâncene. Săptămâni întregi am expectorat arsura din plămâni.

Eram încă destul de lipsită de experienţă şi amorţită să cred că gloanţele ocoleau bluzele noastre hawaiene. Am învăţat apoi adevărul; eu am fost atinsă în talpă în timp ce escaladam un perete, iar patru zile mai târziu puştiul operator a fost omorât de o mină. După aceea Hamid a insistat să-mi dea un pistol, o moştenire învechită, aproape ruşinat că-mi certifica bărbăţia prin acest argument tipic arab. Am ridicat din umeri, l-am băgat în buzunar şi am învăţat să şchiopătez. Am găsit un operator disperat să se afirme în reţele, care l-a înlocuit pe puşti. Am

devenit nişte automate care urmăreau moartea şi distrugerea, fiind destinaţi să le înregistrăm pentru a fi consumate de masele avide.

Ştiam că Hamid colabora cu alte facţiuni revoluţionare, pe care apoi le vindea dacă era nevoit, şi nu-mi păsa. A renunţat la uniformă şi s-a strecurat prin întuneric, semănând meticulos moarte şi neîncredere în urma sa. Majoritatea conducătorilor de frunte behjari fie au fost în cele din urmă omorâţi, fie au scăpat în exil. Cei rămaşi erau înnebuniţi să se agaţe de orice fărâmă de putere posibilă. Dar atunci când Coaliţia Damascului de Menţinere a Păcii invada oraşul Nok Kuzlat, în mare parte erau terminaţi.

Hamid i-a omorât în linişte şi eficient pe acei oameni pe care îi credea răspunzători de moartea nevinovaţilor. Eu ştiam bine că eram cu toţii vinovaţi, dar mă ajuta să obţin cele mai bune imagini posibile despre căderea behjarilor. Conflictul era atât de cumplit şi de colosal, încât bloca înţelegerea. Violenţa, haosul, crima şi ura nu mai aveau nicio noimă.

Apoi a fost copilul. Într-un cadru de uşă întunecat. Mânuţele ţineau o armă cu cilindrul negru îndreptat spre spatele lui Hamid. El nu vede. Eu strig, Hamid se întoarce. Copilul ridică arma către mine. Nu ştiu de ce, pistolul cel vechi este în mâna mea. Faţa lui este delicată ca a unui înger. Uneori mă trezesc în noapte şi văd ochii aceia negri aţintiţi asupra mea. Chiar înainte să-l omor.

Crezusem că sentimentele îmi erau deja paralizate, dar mă înşelasem. Abia atunci ceva din mine a murit, ceva esenţial şi inefabil.

Mai târziu Hamid mi-a întors serviciul, scoţându-mi şi el de câteva ori fundul din foc. Până la urmă n-am mai ştiut care era scorul. Nu ne lega însă prietenia sau loialitatea, era ceva mai primitiv şi inexplicabil.

Când sediile fortificate ale behjarilor din centrul oraşului Nok Kuzlat au fost spulberate, am putut filma tot ceea ce era extrem de incitant. Am avut exclusivitate, urlând în cameră pentru a mă face auzită peste exploziile distrugătoare din fundal, strigătul răguşit care anunţa că al-Husam fusese asasinat, behjarii demoralizaţi predându-se în masă, Coaliţia Damascului

amestecată cu soldaţii americani din Arabia Saudită capturând intacte bombele cu infrafuziune. Rebeli victorioşi dansând mână-n mână printre ruine cu o fericire extaziată, fluturând armele şi urlând. Aproape simţeam capul sec de la centrul GBN bucurându-se de norocul de a fi în tură în timpul evenimentelor. Eu nu puteam fi bucuroasă.

Trupele curăţau terenul de inamici printre ruine când am dat peste Hamid, tocmai la timp ca să-l văd cum tăia beregata unui ofiţer behjar, la fel de insensibil ca atunci când se taie un pui. Era prietenul nostru, colonelul care admira atât de mult istoria americană. Era în genunchi, cu mâinile legate la spate, cu ochii albiţi de groază implorând pentru a fi lăsat în viaţă. Când Hamid s-a întors, cu cuţitul plin de sânge în mână, operatorul i-a surprins cu holocamera un prim-plan cu faţa neacoperită. Colonelul zvâcnea din picioare în timp ce viaţa îi gâlgâia în afară. M-am apropiat şi am scos micropeliculă din cameră.

— Hei! protestă tipul, dar tăcu când îmi văzu expresia de pe chip.

— Ştii bine că pe el nu-l filmezi, am spus încet. Astea sunt regulile.

Apoi am lăsat pelicula să cadă pe podea şi am sfărâmat-o sub călcâi. Hamid zâmbi sinistru, aprobă din cap şi asta a fost tot. Operatorul declamă că am luat-o razna, dar nu demisionă. Cu toţii eram destul de nebuni în acea perioadă, inclusiv el.

Ştiam că dacă rolurile ar fi fost inversate colonelul ne-ar fi omorât pe toţi, şi nu cu mai multă compasiune decât arătase Hamid. Sau eu. Nu eram în Kansas; asta nu era o luptă între cavaleri în armuri strălucitoare. Linia dintre ceea ce Vestul considera bine şi rău se pierdea aici, şi nimeni nu-şi putea permite mila. Cred că pe vremea aceea orice psihiatru mă putea declara perfect nebună. Am dormit peste noapte ca un prunc şi am relatat masacrul cu pofta unui înfometat.

Undeva între bombardarea incendiară a ultimei retrageri a behjarilor şi transmiterea revărsării trupelor de ocupaţie în Nok Kuzlat, Hamid mi-a scuturat grav mâna şi a dispărut. La fel s-a întâmplat cu mulţi din vechiul regim behjar, apărând în schimb ici-colo cadavre cu beregatele tăiate.

Victoria s-a transformat în mod inevitabil în răzbunare. După ce noul guvern instalat de puterile de ocupaţie a început să rezolve socoteli mai vechi cu duşmanii înfrânţi, au devenit furioşi când câţiva dintre asociaţii lor s-au alăturat în mod misterios cadavrelor mutilate aruncate pe străzi sau în lăzile de gunoi. Guvernul a început spânzurarea publică a foştilor aliaţi şi a propriilor trupe de execuţie loiale. ONU a intervenit cu ajutorul pentru refugiaţi în timp ce Coaliţia s-a retras. În perioada în care noul regim era răsturnat printr-un puci militar şi înlocuit cu un regim mai nou şi chiar mai corupt, părăseam şi eu oraşul Nok Kuzlat. Pentru totdeauna, crezusem. Şi mă rugasem.

Am acceptat micile premii oferite în cadrul unei ceremonii civilizate şi am început să lucrez la biroul de materiale. Coşmarurile au început la scurt timp după ce m-am întors şi am sfârşit prin a mă duce pe ascuns la un psihiatru. Nimeni în afară de Arlando nu a ştiut vreodată. Potpuriul de anecdote uşor de digerat spuse la Clubul Presei au acoperit o mare parte a chinului şi deprimării.

Din când în când înţelegeam frânturi din contribuţia lui Hamid, făcându-mi socoteala ascensiunii şi prăbuşirii guvernelor efemere ale Khuruchabjei până când a urcat pe tronul prezidenţial predecesorul Şeicului Larry. Violenţa muri treptat, oamenii fiind epuizaţi după un deceniu de vărsare de sânge.

În timp ce bombele cu infrafuziune furate de behjari erau într-adevăr o problemă, sau cel puţin aşa se pretindea public, luptele interne care au continuat mult după ce ei căzuseră nu sfâşiau inima guvernului Statelor Unite, care dorea menţinerea Khuruchabjei instabilă, dar lipsită de putere. Cât timp Khuruchabja era prea ocupată cu disputele din politica internă, era improbabil să se alieze cu un vecin sau altul din afara graniţelor, păstrând regiunea fracturată şi dezbinată, maleabilă pentru ceea ce Vestul considera influenţe prielnice pentru securitatea mondială.

Acum presimţeam ceva rău. Şi dacă răul putea fi adulmecat, Hamid probabil că ştia deja de el.

Mi-am scos pantofii când am intrat în *ma'gâlees,* un living mic deasupra magazinului, iar Hamid ne-a aşezat în locul de onoare pentru oaspeţii săi, o canapea şi un scaun uzate din jurul unei

mese încrustate şi cioplite din lemn, foarte scundă. În timp ce Hamid se aşeza pe un scaun am admirat politicos fotografiile de familie care decorau pereţii între caligrafia încărcată a Coranului în rame suflate cu aur. O colecţie de mici pipe *narghileh* pătate de nicotină era aranjată într-o comodă englezească cu ceşti de ceai, din pin noduros; setul de ceai cel bun al familiei împărţea locul pe o masă în colţ cu un set distins de ceşcuţe negre de cafea şi farfurii franţuzeşti.

Ahmat se aşezase lângă tatăl lui, în timp ce copiii cei mici se jucau în afara camerei, privind iscoditor şi chicotind din când în când. Jamilah aduse un *ibik* din alamă cu mâner lung şi ne turnă în ceşcuţele de cafea, dându-ne şi micile prăjiturele pe care le făcea în grabă în bucătăria ei imaculată.

Hamid se schimbase radical de-a lungul anilor. Bărbatul subţire şi dur care mă privise odată pe deasupra unui deget secţionat se transformase într-un guraliv care râdea tot timpul. Dar ochii îi erau încă pătrunzători, războinicul *hashshâshin* încă era atent la mine, se uita la Halton, evalua.

— Te-ai descurcat bine, Hamid – ai o băcănie cu de toate.

— Allah a fost bun cu un om bătrân.

— Ei, la naiba! Nu ai decât un an sau doi mai mult decât mine, prietene, iar eu nu sunt bătrân.

— Dar, Kay Bee, numai anii ne fac să fim bătrâni? Hamid zâmbi şi am văzut amărăciunea din ridurile care-i înfloreau în colţurile ochilor. Am devenit prea încet, prea gras, pentru a mai rămâne un tânăr care tulbură liniştea alergând pe acoperişuri. Şi de asemenea îl am pe Ahmat, la care trebuie să mă gândesc.

Ahmat se strâmbă, cu dispreţul universal pe care îl au băieţii la răscrucea dintre copilărie şi plecarea de-acasă ca bărbat.

— Și?…

Hamid ridică din umeri.

— Mi-am găsit o femeie bună, cu coapse largi, care să poată face băieţi sănătoşi, şi am devenit un om respectabil al comunităţii. Acum am responsabilităţi importante. Am cumpărat o mică băcănie jalnică pentru ca măcar astfel familia mea să nu moară de foame şi am creat Bătrânul Hamid Băcanul.

Îşi arătă trunchiul durduliu cu gesturile unui actor.

Îi permisese lui Jamilah să-şi înlăture vălul şi să-şi lărgească *h'jab*-ul din jurul feţei, semn că eram acceptaţi ca prieteni apropiaţi ai lui Hamid. Avea un chip rotund şi şters, dar cu ochi frumoşi şi inteligenţi. Era evident că Hamid o adora, deşi vanităţii lui masculine nu-i plăcea s-o arate. Ea intră cu încă o tavă cu dulciuri, aşezând-o pe masa joasă. Hamid îi dădu mâinile la o parte când încercă să ne servească, iar ea se indignă cu drăgălăşenie şi afecţiune.

— Mâncaţi, ne îndemnă Hamid, adăugând expresia veche ţărănească: Sau voi fi obligat să divorţez de nevasta mea.

Am mâncat o prăjitură cu umplutură de curmale şi glazură de miere.

— Unde ai mai putea găsi o altă nevastă care să ştie să facă ceva la fel de delicios? am întrebat.

— În acelaşi loc unde am găsit-o pe aceasta, într-o şcoală de bucătărie franceză. Dar probabil că aş căuta alta, spuse el, una care să nu ştie să gătească aşa de bine, dar cu o dispoziţie mai dulce. Nevasta mea a fost la Universitate, unde a învăţat prea multe idei străine. Femeile nu ar trebui să înveţe să citească, le face foarte rău la minte. Îşi pierd virtutea şi onoarea în care am crescut când gândesc prea mult. Am nevoie de o altă nevastă, una proastă care să nu citească şi care să mă respecte.

Jamilah nu părea prea deranjată de părerile lui, zâmbetul ei înţelegător dovedind că se împăcase de mult cu tachinările lui Hamid pentru a se mai supăra din cauza lor.

— Dragostea dintre un bărbat şi o femeie este frumoasă, nu-i aşa? spuse Hamid, cu un ochi spre nevasta lui, dar dragostea dintre bărbaţi, aceasta este o dragoste puternică, pură. Numai dragostea pentru Allah este mai mare, nu sunteţi de acord?

Pentru că nici Halton nici eu nu eram *bărbaţi,* am tăcut.

— De aceea un adevărat bărbat are nevoie de mai multe neveste. E în firea lucrurilor. Noi, musulmanii, suntem norocoşi că putem avea mai mult de o nevastă, ne tachină Hamid, spre deosebire de voi, gogomanii occidentali, cu harpiile[13] voastre pe jumătate goale, mărşăluind pe străzi ca nişte prostituate de rând şi strigând pentru voturi şi carnete de conducere, în loc să-şi facă curat în case şi să le dea fii soţilor lor.

---

[13] Harpie = (mitol.) jumătate fecioară, jumătate pasăre de pradă (n. Tr.).

— Muhammad a avut multe neveste, îi reaminti Jamilah cu şiretenie, în timp ce ne umplea din nou ceşcuţele de cafea. S-au luptat între ele şi l-au amăgit pe Profet, însă toate eforturile lor nu i-au adus niciun moştenitor.

— În această problemă Profetul n-a fost norocos, declară Hamid. Dar eu am avut întotdeauna noroc cu femeile mele. Se uită la Ahmat şi adăugă mai încet: Şi cu fiii mei.

O fetiţă în jur de patru ani se căţărase în poala lui pentru a fura un pătrăţel de prăjitură.

— Dar cu fetele tale, tati? spuse ea, cu gura plină de firimituri lipicioase şi ochii căprui larg deschişi.

El râse, o îmbrăţişă şi sărută firimiturile de pe faţa ei în timp ce ea striga încântată.

— Fie ca Allah să vrea să creşti frumoasă şi atât de norocoasă, încât să ai un soţ la fel de bun ca mine.

Zâmbeam, dar am simţit un fior rece când m-a străfulgerat imaginea lui Hamid stând în picioare împreună cu fiul său, în tăcere, pe marginea unui crater puţin adânc, suprapusă peste cea a acestei familii fericite. Norii, ei aduc ploaie şi bucurie, sunt îndepărtaţi din nou de suflarea vântului – cine poate ţine în mâna sa aceşti nori? Ochii lui Hamid străluceau de mândrie şi de teamă.

— Mai păstrezi încă legătura cu vechii prieteni, Hamid? am întrebat degajat, privindu-l peste buza ceşcuţei mele de cafea în timp ce sorbeam.

În primul moment nu a răspuns nimic, apoi s-a uitat la Halton. Acesta se întorsese la modul lui automat, fiind de nepătruns. I-am răspuns lui Hamid la întrebarea nerostită.

— Nu, nu pot avea încredere în el. Dar mi-a salvat viaţa.

Hamid putea înţelege acest lucru foarte bine.

El reflectă, apoi gâdilă fetiţa înainte de a o îndepărta din poala lui. Se întoarse şi se burzului la copiii care făceau gălăgie la uşă.

— Copii, mergeţi să vă jucaţi afară! Afară, afară, afară! Ei chicotiră şi se înghiontiră unul pe altul, ignorând ordinul lui Hamid până când Jamilah îi goni cu o lingură de lemn vânturată ameninţător în aer. Ea închise uşa şi se întoarse în bucătărie,

închizând încet şi uşa acesteia. Ahmat a rămas aşezat, la fel de rezervat şi îngândurat precum fusese tatăl său odată.

— Ar fi greu să nu întâlneşti vechile cunoştinţe într-un oraş aşa de mic, măcar din când în când, spuse Hamid prudent.

— Cunoşti pe cineva care ar putea avea acces la un echipament AI?

Ahmat îmi aruncă o privire, uimit, apoi încercă să-şi mascheze expresia. Hamid zâmbi jalnic, clătinând din cap.

— Fiul meu dispreţuieşte metodele celor de vârsta mea, crezând că noi toţi suntem neghiobi şi ignoranţi. Este ca Jamilah – a studiat un an întreg la Universitate şi crede că ştie toate secretele din universul lui Allah. Dar este încă la fel de transparent ca apa.

Ahmat prinse culoare, o afluenţă puternică de sânge cuprinzându-i gâtul şi obrajii. Tatăl său râse, înconjurând afectuos cu un braţ umerii tari ai băiatului.

— Da, fiul meu ştie o mulţime despre calculatoare şi alte jucării occidentale blestemate, spuse el mândru.

— Ahmat, am spus, adresându-mă ca unui bărbat, nu ca unui copil. Ai putea să ne faci un mare bine? Trebuie să găsesc repede o unitate AI.

Tatăl şi fiul au schimbat câteva priviri şi o înţelegere tăcută se stabili între ei. Ahmat se ridică.

— Să mergem, deci. Vă voi conduce.

— Bătrânul Hamid Băcanul trebuie să deschidă magazinul, spuse tatăl său, ridicându-se cu greu în picioare.

N-am crezut nicio secundă că era atât de fragil pe cât pretindea, neavând nicio îndoială că aceste picioare bătrâne erau la fel de zdravene şi iuţi ca acum zece ani.

— Cu siguranţă că sunt oameni care aşteaptă în timp ce noi vă reţinem în mod egoist de la treburile voastre. Există bârfe de prins pe care numai bătrânii se pricep să le învârtă. Şi de vreme ce eu nu ştiu nimic din chestiile astea pe care tinerii le învaţă la marile lor universităţi, fiind doar un ţăran bătrân şi ignorant, vă încredinţez în mâinile fiului meu. *Allah yhishal' limakh,* mergeţi cu Domnul.

Ne-am sărutat; am simţit degetele puternice ale lui Hamid pe umeri, asprimea bărbii sale pe obraji. L-am ţinut la distanţa

braţelor, privindu-l în ochi. Se îngustară când zâmbi, negri şi calzi. Numai ochii.

— *Mah salaama,* prietene vechi, am spus încet. Pacea Domnului să fie cu tine.

DOISPREZECE

Ahmat ne-a scos prin spate. Dacă în faţa magazinului lui Hamid părea macabru, aleile murdare din spate, întortocheate ca într-un labirint, erau înspăimântătoare. Pereţi goi, de culoarea nămolului, se învecinau într-o confuzie nebună, lăsând între ei spaţii prin care de-abia putea trece un om. Pantofii plescăiau în timp ce încercam să ne găsim calea prin noroi şi gunoaie, mirosuri puternice de scurgeri de canalizare şi putregai. Gândacii mişunau panicaţi. Zăbrelele din lemn aşezate în ferestrele mici de deasupra capetelor noastre ascundeau ochi care ştiam că ne urmăresc.

Labirintul se lărgea într-o stradă pavată şi murdară, unde copiii păreau că se coalizează în jurul nostru, o sălbatică haită cu ură şi speranţă în priviri, în timp ce mâini murdare ne apucau de haine, cerşind bani. Turuiau într-un slang stâlcit al limbii markundi. Îmi era greu să mă uit la feţele lor devastate, cu nasurile şi ochii plini de scursori întărite. Ahmat mergea în faţă cu spatele rigid, împingând brutal copiii la o parte şi pocnindu-i pe cei mai agresivi.

M-am uitat cu coada ochiului la Halton, întrebându-mă cum interpreta el această mică mostră de sărăcie şi mizerie umană. Sentimentul de disperare se intensifica şi îmi ţineam mâinile bine strânse pe tot ce nu doream să-mi dispară. O mână osoasă, pătată de funingine, încercă cu agilitate să-l separe pe Halton de o parte neacoperită a HoloPakului. Copilul căscă ochii larg când Halton trase camera la loc fără niciun efort. Apoi gloata se împrăştie când Ahmat îl înhăţă de mână şi-i rupse un deget. Copilul cerşetor se îndepărtă poticnindu-se, urlând de durere şi furie. Oricât de crud păru Ahmat, totuşi, conform legii islamice, copilul şi-ar fi putut pierde întreaga mână. O piatră se sfărâmă de perete o dată cu blestemul unui alt puşti zdrenţăros care se retrăgea şi ţintise prost.

Ahmat îmi aruncă o privire neagră şi plină de amărăciune. Copiii nu erau decât un alt fel de a-şi aminti mizeria chinuitoare

şi fără sfârşit din Nok Kuzlat, o expresie evidentă a nedreptăţilor înjositoare din Khuruchabja şi a indiferenţei Vestului.

După ce ne condusese prin labirintul străzilor din spate până când a fost mulţumit de totala noastră dezorientare, am pătruns printr-o curte goală într-un grup de camere sărăcăcioase. Înăuntru, ochii noştri se obişnuiră cu întunericul. Ahmat ciocăni un cod într-o uşă încuiată. După un moment, se auzi mecanismul unor zăvoare solide şi uşa fu întredeschisă cu scrâşnet, dând la iveală o pereche de ochi care clipeau în spatele unor ochelari.

Înăuntru camera era curată, puternic luminată. Trei tineri îşi ridicară capetele din monitoare plane demodate pentru a ne fixa neîncrezători, feţele lor reflectând lumina oscilantă. Cablurile conectau sortimente ciudate de calculatoare, cadre AI, holovizoare vechi, maşini faxerox, duzini de interfeţe învechite made-in Coreea de Sud, legate împreună. O imprimantă laser venerabilă şuiera într-un colţ, scoţând o stivă în creştere de pagini.

— *'Ahchlan,* Ahmat, salută cel mai în vârstă din grup, ridicându-şi capul pentru a ne examina cu suspiciune.

Avea aproape patruzeci de ani, restul, cel mult douăzeci.

— Ce se întâmplă?

Era încrezător în el, cu ochi negri, ageri. O personalitate charismatică, evident conducătorul şi patronul acestui mic grup.

— Prieteni de-ai tatălui meu, spuse Ahmat şi se aşeză jos, anume destul de departe de noi ca pentru a ne pune în afara oricărei îndoieli.

Bărbatul ne privi un moment, apoi înclină capul cu o politeţe formală, întinzând mâinile pentru a ne saluta.

— Fiţi bine veniţi, spuse el şi mătură de pe o banchetă făcută din lăzi manualele, cipurile de program şi diverse alte piese şi accesorii electronice, pentru a ne face loc să stăm.

— *Ih'salaam,* am spus şi ne-am aşezat.

Ahmat făcu un scurt tur de prezentări; bărbatul mai în vârstă se numea Ibrahim al-Ruwala, vocea autorităţii. Ceilalţi erau fie fraţi, fie veri mai mici de-ai lui. Apoi ne-am aşezat holbându-ne unul la altul, băieţii aruncându-şi priviri în liniştea neplăcută

care se instala. La naiba, aş putea foarte bine să trec direct la subiect, mi-am spus.

— Am înţeles că aţi putea să ne ajutaţi cu ceva echipament AI, am spus într-o markundi stângace.

— Poate, răspunse Ibrahim în engleză. Ce aţi adus?

L-am pus pe Halton să-şi întoarcă faţa la perete înainte să scoată pelicula. Să-i lăsăm să creadă că a scos-o dintr-un dinte fals nu era nimic, dar oameni care-şi bagă degetele până în sinusuri ar putea să pară puţin prea ciudaţi. Îi înmână pelicula lui Ibrahim.

După ce o controlă, Ibrahim se uită la noi, plimbându-şi ochii de la mine la Halton în timp ce se gândea.

— Aţi avea nevoie de nişte material AI de primă calitate pentru aşa ceva, spuse el. Flutură o mână depreciativă înspre sistemul lui necorespunzător. Mă tem că nu v-am putea fi de prea mare ajutor.

— Halton? am întrebat încet.

Deja scanase amestecătura.

— Va merge, răspunse el simplu. Echipamentul e mai bun decât arată.

Ibrahim se uită fix la el, măsurându-l din ochi. Am zâmbit binevoitor.

— Halton este un meseriaş destul de priceput la calculatoare, am minţit, neştiind în acel moment cât de adevărat era, dar, desigur, este echipamentul vostru.

Ibrahim mormăi.

— OK, deci dacă spargem pelicula, cu ce ne alegem noi din ea?

Întotdeauna se ajunge la bani, chiar şi când este vorba de biţi şi octeţi.

— Ce cereţi?

El rânji.

— Ce zici de peliculă? spuse el cu perspicacitate.

Am scuturat din cap.

— Crede-mă, nu e o afacere pentru tine. Chestia asta nenorocită a fost o belea mai mare decât ar fi fost posibil.

I-am arătat cicatricele de pe faţa mea. Ibrahim se uită atent, gândindu-se. Aprobă din cap, renunţând la idee. Îşi ţuguie buzele într-o mimică deliberativă.

— Ibrahim, un PC miniCray, se scăpă nerăbdător vărul cu ochelarii cu ramă metalică. Ce zici de un miniCray? Allah, ce-aş putea face cu unul din bebeluşii ăștia…

— *Baj' lâash khalâam,* Abdullah! se răsti Ibrahim. Taci din gură! Apoi se încruntă, uitându-se încordat la mine. Ei bine, spuse el fără tragere de inimă, ce zici de un miniCray?

— Va trebui să aveţi încredere în mine, dar aş putea să vă aduc unul.

Abdullah radia ca un copil când vine Crăciunul. În timp ce era evident cine-i şeful, tocilarul costeliv purtând ochelari şi având tuleie deasupra buzei superioare era incontestabil „vrăjitorul". Am discutat repede despre ce model era vorba exact, mai mult de formă. Ibrahim nu credea că voi mai onora vreun târg după ce vom pleca, dar i se stârnise prea tare curiozitatea în legătură cu micropelicula. După ce afacerea a fost încheiată, Halton şi Abdullah s-au pus pe treabă.

Abdullah încercă pentru câteva momente o engleză împiedicată până când Halton trecu repede într-o markundi impecabilă. Puştiul se uită surprins, apoi începură să trăncănească într-un schimb rapid de replici, prea rapid pentru ca eu să pot prinde mai mult de câteva fraze încărcate din plin cu terminologie informatică anglicizată. Ceilalţi ne-am învârtit prin jurul lor, chibiţând. Au fost trase noi cabluri din cadrul AI la diverse calculatoare. Am conectat staţia HoloPak la unul dintre cele două holovizoare şuierătoare şi ceaţa sa cenuşiu-întunecată pâlpâi, aşteptând.

Părea că are să dureze ceva timp. Ibrahim îl trase pe Ahmat deoparte pentru o scurtă conferinţă, în timp ce eu am devenit iscoditoare şi am luat una dintre hârtiile care continuau să fie scuipate de imprimanta cu laser. Era obişnuitul denunţ polemic al vreunei obscure nelegiuiri locale, şi chiar dacă araba mea era ruginită, puteam să citesc puţin printre rânduri. După prozaica denigrare vehementă şi senzaţională a practicilor sordide ale infractorului în discuţie, se sugera o investigaţie întemeiată şi obiectivă împreună cu o propunere de remediere a situaţiei, în

locul strigătului care cerea torturarea nenorociţilor pentru răzbunare. Am zâmbit.

— Deci eşti de la GBN, îmi spuse în cele din urmă Ibrahim, după ce-şi termină discuţia cu Ahmat. Arătă cu bărbia spre foaia din mâna mea, stând cu braţele încrucişate războinic la piept. Un ziarist teribil din occident aşa cum eşti tu trebuie să creadă că ăsta este un material destul de slăbuţ, ha?

— Nu, deloc. Desigur că nu… l-am asigurat repede.

— Nu? îşi ridică o sprânceană, strâmbându-şi buzele într-o încruntare amuzată. Dar *ar trebui* să fie slăbuţ. Râse de expresia mea încurcată. De la o naţiune care a fost hrănită timp de douăzeci de ani cu nimic altceva în afară de orez slab nu te poţi aştepta să poată digera carne foarte condimentată într-o singură zi. Dar nici nu te poţi aştepta ca ei să rămână satisfăcuţi pentru totdeauna cu o dietă fără gust. Este necesară o schimbare, dar în trepte, din ce în ce mai mari.

Am ridicat hârtia.

— Şi eşti în procesul de a-ţi condimenta treptat politica?

El ridică din umeri.

— Sper. Înconjoară nefamiliarul cu familiar până când va fi acceptat. Nici prea mult, nici prea puţin. Precum ploaia, dacă e prea multă vei obţine o inundaţie devastatoare. Prea puţină, mori de secetă. Suficientă, şi ideile cresc precum plantele. Consolidează-ţi întâi rădăcinile în sol înainte de a încerca să creşti flori.

— Eşti un adevărat filosof.

Zâmbi mai larg de data asta.

— Sunt arab, spuse el.

Ibrahim absolvise – cu onoruri, sublinie el – o mică universitate din Istanbul condusă de britanici, cel mai apropiat institut tehnic pe care şi l-a putut permite. Dar diploma lui în telecomunicaţii şi economie era mai puţin decât un lucru fără valoare în Nok Kuzlat; a lucrat noaptea într-o spălătorie de rufe industrială, supraveghind programele antice ale uriaşelor maşini de spălat. Frustrat, dar nefiind dispus să-şi abandoneze ţara de baştină, a organizat Tinerii Islamici pentru Reforma Contemporană Democratică, o titulatură prea lungă şi pompoasă pentru o fraternitate compusă din el însuşi, câţiva

dintre fraţii şi verii săi de diverse grade şi câţiva membri fără legături de rudenie precum Ahmat şi un alt prieten care aparent lucra în acel moment într-un garaj.

— Suntem mici, şi ce? spuse el nepăsător. Lucrăm în linişte şi nu intrăm în atenţia guvernului. Problema în Khuruchabja este amăgirea că suntem o insulă izolată de restul lumii de un ocean de nisip. Guvernul preferă să sprijine acest mit cu minciuna că păstrează afară tot ceea ce pângăreşte, când de fapt nu face decât să ne păstreze pe noi prizonieri înăuntru. Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să admitem adevărul că suntem o parte dintr-un întreg, să acceptăm necesitatea de a lucra *cu* restul lumii şi nu împotriva ei. Şi acest lucru trebuie să-l facem în mod paşnic.

Ibrahim avea voce de politician, dar ochii săi erau o raritate, aceia ai unui evanghelist cinstit. *Credea* în argumentele sale şi asta era ceea ce mă fascina.

— Războiul nu este decât o altă strategie occidentală de a ne ţine subjugaţi şi înstrăinaţi. America este prea puternică din punct de vedere militar, Europa ne domină economic, propriii noştri vecini musulmani bogaţi nu vor risca să ridice niciun deget pentru a ne ajuta. Deci ce putem face?

Aveam sentimentul că deţinea răspunsul şi la întrebarea asta. Şi m-a surprins chiar şi pe mine.

— Trebuie să renunţăm la armele noastre, dacă nu şi la mânia noastră. Trebuie să învăţăm să luptăm cu arme modeme, cum ar fi diplomaţia, mass-media şi manipularea opiniei lumii întregi. Dar pentru a face acest lucru, trebuie să devenim *o parte* din lume. Îşi ridică mâna cu degetele în jos. Mai întâi rădăcinile, spuse el şi-şi întoarse palma în sus. Apoi floarea, încet îşi strânse degetele într-un pumn încleştat. Apoi vom triumfa.

Dincolo de prozelitism, celălalt talent al lui Ibrahim era modul rapid şi energic de a acţiona, un desăvârşit om de Public Relations învârtindu-se şi pricepându-se să cerşească, să împrumute şi să furişeze destul echipament în ascunzătoarea lor secretă pentru a produce o surprinzător de extinsă reţea subterană electronică de comunicate, în timp ce realiza în flux constant postere şi manifeste. Vărul lui, Abdullah, nu călcase

niciodată într-o universitate, dar se lipise de echipamentul informatic pe care îl agonisise Ibrahim ca un *piranha.*

În timp ce Ibrahim era interesat de politică, rudele sale mai tinere de sub patronajul lui aveau propriile lor interese legate de calculatoare şi telecomunicaţii. Toţi aveau ambiţii, foc în sânge, vise de a schimba lumea. Doi veri aveau acces la biblioteca centrală de date a guvernului, unde lucrau seara ca funcţionari ce introduceau datele mai puţin importante. Ahmat îşi petrecuse singurul lui an academic studiind telecomunicaţiile şi holoştiinţa, tânjind să câştige diploma în jurnalism la o universitate bună, poate în Kuwait City, unde încă predau americanii, sau poate chiar în întunecata inimă a însuşi ocărâtului şi degeneratului Occident.

Dar Hamid nu făcuse atâţia bani şi nu părea probabil ca în Nok Kuzlat să se dezvolte prea curând principalele minuni tehnologice în domeniu. Între timp, Tinerii Islamici şi-au bătut manifestele lor, şi-au scris scrisori E-mail codate prin reţeaua lor de buletine pe calculator şi şi-au trimis pe furiş holocadrele nesigure şi de amatori la Amnesty International şi la Asociaţia Mondială pentru Drepturile Omului.

— Am terminat! spuse Abdullah încântat. Am pătruns!

Mesajul „Confidenţial, Acces Limitat, Numai Personal Autorizat” lăsase loc unei progresii rapide de diagrame, un ecran descompus de ochelarii de lângă el. Ochii lui Abdullah se lărgiră şi mai mult în spatele lentilelor groase, ameninţând să-i sară din cap.

— Este un sistem de armament, spuse el cu o teamă respectuoasă, diagrame AI pentru modificare… Este un set întreg cu moduri de construire a bombelor cu infrafuziune!

Picioarele mi s-au contractat dintr-o dată, de parcă ar fi vrut să se ridice şi să fugă până la cea mai apropiată graniţă, aşa, singure. Urechile mi-au ţiuit, imagini de coşmar râzând pe înfundate la limitele imaginaţiei mele; nu puteam să aud sporovăiala vocilor excitate din cameră sau să văd feţele entuziasmate îngrămădite în jurul calculatorului. Halton era tăcut, urmărind ecranul din faţa lui, derulând încet diagramele, care pulsau rău-prevestitor.

— Nu este corect, anunţă el în cele din urmă.

— Ce? spuse Ibrahim

Halton se întoarse pentru a mi se adresa.

— Aceste diagrame sunt eronate. Ar fi imposibil să construieşti un dispozitiv care să funcţioneze pe baza vreunuia din aceste planuri. Programarea AI este prea rudimentară; întregul sistem foloseşte mai puţin de o zecime din capacitatea de înregistrare a micropeliculei.

— Deci, Halton, ce vrei să spui?

El arătă spre ecran.

— Acesta este un program paravan. Ascunde ceva la un nivel mai adânc.

Abdullah se holba la Halton cu surprindere şi cu o expresie tot mai mare de veneraţie. Un adevărat erou al hacker-ilor. Probabil că şi eu arătam puţin uimită.

— Poţi să pătrunzi în el? l-am întrebat.

Halton aruncă o privire băiatului care stătea lângă el.

— Cred că putem, răspunse el.

Abdullah radia.

Ibrahim nu arăta mulţumit; Abdullah era vărul lui, Halton tocmai se infiltrase în jurisdicţia sa. Am tăcut, sperând că tensiunea va rămâne sub control, în timp ce Halton şi Abdullah se ghemuiseră peste ecran, ciocănind tastatura veche şi conversând într-un limbaj de neînţeles, jumătate markundi, jumătate bolboroseli din informatică. „Sistemul de arme” îngheţă, apoi dispăru, fiind înlocuit de liniile de derulare a codului algoritmic, litere negre şi mute care mărşăluiau pe ecranul palid. Am aruncat o privire la chestiile care se cristalizau pe afişajul 2-D şi am ştiut că eram departe de ce se întâmpla acolo.

Halton ridică fruntea şi se întoarse spre mine cu expresia lui imperturbabilă.

— Se ştie că suntem aici, spuse încet.

Brrr. Am simţit furnicături pe şira spinării. Dintr-o dată aveam înţelegere pentru muftiii care urau aparatura AI.

Abdullah urmărea ecranul cu o concentrare absolută.

— Uitaţi-vă la chestia asta, spuse el, iar grupul de tineri se îngrămădi în jurul lui. N-am mai văzut niciodată vreun tipar de

programare ca acesta. Priviţi! Degetul lui se vârî în ecran. Şi asta – incredibil, fantastic, este *poezie…*

Apoi se opri. O scriere îngheţată pulsa pe ecran în timp ce Abdullah înjura uşor, tastele pocnind frenetic sub degetele lui iuţi.

— Nu putem s-o facem, spuse el în final şi se lăsă pe spate, departe de ecran.

— De ce?

Frustrarea înecului la mal mă enerva cumplit.

— Nu avem echipamentul necesar.

Se uită foarte dezamăgit, nu pentru că nu reuşise, ci pentru că îi fusese negat accesul la preţioasa programare.

— Este un AI holo, aşa cum ai crezut tu, Kay Bee, spuse Halton. Dar cere specificaţii care nu sunt disponibile aici.

— Ca de exemplu? interveni dur Ibrahim.

— Este o hologramă de trei sute şaizeci de grade, îi spuse Halton. Am avea nevoie de patru holovizoare sincronice de dimensiuni maxime pentru proiectare şi refuză să comunice cu afişaje simultane. Arătă spre două holovizoare standard din colţ. Acestea nu sunt bune – sunt prea vechi, nu pot fi sincronizate.

Ahmat surâse afectat şi dur: *Ţi-am spus eu.*

Isuse Cristoase! O hologramă la dimensiuni maxime pentru AI la acest nivel ar fi monstruos de scump de produs. Blestemata de peliculă trebuie să fi costat mai mult decât Halton. La acest gând mi se făcu jenă.

Dar Ibrahim nu era genul care să înghită o înfrângere. Se întoarse către mine.

— Câţi bani ai? întrebă brusc.

— Nu destui pentru a da o fugă şi a cumpăra patru holovizoare noi, dacă la asta te gândeşti.

Îşi ţinea palma întinsă imperativ. I-am înmânat conţinutul portofelului meu, care se ridica la o sută optzeci şi şapte de riali Khuru şi ceva mărunţiş, adică vreo şaizeci de dolari. El zâmbi cu buzele strânse. Era din nou la cârmă şi vroia să ştim acest lucru.

— Pentru mine vor fi suficienţi, se făli şi plecă.

O jumătate de oră mai târziu, apăru la volanul celei mai uzate maşini de livrare cu trei roţi pe care o văzusem vreodată, a cărei tobă de eşapament zvârlea fum negru şi uleios de la motorul în

doi timpi, de Trabant, făcut în Albania. Băieţii ieşiră în fugă pentru a dezlega cele două coşuri împletite, legate de podea, şi le împinseră în interiorul întunecos, departe de orice ochi curioşi. Înăuntru erau patru holovizoare de 90 de grade de cea mai bună calitate, cu specificaţiile de vânzare încă ataşate, împreună cu cablurile pentru sincronizare. Ştiam că trebuie să fi costat aproape trei mii de dolari bucata. Erau minunate.

Dar nu mi-am primit restul înapoi.

— Avem trei ore, apoi trebuie să le dăm înapoi, spuse Ibrahim, triumfător, bucurându-se de surpriza de pe faţa mea. Vor fi distruse mâine dimineaţă.

— *Ce?*

— *Mutawinii* le-au confiscat de la cei care prezentau holobenzi ilegale. Mâine au programat o demonstraţie publică în piaţă. Vor arde toate benzile şi holovizoarele ilegale, whisky, casete AI, cipuri muzicale, reviste pornografice, cărţi, toate lucrurile pe care le-au reţinut.

Împreună cu unele ţinte ghinioniste ale autodesemnatei Poliţii Musulmane de Moravuri din Nok Kuzlat, n-aş fi fost surprinsă. Aceşti *mutawini* hoinăreau pe străzi înhăţând cetăţenii care nu erau în acord cu perspectiva lor despre principiile islamice, admonestând necredincioşii suspecţi, punând stăpânire nepedepsiţi pe averi, pălmuind femei care nu aveau o scuză adecvată pentru faptul că erau pe stradă. Li se permitea să dea buzna în casele oamenilor fără avertisment sau mandat, jefuind orice doreau, bătând locuitorii sau târându-i în anumite moschee ca prizonieri. Erau toleraţi, chiar încurajaţi de guvern, de vreme ce brutalitatea lor menţinea populaţia supusă, iar *mutawinii* erau ţinta urii în locul poliţiei regulate.

Nici occidentalii care locuiau pe terenuri împrejmuite special pentru ei nu au fost scutiţi de aceste tactici demne de Gestapo; anul trecut, trei surori olandeze care lucrau în maternitatea unui spital din Nok Kuzlat au fost răpite şi ţinute ostatice mai bine de cinci luni, timp în care Comunitatea Europeană şi consulatul olandez au înaintat un teanc de plângeri. După ce au fost biciuite în public de *mutawini,* surorile au fost predate guvernului, care le-a expulzat imediat ca fiind infractoare şi agitatoare. Crima lor? Fuseseră prinse bând şampanie la o

aniversare când *mutawinii* au spart uşa apartamentului lor. Sau, cu alte cuvinte, când eşti în Roma stai departe de Cezar şi leii săi.

— Ai furat toate astea? l-am întrebat neîncrezătoare pe Ibrahim.

— Bineînţeles că nu, răspunse zeflemitor. Le-am închiriat. Am un prieten în gruparea *mutawin.*

Aparent, până şi Liga Musulmană a Decenţei credea încă în valorile tradiţionale şi consacrate. Ce înseamnă un mic bacşiş între prietenii apropiaţi?

Ibrahim şi Ahmat au instalat holovizoarele, cablurile trecând în cerc de la un aparat la altul ca într-o pentagramă magică a unei vrăjitoare electronice.

Abdullah se apleacă asupra ecranului calculatorului, împingându-şi buza inferioară şi încruntându-se în timp ce întreaga lui atenţie se concentra asupra acelui univers electronic. Conversa cu voce scăzută cu Halton despre fineţea codului virtual, eleganţa paralaxei fractale subfocale. Discutau despre noţiunile abstracte AI din punct de vedere al vocabularului şi simbolismul curbei directoare de gradul trei a lui Mitre. Lucruri aflate cu totul în afara planetei mele, maimuţoiule.

O licărire de lumină aurie difuză se contopi în bule efervescente de foc electronic, ricoşând din holoecranul autogenerat ţesut de cele patru holovizoare sincronizate. Aceasta se extinse într-un tub solid de doi metri grosime, până la tavan. Aşchii de lumină scânteietoare se împrăştiau la fiecare capăt al razei de proiecţie a holovizorului. Am înlăturat cu greu impresia neplăcută a unui duh electronic, cu degete înnegrite de fum explorând leneş în interiorul lămpii.

— Zice că nu e mulţumit de ajustare, spuse Halton.

Apoi Abdullah fluieră, căscând ochii.

— Milostive Allah, nu pot să cred ce-mi văd ochii!

Aparatul AI îşi rescria propriul lui program. Singur.

— Acum e mulţumit, spuse Halton succint.

Camera explodă într-o lumină albă strălucitoare. Mi-am strâns ochii, usturându-mă retina din cauza acelui fulger, apoi i-am mijit pentru a privi cu grijă iradiaţia. Lumina era atât de intensă,

încât camera părea bidimensională, anihilând orice sugestie de umbră.

Ne ridicasem cu toţii mâinile pentru a ne proteja ochii, holbându-ne la forma care începea să prindă contur în mijlocul coloanei de lumină. Holovizoarele zbârnâiră, forţate la limita capacităţilor lor. Lumina pulsă, contractându-se într-o formă umană oscilantă suspendată în aer, nepământean de minunată. Robe albe imaculate, fine ca mătasea, pluteau în jurul trupului fără să dezvăluie forma neclară de sub ele. În păr i se răsuceau fire albe de foc, iluminând cea mai teribil de frumoasă faţă pe care o văzusem vreodată.

Am rămas în picioare nemişcaţi, holbându-ne cu gurile căscate la strălucirea mută. Mă gândeam: *Isuse, în mod sigur băieţii de la laboratoarele de cercetare şi dezvoltare ale CDI au tras ceva marijuana pentru a-şi închipui aşa ceva,* când îşi deschise aripile, desfăcându-le încet din jurul formei. Întinzându-le larg. In lateral, în sus. Efectul era copleşitor. Unul dintre veri gemu şi căzu în genunchi. Restul păreau gata să facă la fel.

— Eu sunt Arhanghelul Gabriel, spuse chestia.

Vocea i se răsfrângea prin cameră ca tunetul, fără gen, muzicală, dură ca granitul.

Un alt văr se încovoie la podea, murmurând rugăciuni înăbuşite, şoptite strangulat. M-am încruntat.

— Nu, nu eşti, am spus cu atât dispreţ şi autoritate cât am putut aduna. Nu eşti decât o micropeliculă programată AI expusă într-o holoproiecţie.

Era pentru a ridica moralul băieţilor, dar mi s-a ridicat părul de pe ceafă când holograma şi-a înclinat capul, aţintindu-şi spre mine ochii albi la fel de goi ca ai unei statui de marmură.

În mod normal tu trebuie să te uiţi la holograme, *nu* ele la tine.

— Cine, întrebă chestia pe un ton poruncitor, *eşti tu?*

Vocea avea efecte de unghii care zgârie catifea.

Şocată, m-am holbat la ea fără să spun nimic în primul moment; apoi creierul meu începu din nou să lucreze. Întinzând mâna, am trecut-o prin câmp, distorsionând proiecţia. Nu păru să observe. Am făcut trei paşi silenţioşi la dreapta şi am rânjit

satisfăcută văzându-i ochii orbi îndreptaţi tot în direcţia unde fusesem.

Era sofisticată, trebuie să recunosc, dar iluzia era totuşi o iluzie. Aparatul AI putea modifica comportamentul proiecţiei făcând triangulaţia după direcţia vocii mele, totul telecomandat din peliculă.

M-am gândit la răspunsul pe care trebuia să-l dau. Aparatul AI ar putea să-şi amintească această conversaţie, înregistrând în memoria peliculei amprentele vocii mele. Oricine ar fi deschis această micropeliculă din nou urma să ştie că a fost deja deschisă.

De vreme ce CDI o trimisese cu mine, nu-mi imaginam că le-ar lua prea mult să ghicească de cine. Aşa că, fie ce-o fi!

— Kay Bee Sulaiman, Reţeaua de Ştiri GBN, am spus cu cea mai bună voce de corespondent. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, dacă nu te superi

— NU eşti Cel Ales, mă întrerupse, cu supărare în vocea-i sinistră, trosnituri distonante spumegându-i în intonaţie.

Se încruntă, focalizându-se din nou pe vocea mea. Ochii îi radiau căldură albă în timp ce îşi întoarse capul pentru a-mi arunca o căutătură furioasă şi oarbă. Cred că era groaznic de şucărit pentru că îi fusese descoperit şiretlicul.

— Nu eşti Cel Ales, repetă.

Şi se sfărâmă în aşchii de lumină explozivă.

În întunericul care a urmat imediat, am auzit bolboroseli, mâini bâjbâind. Nu fuseseră stinse luminile, dar holograma fusese atât de strălucitoare, încât camera părea acum întunecată, până când ni se obişnuiră ochii. Halton era deja lângă monitor, bătând în tastatură în timp ce Abdullah se ridică împiedicat şi se aşeză lângă el, holbându-se la ecran cu o veneraţie uluită.

Ibrahim era înfuriat. Se apropie furios de cititorul AI pentru a se uita la el. Tremura; transpiraţia i se adunase în firele de păr ale mustăţii.

— Blasfemie! spuse mânios, cu vocea încordată. De cea mai joasă speţă. Îşi roti ochii însângeraţi spre mine. Ce porcărie insultătoare mai este şi asta, Sulaiman?

Halton se întoarse din locul unde stătea în faţa ecranului.

— Refuză să iasă din nou, spuse el.

— Aş dori să nu mai vorbeşti despre chestia asta ca şi cum ar fi vie! am ţipat la el. Nu este decât o blestemată de peliculă de calculator! Nu o fiinţă umană!

Ibrahim se repezi să scoată pelicula din cititor, dar i se tăie respiraţia de surprindere când Halton se *estompă,* acum stând în faţa monitorului şi în momentul următor fiind în picioare lângă cititor, cu mâna strâns încleştată în jurul încheieturii bărbatului. Se priviră fix în timp ce luă uşor pelicula din mâna lui Ibrahim.

— Această micropeliculă trebuie distrusă, insistă Ibrahim. Este un afront adus Islamului şi musulmanilor de pretutindeni.

Abdullah părea îngrozit de idee.

— Mai mult decât atât, continuă Ibrahim, cineva îşi bate joc de noi. Este evident că această porcărie a fost destinată să fie folosită în cine ştie ce manipulări, o altă farsă de-a Occidentului realizată pentru a ne exploata şi înşela. Nu poţi lăsa acest… *lucru…* să iasă. Ar urma haosul!

Era probabil mai aproape de adevărul pragmatic. Ibrahim nu părea tipul evlavios.

— Probabil că ai dreptate, Ibrahim. Unii oameni joacă un joc destul de meschin, am spus încet. Halton îi eliberă încheietura şi Ibrahim şi-o frecă în timp ce îşi plimba privirea de la unul la altul. Dar dacă o distrugi nu câştigi nimic. Cine a făcut-o va mai face şi altele. Eu vreau să aflu cine vrea acest lucru şi de ce… Tu nu?

Halton şi cu mine aveam în faţa noastră câteva lucruri grele de pus la cale în acea noapte.

Ibrahim îşi masa încheietura turuind.

— „Nenorocire asupra acelora care scriu Scriptura cu mâinile lor şi apoi spun: Aceasta este de la Allah”, zise el încet. „Asupra duşmanilor lui Allah şi ai lui Gabriel.”

Am aprobat funest din cap.

— Aşa să fie, băiete.

TREISPREZECE

De data asta, chelnerul mi-a aruncat priviri pline de reproş pentru că mă aşezasem pe terasă, departe de veranda acoperită aflată chiar lângă interiorului localului. Nu aveam la mine staţia PortaNet şi umbrela mă proteja de cele mai nocive raze ale soarelui, aşadar, în afară de faptul că doream un loc mai retras, nu aveam nicio altă scuză pentru a-l obliga totuşi să păşească pe cimentul incandescent, cu pantofii lui ascuţiţi şi cu talpă subţire, pentru a ne lua comanda de mic dejun.

Iar de data asta Halton era cu mine. Stătea de partea cealaltă a mesei, mâncând dintr-o farfurie plină cu diverse *s' ambusihks,* plăcinte cu carne şi alune, plus cafeaua lui supraîndulcită. Eu rămăsesem la micul meu dejun format din brânză de capră şi pireu de fasole, de data asta cu puţin iaurt.

Mâncasem cam jumătate când se lăsă peste masă o umbră. Am aruncat o privire cu coada ochiului la vaga siluetă de deasupra, un om slăbuţ, cu o vestă albă din in, cărând o servietă, cu ochii ascunşi în umbra unei pălării cu boruri mari.

— Kay Bee Sulaiman?

— Iar tu eşti…

— Elias Somerton.

Atunci am recunoscut engleza originală din convorbirea telefonică. Îl aşteptam.

Am râs tare.

— Eli, bătrâne, ai cam slăbit, aşa-i?

— Vă deranjează dacă mă aşez lângă voi?

Fără să aştepte nicio permisiune, trase lângă masă un scaun metalic de bar, aşezându-se între Halton şi mine. Privi pe furiş la ochiul meu negru în timp ce eu continuam să mănânc, ignorându-l total.

Chelnerul umbla cu paşi mărunţi, iritat de numărul în continuă creştere de păgâni idioţi care înfruntau insolaţia.

— Sh' aakhudh gahwâa, suukkahr ga-leel, spuse Somerton arogant, cu un accent chiar mai groaznic decât al meu.

Am remarcat că nu se deranjă să spună „te rog”, exagerându-şi rolul de ultim supravieţuitor al Imperiului Britanic, gândeam eu. Nu văzu salutul sardonic al puştiului, sau, oricum, îl ignoră. Chelnerul nu se grăbi să-i aducă lui Somerton cafeaua „cu puţin zahăr”.

— Cred că aveţi ceva care ne aparţine, domnule Sulaiman. Am dori să ni-l returnaţi acum.

Îşi lăsase servieta pe genunchi, legănând-o la marginea mesei.

Să înceapă spectacolul. Mi-am umplut gura cu brânză şi pâine şi am mestecat, vorbind în acelaşi timp. Somerton schiţă o grimasă.

— Ce, deja vreţi să vi-l dau pe Halton înapoi? Măi băieţi, credeam că vreţi să îl predau şeicului Larry.

Nu mă uitam la Halton, dar îl puteam vedea cu coada ochiului. Nu reacţiona în niciun fel.

— Nu la asta mă refeream, spuse Somerton rece. Se uită suspicios la vânătaia de pe faţa mea. Ce-ai păţit la ochi?

— Am intrat într-o clanţă de uşă, am răspuns, de data asta zâmbind cu gura plină cu pireu de fasole şi iaurt.

— Trebuie să fi fost o clanţă foarte înaltă, scăpă el.

— Îmi place să mă învârt de colo-colo în genunchi. Astfel întâlneşti o categorie superioară de oameni.

Halton îşi sorbea cafeaua, nepăsător şi străin.

— Hai să trecem peste jocuri, Sulaiman, da? spuse Somerton şi îşi mişcă uşor servieta pe genunchi.

— Da, am aprobat. Hai. Am înghiţit şi i-am făcut semn chelnerului, care veni agale. Vrei să iei, te rog, vesta şi servieta domnului Somerton şi să le duci la vestiar? l-am întrebat în markundi, înmânându-i douăzeci şi cinci de riali Khuru. Puştiul se lumină la faţă. Somerton părea că intrase în panică. Este mult prea cald să porţi o vestă şi pari prea incomodat de servieta asta pe care o tot clatini, Eli, bătrâne.

Acum Halton îşi ridică privirea spre mine, cu faţa impasibilă. Ciudat, începeam să cred că înţeleg ce se petrece în spatele acelei expresii goale.

— Nu, serios, e-n regulă, lăsaţi…

Somerton încerca să-l înlăture pe chelner. Puştiul rânjea cu gura până la urechi, amuzându-se că nu înţelegea nici engleza lui Somerton, nici enervanta lui markundi, în timp ce încerca să-i smulgă servieta.

— Dă-i-o, sau nu avem ce discuta, i-am spus în spaniolă, singura limbă străină, în afară de arabă, pe care o pot vorbi cu un oarecare grad de fluenţă.

Somerton mă privi. Nu eram sigură dacă înţelege spaniolă sau nu, dar renunţă şi îi permise chelnerului să-i ia haina şi servieta.

După ce puştiul plecă, am căutat în buzunarul propriei mele jachete mototolite care atârna de spătarul scaunului şi am aşezat în mijlocul mesei, lângă pachetul meu de Gitanes, un mic cubuleţ. O dată pornit, acesta începu să pâlpâie constant cu o luminiţă galbenă.

— Ce e asta? se încruntă Somerton la el.

— Este ceea ce noi, cei din newsbiz, numim Raid. Anihilează microfoanele secrete. Kaput.

Era una dintre jucăriile pe care le primisem de la Carl în timpul petrecerii eşuate a Băiatului Rege. Dacă cineva ar avea vreun microfon îndreptat în direcţia noastră, Raid-ul ar împrăştia un câmp protector distorsionat pe o rază de doi metri, mascându-ne complet conversaţia de urechile exterioare. Ca o caracteristică suplimentară, orice microfoane pe care le-ar căra Somerton ar suferi o moarte instantanee şi permanentă. Marfă destul de obişnuită, pe bune, m-a asigurat cu nonşalanţă unul dintre ceilalţi puşti. Cele mai şmechere generatoare de discuţii seci şi întâmplătoare în câmpul protector. O grămadă de ziarişti au aşa ceva după ei în vremurile astea, pentru interviurile particulare.

— Bine, Sulaiman. Dacă chiar ai terminat, putem sta de vorbă?

Somerton se zburlise de tot şi se înroşise la faţă. Părea scos din sărite, nu speriat.

Am zâmbit, m-am uitat la Halton şi am aprobat din cap. Neglijent, îşi lăsă mâna sub masă pe genunchiul lui Somerton. Acesta sări uşor, tresări, apoi îngheţă când Halton strânse suficient ca să simtă puterea pură din mâna fabricatului fixată solid de piciorul lui. Somerton păli. *Acum* era speriat.

— Da, am spus. Hai să stăm de vorbă. Eu am ceva ce vrei tu. Tu ai ceva ce vreau eu.

— Si ce-ar fi acest ceva?

Somerton îşi redobândise calmul, dar mâna îi tremura în timp ce îşi sorbea cafeaua uşor îndulcită. Puse ceaşca jos şi îşi cufundă cealaltă mână, degajat, înspre talie.

— Ţine amândouă mâinile pe masă, la vedere, te rog, l-am avertizat. Îşi aşeză mâinile pe masă cu palmele în jos, cu o fineţe exagerată. Haide, Eli. Ce altceva aş putea să vreau? Informaţii. S-a interesat şi altcineva de pacheţelul suplimentar pe care l-aţi trimis. Am arătat înspre ochiul meu negru. Au fost foarte nepoliticoşi. Oamenii fără maniere mă enervează.

Am aşteptat şi ochii lui s-au lărgit, trecând de la mine la Halton şi înapoi, aşadar ştia de cadavrele din cafeneaua abandonată! Şi tocmai îi spusesem cine se ocupase de ele.

— N-am nicio idee despre cine vorbiţi, domnule Sulaiman, spuse Somerton rar. Cu siguranţă că nu a fost cineva de la birourile noastre.

M-am uitat la Halton. Degetele lui strânseră puţin mai tare genunchiul lui Somerton. Acesta trase aer adânc în piept.

— Halton îţi va sfărâma rotula, Eli, prietene, dacă nu sunt mulţumit de ce aud.

— Eşti din CDI! îl acuză Somerton. N-ar trebui să acţionezi în afara regulamentului.

Halton îl privi inocent.

— Dar nu fac asta. Verifică regulile.

Am chicotit şi m-am înclinat înspre englezul nemulţumit.

— Uite ce e, Eli, m-am săturat să mi se tot dea ordine şi să fiu sâcâit, în timp ce voi aşteptaţi să mă conformez. Am fost „rugat” de birourile voastre să-l însoţesc pe Halton până în Nok Kuzlat în schimbul unor compensaţii jurnalistice foarte neînsemnate. Nu mi s-a cerut să trec prin contrabandă nimicuri il*egale. N*işte tipi antipatici m-au bătut de m-am căcat pe mine, iată încă ceva care nu a fost menţionat de nimeni ca făcând parte din înţelegere. Din nefericire, aceştia nu mai erau în stare să ne dea vreo explicaţie atunci când am plecat. Unul dintre ei, cred, era un prieten foarte apropiat al amicului nostru Larry.

Somerton clocotea, aprins la faţă, dar rămase tăcut.

Mi-am apucat ţigările şi m-am sprijinit la loc de spătarul scaunului după ce am scos una din pachet şi am aprins-o.

— Acum, *eu* aş dori nişte răspunsuri la câteva întrebări. Să începem cu cine eşti şi ce doreşti!

— Ştii cine sunt, mârâi Somerton, precaut. Tresări din reflex când Halton își luă cafeaua cu cealaltă mână si sorbi. Si știi ce vreau.

— Renunţă la rahatul cu spionul, l-am avertizat.

— CDI. Micropelicula.

Scuipa cuvintele.

— Numele tău adevărat nu este Elias Somerton, nu-i aşa?

Inspiră adânc şi-i aruncă o privire lui Halton.

— Nu ţi-aş spune asta nici dacă l-ai pune să-mi sfărâme ambele rotule.

Am ridicat din umeri.

— Nici nu contează. Dar poate îmi spui de ce, când mi s-a cerut să-l însoţesc pe Halton, nu s-a găsit nimeni să pomenească de micropeliculă.

Un muşchi i se contractă în falca încleştată cu încăpăţânare.

— Dacă nu-mi spui, Eli, n-am să mă ocup de genunchii tăi. Pur şi simplu am să distrug pelicula.

Asta i-a atras atenţia.

— Ar avea consecinţe foarte serioase pentru tine, Sulaiman.

— Dar nu la fel de grave ca pentru tine, cred.

I-am suflat fumul în faţă, a la Bette Davis. Sau, în cazul acesta, poate Erol Flynn. El se strâmbă şi clipi repede.

Să-ţi spun cum facem, eu doar voi specula, iar tu mă anunţi dacă e cald sau rece. Cred că probabil eşti de la CDI, dar faci parte dintr-un fel de grup disident… Sau lucrezi pe cont propriu, complet în afara autorizaţiei oficiale. Am aşteptat preţ de câteva bătăi de inimă. Sau poate că eşti agent dublu.

Somerton rămăsese cu faţa împietrită. M-am uitat înspre Halton şi am ridicat o sprânceană în semn de întrebare.

— Agent dublu, spuse el fără să se uite la Somerton.

Cu mâna liberă apucă ultimul pătrăţel de plăcintă cu carne şi luă o înghiţitură.

Faţa lui Somerton secă de orice urmă de culoare, realizând dintr-o dată că, deşi Halton îi putea face genunchii praf, motivul

real pentru care îşi ţinea mâna pe el era să-i citească reacţiile fizice prin senzorii din pielea de fabricat. Dădu să se ridice şi oftă din greu când Halton îl ţintui de scaun fără efort. Rămase liniştit un moment, luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine. Cu spinarea dreaptă, sorbi ultima înghiţitură de cafea şi aşeză ceşcuţa pe farfurie cu o grijă considerabilă.

— Pentru cine, în afară de CDI, mai lucrezi tu, Eli, bătrâne? am întrebat cu seninătate. El îşi ţinea ochii aţintiţi fix la ceşcuţa goală. Am oftat teatral. Chiar trebuie să înşir o listă de variante până când nimeresc trei cireşe la Haltonometru?

De fapt, când aranjasem acest posibil scenariu cu Halton, el mă avertizase că o dată ce Somerton va realiza ce se întâmplă, nivelul de adrenalină pompat în sistemul lui ar umbri orice semn detectabil, făcând dificilă depistarea răspunsurilor. Cu atât mai mult cu cât nu era în contact direct cu pielea. Aveam probabil încă o şansă de a-l deraia pe Somerton, sperând ca el să accepte invincibilitatea lui Halton.

— Şi-apoi, asta-i pierdere de timp. Cu cât eşti mai rezistent, cu atât va fi mai probabil să nu fiu dispus să-ţi înapoiez jucăria. Am fost suficient de clar?

Am tras din nou din ţigară, sperând să arăt rece şi nonşalantă. În cele din urmă Somerton ridică privirea, cu ochii roşii, înnebunit de furie.

— Da, spuse el. Foarte clar. Facem o înţelegere între gentlemeni? Eu îţi voi spune tot ce vrei să ştii. În măsura posibilităţilor, desigur. Apoi tu îmi dai pelicula.

— Nu există gentlemeni în jocul de spionaj, Somerton, am spus rânjind.

Era o replică dintr-un holo TV clasic, dar nu cred că Somerton îi văzuse vreodată. Nu s-a prins de poantă. Poate că totuşi nu-l ştia.

— Dar dacă-mi răspunzi la întrebări, voi lua serios în considerare acest lucru. Pentru cine lucrezi în afară de CDI?

El ezită.

— Mossad.

— Minte, spuse Halton, indiferent.

— E-adevărat, insistă el scrâşnind de furie.

Ah, la naiba! Dacă Halton greşea, micul nostru joc urma să ia sfârşit.

— Halton zice că minţi, Eli, bătrâne. De ce-ar spune el una ca asta?

Somerton înghiţi în sec.

— E-adevărat… încercă, începând să dea semne de panică, într-un fel.

Bingo.

— În ce fel?

— Israelienii au infiltrat celule în fiecare guvern şi organizaţie de opoziţie din Orientul Mijlociu de zeci de ani, de asemenea şi în Europa, spuse el, aproape gângurind. Noi am propus un aranjament cu beneficiu reciproc şi ei au fost de acord că trebuia ca puterile care trăgeau sfori în spatele şeicului Larry pentru a controla Khuruchabja să fie oprite. Ai avut dreptate în legătură cu grupul disident din interiorul CDI. L-am folosit pentru a infiltra canalele CDI via Mossad în Londra. Statele Unite nu au relaţii diplomatice cu Khuruchabja, dar Comunitatea Europeană are. O dată pătrunşi în CDI, s-a aranjat pentru unii dintre noi să fim numiţi pentru a lucra la Consulatul Britanic din Nok Kuzlat.

— Care „noi”, Eli? Interpolul? MI6?

— Nu pot să-ţi spun, şuieră el printre dinţi, cu faţada lui calmă complet dispărută. Se înclină spre mine, chipul contractându-i-se când Halton îi reaminti dureros de vulnerabilitatea genunchiului său. Dar dacă dai pelicula aia cui nu trebuie, pot să-ţi spun că va începe ceva care va face ca ultimul război de aici să pară o tură de antrenament.

— Şi tu nu eşti „cine nu trebuie”? Se lăsă pe spate, refuzând să răspundă. OK, atunci poate îmi spui dacă Khatijah lucra pentru tine.

— Nu, răspunse el încet, cântărind cât valora această întrebare. Nu lucra pentru mine.

— CDI?

— Nu.

— Soţul ei?

Pufni zgomotos.

— Nu.

— La naiba, Eli, am spus dezgustată. Atunci câte tabere *sunt?*

El zâmbi încruntat, culoarea începând să-i revină în obraji, iar autocontrolul să-i reînvie.

— Ne aflăm în Orientul Mijlociu, Sulaiman, îmi aminti el. Câte tabere ai vrea tu?

— Ce zici de cea a îngerilor?

Zâmbetul îi dispăru.

— Nici n-ai idee în ce te bagi, spuse el, tremurând.

În acel moment nu părea să-i pese prea mult de genunchiul lui. Mi-am aruncat mucul de ţigară şi m-am înclinat spre el.

— În primul rând nu eu am *cerut* să mă bag în asta, am clarificat puţin mai vehement decât intenţionasem. Voi, nenorociţilor, m-aţi băgat. Acum ce-ar fi să-mi spui de ce a fost necesar să aduc o peliculă AI ca asta, atât de deosebită, în Khuruchabja?

— Unde este micropelicula? întrebă el, brusc îndărătnic.

I-am făcut un semn cu capul lui Halton. Credeam că va face din nou dezgustătorul truc cu degetul-sus-în-sinus, dar chiar şi eu am fost surprinsă când el zâmbi încet, expunând pelicula delicat ţinută între dinţii încleştaţi din faţă. Am vrut să râd din suflet, era o scenă foarte teatrală. Puştiul începuse să înveţe.

Somerton se holbă la ea, apoi se lăsă pe spate învins. Respiră adânc.

— Bine. Nu CDI a trimis pelicula, pentru că ei nici nu ştiu de ea, spuse. Vocea îi era inexpresivă. Noi ştiam că ei trimit un fabricat şi am crezut că dacă trimitem pelicula împreună cu el, am putea să o luăm înapoi înainte de a fi predat şeicului. Ai fi mers cu ea fără prea multe obiecţii atâta vreme cât ar fi părut că face parte din planul original. Dar, cumva – îşi frecă obosit ochii cu degetul mare şi cel arătător – cumva, s-a aflat că pelicula era pe drum şi facţiunea lui Khatijah a crezut că sunteţi amândoi agenţi CDI. Habar n-a avea ea că CDI trimitea un fabricat.

Se uită contemplativ la Halton, de parcă vroia să întrebe din priviri dacă era *într-adevăr* singur când i-a omorât pe oamenii aceia. N-a întrebat nimic. Nici noi nu l-am lămurit.

— Deci, încă o dată, CDI a încurcat-o, am spus cu amărăciune. Ai crede că ar fi trebuit să învăţaţi lecţia acum zece ani, măi băieţi.

— Am învăţat-o. Dar politica s-a schimbat oarecum de când ai fost tu ultima dată aici, ripostă Somerton, ignorând mâna lui Halton de pe genunchiul său.

— Mă ţin la curent cu ştirile, am spus sec.

— Asta dacă ştii care sunt *adevăratele* ştiri, ripostă Somerton. Începusem să-l plac. În silă. Ceea ce şi tu şi eu ştim, continuă el, este că Vestul a renunţat cu mulţi ani în urmă la Sfântul lor Graal pentru o pace permanentă în Orientul Mijlociu. Acum lumea industrializată „menţine pacea” aici împărţind cu ţârâita recompense ţărilor cliente care au intrat în joc, penalizându-le sever pe oricare incomodează. Astfel se împiedică subminarea intereselor noastre privind petrolul. Micuţa Khuruchabja, un focar de ostilitate din partea musulmanilor fundamentalişti, a fiert în suc propriu în ultimii zece ani, aşa-zişii „moderaţi” certându-se cu aşa-zişii „conservatori” pentru cât de mulţi îngeri pot dansa pe capul penisului lui Muhammad.

Analogie religioasă greşită, dar am reţinut ideea.

— Atât timp cât neînţelegerile lor au rămas interne şi nu se omoară decât ei între ei, securitatea şi bunăstarea celorlalte state a fost asigurată. Ori de câte ori există vreun semn că o parte sau alta tinde să domine, câteva imbolduri precise ici-colo păstrează echilibrul.

— Cei bogaţi rămân bogaţi, cei săraci rămân săraci, iar CDI ţine Khuruchabja ca pe un ţăruş în inima Islamului.

Somerton aprobă din cap, cu un amuzament cam fals în ochi.

— Iar visul… sau coşmarul, depinde de punctul tău de vedere, al frontului islamic unit rămâne doar atât: un vis.

— Şi tabăra ta… ce vrea?

Îl rugam să încerce să mă convertească. Ştia asta.

— Interesul Occidentului şi interesul CDI într-o hegemonie americană a fost întotdeauna menţinerea status-quoului. Menţine musulmanii din Khuruchabja ocupaţi să-şi arate colţii între ei pentru ca aceştia să nu devină o ameninţare adevărată pentru interesele Primei Lumi, dar suficient de înverşunaţi pentru a-i face nervoşi pe vecinii lor bogaţi în petrol. O ţară care aparţine secolului al paisprezecelea este mult mai uşor de controlat decât una a secolului douăzeci şi unu. Muftiul din Nok Kuzlat a făcut spume la gură anii trecuţi încercând să învârtă

Khuruchabja pentru a deveni miezul şi leagănul unui alt jihad, prin unirea întregului Islam şi zdrobirea imperialiştilor împreună cu bunii lor prieteni sionişti, până li se va şterge orice amintire. Zâmbi sec. Râurile se vor înroşi de sângele nostru, şerpii se vor târî prin craniile noastre, obişnuitul vis al fanaticilor medievali. În timp ce poate să convingă mulţimea de musulmani asupriţi să fie de acord cu faptul că îi urăsc cu toţii de moarte pe sionişti şi pe imperialişti, nu-i poate opri suficient de mult să se lupte între ei pentru a determina stricăciuni serioase.

Aceasta era o poveste veche şi tristă pe care o cunoşteam dureros de bine. Părea că citeşte asta pe faţa mea.

— Dacă ciobanii nu s-au schimbat, atunci oile sigur sunt altele. Pentru lumea islamică nu mai este posibil să se întoarcă la Era de Aur a lui Mohamed aşa cum nu este nici pentru Europa să dea ceasul înapoi şi să reînvie Renaşterea, sau pentru America să înapoieze totul indienilor. Tinerii din Khuruchabja trăiesc încă în cadrul culturii familiei-trib tradiţionale, dar cunoştinţele lor despre lumea exterioară sunt de o mie de ori mai sofisticate decât au fost vreodată ale părinţilor lor.

— „Cum poţi să-i mai ţii la ferme o dată ce-au văzut Parisul vesel?” am declamat.

— Da, cam aşa este. Clericii pot predica şi bate câmpii cât or vrea, dar copiii lor au mers la şcoli din Vest, au călătorit, au faxeroxuri şi calculatoare şi antene de holosatelit. Deschiderea lor către Vest nu mai poate fi oprită. Dar totuşi sunt arabi, sunt musulmani. Ei se împart încercând să găsească o cale de a împăca şi credinţa, şi dorinţa de a se alătura Primei Lumi pe picior de egalitate.

Somerton se relaxase o dată ajuns pe teren familiar. Era un orator înnăscut, un spion birocratic.

— Excelenţa Sa şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în afara Khuruchabjei, şi chiar dacă e puţin desprins de realităţile ţării sale şi de subtilităţile politicii globale a secolului douăzeci şi unu, înţelege în întregime supremaţia mondială a Statelor Unite ca putere» militară. El ştie că orice jihad împotriva Vestului va sfârşi ca toate celelalte. Deşi e conştient că se poate merge destul de departe cu Statele Unite, ştie şi că, dacă îl enervează

prea tare pe uriaşul adormit, ţara îi va fi învinsă şi ruinată, chiar dacă el personal scapă cu viaţă sau nu se face de râs.

Micul speech îl încălzise pe Somerton.

— Dar în ciuda pasiunii pentru jucăriile electronice şi a accentului yuppie, Excelenţa Sa este totuşi musulman. Are încă aceleaşi ambiţii ca muftiii. De asemenea, ar dori să-şi scuture gâtul de sub gheată şi să unească Islamul, dar nu prin luptă şi jihad, deoarece ştie că este imposibil şi în cele din urmă autodestructiv. Somerton zâmbi. El vrea să creeze versiunea modernă, a secolului douăzeci şi unu, a jihadului, un jihad *economic,* care să unească Islamul şi să-l alăture Primei Lumi în calitate de egal între egali. Educaţie de primă clasă, asistenţă medicală decentă, un sistem juridic corect. O naţiune paşnică a Primei Lumi. Dar *islamică.* Şi cu el ca lider necontestat al revoluţiei islamice.

— Vrea să fie un Martin Luther al musulmanilor?

— Mai degrabă un Ataturk reîncarnat, aş zice.

— S-a mai încercat şi înainte. „Revoluţia Economică a Iranului”?

— Asta a fost în Iran. Prea mulţi oameni, prea puţini bani. Şi mult prea mult sânge care a curs atunci.

— Nu crezi că poate să o facă.

Am spus-o ca o afirmaţie. Somerton ridică din umeri.

— Poate, dar cu ajutor. În ciuda unor scăpări destul de neplăcute, în general Excelenţa Sa doreşte binele. Problema sa în momentul de faţă este că vrea prăjitura altuia şi să o şi mănânce. Este tânăr, este flexibil, cu timpul va înţelege că beneficiile unei societăţi cu adevărat democratice cântăresc mai mult decât distracţia de a fi dictator.

N-aş fi pus pariu pe asta. Prea mulţi alţi dictatori bine intenţionaţi au inventat propriile lor forme de „democraţie”, unele dintre ele chiar cinstit progresiste şi avantajoase, pentru a se îneca precum ţiganul la mal. Somerton ştia istoria de aici la fel de bine ca mine. Natura perfidă a „mântuitorilor” şi tiranilor, alternanţa recunoaşterii şi dezaprobării din partea bogatelor puteri din Vest care adesea le-au dat şi le-au luat puterea cu frecvenţa cu care o femeie încearcă pantofi.

Ibn Saud condusese unda de fanatism a Wahabilor şi promisiunea puterii unui Islam purificat, apoi supusese toţi Wahabii rebeli, distrugându-i pe toţi aceia care deveniseră nişte spini în ochi pentru el. Moştenirea austeră a lui Saud a decăzut într-o orgie de jafuri prin corupţie, mită şi tiranie care a durat generaţii întregi.

Unul mai războinic ca altul, câte un egiptean se proclama pe rând ultima încarnare a divinului Mahdi şi lupta cu britanicii, cu francezii, cu turcii şi cu ceilalţi divini Mahdi. Tot ce au obţinut a fost o abundenţă de revolte populare, rebeliuni, masacre, martiri, ferme arse şi o suprasaturare cu o epică victoriană înroşită. Nasser şi-a secularizat ţara, apoi s-a înstrăinat de Occident şi a pierdut Sinaiul. Îi juca pe americani şi pe ruşi ca pe nişte părinţi divorţaţi, în timp ce toca sume imense de bani cu dezastruosul Baraj Înalt Aswan şi cu propria sa piramidă faraonică, înălţând o bogăţie imensă de minuni arheologice cu preţul ruinării şi poluării unor suprafeţe uriaşe de pământ arabil.

Campania moderată a lui Habib Bourguiba pentru suveranitatea Tunisiei îl dusese la arest, dar o dată ce a fost proclamat „Călăuza Supremă” a ţării sale, nu a ezitat să risipească banii din impozitele tunisiene pentru a-şi construi duzini de palate oficiale unde îşi întreţinea şi el o curte în stil mare, ca orice alt prinţ indolent al deşertului.

Britanicii au ajutat în secret la răsturnarea despotului Mozaffar al-Din, înlocuindu-l cu popularii Pahlavi. Când aceştia, în schimb, au devenit prea tiranici, Occidentul s-a răzgândit şi a ajutat la aducerea la putere a altui conducător pe care credea că îl poate controla. Ayatollahul făcu praf reformele moderne ale Şahului Pahlavi în furtuna revoluţiei sale iraniene, spre groaza Vestului şi, în cele din urmă, spre epuizarea poporului său.

Speriată de un partid islamic fundamentalist ales democratic, Algeria a reacţionat cu un puci militar, care a afundat ţara în decenii de crimă şi terorism, fiind asasinaţi doctori, intelectuali, ziarişti, femei cu faţa neacoperită şi oricine conducea o maşină de culoare nepotrivită, plus occidentalii care au fost suficient de proşti ca să rămână, vărsarea de sânge făcându-se din când în când şi pe solul european.

Familia regală din Kuwait a recompensat eliberarea ţării lor de către occidentali reînnoind legea marţială, nepotismul, asasinatele şi represiunea, prinzându-se într-o luptă amară cu propriii lor cetăţeni care şi ei au încă probleme încercând să-şi dea seama cum se conduce bine o ţară, după ce alungaseră sau omorâseră forţa de muncă plătită mizerabil a celor din Yemen şi Palestina. Nu fusese nevoie decât de un egomaniac pentru a anihila realizările considerabile ale partidului Ba'ath plus întregul Irak. A fost nevoie de un singur nebun pentru a-i distruge pe behjari, înlocuit la rândul lui de o serie de fundamentalişti islamici represivi.

Sub poleială, mult prea mulţi dictatori s-au dovedit neîndurători, sângeroşi şi violenţi. Adevăraţii conducători progresişti au fost prea puţin rezistenţi pe pământul din Orientul Mijlociu, iar tânărul Larry nu-mi părea o promisiune de schimbare prea entuziasmantă.

— În ceea ce priveşte Statele Unite, am spus, este evident că, oficial, ar trebui să favorizeze schimbarea democratică în Khuruchabja, dar amândoi ştim că în secret ar face orice pentru a nimici democraţia aici. Khuruchabja nu reprezintă o ameninţare prea mare pentru controlul Primei Lumi, dar ei sunt utili în păstrarea tuturor ţărilor din jur dependente de bunăvoinţa militară a Americii. Ca să nu mai spunem că amărâţii din Khuruchabja ajută la umplerea unui mare rezervor de forţă de muncă ieftină pentru bogaţii lor vecini care nu doresc să-şi murdărească mâinile, am adăugat sec. Din aceia care nu-şi primesc portarii şi servitoarele ca membri în clubul lor de ţări selecte.

Somerton încuviinţă cu un surâs afectat.

— Asta, totuşi, este în favoarea Khuruchabjei. Ei nu sunt cetăţenii puturoşi şi îngâmfaţi ai principatelor petroliere care trebuie să-şi importe forţa de muncă doar pentru a-şi ţine luminile aprinse şi sistemul de distribuire a apei în funcţiune. Omul obişnuit din Khuruchabja ştie cum să rezolve lucrurile, ştie să *muncească.* Excelenţa Sa speră să-şi creeze proprii lui *wirtshaftswunder* şi să-i ademenească pe vecini să i se alăture în clubul *lui.*

Mă întrebam în ce măsură îi aparţinea cu adevărat această idee Excelenţei Sale şi în ce măsură fusese influenţat. Din anumite motive aveam îndoieli că şeicul Larry ajunsese singur la aceste idei sofisticate.

— Această etică sănătoasă protestantă a muncii nu va face prea mult bine Khuruchabjei fără o bază economică de la care să pornească, am spus. Nu va fi uşor, chiar dacă îşi poate uni oamenii sub această idee. De asemenea, aşa cum am mai spus, americanii sunt întotdeauna de veghe.

— În 1945, Japonia şi Germania au fost amândouă înfrânte, pământurile lor ocupate şi puterea lor militară complet distrusă şi supusă, replică Somerton prompt. Era evident că mai fusese angajat într-o astfel de polemică. Dar în mai puţin de o jumătate de secol, au devenit giganţi economici, amândouă ţări din Prima Lume. Cum? Pentru că au trebuit să renunţe complet la armele militare ofensive. Au primit sume uriaşe de bani pentru a-şi reconstrui ţările imediat după ce au fost dezarmaţi şi lipsiţi de putere şi au cheltuit foarte puţini bani în domeniul militar.

Rânji satisfăcut, în ciuda situaţiei în care se afla.

— S-au rostogolit cu burţile la vedere şi nicio naţiune civilizată din lume nu încerca să le facă vreun rău. Era uşor pentru americani să ajute un popor faţă de care se puteau simţi superiori. Americanii vor să fie plăcuţi şi apreciaţi, iar duşmanii lor anteriori erau dornici să le spună cât sunt ei de minunaţi.

Îşi apropie degetul de nas.

— Era o armonie deplină între ei, spuse el ironic. Şi, dintr-o dată, *surpriză.* Într-un fel sau altul micuţii şi docilii lor prieteni se sculaseră din locurile unde stăteau întinşi pe spate şi-i apucaseră pe cuceritorii care-i puseseră acolo chiar de *cojones*[14]*.* Adică au dat lovitura prin economie.

Aşadar, vorbea spaniolă. L-am privit critic.

— Las-o baltă, Somerton. Ne-am creat propriile noastre probleme.

— Ceea ce nu a convins pe nimeni să nu profite de ei, nu-i aşa?

Era clar că ne situam de-o parte şi de alta a gardului politic, dar argumentele lui îmi stârneau curiozitatea.

---

[14]Testicule, în spaniolă în original (n. tr.).

— Deci ăsta este planul tău pentru Khuruchabja? Câştigarea prieteniei prin predare şi supunere? Într-un fel, nu cred că aici va merge.

— Asta este doar o parte a ecuaţiei, replică Somerton.

Părea plin de sine şi mulţumit. Halton avea încă mâna încleştată de genunchiul lui, dar Somerton parcă uitase de el.

— Japonia şi Germania nu au nicio şansă dezarmate şi ocupate, dar nu este necesar să devină complet neajutorate. Excelenţa Sa are un mare respect pentru puterea democraţiei, idealul american de egalitate pentru toţi în faţa legii. Are mai multă încredere în Declaraţia drepturilor omului şi în Constituţie decât americanul obişnuit. Somerton ridică o sprânceană, plin de regrete. Atâta vreme cât rămân în America. El recunoaşte că e vorba de societatea care tinde să devină puterea militară de frunte a lumii şi ar dori să adopte câteva avantaje asemănătoare pentru propria sa ţară, dar fără dezavantaje pentru el personal. Din nefericire, suferă de un serios defect din naştere: s-a născut fără simţul cinismului virtuos al americanului obişnuit. El crede că poate manipula uşor guvernul american pentru a-i pava drumul cu aur către o democraţie dezarmată, fără însă să renunţe la niciuna din prerogativele sale.

Am clătinat încet din cap.

— Americanii nu sunt străini de artele înşelăciunii. Excelenţa sa ar trebui să-şi amintească dezastrul financiar prin care a trecut Europa de Est după „declararea” democraţiei. Vestul a sărit în sus, s-a bucurat şi a fluturat steaguri. Jumătate din Zidul Berlinului se află acum pe poliţe deasupra căminelor americane. Am fost cu toţii extaziaţi – până ne-au prezentat nota de plată. Ei se gândiseră că dacă se declară societate capitalistă, noi le vom da capital. Numai că pe atunci nu ne rămăsese nici nouă prea mult.

Am luat pachetul de Gitanes şi am scos altă ţigară. După un moment de gândire, i-am oferit una şi lui Somerton. El refuză cu o mişcare uimită a capului.

— Le-au trebuit germanilor *ani de zile* pentru a-şi reveni după ce au înghiţit Germania de Est, am spus, protejând ţigara cu mâna căuş în timp ce o aprindeam. Iar în cele din urmă Japonia a atins fundul propriei sale economii nesăţioase; nu poţi exporta

în State toate acele walkman-uri Sony, maşini Toyota şi holovizoare dacă nu mai are nimeni serviciu ca să le poată cumpăra, pentru că toată munca se făcea peste hotare. Dacă băiatul tău caută un model de urmat, cu siguranţă că nu-i ăsta.

Somerton ridică din umeri.

— Odinioară o altă ţară din Orientul Mijlociu a avut probleme similare cu ale Khuruchabjei, spuse el. O ţărişoară mică, fără resurse proprii, fără petrol, cu un mediu aspru, înconjurată de ţări ostile, avide să o absoarbă în interiorul graniţelor lor, iar lumea din exterior fie o ajuta cu generozitate, fie şovăia, în funcţie de capriciul vânturilor politice. Cu toate acestea, au creat o ţară de Primă Lume, şi au rămas totuşi puternici din punct de vedere militar.

— Israel.

Era evident.

— Exact.

— Somerton, Israelul a progresat considerabil de când Rabinul a dat mâna cu Arafat, dar eu tot nu cred că modelul statului evreu va încânta prea mulţi musulmani. În plus, Israelul a avut câteva avantaje pe care Khuruchabja nu le are: un port la mare, bunăoară, sau arme cu fuziune nucleară. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima oară când Khuruchabja a pus mâna pe armele cu infrafuziune?

Eu îmi aminteam.

— Pe lângă asta, am continuat, Israelul are de asemenea şi sprijinul tradiţional din partea Statelor. Mare parte din populaţie a emigrat din Europa şi America plus aproximativ jumătate din materia cenuşie sovietică, oameni cu studii înalte, toţi hotărâţi să construiască o patrie evreiască. Khuruchabja nu are aşa ceva. Mai mult din jumătate din populaţia de aici este alcătuită din fermieri şi ciobani analfabeţi. O prea mare parte din cealaltă jumătate, cei cu studii, intelectualii, profesioniştii, şi-au făcut bagajele şi au plecat de aici cu mult timp în urmă. Aşadar, cum ai să-i convingi pe aceşti oameni că depunându-şi armele lor dragi vor obţine prosperitate şi recompense din partea occidentalilor, pe care oricum îi dispreţuiesc, ca să nu mai vorbim de toate facţiunile din cadrul propriului lor guvern, care

se luptă pentru control cu toate tacticile poliţiei fasciste obişnuite?

Mă gândeam la mica prelegere a lui Ibrahim, rădăcini în nisip, flori în deşert.

— Nimeni nu a spus că va fi uşor, aprobă Somerton. Trebuie să unim nişte analfabeţi de rând sub un stindard uşor de înţeles şi să le dăm în acelaşi timp acelor doctori şi avocaţi şi şefi indieni expatriaţi un motiv să se întoarcă în ţara în care s-au născut. O economie condusă aşa cum trebuie poate fi o armă formidabilă, învaţă-i pe cei cu putere un nou mod de a controla băierile pungii şi acest lucru chiar le-ar putea oferi destul loc să respire pentru a se abţine să se asasineze unul pe altul.

— Iar cu Arhanghelul Gabriel la dreapta şi cu rezistenţa companiei tale secrete care să-l îndrume, de cealaltă parte, băiatul nostru Larry are o şansă extraordinară. Asta e ideea, nu?

Somerton bătea cu degetele în masă.

— Cetăţenii noştri care aparţin secolului al paisprezecelea se vor ralia în spatele unui miracol, în timp ce cetăţenii secolului douăzeci şi unu vor fi impresionaţi de afişarea ştiinţei de înaltă tehnologie AI. Întreaga populaţie e obosită de atâtea lupte, de sărăcie, de intimidarea occidentală pe de-o parte şi de batjocura bogaţilor lor veri musulmani pe de altă parte.

— Şi interdicţia religioasă împotriva AI? Suflete prinse în capcană şi tot tacâmul?

El dădu din umeri şi ridică o sprânceană sardonică.

— Dacă însuşi Arhanghelul Gabriel dă tehnologiei AI *islamice* aprobarea legitimă, cine se va mai plânge?

M-am lăsat pe spate. Era un obiectiv admirabil, dar era oare adevărat?

— Care este părerea ta, Halton? am întrebat.

Somerton îşi întoarse capul pentru a se uita la el, ca un copil care aşteaptă nervos aprecierea învăţătoarei.

— Părerea mea? Halton mă privi cu nişte ochi lipsiţi de viaţă. Domnul Somerton vorbeşte fluent engleza şi, judecând după accent, a fost probabil crescut într-un cartier de clasă aproape superioară; din zona Birmingham – aş estima că în West Bromwich. A urmat cam doi sau trei ani de şcoală publică şi a petrecut o mare parte din viaţa sa de salariat în Londra. A trăit

în Canada în ultimii cinci-şapte ani şi, după tonurile plate ale anumitor vocale, cred că în Manitoba de sud, probabil în sau aproape de Winnipeg. Araba markundi a domnului Somerton este destul de limitată, la nivelul pe care l-ar avea cineva instruit de curând printr-un curs guvernamental sau pentru personalul ambasadei numit într-o ţară străină. Aş crede că înţelege ceva spaniolă, cel puţin jargonul, sau are cunoştinţe elementare din limbile romanice pentru a putea face asociaţiile necesare.

Probabil i se făcu milă, fiindcă se opri aici. Somerton se holbă la el, apoi râse zgomotos, un hohot de râs şi ascuţit şi gâtuit. M-am uitat la Halton, ştiind exact ce vroia să spună. *Sunt un lingvist, nu un Superspion.* Foarte nostim.

— Sunt impresionat, făcu Somerton. Se uită din nou spre mine, părând mult mai relaxat, în ciuda genunchiului strâns ca în menghină. Ei bine, Sulaiman? Pot avea pelicula?

— Doar un lucru să-mi mai spui, Somerton, am ocolit eu întrebarea. Mă frământă foarte tare şi poate că poţi să mă lămureşti. De ce eu?

Păru incomodat, aruncând o privire în jos înspre genunchiul prins de Halton, apoi către el.

— Ce vrei să spui?

— Este evident că CDI nu m-a ales la întâmplare. Sunt aici pentru un motiv anume. Aşadar, de ce un ziarist şi de ce *eu?*

Somerton îşi împreună degetele şi le studie, evitându-mi privirea. Tăcerea dură destul de mult până când începu din nou să vorbească.

— Motivul oficial este că eşti un arab-american cu experienţă în această parte a lumii, Sulaiman, spuse el încet. Eşti un ziarist respectat, experimentat. Ai fost aici în timpul ultimului război şi ai oferit reportaje incredibile, care cu siguranţă au meritat premiile primite. Eşti credibil în ambele tabere, iar reportajele tale sunt considerate oneste. Asta, împreună cu fluenţa ta în markundi, vă dau atât ţie, cât şi lui Halton, o acoperire convenabil de credibilă.

Privi în sus, cu o expresie hotărâtă.

— *Adevăratul* motiv este că nu mai faci muncă de teren. Resursele tale sunt epuizate. N-ai mai făcut corespondenţă de

primă mână de peste zece ani. De când n-ai mai fost în Khuruchabja. Eşti ruginit. Nu mai cunoşti dedesubturile politice de-aici. Nu mai ai o vedere bună asupra a cine ce este. Ai o fire iute şi o părere excesiv de bună despre tine. Fudulia ta este arhisuficientă pentru ca CDI să poată influenţa ce poţi vedea şi cum să alegi să realizezi reportajul.

Îmi puteam simţi faţa arzând şi nu avea nicio legătură cu căldura dimineţii.

Somerton oftă.

— Îmi cer scuze, Sulaiman. Dacă nu mă aveai la mâna detectorului tău organic de minciuni – şi arătă cu degetul spre Halton – aş fi putut să fiu un pic mai diplomat. Ai primit *exact* ce-ai vrut. Părea că regretă sincer. Aşadar, am trecut?

— Cu coroniţă, am spus, cu voce joasă, pentru a nu-mi tremura. Dă-i micropelicula, Halton.

Halton îi eliberă genunchiul, extrase micropeliculă şi i-o înmână. Uşurarea de pe faţa omului era evidentă. Aşeză cu grijă pelicula într-un buzunar din portofel, înainte să se ridice. Apoi ezită, frecându-şi cu grijă genunchiul.

— Realizez că ai rămas ziarist, Sulaiman. Nu mă aştept să ţii această discuţie secretă. Dar dacă relatezi prea curând ce-ai aflat, nu numai că ar provoca o mulţime de probleme, spuse el, dar oameni nevinovaţi ar avea inutil de suferit. Nu-ţi cer decât să ţii această discuţie pentru tine până te întorci. Dă-ne puţin timp să-i protejăm, atâta tot… Te rog.

— Mă voi gândi.

Exact ce-mi trebuia: mai multă vinovăţie din cauza sângelui nevinovaţilor de pe mâinile mele.

— Puteţi să mă demascaţi celor de la CDI, spuse răspicat adresându-ni-se amândurora. Spuneţi-le ce acoperire am.

Halton se uită la el cu o expresie de nepătruns.

— Dacă eşti aşa de îngrijorat de acest lucru, de ce nu pui să ne omoare?

— Noi nu lucrăm aşa, spuse, apoi adăugă sec – dacă putem evita.

— N-am să te demasc, Somerton, am spus, oftând obosită. Am problemele mele personale cu CDI de rezolvat.

Se uită la Halton întrebător, iar acesta încuviinţă.

Somerton dădu din cap, muşcându-şi buza de sus.

— Noi nu rămânem datori. Făcu o pauză. Sulaiman, noi avem un duşman comun.

M-am uitat la el, cu ochii uscaţi şi arzându-mi, nedorind altceva decât să plece.

— Ştiu. De-aia ţi-am şi dat nenorocita asta de peliculă. Dar duşmanul duşmanului meu nu trebuie să-mi fie neapărat prieten.

Clătină din cap în semn de aprobare.

— Iar în deşert nimic nu este ceea ce pare, nu-i aşa? încheie el.

Un moment am crezut că se gândea să-mi întindă mâna, dar el zâmbi încruntat, îl salută din cap pe Halton şi se îndepărtă pentru a-şi recupera jacheta şi servieta.

Chelnerul puse nota de plată pe masă. În depărtare, auzeam cântecul muezinilor, amplificat electronic, chemând mulţimea matinală la slujbă. Cafeneaua se golise. Halton rămase aşezat, răbdător, în timp ce eu priveam fix, fără să văd nimic, pe deasupra acoperişurilor oraşului Nok Kuzlat.

Uitasem un lucru pe care eu, ca ziaristă, ar fi trebuit să-l iau ca literă de lege: nimic nu doare mai tare decât adevărul.

PAISPREZECE

Cu o lună înainte să plec în Khuruchabja schimbasem prefixul, trecusem la Marele Patru Zero, iar la momentul respectiv nu m-am necăjit prea mult. N-am spus nimănui, nimeni nu a aranjat vreo petrecere pentru mine, de fapt, ce mare scofală? Nu a fost ceva deosebit – o zi ca oricare alta, un an ca oricare altul, şi ce? În sinea mea eram mândră: cu cât sânge rece, cu câtă nonşalanţă trecusem de această piatră de hotar care este criza vârstei de mijloc – nicio slăbiciune!

Eram fericită în spatele biroului meu de materiale. Descoperisem că nu sunt genul de reporter care se afundă fără frică în adâncurile iadului, riscându-şi viaţa şi sănătatea pentru a lua un interviu chiar Satanei. Ziarişti de acest tip erau păsări rare şi excentrice, pentru care nivelul ridicat de adrenalină reprezenta o plăcere. O făcusem şi eu, iar apoi îmi petrecusem următorii ani în şedinţe particulare cu psihiatrii. Îmi plăcuse celebritatea şi prestigiul, dar am învăţat pe calea cea mai spinoasă că nu acesta este motivul pentru care devii ziarist. Focul din stomac era cel care îl menţinea în priză.

Al meu se preschimbase în cenuşă şi credeam că acceptasem acest lucru.

Dar cuvintele lui Somerton mă duruseră mai mult decât realizam că pot să o facă. Chiar că mă stinsesem. Nu mai făcusem muncă de teren nu doar pentru că nu mai vroiam, ci pentru că nu mai eram în stare. Nu-mi mai păsa care era situaţia politică în Khuruchabja de mai bine de zece ani, încercând să ţin acea parte a vieţii mele cât mai departe. Toate iluziile pe care mi le făcusem despre moştenirea mea arabă sau misterele exotice ale Orientului fuseseră spulberate. Vroiam să merg acasă, unde eram în siguranţă, unde viaţa avea un sens, unde puteam să fiu doar un alt american obişnuit.

Totuşi uram gândul că vremea mea trecuse, că am fost manipulată atât de uşor. Fusesem păcălită cu-adevărat. Nu-mi evitasem criza vârstei de mijloc; Somerton pur şi simplu declanşase o reacţie întârziată.

Iată-mă la patruzeci de ani alergând prin deşert, deghizată din nou în bărbat, speriată şi furioasă, făcând aceeaşi treabă ca înainte de treizeci, când crezusem că era drumul pe treptele afirmării. Nimic nu se schimbase – cu excepţia mea. Eram mai bătrână, scârţâiam mai mult, începeam să încărunţesc şi eram încă nemăritată, fără nicio viaţă amoroasă la orizont. Singura mea pasiune era munca, iar aceasta îşi pierduse de mult strălucirea şi interesul pe care mi le imaginam ca tânără absolventă de colegiu.

Nici statul în preajma lui Halton nu ajuta. Fabricat sau nu, Halton era una dintre cele mai atractive creaturi masculine pe care le văzusem vreodată, ceea ce era deprimant, de vreme ce nu făcea decât să-mi aducă aminte că asemenea bărbaţi nu aruncă nici măcar o privire în direcţia mea atunci când ne intersectăm pe stradă. Astfel că puteţi înţelege de ce fiecare indiciu de interes intens din partea lui Halton mă deruta la culme. Stârnise în mine un libido pe care credeam că îl înăbuşisem de mult, şi acest lucru nu-mi plăcea.

Sunt prea bătrână pentru libido, gândeam acru.

Am mers cu maşina până în Marele Deşert al Khuruchabjei, urmând un drum murdar care se confunda aproape imperceptibil cu pământul plat şi sterp, epave ale aparatelor de sablat de pe marginea drumului servind din când în când drept marcaje. Vroiam să trag nişte cadre cu provinciile dezolante din jurul oraşului Nok Kuzlat, pentru a le intercala în interviurile regale. Un fel de comentariu ironic atât despre ţinut şi poporul său, cât şi despre Băiatul Rege care le conducea.

De asemenea, aveam nevoie şi de puţină singurătate. Aveam nevoie să plec, să-mi ling rănile şi să mă gândesc. Înnebuneam în Nok Kuzlat, având grijă la fiecare cuvânt pe care îl spuneam, privind pe furiş în jur la feţele care ne-ar fi putut urmări. Aici, ar trebui să fie al naibii de omnipotenţi pentru a trage cu urechea. Mă îndoiam că ar cheltui atâta efort pentru a ne urmări printr-un satelit de spionaj, iar dacă îl făceau, eram hotărâtă să-l plictisesc de moarte pe cel care dădea târcoale.

Ultima dată când fusesem aici, avioanele urlau deasupra capului şi drumurile erau în general impracticabile, deoarece bombele behjarilor aruncau în aer convoaiele de camioane şi

tancuri care încercau să scape către propriile lor case traversând deşertul. Armele antiaeriene şi proiectilele luminau cerul nopţii. Oamenii fugeau în deşert într-o panică nebună, satele fiind bombardate şi făcute praf. Ambele tabere presăraseră deşertul cu aruncătoare de mine sensibile la vibraţii, probabil pentru a împiedica echipele de ingineri ale armatei să repare drumurile, sau pe behjari să atace şi să jefuiască acele convoaie amărâte. De asemenea, erau la fel de eficiente împotriva unui copil de zece ani care conducea o mică turmă de oi ale familiei. Aceste crime făcute în cea mai mare parte de propriii lor compatrioţi produceau groază; fermierii şi ciobanii nomazi nu pricepeau nuanţele mai fine ale politicii mondiale, dar înţelegeau, în schimb, teroarea şi moartea.

Acum, deşertul era liniştit, pustiu, rafalele fierbinţi biciuiau dervişi prăfuiţi, învârtejindu-se elegant de-a lungul ţinuturilor din gresie roşie. În depărtare, spre sud-vest, se întindea lanţul muntos pe care localnicii îl numeau *al-Ummah' at,* Maicile, unde zei străvechi cântau încă prin formaţiunile ciudate săpate în stâncă de nisipul suflat de vânt. De cealaltă parte a muntelui se întindea graniţa dintre Khuruchabja şi unul dintre vecinii ei cei mai anti-americani, lucru care însă nu-i ajuta cu nimic pe cei din Khuruchabja.

Ne-am oprit şi am tras câteva cadre cu un cioban nomad care se uita la noi suspicios în timp ce-şi mâna turma peste drum, pe marginea căruia zăcea carcasa unui tanc abandonat, izbit cu ani în urmă de un proiectil. După ce războiul devastase poporul şi economia, iar FMI condusese ce mai rămăsese într-o sărăcie eternă, nicio firmă din ţările înconjurătoare nu fusese dispusă să rişte să se întoarcă în Khuruchabja, pierderile lor generale fiind neglijabile, dar totuşi iritante. Cele două autostrăzi, singurele care duceau la Nok Kuzlat, fuseseră lăsate pe jumătate nereparate şi traficul era minim. Ciobanul nostru privi o singură dată înapoi, expresia fiindu-i ascunsă de un *kaffieh* în pătrăţele, răsucit în jurul feţei sale tăbăcite. Îşi mână turma de partea cealaltă a unei văi uscate şi dispăru după următoarea dună de nisip.

Către sfârşitul după-amiezii era încă usturător de cald, aerul uscat care lucea la orizont creând iluzia de apă, natura fiind aici

capabilă de contradicţii pe cât erau şi oamenii. Am zărit un *madja* în depărtare şi am întors jeepul înspre el.

Era o singură cameră, înălţată din tablă ondulată şi cărămizi din lut, uşa şi fereastra-oblon fiind încă intacte, deşi era evident că nimeni nu mai fusese aici de mult. Întruchipase probabil una din acele idei occidentale ambiţioase şi bine intenţionate care nu au funcţionat niciodată, o serie de staţii de odihnă pentru şoferii de camioane obosiţi, adăposturi împotriva furtunilor de nisip, chestii de-astea.

Rezervorul de apă de-afară secase de mult, iar jgheabul şi robinetele fuseseră furate, lăsând ţevi goale înfipte în perete de parcă ar fi fost surprinse acolo de întărirea liantului. Dulapurile care ar fi trebuit să păstreze provizii în caz de urgenţă, medicamente şi hrană, erau pline doar cu nisip suflat pe sub crăpăturile uşii. Afişul decolorat de pe perete care sfătuia în cinci limbi vizitatorii să-şi respecte colegii, să ia numai proviziile de care au nevoie şi să lase staţia îngrijită pentru următorii oaspeţi fusese mâzgălit în batjocură cu graffitti.

Mai rămăseseră doar trei scaune de lemn; cel de-al patrulea şi cea mai mare parte a mesei de picnic fuseseră rupte de un oaspete anterior şi folosite ca lemn de foc, un cerc de cenuşă şi lemn ars în centrul acoperit cu nisip al *madja.* Am luat două scaune care supravieţuiseră, le-am scos din interiorul încins al *madja* şi ne-am aşezat în umbra clădirii.

Am mâncat prânzul de picnic pe care îl luasem la pachet de la hotel şi am băut aproape toată apa, chiar dacă era atât de caldă, încât aş fi putut să fac ceai cu ea. Motorul jeepului chicotea singur, metalul răcindu-se în umbra uşoară făcută de *madja.*

Soarele transformase cerul din spatele munţilor într-un roşu-sângeriu, Maicile fiind colorate cu un turcoaz închis. Am auzit un ţipăt neclar din înalt şi am prins cu privirea un şoim de deşert rotindu-se mult deasupra noastră, în căutarea micilor animale care de-abia începeau să iasă, acum când dogoarea începuse să pălească. Şoimul plana uşor, cu aripile larg deschise, pătate cu puţin alb în vârful penelor. Frumuseţea lui îţi tăia respiraţia.

Da, Virginia, *există* frumuseţe în deşert. Am crescut rătăcind prin ţinuturile din sud-vest, în căutarea capetelor de săgeţi

indiene şi fosilelor şi iubisem întotdeauna liniştea întinselor ţinuturi pustii, ştiind cum să văd mai mult decât căldură şi lipsă de viaţă.

— Sunt minunaţi, i-am spus lui Halton, privind în continuare şoimul. Atât de înfricoşaţi şi totuşi graţioşi. Una dintre creaturile cele mai elegante ale naturii.

El se uită la mine, apoi privi şoimul, atent şi curios. Ştiam din expresia feţei că nu vedea pasărea la fel cum o vedeam eu. Mi-a fost milă de el în acel moment.

— Ultima dată când am fost aici, i-am spus, am petrecut atâta timp pe urmele urâţeniei şi suferinţei, încât nu mi-a mai rămas prea mult şi pentru altceva.

Adevărul este că începea să-mi pară rău şi pentru mine.

— Alergând peste tot, încercând să nu fiu arestată sau împuşcată, încercând să mă feresc de ambele armate pentru a nu-mi confisca filmul. Eram prea tânără pentru a fi speriată cu-adevărat. La început a fost captivant. Dar apoi am început să mă gândesc că o parte prea mare din ştiri nu erau decât despre oameni răniţi şi morţi şi nu vroiam să-mi petrec viaţa făcând astfel de reportaje.

Halton mă privea tăcut, ascultându-mă. Am avut puţine prietene în viaţă, prieteni încă şi mai puţini şi niciunul dintre aceştia nu petrecuse prea mult timp ascultându-mă. În timp ce prietenele mele mergeau la întâlniri şi o făceau pe bancheta din spate, eu stăteam singură acasă şi mă uitam la filme vechi. Învăţasem să-mi apăr orgoliul fragil cu eschivări rapide şi povestioare şmechere, dar în ceea ce priveşte conversaţia adevărată, avusesem mai multe taifasuri sincere, de la suflet 1a suflet, cu pisica vecinului.

— Acum, mă tem că mi-am pierdut cea mai bună parte a vieţii fie alergând după poveşti cu sânge-şi-bombe, fie ascunzându-mă în spatele unui birou de materiale pentru redactat.

Măiculiţă, mă ajunsese din urmă tristeţea vârstei mijloci. Ţipătul unui şoim de deşert făcuse să mi se deschidă stăvilarele autocompătimirii.

— Nu eşti chiar atât de bătrână, spuse Halton.

Nu încerca să mă scoată din deprimarea mea; pur şi simplu constata un fapt.

— Cât de bătrână arăt? am întrebat, zâmbind cu un aer trist.

Ar fi trebuit să ştiu că n-am cum să pescuiesc complimente de la Halton.

El dădu din umeri.

— Puţin peste patruzeci, spuse.

Drace, ar fi trebuit să-l înveţe cineva pe băiatul ăsta şi câte ceva despre tact. Trebuie să fi părut consternată. Se uită la mine curios,

— Asta înseamnă bătrână? întrebă el nevinovat. Credeam că durata vieţii unei persoane obişnuite este de aproximativ nouăzeci de ani. În occident, cel puţin.

— Înseamnă că e târziu pentru a porni de la început o nouă carieră, Halton, am spus scurt. Eşti bătrână atunci când ai stat prea mult într-un singur loc şi nu s-a întâmplat nimic.

Eşti bătrână atunci când te scoli singură într-o dimineaţă şi realizezi că îţi vei petrece şi următorii patruzeci de ani sculându-te singură, dar nu am mai spus asta. M-am uitat la faţa lui, încă plăcută şi chipeşă, şi l-am invidiat, chiar dacă era un fabricat.

— Aşteaptă câţiva ani, puştiule, te va apuca şi pe tine.

El păru surprins, apoi zâmbi.

— Câţi ani crezi că am *eu?* întrebă, maimuţărindu-se.

Nu-mi mai plăcea jocul ăsta.

— Nu ştiu. Treizeci şi doi, treizeci şi trei.

Nu mă gândeam la ce spuneam.

— Doisprezece. Fac treisprezece în ianuarie. M-am uitat la el cu gura căscată şi el zâmbi. Dar mi s-a spus că mă ţin bine pentru vârsta mea.

Am râs fără să mă prefac, scuturându-mi capul.

— Deci *ai* un simţ al umorului, totuşi.

— Mă străduiesc.

— Uneori îmi este greu să-mi amintesc că nu eşti real.

Zâmbetul îi dispăru, clipi şi privi înapoi înspre munţi.

— *Sunt* real, spuse el încet.

Poate că, dacă tot se apucă cineva să predea lecţii de tact, ar trebui să mă ia *şi pe mine* la rând. Mi-am tras un perdaf în gând, văzându-l cum privea întunecat peste deşertul pustiu. Se străduise destul de mult pentru a fi în regulă faţă de mine. La dracu', îmi salvase viaţa, iar eu nu făcusem decât să-l tratez ca

pe oricare altul care se apropiase prea mult de mine, respingându-l cu ostilitate şi ghionturi verbale. Îi datoram mai mult de-atât.

Am simţit dintr-o dată trecând prin mine un val de afecţiune pentru Halton. Mai mult decât atât, îl doream. Vroiam să fac dragoste cu el sub cerul acela vast şi purpuriu, îmbrăcată în mătăsuri de harem şi întinsă pe un covor persan gros, să-i simt greutatea corpului în timp ce priveam un şoim rotindu-se deasupra, ucigaş frumos şi graţios. Probabil că m-au luat dintr-o dată căldurile, năpădindu-mă cu feromoni.

— Oh, la dracu' cu toate astea! am murmurat.

El se uită la mine nedumerit, iar eu am întins ambele mâini pentru a-l apuca cu hotărâre. Trase aer în piept şi încremeni, încordat.

— Kay Bee… spuse el tulburat.

I-am tras braţele pentru a-l face să se aplece suficient de mult ca să-l pot săruta, o îmbrăţişare lungă ce ne-a înfiorat pe amândoi. Când se smulse din ea, ochii îi erau larg deschişi, aproape înspăimântaţi.

— Mai eşti încă interesat să faci dragoste cu mine? am întrebat, de data asta simţindu-mă eu cea timidă. Eram îngrozită că s-ar fi putut răzgândi.

El aprobă încet din cap.

— Da, te rog, şopti.

Isuse, oare ce fel de educaţie primise, totuşi, din partea fostelor sale iubite? Am avut brusc imaginea unui Oliver Twist stând cu micuţul penis băţos într-o mână, spunând politicos: „Te rog, aş mai vrea un pic…"

N-aveam un covor persan, dar am folosit prelata de la jeep, care mirosea uşor a mucegai şi era departe de a fi plăcută şi moale la atingere. Era minunat. Încă aveam fobia unui satelit de spionaj care ia instantanee Polaroid ale aluniţelor de pe fundul meu, astfel că am deschis uşa şi fereastra de la *madja* şi am aerisit încăperea până la o temperatură tolerabilă.

John Halton a fost cel mai bun tip pe care l-am avut, lucru care nu reprezenta cine ştie ce, luând în considerare numărul şi calitatea partenerilor mei de pat anteriori. Dar nu am nicio îndoială că ar fi fost în topul preferinţelor oricui.

Ne-am întins pe acea prelată mucegăită, în întunericul abandonatei *madja*, în timp ce mă dezbrăca cu la fel de multă admiraţie şi uimire de parcă aş fi fost candidată la Miss Univers, explorându-mi trupul cu o inocenţă feciorelnică. L-am dezbrăcat, şi timidă, şi nerăbdătoare. Îl mai văzusem dezbrăcat, dar nu chiar atât de aproape şi de intim. Muşchii îi vibrau sub pielea fină, avea păr ondulat presărat pe piept şi picioare, niciun gram de grăsime în plus nicăieri – şi m-am uitat bine la el. Era mult peste ceea ce avusesem eu parte de obicei şi am început să mă gândesc că nu merit, că e prea bun, că în orice clipă se va uita atent la mine şi va *vedea...*

El îmi sărută gâtul într-o parte şi se trase înapoi, zâmbindu-mi.

— Uite, spuse minunându-se, ţi s-a înfiorat pielea numai pe o parte, şi mă mângâie.

Apoi sărută şi cealaltă parte pentru a nu rămâne neînfiorată, jucându-se la fel de vesel ca un copil, până când am început să respir greu, mai încinsă şi mai dornică decât fusesem vreodată în toată viaţa mea.

M-am lăsat pe spate pe o pernă din nisip adunat sub prelată, respirând neregulat în ritmul mişcărilor lui, în timp ce mă mângâia, aici mai uşor, acolo mai tare, ca şi cum ştia exact ce-mi doream. Dintr-o dată am realizat că *ştia;* senzorii chimici din pielea palmelor lui îmi puteau citi pielea la fel de precis ca un instrument de laborator. Reacţiona la propriile mele dorinţe precum un mecanism cu reacţie inversă. Ştia exact ce doream, de parcă m-aş fi servit singură, ceea ce de fapt chiar se petrecea.

Vibratorul cu tehnologia cea mai avansată din lume, am gândit fără să mă pot abţine şi m-am încordat.

El se retrase brusc, cu ochii umbriţi de îngrijorare. Drace, poate îmi aude şi gândurile!

— Fac ceva greşit? întrebă neliniştit.

Proastă mai eşti Kay Bee! Nu-ţi poate citi gândurile, dar îţi *poate* citi teama.

— Nu, nimic, l-am asigurat, îndepărtând gândul în timp ce-l strângeam în braţe.

După un moment, mă cerceta din nou, plimbându-şi pe pielea mea buzele moi şi limba aspră până când am început să gem. Lunecă uşor în mine şi mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, sunetul respiraţiei sale neregulate în urechea mea înnebunindu-mă, urcându-mă pe pereţi şi prăbuşindu-mă în cel mai puternic orgasm pe care îl cunoscusem vreodată. El gâfâia, tremurând, şi l-am putut *simţi* cu-adevărat cum se descarcă în mine, valuri pulsând prin el.

Pieptul îi lucea de transpiraţie. Se lăsă alături de mine şi m-am cuibărit în braţul lui îndoit. Răsuflăm amândoi din greu, ca nişte câini în călduri. O adiere uşoară pătrunse prin fereastră, răcorind transpiraţia de pe corpurile noastre îmbrăţişate. Era încântător de bine.

După un timp, i-am zâmbit şi l-am sărutat pe frunte.

— Doamne, a fost minunat!

El gânguri ca un copil, mulţumit de el însuşi, şi se ridică într-un cot pentru a-şi sprijini capul în mână. Cu cealaltă îmi mângâia corpul cu atingeri blânde, trasând cercuri leneşe cu vârfurile degetelor sale de înaltă tehnologie în jurul micilor sfârcuri ale sânilor mei. Acest lucru mă făcu dintr-o dată conştientă de mine, iar el se opri, privindu-mă întrebător.

— Mi-e oarecum greu să înţeleg cum te poate excita cineva care arată ca mine, am spus şovăitor.

Simţeam cum mi se ridică în obraji căldura neplăcută a unei îmbujorări.

— De ce? întrebă el prozaic. Corpul meu are nevoie din când în când de o descărcare sexuală, iar capul meu crede că eşti o persoană interesantă. De ce este aşa de greu de înţeles, combinându-le pe acestea două?

— Ei, mulţumesc al naibii de mult, Halton! am spus cinic şi l-am pocnit. Chiar că ştii să faci o fată să se simtă sexy.

El zâmbi, puţin nesigur, dar se înclină spre mine pentru a mă săruta, limba lui explorându-mi gura uşor. Surprinzător, i-am putut simţi membrul apăsat de coapsa mea îngroşându-se din nou. Gura lui călători în jos spre bărbia mea, în arcul dintre gât şi claviculă, iar mâinile lui, mâinile lui minunat de sensibile, mă mângâiau pe stomac şi pe piept.

— Îmi place când ţi se înfioară pielea, şopti cu o voce înăbuşită în gâtul meu.

L-am împins uşor, răsucindu-mă pentru a-l aşeza pe prelată.

— Şi ce altceva îţi mai place? am întrebat moale. Asta îţi place?

L-am sărutat la fel cum mă sărutase şi el pe mine, apoi pe piept. Mă apucă de umeri şi eu l-am prins de încheieturi, ţinându-i mâinile lipite de cap.

— Ce faci? întrebă încurcat.

— Halton, vreau să fac dragoste cu tine la fel cum ai făcut tu dragoste cu mine. Îţi place asta? Am lunecat mai jos, explorându-i cu gura corpul perfect. Dar asta?

I-am ţinut mâinile nanoamplificate prinse de o parte şi de alta, cercetându-l cu limba şi buzele până când a devenit la fel de turbat ca mine.

— Acum! spuse el, cu o voce răguşită, implorând. Acum, da?

— Daa…

L-am încălecat, cu picioarele între ale lui, şi în câteva momente mi-a venit, corpul meu devenind rigid ca un surfboard pe valul orgasmului. Halton se uita la faţa mea. Orgasmul meu l-a excitat şi mă urmă. Răsufla din greu, ritmic, cu ochii pe jumătate închişi în plină euforie. Fără gemete şi false exagerări masculine, iar bucuria deosebită care i se citea pe faţă îmi stimulă o a doua furnicare răsucindu-se în jurul şirei spinării, gata să curgă prin mine…

Mda, un exemplu ştiinţific de mecanism feedback, numai că acesta era pur uman, în întregime natural, adevărul.

Am rămas întinşi, epuizaţi şi tremurând, o picătură de transpiraţie scurgându-se de pe nasul meu, căzând pe gâtul lui. Am sărutat-o, simţind un gust sărat. Părul lui negru se lipise în cârlionţi de frunte, nemaifiind perfect. Cred că îl preferam răvăşit.

— Nimeni nu mi-a mai făcut aşa ceva până acum, spuse el moale când îşi recăpătă răsuflarea. Nimeni nu a mai făcut dragoste cu *mine.*

N-aş fi crezut. Bănuiam că femeile pe care le cunoscuse, care îl abordaseră pe *el* pentru sex, erau suficient de frumoase pentru a fi nepăsător de sigure pe ele, dar şi suficient de egoiste

pentru a folosi un fabricat drept înlocuitor pentru ceea ce nu puteau obţine de la un bărbat adevărat. Cel puţin asta era teoria mea proprie, care se potrivea cu cealaltă teorie a mea, care spunea că femeile urâte sunt futăcioase mai bune, pentru că noi trebuie să ne străduim mai tare ca să fim concurente serioase.

Nu m-am obosit să-mi expun teoriile chiar în acel moment.

Ghemuiţi unul într-altul în căldura din *madja*, am murmurat ininteligibil un timp. El aţipi după câteva minute, răsucit în jurul meu de parcă eram ursuleţul lui de pluş preferat.

N-am putut să dorm, mintea mea umblând aiurea, griji neclare urmărindu-se unele pe altele în amurgul care se lăsa.

CINCISPREZECE

Am fost surprinsă cât de adânc a dormit Halton, de parcă sexul îi tăiase circuitele hiperconştiente. L-am urmărit în timp ce visa, ochii mişcându-i-se sub pleoape, degetele îndoite în jurul braţului meu contractându-se din când în când. Era aproape seară când el oftă mulţumit şi se trezi. Temperatura avea să scadă repede o dată cu apusul soarelui în spatele munţilor, dar căldura era încă confortabilă.

Îmi zâmbi somnoros, un zâmbet foarte-foarte uman. L-am mângâiat uşor, aranjându-i părul încurcat cu degetele până când căscă şi se întinse, apoi se ridică într-un cot privindu-mă. Îmi sărută ochiul vânăt.

— Ei bine, l-am tachinat, cred că m-ai minţit atunci. De fapt erai virgin.

Fruntea i se încreţi: se gândea serios la acest lucru.

— Nu cred, cel puţin nu după definiţia obişnuită a virginităţii, spuse el în final. Cred că un cuvânt mai potrivit ar fi „neexperimentat”.

Am râs.

— Hei, Halton, uneori am impresia că râzi de mine.

— Nu-i adevărat, insistă el. Doar că sunt nou la acest capitol.

— *Chiar* ai numai doisprezece ani? Aş putea ajunge la închisoare. Există legi împotriva acestui lucru, cred că ştii.

El se lăsă pe spate, cu ochii larg deschişi.

— Chiar aşa?

Mai avea încă probleme cu recunoaşterea unei glume.

— Nu, glumesc, l-am asigurat.

Trebuia să încetez în a-l mai tachina.

Învăluiţi într-o fierbinţeală post-coitală plăcută, am stat de vorbă. Lucru care, deşi nu m-am ostenit să i-l spun, era nou pentru *mine.* De obicei partenerii mei obişnuiţi de sex de-abia aşteptau să-şi dea jos hainele şi să ejaculeze, iar după, erau nerăbdători să-şi pună hainele şi s-o şteargă.

— E-adevărat, în legătură cu vârsta mea, spuse după un timp. Fabricații sunt proiectaţi să aibă copilării foarte scurte şi intense

şi o durată a vieţii de adult mult mai lungă. Faţa lui avea din nou acea privire seacă. Totuşi nu sunt prea mulţi fabricați mult mai în vârstă decât mine.

Bănuiam şi eu că era puţin probabil să fie prea mulţi, deoarece nici unuia dintre ei nu i se permitea să trăiască suficient de mult pentru a îmbătrâni. M-am înfiorat când m-a cuprins tandru în braţe.

Avea nevoie să vorbească. Goi şi îmbrăţişaţi, eram cât se poate de apropiaţi din punct de vedere fizic, dar ochii lui erau duşi în altă parte, la mii de mile depărtare.

Fabricații, îmi spunea, cu vocea unui profesor de colegiu care-şi ţine prelegerea, nu sunt nici roboţi, nici clone. Fiecare zigot de fabricat este crescut individual în jurul unui „şablon” ADN predeterminat, cu fenotip uman, dar diferit din punct de vedere genetic. Chiar şi mitocondria lui era mult diferită de cea umană. N-ar putea să mă lase gravidă; nu aparţinem aceleiaşi specii.

Nu prea ştiam ce să cred despre *asta.*

Sistemele nano erau adăugate secvenţial embrionului în creştere, în diferite stadii ale dezvoltării sale, înainte ca fătul să fie implantat în substitutele de „mamă” ale fabricaților. Iniţial folosiseră cimpanzei, înainte să dezvolte o femeie fabricat mai demnă de încredere, având doar funcţiile de bază ale creierului care să o menţină în funcţiune. Corpul acesteia, special adaptat, fără membre, nu este altceva decât un uter mare aşezat pe nişte oase ale şoldului mari şi deformate, care le permite fabricaților o dezvoltare completă de paisprezece luni înainte de naştere. Cu fiecare stadiu al dezvoltării fetale monitorizat şi controlat riguros, fiecare hormon şi component biochimic măsurat şi echilibrat, cei zece bebeluşi fabricați rezultaţi erau mai invariabili decât gemenii umani identici.

Cu siguranţă că aceasta era o discuţie de pernă ciudată. Aproape la fel de ciudată ca acea conversaţie de la cină, dar ascultam atentă, ghemuită în braţul lui îndoit.

După naşterea lor forţată, bebeluşii fabricați cresc într-un ritm fantastic, cu o educaţie extrem de asiduă, intensă şi strictă. Pe la cinci ani ajung la pubertate, iar creşterea bruscă şi masivă începe să încetinească. La opt ani fabricații sunt consideraţi

ajunşi în stadiul complet de adulţi, iar din următorii câţiva ani înaintarea în vârstă continuă normal, ca la oameni.

Halton crescuse într-o mică enclavă locuită numai de cei nouă „fraţi” gemeni şi de profesorii lor, instructori CDI. Cunoştinţele lui despre lumea exterioară erau limitate la ceea ce instructorii CDI doreau ca el să ştie, direcţionându-i corpul şi mintea în dezvoltare pe coridoarele cu modele consolidate, prestabilite, pe care aceştia le considerau cele mai utile. Loialitatea unui fabricat se îndreaptă în primul rând către instructorii CDI. În ciuda creşterii lor în comun, cei zece micuţi fabricați John Halton nu au un devotament anume unul pentru celălalt, nu au legături „frăţeşti”. Nici măcar nu aveau nume diferite.

— Nu-ţi pasă deloc de ceilalţi? am întrebat. Ce se întâmplă cu ei, măcar?

Nu a răspuns un timp destul de lung şi m-am întors să mă uit la faţa lui. În ochi i se citea acel vid inuman, înainte de a clipi, ca şi cum ar fi revenit de pe marginile unui abis de nepăsare. Îmi zâmbi stins.

— Ba da, spuse. Îmi pasă.

Nu l-am presat, l-am lăsat să vorbească despre ce vroia.

— N-am văzut primul străin până la vârsta de patru ani. Calculat în ani echivalenţi normali, ar însemna cam unsprezece ani. Şi încă mai cred că a fost un accident. Zâmbi şi mă sărută pe frunte, plimbându-şi neatent degetele prin părul meu scurt. Era drăguţă.

Privi prin uşa deschisă, cum se strecurau umbrele Maicilor peste terenurile plane, înspre noi.

— Vreau să spun că era drăguţă pentru că aşa vroia ea să fie şi nu pentru că era o parte calculată din metodologia de condiţionare. A adus cărţi de-afară, primele cărţi diferite pe care le văzusem vreodată. Ne citea poveşti ca să ne simţim bine, în loc să ne pună să le studiem pentru teste. Tăcu un moment. Cred că a încurcat-o din cauza asta. Au transferat-o şi n-am mai văzut-o niciodată.

Vocea lui era tristă.

— Ce fel de cărţi? am întrebat încet.

Începusem să am o oarecare idee despre cum era făcut John Halton, să-l înţeleg puţin mai bine. Mă speria şi mă făcea să plâng.

— Cărţi de aventuri pentru copii, poveşti, în special. Nimic cu adevărat subversiv. Ridică din umeri. Cărţi clasice precum *Ivanhoe* şi *Insula comorii, Peter Pan,* chestii din astea. Nu mai văzusem cărţi de ficţiune înainte, astfel că am fost încurcat la început, gândindu-mă că erau poveşti adevărate.

Continua să se uite afară, întorcându-se la amintirea primei figuri de mamă pe care o cunoscuse, fie şi foarte puţin.

Desigur, ei nu doriseră ca ea să trateze fabricații ca pe nişte copii adevăraţi, îndreptându-le afecţiunea purtată pentru Fratele Mai Mare CDI către o fiinţă umană. Mi-l puteam imagina stând în poala acelei femei fără chip, cu ochii larg deschişi spre lumile vaste şi încântătoare oferite de suprafaţa unui lector de carte, combinată cu influenţa primei lui experienţe de bunătate numai de dragul bunătăţii. L-a afectat profund, o impresie permanentă rămasă în sufletul lui tânăr, în creştere.

— După ce a plecat, întreaga mea subgrupă a dat teste pentru a se vedea dacă ar trebui să fie eliminată mai devreme, pentru contaminare psihologică, spuse el, liniştea plată din voce nepotrivindu-se cu oroarea spuselor lui. Am fost izolaţi, redistribuiţi unor instructori noi şi supuşi unor lecţii suplimentare pentru înţelegerea diferenţei dintre ficţiune şi real. Apoi am fost retestaţi. Fabricații *sunt* scumpi. Aproape că am simţit ironie în vocea sa. S-a ajuns la hotărârea că suntem încă în parametri acceptabili.

L-am auzit, deşi nerostit.

— Dar?

Ridică din umeri, neajutorat.

— Dar, spuse. Şi se opri. Trase adânc aer în plămâni. Mi-am pus mâna pe pieptul lui, simţindu-i inima bătând mai repede. Dar… uneori cred că… s-ar fi putut înşela.

Trebuia să-şi tragă cu greu cuvintele, care se răsuceau ca nişte şerpişori nărăvaşi supăraţi că au fost deranjaţi. Îşi întoarse ochii.

— Mi-e teamă, adăugă uşor.

— Numai pentru că cineva s-a purtat frumos cu tine când ai fost copil şi ţi-a citit câteva cărţi? Eram neîncrezătoare. Este ridicol! Chiar *crezi* asta?

— Ştiu, spuse încet, că, dacă dau greş cu însărcinarea asta, voi fi eliminat. Cred că, indiferent dacă dau sau nu greş, după ce mă întorc în Langley nu voi trece postexaminările. Sunt al treilea John Halton; primii doi au eşuat dintr-un motiv sau altul. A trebuit să fie distruşi. Nu ştiu de ce sau în ce fel au greşit, dar mă tem că dacă nu aflu voi face la fel.

În cele din urmă se uită la mine.

— Dar bănuiesc că CDI s-a hotărât deja. De aceea m-au plasat cu o persoană din afara instituţiei. Nu este important pentru însărcinare dacă voi fi contaminat de tine. Se aşteaptă să efectuez o anumită sarcină şi după ce-mi voi fi servit scopul voi fi nerecuperabil. Nu voi mai fi necesar sau util pentru nimic altceva.

M-am ridicat şi m-am uitat fix la el, îngrozită.

— Isuse Cristoase, Halton, atunci nu te întoarce! La dracu' cu CDI, fugi sau fă ceva. De ce nu te duci la Uniunea Americană de Avocaţi, să deschizi un proces şi să dai în judecată blestematul de guvern pentru încălcarea drepturilor omului? GBN ţi-ar găsi un avocat de primă clasă, te-am putea ajuta să organizezi fabricații în lupta pentru drepturile lor civile…

Se holba la mine de parcă *eu* eram cea nebună.

— Kay Bee, eu sunt un *fabricat.* Fabricații nu sunt umani, nu sunt oameni. Scopul unic al existenţei lor este predeterminat, nu pot funcţiona independent. Asta este în afara proiectelor pentru care au fost modelaţi de CDI.

— *Noi,* Halton, *noi!* am ţipat la el, furioasă. Am sărit să-mi trag cămaşa pe umeri, deşertul răcindu-se rapid la asfinţit. De ce nu poţi s-o spui? *Lor, ei* – întotdeauna vorbeşti despre ceilalţi fabricați de parcă ar fi nişte marţieni din spaţiul extraterestru. Păşeam în limitele micuţei *madja* ca un tigru nervos într-o cuşcă. Blestematul de CDI nu ţi-a introdus niciun pic de simţ al înrudirii de familie?

Halton se ridicase în capul oaselor, cu picioarele goale încolăcite sub el şi mâinile în poală.

— Nu, spuse încet.

Expresia de pe faţa lui era atât de vulnerabilă, de deschisă şi expusă, ca a unui copil încrezător, încât am îngheţat, incapabilă să mă mişc. Un ucigaş dur ca stânca, o creatură care fusese concepută intenţionat pentru a fi mai rapidă şi mai puternică decât orice fiinţă umană, Halton s-ar întoarce ascultător şi şi-ar aşeza supus gâtul pe butucul de tăiat lemne al creatorilor lui.

Avea dreptate, n-ar putea exista niciodată o revoltă a fabricaților. Creatorii lui se asiguraseră împotriva acestui lucru şi Halton ştia asta foarte bine.

Am izbucnit în lacrimi, incapabilă de a mă opri.

Imediat, mă înconjură cu braţele, strângându-mă tare.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, repeta întruna cu o voce mică şi înspăimântată.

L-am îmbrăţişat, încercând să-mi înăbuş tremurul.

— Taci, Halton, am şoptit. Tăcu. N-ai făcut nimic rău. Eu ar trebui să spun că-mi pare rău, atâta doar că nu este nici vina mea. Lingăii ăştia blestemaţi ar trebui să ardă în iad.

Ne îmbrăţişam unul pe altul, două suflete care ne agăţam de un pai pentru a ne menţine deasupra murdăriei.

— Aşa nu e bine, am spus în final, cu faţa pe pieptul lui. Oi fi eu bătrână şi înceată, dar nu sunt un funcţionar minor pe care CDI să-l poată arunca. Nu-mi place să fiu folosită şi nu-mi place nici să mă folosesc de alţi oameni. Am oftat. Ce păcat că nu putem să ne facem bagajele şi să fugim undeva, cum ar fi pe Lună, să fim pionieri în mine de asteroizi sau aşa ceva.

El oftă. L-am privit întrebător. Faţa lui căpătase din nou acea privire impasibilă, fără viaţă.

— Dacă vrei, spuse el simplu. Cu toate acestea, cred că dacă motivul fugii ar fi găsirea unui refugiu sigur, departe de CDI, în afara Pământului nu ar fi o alegere viabilă. Vorbea ca un robot. CDI exercită mult mai mult control asupra staţiilor din afara Pământului şi coloniilor de pe Lună decât pe planetă. Aş sugera căutarea unui adăpost mai întâi pe Pământ.

— Halton, n-am vorbit serios. M-am îndepărtat de el, tremurând în răcoarea ce se lăsase brusc, şi am început să mă îmbrac. Şi chiar dacă aş vorbi serios, n-ai putea veni cu mine, oricum. Eşti totuşi un fabricat CDI, întâia ta loialitate este faţă de ei şi este bine implantată, nu-i aşa?

— Nu chiar. Începu şi el să se îmbrace. Nu i-aş fi util Excelenţei Sale ca bodyguard dacă angajamentul meu pentru el n-ar putea fi garantat, dar inteligenţa implică o anumită cantitate de autonomie a gândirii, ceea ce ai putea numi „libertate de voinţă”. Fără ea, fabricații nu ar avea mai multă flexibilitate decât maşinile AI. Îşi închise nasturii de la cămaşă, privindu-şi mâinile. Ce este bine implantat în mine este o dorinţă puternică de a mă ataşa de cineva sau de ceva. Sunt absolut loial oricărui lucru sau om pe care îl recunosc ca fiind proprietarul meu legal.

Terminând cu cămaşa, se uită în sus spre mine. Avea în ochi aceeaşi veche privire rece. Total inuman.

— În acest moment, spuse el calm, tu eşti încă posesorul legal al dosarului.

Implicaţiile începeau să-şi croiască drum. Mi s-a făcut dintr-o dată rău.

— Dacă eu spun „Du-te”, tu te-ai duce, numai pentru că am vrut eu, aşa-i?

— Da.

Bila îmi înţepa fundul beregatei, aducându-mi în gură un gust acru.

— Atunci, toate astea – am arătat cu mâna spre prelata de pe podeaua acoperită de nisip, două adâncituri marcând încă locurile unde fuseseră corpurile noastre –, *astea* au fost numai pentru că CDI te-a programat cu un ciudat simţ al loialităţii? Puteam simţi cum jignirea se învolbura în furie. Ai vrut să mă ai numai pentru că am vrut eu, ca un câine cuminte ce eşti, a trebuit să faci cum vroiam eu? Supusul meu sclav, aşa este? Acum urlam. *Nenorocitule, asta a fost tot?*

Fu luat prin surprindere şi ezită, analizând atent ideea.

— Nu ştiu, spuse în cele din urmă, cu vocea coborâtă, încurcat. Nu ştiu.

Nici măcar nu putea să mintă, ticălosul. Nici măcar atât.

Era mai rău decât toţi perverşii şi beţivii care mă folosiseră ca femeie uşoară pentru ca apoi să mă arunce cât colo. Cel puţin atunci nu avusesem nicio iluzie în legătură cu umilinţa disperată în care îmi permisesem să mă bălăcesc de fiecare dată. Mândria pe care a trebuit să mi-o înghit de-atâtea ori împreună cu

sperma amară nu erau nimic în comparaţie cu trădarea pe care o simţeam acum. Era mai rău decât respingerea.

Lăsasem garda jos, *din nou,* şi încă o dată îmi era plesnit în faţă faptul că pur şi simplu nu era posibil ca un bărbat să simtă ce simt eu pentru el. Nici măcar un blestemat de fabricat nu putea să şi-o scoale pentru mine decât dacă era altceva în joc, o altă nevoie, o altă perversiune degenerată care să-i controleze impulsul.

Plângeam, rănită şi furioasă, ani de zile de înstrăinare transformându-mă într-o coloană de lacrimi amare. Am ieşit în strălucirea violetă a apusului din deşert şi mi-am aprins o ţigară, trăgând fumul în încercarea de a-mi pârjoli suferinţa din piept. N-am obţinut decât durere.

Halton ieşi, împături prelata şi o puse în partea din spate a jeepului, în spatele meu. Nu m-am întors. Auzeam cauciucurile de nisip scârţâind în timp ce se afundau, aşteptând în linişte. Stelele începeau să răsară pe cerul închis precum cobaltul. Mi-am aprins o altă ţigară de la capătul celeilalte şi am aruncat chiştocul într-o mişcare circulară printr-un bobârnac, scrumul roşu sclipind ca o rachetă în miniatură. Aceasta împroşcă un mic foc în întuneric când se lovi, apoi se stinse.

Nisipul scârţâi sub picioarele lui Halton când în cele din urmă păşi spre mine.

— Kay Bee... începu el.

— Uite ce-i!... M-am întors spre el. Aveam umerii drepţi şi bărbia ridicată, lacrimile uscate şi un surâs batjocoritor aplicat cu hotărâre pe faţă. Haide să uităm totul, OK? Băieţelul cel dur de pe stradă se întorsese. Nu vreau să aud nimic, am adăugat.

— Aş dori să asculţi ce am de spus.

Părea supărat.

Acest lucru m-a surprins. Oricum, mi-a atras atenţia. M-am uitat la el curioasă, faţa lui fiind ascunsă în umbră. În timp ce mi-am umplut din nou plămânii cu fum, scânteia roşie ilumină slab linia dură a fălcii sale.

— OK, am spus cu răutate. Audienţa ta este numai urechi.

— Ai spus că uiţi tot timpul că nu sunt real. Nu este adevărat.

Umilul şi ascultătorul Halton dispăruse. Acest Halton era nebun de furie.

— Ceea ce uiţi tot timpul este că sunt un fabricat. Nu este un păcat şi nu este nicio crimă. Nu-mi este ruşine. N-am nici cea mai mică dorinţă să fiu om, aşa cum niciun elefant n-ar vrea să fie arici. Nu sunt un mic Pinocchio din lemn care speră că buna lui zână îl va transforma într-un om adevărat dacă îşi va păstra inima pură şi va face numai fapte bune.

Ce să spun? Se descurca bine cu sarcasmul.

— Nu am drepturi umane pentru că eu nu sunt *om.* Nu voi fi niciodată.

— Eşti la fel de deştept ca un om, probabil mai deştept.

— La fel e şi cu unele specii de balene. Dar niciuna nu este condamnată la închisoare pe viaţă dacă omoară altă balenă.

— Asta este un sofism de doi bani, Halton. Am râs, forțat și fără umor. Măiculiţă, când cei de la CDI ţi-au trecut creierul prin ciclul de spălare, ţi-au răvăşit *bine* capul.

— Aşa este, spuse el. Răceala din voce îi reapăru. Iubesc CDI-ul. Ei m-au creat. M-au crescut şi m-au instruit şi mi-au dat un scop pentru a exista. Ei sunt mama mea şi tatăl meu şi familia mea. Şi sunt pe deplin conştient că nu am încotro în ceea ce priveşte modul meu de a simţi. Am fost proiectat şi condiţionat să simt astfel; până şi gândul unor dubii faţă de CDI mă face să sufăr fizic.

Am tras din nou adânc din ţigară, luminându-i faţa, umbra astfel spartă făcându-l să apară împietrit ca o fantomă.

— Atunci, dacă nu poţi să le rezişti şi îi iubeşti aşa de mult, ce dracu’ aştepţi de la mine? De ce mă implici pe mine în tâmpenia asta? Eu nu trebuia decât să te escortez până în Khuruchabja şi să te livrez şeicului Larry. *Atâta tot.* Ce dracu’ ar trebui să mai fac *eu!*

Eram din nou foarte şucărită.

— Dar m-ai târât adânc în rahat, ademenindu-mă cu secrete guvernamentale, spunându-mi povestea vieţii tale, chiar seducându-mă, nenorocit care eşti. Cu siguranţă că nu pentru personalitatea mea fermecătoare şi adorabilă, aşa că spune-mi, de ce *eu*?

— Pentru că familia mea, care mi-a dat viaţă şi tot ce am mai drag, plănuieşte să mă distrugă, spuse amar. Pentru că vreau să

trăiesc. Pentru că sunt singur şi nu există nimeni altcineva căruia să-i pot cere ajutor.

N-am spus nimic câteva momente, trăgând un ultim foc din ţigară înainte de a o arunca, o altă rachetă lansată în noapte. Furia ma părăsise.

— Nu ştii sigur. Tăcerea lui îmi spunea că ştie. Dar de ce?

— Nu ştiu de ce, spuse el încet. Propria lui furie părea să se fi consumat, de asemenea. Dar ştiu că CDI nu trimite fabricați în prima însărcinare fără un instructor, sau măcar un alt agent operativ CDI. Nu-i trimit în ţări cu risc ridicat fără o experienţă anterioară bogată.

Vântul îşi făcuse apariţia, iar strălucirea lunii se vedea în depărtare prin praful ridicat, părând duhuri efemere eliberate din lămpile lor pentru a se juca.

— Specialitatea mea sunt limbile străine, Kay Bee. Am fost proiectat în special pentru a învăţa multe limbi, repede şi bine. Dar nu sunt decât un lingvist. Toate celelalte abilităţi pe care le am şi care ţie îţi par extraordinare sunt standard pentru fiecare fabricat creat.

Fiori reci începeau să semnaleze prezenţa bruscă a frigului. Căldura se topea în vacuumul nopţii.

— Nu sunt Super Spionul, n-am intenţionat niciodată să fiu. Subsectorul meu face parte din norma exclusivă CDI; nici nu ar trebui să fiu împrumutat în afara departamentului meu, ce să mai vorbesc despre guverne străine sau civili. Mă aşteptasem să-mi petrec viaţa în Langley, cu un jack în ureche, traducând convorbiri secrete. Asta este tot ce-aş fi vrut să fac. Există alţi fabricați special proiectaţi pentru spionaj activ. Dar nu eu. Eu n-ar trebui să fiu aici.

M-am înfiorat, numai imaginându-mi cum ar trebui să fie *ei.*

— Doi John Halton anteriori au fost distruşi, spuse el, furia dispărându-i, pentru că undeva pregătirea lor a dat greş, au deviat prea mult de la parametrii acceptabili. Probabil că seria este încă bună, însă ne utilizează ca pe o armă de unică folosinţă, apoi se leapădă de noi. Ne aruncă… Ne omoară…

Ultimele cuvinte fuseseră abia şoptite. Am aprins altă ţigară, apoi mi-am încrucişat braţele pentru a mă opri din tremurat.

Dinţii începură să-mi clănţăne. Halton se duse la jeep şi reveni cu o jachetă.

— E absurd! am protestat şi am intrat recunoscătoare în jacheta căptuşită. Un fabricat trebuie să coste *milioane* de dolari. Chiar dacă ai fi folosit numai o dată, tot nu merită să arunci atât de mulţi bani pentru această ţărişoară cât o furnică.

— Ai fost aici în timpul ultimului război, Kay Bee. Câţi bani au fost cheltuiţi pentru armele de înaltă tehnologie folosite împotriva avioanelor de mâna a doua şi rachetelor pe care behjarii le asamblaseră din rebuturi cumpărate din India?

— Atunci a fost altceva. Behjarii aveau bombe cu infrafuziune, mulţumită în mare parte şefilor tăi. Pe astea cu siguranţă nu le obţinuseră construindu-le din garnituri de piese comandate prin poştă. Celulele adormite ale creierului meu de ziarist începeau să mă bată la cap. Trebuia ca behjarii să fie opriţi, sau ar fi măturat mult mai mulţi oameni decât cei care au fost omorâţi. Diplomaţia nu ducea nicăieri. Nu poţi sta de vorbă cu nebunii. Nu ne-au lăsat o alternativă.

Ce dracu' se întâmpla de fapt în Khuruchabja, pentru ca CDI să irosească un fabricat? Si de ce se riscase trecerea atât de neglijentă prin vamă a unei micropelicule mai scumpă decât un fabricat? Şi cine o făcuse? Eram prinşi într-un foc încrucişat pe care nici nu-l puteam vedea. Chiar avea şeicul Larry visul ridicol al unui *wirtshaftswunder* islamic, sau CDI încearcă să-l înşele, meritând într-adevăr să arunce atât de mulţi bani?

Într-adevăr, nu erau chiar miliardele de dolari cheltuiţi pentru eliminarea unui mic grup de fanatici ucigaşi, dar nimeni nu toca atâţia bani fără un motiv al naibii de bun. Nici măcar guvernul SUA.

Şi de ce eram *eu* aici? Indiferent ce spusese Somerton, n-aveau de fapt deloc nevoie de mine pentru a-l planta pe Halton în interiorul Khuruchabjei. Ar fi putut să-l paraşuteze undeva în deşert, deghizat ca un cioban nomad, şi nimeni n-ar fi observat. Dar Somerton avea dreptate, într-un fel, că am făcut parte din înscenare în beneficiul CDI, şi nici măcar nu primeam în schimb programarea la dentist[15] în numele companiei.

---

[15] În America, unele firme oferă salariaţilor cu merite deosebite anumite facilităţi cum ar fi plata onorariului la dentist, care este deosebit de scump (n.

Halton putea auzi scârţâind roţile ruginite din capul meu, şi mă lăsă să gândesc.

— Dar de ce eu? De ce să te pună în echipă cu mine? am spus rar, cântărind piesele necunoscute din mintea mea. Lipseau prea multe elemente pentru o clarificare. Halton tăcea. Vor aici un ziarist greu de cap, depăşit, pentru mai mult decât doar o livrare. I-am aruncat o privire suspicioasă. Ai ştiut asta, nu-i aşa?

El inspiră adânc înainte să răspundă.

— Cu excepţia detaliilor, da, mi s-a expus pe scurt.

Am pufnit, privind înapoi la Maici, învăluite de răceală în întunericul serii.

— Şi între toate lucrurile pe care mi le-ai spus, ăsta nu şi-a găsit loc!

Sincer, nu eram supărată. Ţigara mea arsese destul de mult, încât degetele puteau să simtă căldura. Am aruncat cu un bobârnac în noapte o altă rachetă minusculă. Atinse pământul şi rostogoli jăratic înainte să dispară în întuneric. Nu mai fumasem aşa în lanţ de zece ani şi cascada de nicotină mă ameţise uşor.

— Mi-a fost teamă, spuse Halton, cu voce joasă. M-am întors cu faţa la el. Nu mă privea în ochi când a continuat. Dacă ţi-aş fi spus că fac parte dintr-un complot pe care ţi-l înscena CDI, ai mai fi fost dispusă să mă ajuţi? M-ai mai fi crezut, măcar?

— Probabil. Posibil. La naiba, Halton, nu ştiu. Am oftat, apoi am scos încă o ţigară din pachet. Mai aveam patru, trebuia s-o las mai moale. Bricheta aruncă tremurat o strălucire galbenă peste trăsăturile lui încurcate. Am inhalat adânc, simţind încă vreo douăzeci de cili răsucindu-se şi murind în plămânii mei. Fumul arăta ca o mătase palidă dusă de o briză uşoară. Spune-mi ceva. A cui a fost ideea să mă seduci, a ta sau a lor?

— A mea. Cred.

Am hohotit, dureros.

— Nici măcar asta nu ştii?

— Nu-ţi pot spune motivul exact, Kay Bee. Poate e-adevărat că am vrut să fac sex cu tine numai pentru că sunt precondiţionat. Sau poate am vrut în mod conştient să creez o legătură psihologică între noi, ca să te ataşezi mai mult de mine, pentru a te manipula. Poate că şi asta face parte din

---

Tr.).

programarea mea. Se uită la mine, cu ochii lucindu-i în obscuritate. Poate că nu a fost nimic mai mult decât dorinţa de a-mi satisface nevoia sexuală.

Asta m-a rănit.

— Isuse, mersi, Halton, am surâs batjocoritor. Toate aceste posibilităţi mă fac să mă simt *mult* mai bine.

Brusc întinse mâinile şi mă apucă de braţe, ţinându-mă cu faţa la el. Ţigara îmi zbură din mână. Degetele lui erau strânse, dar nu dureros, suficient de tare pentru a-mi aminti că nu mă voi duce nicăieri.

— Nu încercam să te fac să te simţi mai bine, Kay Bee. Încercam să fiu sincer cu tine.

— Doar pentru asta sunt prietenii, nu? am spus tăios.

Mă ţinu prinsă în strânsoarea lui, de parcă îngheţase aşa. În ochi îi reveni acea privire ciudată, care nu mă vedea, un vid sinistru, înfricoşător de nepământean.

— Prieteni? repetă el, ca şi cum noţiunea îi era complet străină. Eu nu am prieteni. Prieteni sunt acei oameni care au încredere unul în celălalt. Simţeam un tremur brusc în mâinile lui. Ai încredere în mine, Kay Bee? şopti el. Noi doi *suntem* prieteni?

În parte era o interogaţie neîncrezătoare, în parte, o rugăminte disperată. Şi parţial, ceva ce nu puteam înţelege.

Îl credeam că vrea ajutorul meu, că nu joacă niciun rol în vreun complot CDI. Dar era totuşi un fabricat supranatural al CDI. În ciuda tuturor secretelor pe care mi le spusese, tot nu ştiam nimic despre cum era într-adevăr asamblat capul lui. Cum aş putea şti dacă aceasta nu făcea parte din vreo manipulare întortocheată, care scăpa controlului? Cum puteam şti sigur că nu acţiona exact cum intenţionase CDI, indiferent dacă el ştia acest lucru sau nu? Dacă deviase în această privinţă departe de „parametrii acceptabili” şi îşi curăţase programul suficient pentru a le rezista creatorilor lui, cum puteam fi sigură că întreg echipamentul lui mintal funcţiona corespunzător?

Cum aş putea avea *încredere* în Halton?

Dintr-o dată m-a fulgerat gândul că dacă spun nu, îl condamn la moarte. El pur şi simplu ar renunţa şi ar trece în faţa plutonului de execuţie fără să lupte. Dacă spun da, ajung să mă

lupt cu întregul CDI, alături de o biomaşină furată care deja se dovedise a fi mortal de periculoasă, posibil chiar renegată, trebuind să mă bazez pe garanţia lui nesigură că nu mă omoară sau că nu voi fi omorâtă.

Nu puteam răspunde decât într-un singur fel.

I-am cuprins talia cu mâinile şi l-am apropiat de mine într-o îmbrăţişare liniştitoare. Cu capul vârât sub bărbia lui, mă ţinu strâns la piept.

— Băiete, se pare că suntem numai noi doi împotriva întregii lumi.

ŞAISPREZECE

— Halton, Regula Numărul Unu pentru a rămâne viu este P.C., am spus. Adică „Păzeşte-ţi Curul”. Autoconservare. L-am împuns cu două degete în piept. Aplic-o şi tu. Eu am făcut-o prea mult, iar tu deloc. Înţelegi?

— Aşa cred, răspunse el sincer.

— Hm.

Îmi frământasem creierul cea mai mare parte a zilei pentru a găsi o cale de ieşire din această încurcătură cu ambele noastre piei intacte şi până acum nu făcusem altceva decât zarvă. Ne rămăseseră mai puţin de patru zile pentru a ne gândi la ceva, înainte de a trebui să-l predau pe Halton şeicului Larry. Dar n-aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce puteam face.

Aş fi vrut să mă consult cu Arlando, sperând să găsesc în cele din urmă ceva sprijin din partea lui, dar Halton respinsese insistent această idee. Nu ştia cu ce îl avea CDI la mână pe şeful meu, dar cunoştea destul de bine modul de lucru al propriei lui organizaţii pentru a înţelege că orice discuţie cu Arlando despre problema noastră îi va preveni mai devreme decât trebuia că ceva nu-i cuşer.

Halton fusese foarte clar când spusese că CDI n-ar fi pierdut nicio secundă pentru a-l distruge dacă bănuia vreo încercare de dezertare. Nu că ar fi fost multe locuri în care să poată dezerta. În timp ce exista totuşi un Consiliu al Vicepreşedintelui pentru Concurenţă, menită să exercite presiuni pentru relaxarea regulamentului Federal referitor la produsele biotehnice, CDI fusese ocupat să cumpere prin uşa din spate a patentelor pentru ADN uman, ignorând strigătele puternice ale diverşilor Verzi sau ale EPA. Regulile de siguranţă ale industriei erau prea apăsătoare pentru afaceri, veni declaraţia oficială din partea conservatoarei Case Albe. Economia pieţei libere era prea nerăbdătoare să-şi înhaţe partea leului din explozia mondială a biotehnologiei, pentru a se mai obosi să-şi facă probleme în legătură cu o adunătură de ecologişti trăsniţi şi de radicali cu vederi progresiste, când în joc erau miliarde de dolari.

Dar Clinton desfiinţase Consiliul, încălzirea pământului se accentua, un iceberg de patruzeci de mile lungime căzuse de pe raftul Antarcticii, iar spre sfârşitul secolului protecţia mediului devenise o icoană americană la fel de sacră precum Mickey Mouse şi Michael Jordan. O dată ce dezastrul Genei Roşiei Coapte din 2002 devastase jumătate din culturile Vestului Mijlociu din cauza unei mutaţii accidentale, pendulul panicii s-a înclinat într-o cu totul altă direcţie. Agenţia de Protecţie a Mediului Înconjurător nu întâmpinase astfel nicio problemă în a-şi trece Legea Sănătăţii şi Siguranţei Publice prin Congres. Regulamentul biotehnologic stipula acum confiscarea şi distrugerea imediată a oricărui produs al ingineriei genetice care era numai suspectat de a avea defecte, indiferent dacă acest lucru era dovedit sau nu. Dacă se dovedea că *nu avea,* ei bine, e preferabil să fim în siguranţă decât să avem păreri de rău, nu-i aşa? Procesele pentru daune aveau loc ulterior.

Iniţial legea viza îmbinările de gene şi pesticidele virale, dar acoperea *orice* produs biologic artificial imperfect. Halton era un produs biologic artificial. Şi era şi destul de imperfect.

Acest lucru nu ne lăsa prea multe opţiuni.

Ce fel de „încredere” credea Halton că avem? Pe de o parte, chiar dacă întreaga lui viaţă fusese controlată strict de către oameni, cărora le-a ascultat ordinele fără să comenteze, nu era nici prost, nici prea naiv ca să creadă că noi suntem mai deştepţi decât el sau infailibili. Nu era aşa importantă încrederea că aş putea într-un fel sau altul să-l scot dintr-o situaţie scârboasă, cât încrederea în mine că aş *încerca.* Dacă n-aş reuşi, de vină ar fi circumstanţele, nu trădarea. Acest lucru l-ar mulţumi, chiar dacă ar muri.

Dar nu mă făcea pe *mine* să mă simt mai bine.

Aparent ne alarmasem câinii de pază prin faptul că scăpasem din lese, şi eram urmăriţi mult mai îndeaproape de când ne întorsesem din mica noastră călătorie în deşert. I-am plimbat vreo oră după ce am plecat de la hotel, fără să-i pierdem. Dar nici nu ne-am străduit prea tare. Pentru moment, stăteam pe banca ce înconjura Piaţa Memorială a Eroilor Războiului din Nok Kuzlat, Oraşul Vechi, discutând în timp ce priveam la urmăritorii noştri care se prefăceau că citesc ziare.

— Mi-ai spus că fabricații au o anumită doză de voinţă liberă, aşa-i? Atunci exersează-ţi-o. Fii creativ. Gândeşte-te la moduri de a te proteja pe tine, nu numai pe cei cărora le eşti destinat. Nu foloseşti nimănui dacă eşti mort. Află căile prin care poţi deveni indispensabil oamenilor-cheie, făcând din ideea de a scăpa de tine un proiect dezavantajos din start.

El se gândi un moment la ce i-am spus.

— Cum ar fi şantajul?

Ia te uită, învăţa repede! Dar eu nu eram prea creativă în ceea ce priveşte găsirea detaliilor exacte pentru instrucţiunile de operare. Nu ştiam prea multe despre cum să sileşti pe cineva, nefiind o şantajistă nici prin firea mea şi nici prin profesie. Probabil că Halton ştia ceva, dar el stătea, ascultând solemn şi aprobând din cap de fiecare dată când era nevoie.

Porumbeii ciuguleau firimiturile aruncate, mişcându-şi capetele în ritmul paşilor ţanţoşi ai marşului lor prin piaţă, ca nişte jucării. Copii frumos îmbrăcaţi, cu obraji rotunzi şi sănătoşi, ţipau şi alergau păsările în timp ce părinţii lor se plimbau prin piaţa mare, frumos pavată. Bărbaţi în costume de afaceri scumpe sau în robe impecabile mergeau împreună, unii dintre ei stând de vorbă, gesticulând cu mâinile într-o animaţie energică, în timp ce alţii se jucau cu şiraguri de mărgele din chihlimbar, mâinile arabilor fiind întotdeauna ocupate chiar şi atunci când nu fac practic nimic. Din când în când nevasta unui bogătaş, înfăşurată în robe uşoare de mătase, cu faţa ascunsă în spatele unui văl brodat, îşi urma soţul la o distanţă discretă. Probabil că era marea ei ieşire săptămânală.

Principalul element al pieţei era o statuie din metal fără valoare, aşezată în mijloc, o interpretare a vreunui artist avangardist a cutelor unui cort bătut violent de vânt. Din orificiile poziţionate de-a lungul cutelor plisate ţâşnea apă care împrăştia în aer curcubeie înainte să cadă într-o ploaie măruntă în uriaşul bazin de dedesubt.

Copii purtând versiuni miniaturizate ale costumelor din trei bucăţi ale taţilor lor se jucau în apă cu bărci motorizate. O fetiţă îmbrăcată cu o duzină de fustiţe-crinoline pe sub o rochiţă roz-pastel, cu părul ridicat în două codiţe de cal prinse în panglicuţe roz, se clătina prin piaţă, supravegheată de o filipineză cu

privire neliniştită, purtând un aba’ ayah negru obligatoriu pentru femeile străine, după cum era cerut de legea islamică a Khuruchabjei. Culoarea roşie era rezervată pentru cetăţenii băştinaşi. Limba markundi, şi aşa prost vorbită de doică, era înăbuşită de materialul din jurul capului ei, strâns bine între dinţi. I se vedea numai partea de sus a feţei, doi ochi frumoşi, orientali, dar obosiţi şi nervoşi. Copilul chicoti, alergând împleticit pe picioruşele-i durdulii pentru a scăpa de restricţiile ei.

Bucură-te cât mai ai timp, copile, am gândit amar.

La fiecare capăt al pieţei stătea în alertă câte o pereche de soldaţi ai armatei Khuruchabjei, cu berete roşii puse semeţ pe-o ureche, cu uniforme călcate la dungă, cu mitraliere lustruite odihnindu-li-se în braţe. Arătau ca nişte statui, ignorate de toată lumea din piaţă. Dar nimeni nu se îndoia că sub aparenţa impecabilă ochii lor negri şi ursuzi supravegheau mulţimea.

Nici eu nu eram mai puţin atentă, ţinând socoteala „umbrelor” noastre. Privirea mi-a rămas pironită, cu sentimente confuze, pe Thomas Andrew Hollingston Clermont, plimbându-se prin piaţa mare, pavată, adâncit într-o discuţie cu doi arabi în robe alb-aurii. M-am strâmbat şi m-am răsucit, înclinându-mi capul în speranţa că nu ne va zări, dar ochii lui se măriră şi zâmbi, schimbând direcţia.

— Ce plăcere deosebită să vă întâlnesc din nou, domnule Halton, domnule Sulaiman… Kay Bee, spuse el cu accentul lui perfect.

Apoi trecu pe markundi, reuşind să o vorbească la fel de elegant în timp ce ne prezenta însoţitorilor lui, înalţi funcţionari care lucrau în guvernul lui Larry şi aveau legături cu Consulatul Britanic.

Ceea ce însemna, desigur, că de fapt erau două dintre rubedeniile lui Larry, culegând un procent sănătos de bacşiş de la britanici, în schimbul unor oferte preferenţiale exagerat de scumpe pentru proiecte de reconstruire a Khuruchabjei. Adevărata muncă urma să fie făcută de localnicii prost plătiţi şi fără sânge albastru ai Khuruchabjei şi de alţi funcţionari, „oaspeţi” străini prost trataţi, necesari pentru calificarea de care cei din Khuruchabja duceau lipsă.

Aşa a fost întotdeauna. *Yah zhsa ara.*

Am zâmbit şi ne-am strâns mâinile, murmurând expresiile de societate corecte, întorcându-ne salamalecurile politicoase. Clermont mai schimbă câteva vorbe de duh cu cei doi arabi înainte ca aceştia să-şi continue plimbarea în căutarea altor mite.

Clermont scoase din buzunar o batistă de mătase şi şterse de praf o porţiune din bordura de piatră pe care stăteam noi înainte să se aşeze. Îşi ridică faţa pentru a permite soarelui să-şi reverse întreaga strălucire pe toată pielea. Clipind din cauza luminii puternice ca un motan care se întinde, spuse:

— Aşa diferit de Londra… Ador soarele.

Bronzul lui era o dovadă.

— Eu întotdeauna am încercat să-l evit, am spus, încreţindu-mi nasul. Epuizarea ozonului, cancer de piele, chestii din astea.

Surâse afectat, întorcându-se pentru a se uita la mine cu o licărire depreciativă în priviri.

— Deci, ce vă aduce pe amândoi în Piaţa Eroilor?

Avea acelaşi ton. Foarte degajat. Prea degajat. Credea oare că aşteptăm pe cineva?

— Am ieşit doar să ne dezmorţim picioarele. Să mergem în recunoaştere, să luăm puţin din culoarea locală, ştii tu, prostiile turistice obişnuite.

Clermont îşi întoarse faţa pentru a absorbi în continuare razele ultraviolete.

— Mă aşteptasem să mă căutaţi! Am fi putut să vă ajutăm în privinţa locurilor unde aţi fi vrut să filmaţi. M-aţi dezamăgit.

Probabil că nu eşti singurul, iubiţel, am gândit.

— Îmi cer scuze, Tommy, am spus leneş. Nu sunt decât unul dintre derbedeii încăpăţânaţi căruia îi place să facă lucrurile de unul singur, să prindă adevăratul parfum al unui loc decât să facă un tur oficial. Înţelegi ce vreau să spun?

Când îşi întoarse din nou faţa către mine, soarele nu reuşise să facă nimic pentru a-i încălzi privirea.

— Îmi pare teribil de rău dacă ţi-am lăsat o asemenea impresie, Kay Bee, spuse el cu o voce care nu se potrivea privirii lui. Credeam că ţi-am dat un semn al sincerităţii mele când ţi-am oferit pontul cu decesul nefericit al soţiei Excelenţei Sale.

Aşteptă. Dacă încercase să mă facă să mă simt îndatorată sau vinovată, nu-i reuşise. Ridică o sprânceană, apoi din umeri.

— Sunt sigur că am fi putut să găsim ceva mai ieşit din comun pentru tine. Să întâlneşti pe oricine ai fi vrut, să filmezi orice din Nok Kuzlat. De exemplu, ai putea fi surprins să afli că Excelenţa Sa a reţinut în închisoare, fără proces, câţiva dintre oponenţii săi politici, chiar aici în capitală. Cu un cuvânt înţelept şi un gest de bunăvoinţă faţă de cine trebuie, ai fi putut să faci un interviu cu unii dintre cei mai interesanţi disidenţi ai Khuruchabjei, din adâncul gulagului islamic, dacă se poate spune aşa. Categoric ceva ieşit din comun pentru reporterul obişnuit din Vest. Mai ai încă timp. Probabil că, totuşi, aş mai putea să-ţi fiu de ajutor…

Juca murdar. Mi-aş fi dat caninii pentru a avea pe peliculă ceva cu mai multă substanţă decât perspectiva şeicului Larry jucându-se ca un copil. Ştia de asemenea că era puţin probabil să mai vizitez zona prea curând, astfel că nu trebuia să mă lupt cu dilema majorităţii ziariştilor, eternul echilibru instabil dintre nevoia fierbinte a politicienilor şi tiranilor de a avea o imagine favorabilă şi riscul asumat de membrii presei – carierele lor, vizele, sursele confidenţiale şi, uneori, chiar vieţile lor – în schimbul faptelor. Era cât pe-aci să mă reped asupra ofertei înainte să o retragă, când l-am observat uitându-se la Halton cu un interes mai mult decât obişnuit.

— Iar când Excelenţa Sa va descoperi că am avut o scurtă întâlnire cu duşmanii lui din închisoare, ajutaţi de tine, ar putea să meargă şi mai departe şi să pregătească o altă celulă pentru noi trei, Tommy.

— Prostii! Clermont scotea posibilitatea din discuţie. Excelenţa Sa poate fi incomodată, dar ar face faţă oricărei complicaţii externe minore, atâta vreme cât politica internă rămâne stabilă.

Am pufnit.

— Ceea ce înseamnă că nu există de fapt cineva care ar putea să-i creeze prea multe complicaţii, aşa-i?

Complicaţii… Ceva din acest cuvânt îmi trezi o celulă din creier.

— Trebuie să ai o autoritate neobişnuită pentru a putea introduce reporteri din Occident în închisori politice, Tommy.

— Un cuvânt mai bun ar fi „influenţă”.

— Mmm. Spui că e cineva interesant căruia i-aş fi putut lua un interviu. Ce anume aştepţi în schimbul favorului pe care ni l-ai face utilizându-ţi „influenţa” pentru a trage sforile care trebuie?

Se uită la mine în tăcere câteva momente apoi ridică liniştit privirea către Halton.

— Poate dacă… ştiţi ceva care ar putea fi de interes reciproc… aţi descoperit ceva informaţii folositoare de pe urma cărora să beneficiem împreună?… sugeră sfios.

— N-am idee cam ce ar putea să fie, prietene.

Mă privi fix.

— Oh, mai nimic. O micropeliculă rătăcită, de exemplu.

Nu fusesem pregătită chiar pentru asta. Nu după privirile pe care i le arunca lui Halton. Credeam că vrea să ştie despre implantarea unui agent neobişnuit din partea CDI în Khuruchabja. Mă trecu un fior rece pe şira spinării. Clermont zâmbi cu zâmbetul lui pentru lovituri directe, amuzat şi sec.

— Micropeliculele devin o pasiune din ce în ce mai mare în timpurile astea, nu-i aşa? am spus. Se pare că toată lumea vrea una pentru a nu fi mai prejos decât vecinul. Personal, eu cred că sunt supraapreciate.

Nu păru mulţumit de răspunsul meu.

— Unele sunt mai valoroase decât altele. Una anume m-a costat deja viaţa unui prieten adevărat.

Se uită din nou la Halton şi pentru un moment şi-a dat pe faţă ostilitatea. Câteva piese din puzzle se aşezară la locul lor, ceea ce nu mă făcu să mă simt prea confortabil.

Khatijah fusese iubita lui.

Într-un fel sau altul, ea aflase de peliculă, dar nu şi de Halton.

Clermont nu ştiuse de niciunul din aceste lucruri. Acum ştia de amândouă.

Halton o omorâse pe ea şi pe prietenii ei, dar singurul care ştia acest lucru fusese Elias Somerton. *Al doilea* Elias Somerton.

Clermont ştia că Halton era fabricat, dar nu ştia că-i dădusem deja pelicula lui Somerton. Credea că încă o mai avem şi se târguia pentru ea.

Cu disperare.

Toate acestea nu se legau deloc. Situaţia încă părea complet enigmatică. De câte ori mă întorceam, zăpăceala din puzzle părea să crească din ce în ce mai mult. Cu toate vorbele mele de duh şi antipatia pe care o simţeam faţă de Clermont, m-am temut dintr-o dată că dădusem pelicula prea devreme. Poate chiar cui nu trebuia.

— N-ai dat peste noi din întâmplare, Clermont. Cum ai ştiut că suntem în Piaţă? am întrebat brusc. Începeam să mă joc cu cuvintele. Am arătat cu capul spre bărbaţii din cealaltă parte a Pieţei, ocupaţi în continuare cu citirea paginii de sport. Sunt ai tăi?

Clermont le aruncă o privire.

— Nu. Arătă cu capul spre un alt grup de bărbaţi în costume de afaceri, plimbându-se şi discutând lângă fântână. Ei sunt. Mai degrabă lucrează pentru Consulat. Piaţa este aproape şi m-au anunţat că sunteţi într-o zonă convenabilă. Am ieşit la plimbare.

Nu părea jenat. Şi de ce ar fi fost? Avea propria lui echipă de babysitteri care hoinăreau în urma sa, cu propriile lor seturi de ziare îndoite la subsuoară. Niciun oficial străin nu putea să se plimbe până la colţ ca să bea o sticlă cu lapte fără ca cineva să-i adulmece urmele neinvitat. Aici era un mod de viaţă tradiţional pentru orice membru al diplomaţiei străine.

Jumătate din mulţimea din Piaţă se filau probabil între ei, dând unii peste alţii. Un puşti uscăţiv într-un qabah scurt şi blugi Levi’s făcea reclamă cu glas tare pentru aceleaşi ziare pe care „umbrele” păreau să le înghită greu, piaţa fiind, sunt convinsă, un loc sigur pentru afacere în acea zi. Cine ştie, poate că bebeluşul în crinolină era de fapt un spion pe lista de angajaţi a altcuiva. Ce păcat pentru băiatul cu ziarele că era prea tânără ca să poată citi!

— Trebuie să încetăm cu astfel de întâlniri, Tommy, am spus. Oamenii pot începe să vorbească.

— Știu că mă consideri un mare ticălos, domnule Sulaiman, spuse Clermont brusc. M-am uitat la el uimită. Muşchii feţei îi erau încordaţi, aspri. Voi fi sincer cu tine. Nici eu nu sunt foarte mulţumit de mine în acest moment. Sila pentru propria persoană este întotdeauna un risc profesional pentru diplomaţii din Orientul Mijlociu.

În acel moment aproape că mi-a plăcut. Un gând alarmant.

— Am nevoie de acea micropeliculă. Aş putea exercita presiuni asupra ta pe canale oficiale, dar îmi place să cred că onoarea mea este suficient de neatinsă ca să nu fie nevoie să mă umilesc chiar aşa. Găsesc suficient de dezgustător faptul că am ajuns să fac bacşiş ca un *tah' jeer* ordinar, din comerţ ambulant cu firimiturile, spuse el, scuipând cuvintele de parcă i-ar fi lăsat un gust rău în gura lui parfumată.

De fapt bănuiam că nu agrease niciodată nici cea mai mică idee de a conta pe mine; cu cât erau mai puţini oameni care ştiau, cu atât mai bine.

— Îţi promit să fac orice este necesar pentru a-ţi obţine interviuri cu cine vrei din Nok Kuzlat, spuse el, oricând şi oriunde alegi. Măcar acest lucru îmi stă în putere să-l fac. Aş dori să menţionez că eu şi guvernul meu vom suferi anumite consecinţe pentru acest lucru din partea celor din Khuruchabja, dar putem suporta.

Bronzat sau nu, Thomas Andrew Hollingston Clermont era totuşi un membru al partidului feţelor palide. Nu-l plăceam, nu mă plăcea. Dezgustul lui de a fi forţat să facă troc cu mine nu era depăşit decât de dispreţul arogant pentru ţara asta, pe care o considera în mod evident mult sub cota sa.

— În schimb, nu cer decât să te mai gândeşti la ce am nevoie. Atât, nimic mai mult. Doar să *te mai gândeşti.*

Ce gentleman. Problema era că nu mai aveam pelicula.

M-am ridicat, întinzându-mi spatele în soare. Clermont se uita la mine cu resentimentul şi speranţa fin camuflate de ţinuta lui arogantă şi superioară.

— Sigur, Tommy, mă voi gândi, am spus. Am arătat cu degetul la toţi câinii de pază împrăştiaţi prin piaţă şi citind ziare. Dacă găsesc vreo bagatelă interesantă pe-aici, dau un anunţ la *Mica publicitate,* ca să fiţi primii care aflaţi ştirea.

Am rânjit vesel la dezamăgirea lui, ascunzându-mi sentimentul de scârbă din stomac, şi m-am îndepărtat. Halton nu a spus nimic, ca de obicei. Am trecut pe lângă puştiul care făcea reclamă în gura mare la ziarele lui în arabă.

— Cumpără un ziar, spuse el.

— Mulţumesc, nu... am încercat să-l îndepărtez, dar el dansă prin faţa mea şi mă înghionti hotărât cu ziarul în piept.

— Cumperi un ziar, ai gratis programul TV, insistă el, agresivitatea lui fiind un pic prea insistentă.

Chiar nu era nimeni pe-aici care să fie ceea ce părea a fi? Am scos monedele din buzunar şi am cumpărat ziarul răsucit şi soios, care de-abia avea patru pagini. Puştiul vârî şi un program TV depăşit de trei săptămâni.

OK.

Apoi se întoarse pentru a încerca să-şi vândă ziarele „umbrelor” care ne urmăreau. Moment în care mi s-a părut nostim să mă opresc şi să-i aştept, dând din picior cu nerăbdare simulată şi râzând de încruntarea lor.

În apropierea pieţei era un Salon du The, la fel de parizian pe cât era micuţul monument funerar al unui sfânt musulman de alături. Eu şi Halton ne-am aşezat afară la o masă şi am băut ceai de mentă din pahare de ceai aurite, în timp ce femei bătrâne, înfăşurate în aba’ ayahs roşii, se rugau şi bârfeau lângă micul dom. Doi dintre oamenii noştri au luat o masă în colţul îndepărtat, conversând în linişte şi acceptând jocul de-a detectivii.

I-am înmânat ziarul lui Halton şi am răsfoit la întâmplare programul TV. Cineva marcase diverse cuvinte, atât în arabă, cât şi într-o traducere comică în engleză. Era evident că nu putea fi de la Hamid: nu numai că nu era stilul lui, dar cu însoţitorii noştri în spate, dacă Hamid ar fi fost prin apropiere, nu s-ar fi apropiat la mai puţin de o sută de metri.

Am zâmbit când am început să dezleg secretul mesajului, amuzată de protecţiile comice ale Căpitanului Clandestin, ştiind că asta trebuia să fie opera micului club de calculatoare al lui Ibrahim. Halton împături ziarul pentru a citi secţiunea din mijloc, cercetând indiferent micul scris arabic. Am încetat să mai zâmbesc atunci când am descifrat o propoziţie întreagă. Halton se uită la mine pe deasupra ziarului.

— Ceva interesant?

Nu puteam să ignor posibilitatea ca „umbrele” noastre să aibă microfoane.

— Nu cine ştie ce. Am pierdut un spectacol bun aseară. Prietenul nostru înaripat a zburat către sud pe perioada iernii, am spus detaşată. După ce a contactat o uşoară febră.

Halton îmi înţelese remarca criptică, deşi nu vorbisem prea corect. Gabriel nu *avea* un virus. Gabriel *era* virusul.

Programul AI fusese afectat de ARC pe peliculă, iar când şi-a rescris propriul program s-a destins întocmai ca un arc, copiindu-se singur de pe peliculă direct în reţeaua electronică de informaţii a puştilor. Dacă ar fi fost numai mica infrastructură a prietenilor şi calculatoarele lor antice, spaţiul conectat prin modem n-ar fi fost suficient de mare pentru stocarea datelor care să-l poată cuprinde pe Gabriel. Dar reţeaua era legată şi la sistemul bibliotecii de date a guvernului, mulţumită verilor care lucrau ca funcţionari la introducerea de date. Fuseseră ocupaţi ani de zile cu cercetarea fişierelor şi furtul de soft din reţeaua de calculatoare a guvernului, iar acum Gabriel evadase pentru a infecta biţii şi octeţii din întregul sistem computerizat de comunicaţii din Nok Kuzlat.

Până acum, spunea mesajul, Gabriel nu făcuse nimic. A trecut în zbor prin lanţurile electronice ca o fantomă, apărând ici-colo pentru a deschide diverse fişiere şi programe, fără să facă niciun rău sau să schimbe ceva, nefiind detectat de guvern.

Nu încă.

Abdullah reuşise să-l angajeze într-o conversaţie şi îl întrebase ce făcea.

Răspunsul mă înfioră.

Arhanghelul Gabriel îl căuta pe Mahdi.

ŞAPTESPREZECE

Eram gata pentru întâlnirea cu Băiatul Rege, cu camera HoloPak şi staţia PortaNet la picior, în timp ce mâneam resturile de la micul dejun servit prin room-service şi discutam ce alternative avem. Cutiuţa Raid clipea ca un pom de Crăciun ornamentat cu beculeţe. Acum că „ei” ştiau că îl am, n-avea niciun sens să ne împăcăm cu paraziţii care trăgeau cu urechea, infestând aranjamentele florale.

Puteam simţi un fel de surpriză neplăcută pe care CDI ne-o pregătea spionându-ne pe la spate, dar încă nu găsisem un plan. Să le spunem celor de la CDI şi şeicului să ne scutească şi să fugim împreună precum Huck Finn şi Jim cu pluta pe râul Mississippi nu era o soluţie prea viabilă. Dar nici nu aveam altceva mai bun.

— Va trebui să trecem prin toate astea şi să încercăm să ne descurcăm pe parcurs, Halton. Nu ştiu ce altceva am putea face, am recunoscut în final. Se pare că ai pariat pe calul care nu trebuia. M-am uitat la el, realizând din expresia lui detaşată că nu a înţeles. Nu ştiu cât de mult pot să te ajut. Nu ştiu nici măcar cât de mult pot să mă ajut pe mine.

Eram la pământ, dezgustată de mine însămi, şi nu-mi venea nici măcar o glumă aiurită ca să mă mai înveselesc.

Halton mă studia calm, şi în cele din urmă prinse ideea.

— Am pariat pe singurul cal care există, Kay Bee, spuse. Mai avem încă o săptămână.

Şi-atunci va începe spectacolul.

Am ajuns împreună cu Halton cu cincisprezece minute înainte de ora fixată. Americanii sunt renumiţi pentru obsesia lor în privinţa timpului şi se enervează când ceilalţi nu funcţionează după acelaşi ceas interior. Pentru cine ştie ce motiv, gărzile militare de la palat s-au delectat percheziţionându-ne echipamentul şi ordonându-ne să trecem prin aparatura cu senzori de câteva ori. Au făcut o percheziţie minuţioasă, până am transpirat. Eu am trecut de inspecţie şi când, în cele din urmă, au fost mulţumiţi de amândoi, am luat-o pe urmele a

două gărzi înarmate cu mitraliere care umblau foarte semeţ prin coridorul lung.

Apoi am făcut anticameră mai bine de două ore după ora programată, într-una din nenumăratele *ma' gâlees* învăluite în perdele de brocart, această cameră mică specială pentru recepţii fiind realizată ca o reproducere în miniatură a Capelei Sixtine, inclusiv cu Iehova însufleţindu-l pe Adam cu deget divin. Era curios să găseşti aşa o cameră în interiorul palatului unui monarh musulman, dar nici Larry nu era un monarh musulman obişnuit.

Când apăru, în cele din urmă, unul dintre bătrânii însoţitori ai Excelenţei Sale, am fost escortaţi într-o altă cămăruţă, aceasta aproape modestă în comparaţie cu cealaltă. Şeicul Larry stătea tolănit pe un scaun sub o fereastră vitraliu care se deschidea spre o grădină mică foarte plăcută. Era îmbrăcat sport, blugii de acum fiind într-o condiţie mai bună decât perechea anterioară, cu un tricou cu o imagine mai nouă a solistului roşcat al formaţiei Brain Damage, care părea să fie grupul lui rock favorit. Escorta noastră mai în vârstă se aşeză într-o parte şchiopătând, de cealaltă parte fiind perechea lui geamănă. În mijlocul camerei era o masă înaltă şi rotundă, acoperită cu diverse documente.

— Aţi adus actele? întrebă Excelenţa Sa, fără ceremonie, în loc de bun venit.

Am rămas blocată, luată complet prin surprindere.

— Ce acte? Apoi, desigur, am înţeles. Ah, da, le am. Sunt în aparatul meu.

Am lovit uşor PortaNet-ul care îmi atârna pe umăr.

— OK. Hai s-o facem.

Se ridică de pe sofa şi se aşeză în picioare de cealaltă parte a mesei.

— Ce?... am bolborosit un moment. Credeam că mai avem până la sfârşitul săptămânii... Am aruncat o privire către Halton. Arăta alarmat. Excelenţă, *am nevoie* de un operator...

Larry se încruntă, enervat.

— Uite ce e, angajează alt operator; întotdeauna sunt o grămadă care se învârt aiurea. Pe el poţi să-l păstrezi până termini interviul în după-amiaza asta, dar aş vrea să încheiem

formalităţile acum, confidenţial. Zâmbi. Îmi pare rău că sparg o echipă aşa grozavă, dar obţin ce vreau, atunci când vreau. Eu sunt regele, ai priceput, Sulaiman? Aşa că nu-mi face probleme. *Capish?*

Acesta nu era ţâncul răsfăţat care cheltuie banii lui tata prin Beverly Hills. Pe un cretin mic şi insolent din Beverly Hills l-aş fi putut duce. Şeicul Larry era totuşi şeful de stat al unei ţări care nu era prea cunoscută pentru mila şi bunăvoinţa faţă de păgâni şi de alte fiinţe neînsemnate.

— Am priceput, am răspuns acru.

Halton stătea ţeapăn ca un stejar, în timp ce eu am scos hârtiile de Transfer de Drept din buzunarul lateral al staţiei PortaNet. Unul din cei doi gemeni completă jumătatea arabă de contract, în timp ce celălalt completa în amănunt jumătatea englezească.

Băiatul Rege citi documentul, zâmbi şi îmi strecură hârtiile cu un stilou de 24 de carate aşezat pe ele. Am apucat stiloul cu degetele paralizate şi m-am prefăcut că citesc cuvintele din contractul asupra căruia nici măcar nu puteam să mă concentrez.

În clipa când şovăiam cu stiloul deasupra liniei punctate l-am auzit pe Halton spunând uşor:

— Kay Bee.

Ridicându-mi privirea, i-am întâlnit ochii larg deschişi. Se uita la mine îndurerat, speriat, o rugă tăcută pentru ajutor. M-am simţit îngrozitor.

Nu puteam face nimic şi Halton ştia acest lucru. Masca sa lunecă uşor la loc, apelul lui înnebunit fiind înlocuit de o indiferenţă rece.

Am semnat hârtiile blestemate şi am vândut sufletul lui Halton altui diavol.

Dacă şeicul Larry observase ceva din toate acestea, era prea învăluit de excitaţia unei noi jucării pentru a da vreo atenţie. Unul dintre cei doi consilieri bătrâni adună hârtiile şi se retrase discret din cameră. Celălalt păşi înapoi, cu mâinile în spatele robei, privind cu o atenţie maiestuoasă. Am rămas în picioare în jurul mesei, uitându-ne unul la altul fără să ne spunem niciun

cuvânt, până când Larry aruncă brusc în aer câteva chestii strălucitoare cu prestidigitaţia unui magician.

Fără să se mişte din locul lui, Halton le apucă pe toate cu o mişcare circulară lină. Apoi le întinse regelui şi am văzut că erau cinci dinari de argint. Consilierul îşi holbă ochii. Băiatul Rege râse mulţumit şi comandă:

— Acum îndoaie una.

Halton apucă o monedă groasă între degetul mare şi alte două degete şi o îndoi într-un unghi drept perfect. După ce i-o înmână, mai îndoi una, pe care o readuse apoi la forma sa iniţială. Nici măcar o cută mică nu arăta locul unde moneda fusese îndoită.

— Omule, este grozav! spuse Larry jubilând.

Halton se uită la el tăcut şi nepăsător.

Am închis ochii. N-ar mai fi avut decât să-i ordone să se ridice, să facă tumba, să aporteze. *Să facă pe mortul.* M-am cutremurat.

Şeicul Larry îmi vorbea. Am deschis ochii, rugându-mă să rămân calmă.

— Excelenţă?

— Am spus că Mustafa vă va conduce înapoi în camera de aşteptare. Pe amândoi. Voi ţine o şedinţă cu curtea peste o oră, pe care voi o veţi filma.

Nu era o rugăminte.

— Aşa că să fiţi pregătiţi.

Mustafa făcu o plecăciune în faţa micului ticălos, apoi l-am urmat repede pe bătrân în aceeaşi *ma gâlees* în care petrecusem deja câteva ore admirând-o.

Halton părea fără viaţă, ca cioplit în marmură. Mă simţeam mizerabil.

— Îmi pare rău, Halton. Dumnezeule, îmi pare rău!

Îşi întoarse capul foarte încet, de parcă cineva uitase să-l ungă de curând. Avea din nou în privire expresia aceea moartă.

— Pentru ce?

— Pentru că am semnat nenorocitele alea de hârtii. Pentru că nu i-am spus Excelenţei Sale să se ducă dracului. Simţeam că unghiile îmi intră adânc în palme, atât de mult îmi încleştasem pumnii. Pentru că te-am trădat, Halton, am încheiat şoptit.

— Nu a fost o surpriză, Kay Bee. Am înţeles că nimic nu se mai putea face, spuse fără vlagă. Nu m-ai trădat.

— Ce facem noi acum?

Uram disperarea din vocea mea.

— Noi? L-am privit încremenită. Nu există niciun „noi”, Kay Bee. Ai semnat actele. Acum sunt al Excelenţei Sale. Tonul îi era complet gol de orice emoţie umană. Presupun că tu îţi vei continua munca de ziaristă, iar eu voi deveni bodyguard-ul Excelenţei Sale. De acum nu mai intru în grija ta.

A fost ca şi cum mi-ar fi turnat o găleată mare cu apă rece în cap. Mă holbam la el şi vedeam că îi revenise acea privire ciudată de plastic. Ochii îi erau goi şi fără expresie, iar gura îi îngheţase din nou în acel zâmbet fals şi nenorocit.

— Nu mai intri în grija mea... am repetat cu greu. Furia se infiltra prin pelicula de gheaţă. Asta-i tot? După tot rahatul în care m-ai băgat rugându-mă să te ajut, semnez o bucată de hârtie nenorocită şi nu mai am grija ta?

Mă privi tăcut.

— Da, spuse în cele din urmă.

— Totul a fost degeaba. Totul, chiar şi ce s-a întâmplat la *madja’* i-am şuierat printre dinţii încleştaţi. Asta este noţiunea ta de prietenie?

Pentru un moment am crezut că văd o fisură în carapace, un fir de încordare în ochii lui. Apoi dispăru.

— Sper din suflet să nu fi fost degeaba, spuse el cu hotărâre. Te rog să mă crezi, îţi sunt foarte recunoscător că ai fost prietena mea.

Ai fost.

M-am lăsat încet pe spate, refuzând să mă uit la el. Ascultam pulsul sângelui în urechi, numărându-mi bătăile inimii.

Timpul trecut.

— OK, în regulă, dacă asta vrei, am spus încet. Du-te la dracu’, Halton!

Nu a reacţionat şi am rămas aşa, fără să ne spunem nimic, până când se întoarse Mustafa. Halton îşi aranjă camera HoloPak, gata să filmeze, iar eu mi-am pregătit staţia PortaNet.

Am fost escortaţi într-una dintre cele mai mari încăperi pe care le văzusem eu vreodată. Un tavan de aur boltit înalt

deasupra capului; un rând dublu de coloane subţiri susţineau acoperişul. Imensă cât o catedrală şi octogonală, sala era împărţită în două de un covor lung cu desen oriental indigen, care se întindea pe toată lungimea ei, terminându-se la un capăt cu un baldachin.

Acolo, Măreţul Servitor al lui Allah, Conducătorul Preaiubit şi Glorios, Monarhul şi Comandantul Suprem al întregii Khuruchabja, Excelenţa Sa Şeicul Larry stătea cu mâinile aşezate pe braţele unui jilţ mare din catifea verde-aurie, ca un faraon adolescent sculptat în gheaţă, cu faţa arogant de nepăsătoare, încremenită într-o încruntare regală. Părul îi fusese pieptănat pe spate şi se schimbase din tricou şi blugi într-o altă uniformă militară de gală, aceasta împodobită generos cu panglici, medalii, diverse brelocuri, brăţări, mărgele strălucitoare şi altele sclipiciuri. Aproape că mă aşteptam ca un Cor al Templului Mormonilor să înceapă să cânte osanale din boxe Dolby.

La cele trei nivele inferioare tronului, stăteau pe perne diverşi bărbaţi îmbrăcaţi în robe, astfel ordonaţi de parcă fuseseră aşezaţi pe locurile lor de un coregraf. La nivelul podelei, o mulţime de cel puţin o mie de oameni umplea sala pe ambele părţi ale covorului, rămânând suficient loc pentru încă de două ori pe-atât. Unii purtau caftane imaculate şi qabahuri bogat brodate, *burda-ts* cusute cu aur acoperindu-le umerii. Alţii stăteau picior peste picior, îmbrăcaţi în costume de afaceri occidentale pe sub kaffiyehs. În spatele lor, cu o înfăţişare tot mai sărăcăcioasă, mai multe sute umpleau sala, până la cei lipiţi de spatele sălii lângă intrarea imensă, *al-wabahr* prăfuiţi veniţi direct din deşert, cu mirosul mucegăit de transpiraţie veche şi de bălegar de oi îmbibat în robele lor.

Aveam staţia PortaNet conectată la un releu de rezervă orientat prin intermediul unui canal la un satelit, având multiple legături cu un redactor de materiale plictisit care urmărea zeci de astfel de transmisii stupide în acelaşi timp. Dacă Larry ar scoate din mânecă vreo proclamaţie-surpriză extraordinară, cel puţin am avea-o „live”.

Halton îşi pusese în funcţiune HoloPak-ul în timp ce traversam sala pavată cu marmură. Pe măsură ce ne apropiam de

personajul regal, acesta începu să schiţeze un zâmbet dispreţuitor, într-o poză mult exersată, cu umerii traşi spre spate, capul ridicat de parcă ar fi vrut să privească pe lângă nasul lui subţire şi curb spre microfoanele care ieşeau de-o parte şi de alta a capului lui Halton. Am fost aşezaţi cam la jumătatea spaţiului până la podium, lateral. La o distanţă de trei metri, eram în afara porţiunii de trecere, dar poziţionaţi totuşi la un unghi satisfăcător pentru a filma. Unghiul cel mai fotogenic pentru Larry, am remarcat.

Am filmat cam trei ore ale întâlnirii în stil arab a lui Larry cu curtea, ascultând în linişte plângerile, dând din cap şi încruntându-se gânditor, apoi împărţind dreptatea după cum i se părea lui că este mai bine. Unul câte unul, sau în grupuri de câte trei sau mai mulţi, bărbaţii se ridicau, mergeau până la piciorul baldachinului şi începeau să se certe cu înverşunare între ei până când Larry se sătura, apoi se nota sentinţa într-o carte grotescă mare, din pergament, iar reclamanţii se retrăgeau cu diferite grade de mulţumire sau nemulţumire pe faţă.

Deşi îmi displăcea mult puştiul, trebuie să recunosc că era un administrator decent. Certurilor aprige asupra reglementărilor guvernamentale dintre oficialii din serviciul civil îmbrăcaţi în robe opulente le urmau certuri asupra legilor bancare şi contractelor dintre companii, disputate de bărbaţi îmbrăcaţi în costume de afaceri şi kaffiyehs. Negustori care îşi disputau rivalitatea pentru livrări şi inventar erau în final înlocuiţi de săteni care se certau pentru capre şi cămile, toate părţile pretinzând diferite grade de înrudire cu Băiatul Rege şi obligaţia lui corespunzătoare de a decide în favoarea lor. Mă depăşea felul în care putea să disimuleze plictiseala. Dar puştiul răsfăţat dispăruse, înlocuit de un conducător tânăr şi trufaş care echilibra cu precizie cererile de dreptate şi nevoia de eficacitate. Impresionant, dar stupid. Nu era o pasăre de pradă de cea mai bună calitate.

A trebuit chiar să-mi suprim un căscat, în timp ce stăteam lângă Halton, cu staţia PortaNet zumzăind fără oprire. Mintea mea era în altă parte, gândindu-mă de unde aş putea să-i dau nesupravegheată un telefon lui Arlando, pentru a-mi schimba

programul de zbor şi a pleca din Khuruchabja. Îmi rezolvasem partea mea. La dracu' cu rahaturile astea ascunse şi periculoase. La dracu' cu şeicul Larry şi manipulările de culise ale CDI. La dracu' cu micropelicula, cu Somerton şi Clermont.

La dracu' cu Halton!

Astfel că nu am dat atenţie atunci când un *fhalell' h* deosebit de zdrenţăros avansă cu picioarele tremurând în faţa stăpânului şi domnului regal. După ce mi-am petrecut ultima oră ascultându-i pe alţi ţărani la fel ca el ciorovăindu-se zgomotos pentru garduri şi drepturi asupra apei şi care fiu a luat atâţia miei şi a cui familie nu plătise nu ştiu ce zestre, nu mi-am imaginat că acest omuleţ murdar avea ceva de solicitat care să fie de o importanţă prea mare.

Părea îngrozit, cu ochii rotindu-i-se albi pe o faţă foarte bronzată, cu mustaţa acoperindu-i buza tremurătoare. Pentru prima oară Larry zâmbi– o expresie caldă, deschisă – ca pentru a calma temerile omului şi a-l încuraja să-şi spună gândurile. Ţăranul căzu brusc la picioarele sale, cu fruntea lipită de treaptă, bolborosind prostii. Unul dintre miniştri dădu să se ridice, gata să-l înlăture pe omul isteric, dar Larry îl îndepărtă cu un semn poruncitor din mână. Ministrul se aşeză la loc, enervat, în timp ce ţăranul se apropia târâş de rege. Larry se aplecă în faţă, ca pentru a auzi mai bine bolboroseala omului îngrozit.

— *Allah ahk' bahr!* ţipă dintr-o dată omul îndreptându-se, având în pumnul încleştat o suliţă de mistreţi lungă de jumătate de metru.

Se năpusti asupra Băiatului Rege, de la nici treizeci de centimetri distanţă.

Şi a fost prins scurt de mâna lui Halton strânsă în jurul încheieturii lui. De la mai bine de patru metri distanţă, Halton îşi smulsese camera HoloPak de pe umăr şi ţâşnise pentru a bloca atacul omului, oprind vârful lamei la mai puţin de doi centimetri de beregata şeicului Larry. Răsuci cu asprime încheietura atacatorului, cuţitul zăngăni pe podea şi omul ajunse pe spate cu genunchiul lui Halton înfipt în pieptul lui.

După o secundă de tăcere împietrită, sala explodă într-un haos total, aşa-zisul asasin strigând ininteligibil peste larma panicată. Adrenalina pulsa în mine în timp ce transmiteam prin

PortaNet direct în reţeaua de materiale a GBN, instinctul de ziaristă preluând controlul înainte ca creierul meu să-şi poată da seama ce se întâmplă.

— O tentativă de asasinat tocmai a fost împiedicată în Nok Kuzlat, am spus în releu, ţipând pentru a mă face auzită în acel haos, trăgând cu cealaltă mână de HoloPak, care era căzută pe jos şi transmitea numai mişcarea picioarelor. Într-o dramatică…

Brusc, m-am oprit. Miniştrii de pe ambele părţi se poticniseră unul de altul căzând pe spate, parcă împinşi de suflarea unui ciclon. Larry se lipise cu spatele de jilţul lui ornat, cu ochii măriţi şi surprinşi, dar, am remarcat, fără să fie speriaţi. Halton se holba la puşti, cu faţa inexpresivă, atacatorul urlând şi zvârcolindu-se încă în strânsoarea lui. Si l-am văzut, fără să-l aud din cauza zarvei, pe Larry râzând din inimă.

Aşa că să fiţi pregătiţi.

Fusese o înscenare.

Am tăiat transmisia fără niciun alt cuvânt. Aproape că îl auzeam pe redactorul de la GBN înjurându-mă de la o jumătate de lume depărtare. Am făcut doi paşi spre Halton, când două gărzi militare verzi-oliv au răsărit ca din pământ, formând un scut protector în jurul lui şi al regelui şi blocându-mi vederea.

Dusă de mulţime, am fost forţată să mă retrag de gărzile care îmbrânceau oamenii cu patul mitralierelor lor. „Atacatorul” care urla fusese târât afară şi regele dispăruse. Am luptat pentru a înota invers fluxului de oameni înghiontiţi afară, dar am sfârşit ca toţi ceilalţi, în afara porţilor încuiate ale palatului.

Pe stradă, mulţimea se îngroşa din ce în ce mai mult, bârfitori nerăbdători să afle noutăţi de la martorii oculari, care înfloreau cât mai mult posibil poveştile lor despre aproape-asasinarea şi salvatorul miraculos. Mi-am făcut loc înapoi înspre gărzile înarmate staţionate de cealaltă parte a porţii de fier.

— Kay Bee Sulaiman! Strigam, fluturându-mi recomandările de presă în faţa unuia dintre ei. Ştirile GBN! Am avut o întrevedere cu Excelenţa Sa!…

Soldatul de gardă rânji scârbos.

— Pleacă! ordonă el.

— Operatorul meu este încă înăuntru!

Arătam cu degetul înspre palat, vocea fiindu-mi răguşită de cât urlasem.

Soldatul trase piedica de la mitralieră, ameninţător.

— Pleci acum! *J' ahkzhil!* ţipă, încă rânjind.

Ţeava puştii era îndreptată către mine.

Bine. Nicio problemă.

Am plecat.

OPTSPREZECE

Mi-am petrecut restul săptămânii în hotel. Singură. Palatul Excelenţei Sale nu mi-a răspuns la apeluri. Puştiul avea ce-şi dorise, de-acum puteam să mă duc fluierând. Nici măcar nu mai aveam un operator, camera HoloPak rămăsese la Halton.

L-am sunat pe Arlando pe o linie protejată pentru a mă plânge, lucru care m-a făcut să mă simt ca dracu' şi nici nu am realizat prea multe. Oricum, ce-i puteam spune? Mi-am făcut treaba, l-am livrat pe Halton, am avut chiar şi o exclusivitate, aşa cum a fost ea, cu aşa-zisa tentativă de asasinat.

— Eşti blocată acolo, silabisi el. Asta e. Nu te mai plânge, Kay Bee, ar trebui să fii ziaristă, aşa că scoate ce-i mai bun dintr-o situaţie proastă. Fii profesionistă.

Cel puţin a avut bunăvoinţa să nu-mi spună să nu mă bag în belea.

Erau mai mulţi reporteri şi operatori care stăteau la Grand Imperial, astfel că mi-am pierdut şi eu vremea cumpărându-mi de băut, aşa cum făceau şi *ei,* sondând terenul ca un ziarist voluntar. Apoi am rămas în camera mea aşteptând lângă telefon. Pentru a-mi trece timpul, am descărcat câteva dosare din arhivele Releului Cairo pe PortaNet, studiind la cine aş putea ajunge prin Clermont pentru interviuri.

Sistemul TV intern al hotelului era unul demodat, cu cablu, cu staţii de bruiaj foarte noi care filtrau toate materialele transmise prin satelit. Nici măcar una dintre jucăriile lui Carl nu putea să prindă vreunul din canalele de ştiri din Vest prin staţiile de bruiaj ale hotelului, cât de cât clar. A trebuit să mă mulţumesc cu ştirile locale sărăcăcioase de la un holovizor chinezesc blocat cu sonorul la minim, la intervale neregulate, între rugăciuni interminabile şi meciuri de fotbal vechi de doi ani.

Supravieţuirea senzaţională a Băiatului Rege era subiectul fierbinte al zilei, moderatorul revărsând rugi în mod egal pentru Allah, Excelenţa Sa şi Halton, care fusese onorat cu poziţia de bodyguard personal al Excelenţei Sale, pentru care era evident calificat. Nici măcar nu exista un holocadru bun al salvării, doar

aceleaşi imagini GBN date la nesfârşit, cu asasinul îngenuncheat, câteva secunde înainte să sară la rege, apoi un zgomot înfundat de bobină din momentul când a sărit Halton şi HoloPak-ul s-a lovit de podea.

Atacatorul a fost cu promptitudine judecat şi executat în public. Cu asta au avut cadre minunate. Lumină bună. Sunet reuşit.

Am luat legătura cu un holo-operator liber-profesionist, tovarăş de-al lui Carl, care stătea şi el la hotel, şi am stabilit o întâlnire, în timp ce terminam cel de-al zecelea clip al arhivei de la Cairo pentru a mă hotărî asupra prizonierilor politici cărora aş fi putut să le fur un interviu.

Nu erau mulţi care să se potrivească pentru ce aveam eu în minte; majoritatea erau tipul obişnuit de clerici turbaţi care ieşiseră din graţii susţinând terorismul ca fiind singurul catalizator legitim pentru schimbare, pentru care marea majoritate a publicului GBN nu prea avea interes sau compasiune. Restul erau contrabandişti de duzină, ucigaşi sau hoţi, criminali obişnuiţi, cu o falsă aparenţă de oprimaţi din punct de vedere politic, aşteptând ani de zile pentru cele cincisprezece minute de faimă ale lui Warhol, aşa trecătoare şi nefastă cum fusese. Băiatul Rege nu păstra prea mulţi prizonieri politici stingheritori pentru a lâncezi romantic în temniţele lui întunecate. Părea să prefere ca aceşti câţiva disidenţi liberali, doctori, profesori universitari şi, da, ziarişti care îl enervau, să fie împuşcaţi cu promptitudine în loc să fie ţinuţi în închisoare. Menţine amuzamentul publicului în timp ce reduce cheltuielile de întreţinere ale închisorii.

Mă hotărâsem la un doctor în teologie şi drept divin, care stătuse în închisoare mai bine de cinci ani pentru anumite vederi religioase mai puţin cuşere, un pic prea popular şi în vârstă pentru a fi executat fără un scandal public, când îmi atraseră atenţia ultimele ştiri din Khuruchabja care se derulau în fundal. Moderatorul fusese înlocuit de un holocadru superb luat de unul de-al lor din Nok Kuzlat.

Nathan R. Mitchell, de naţionalitate britanică, lucrând mişeleşte pentru o companie canadiană lipsită de scrupule din Nok Kuzlat, fusese arestat pentru încercarea de mituire a unor

oficiali virtuoşi şi integri din Khuruchabja în vederea sprijinirii unui contract. Vocea vioaie descria crimele odioase ale britanicului degenerat, în timp ce ofiţeri militari împingeau suspectul în jos pe scările clădirii cu birouri, înghiontit de la spate.

Obiectivul se mări pentru a prinde un cadru excelent cu faţa lui palidă şi contractată, cu ochii în fundul capului, privind înapoi la cameră, a negaţie. Apoi fu împins brutal într-o maşină oficială, camerele şi microfoanele de la PortaNet şi HoloPak fluturând în jurul maşinii pe măsură ce cutiile cu „dovezi” erau introduse alături de acuzat pe locul din spate.

Era Elias Somerton. Al doilea.

A trebuit să scormonesc prin gunoaiele adunate în camera de hotel, dar în cele din urmă am găsit cartea de vizită pe care Clermont mi-o introdusese în mână.

Linia telefonică a Consulatului Britanic era ocupată şi am format numărul în continuu până când am reuşit să prind.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Thomas Andrew Hollingston Clermont, vă rog.

— Pot să ştiu cine întreabă?

Tânărul flegmatic de la celălalt capăt al firului era la fel ca alţi recepţionişti guvernamentali umili din ambasadele din lumea întreagă.

— Kay Bee Sulaiman.

Nu m-am mai deranjat să spun „GBN News”.

— Un moment, vă rog…

Mă lăsă să aştept, în timp ce pe ecran se vedea o panoramă a unei coaste de deal din Anglia, plină de flori şi copaci luxurianţi, cu un râu care se scurgea vesel în lumina pestriţă a soarelui. In fundal se auzea „Water Music” a lui Haydn.

Recepţionistul posomorât reveni.

— Îmi pare tare rău, domnul Clermont este într-o conferinţă şi nu poate fi deranjat. Aţi dori să lăsaţi numărul dumneavoastră de telefon, domnule?

Doream. Întâlnirea lui se pare că dură toată ziua, de vreme ce a treia oară când am sunat plecase acasă, iar recepţionistul de la ambasadă şi-a cerut mii de scuze – nu era posibil să dea

numărul confidenţial de acasă al domnului Clermont, pot să revin a doua zi dimineaţă?

A doua zi nu m-am mai obosit să dau telefon, ştiind foarte bine că Clermont ar fi fost într-o şedinţă indiferent când aş fi sunat. Lăsând staţia PortaNet în camera de hotel, am luat cu mine un alt mic dispozitiv de-al lui Cari, un reportofon în miniatură, cu microfonul pentru înregistrare disimulat într-un nasture de la cămaşa mea, discul cip fiind ascuns în catarama de la curea. Cipul însuşi, mă asigurase el, era protejat împotriva dispozitivelor de anihilare de genul cutiuţei Raid.

Ajunsă jos, am rugat recepţia să cheme un taxi pentru mine; în timp ce aşteptam, l-am ochit pe unul dintre câinii de pază care citea un ziar în hol. În cele din urmă, m-am îndreptat spre locul unde stătea şi m-am postat exact în faţa lui. El ridică privirea spre mine cu o nelinişte prost disimulată.

— Unde-ţi este partenerul? am întrebat.

— Nu înţeleg, domnule.

Taxiul trase la intrare şi imitaţia de portar mameluc deschise uşile holului privindu-mă expectativ. M-am uitat prin hol cu o atenţie exagerată.

— E încă la WC, aşa-i? Ei bine, ascultă, dacă ne pierdem, am spus prevenitor, eu voi ateriza la Consulatul Britanic cam pentru o oră, aşa că nu trebuie să se grăbească şi să rişte să-şi prindă sula-n şliţ, OK?

Câinele de pază mă privi fix, cu ură. Evident, partenerul lui ieşi repede de la toaleta bărbaţilor, târşâindu-şi picioarele şi trăgându-şi fermoarul de la pantaloni.

Ştiam că nu era prea inteligent să mă ciorovăiesc prea rău cu băieţii şi, să fiu sinceră, nici inima nu prea-mi dădea ghes. Era mai mult de formă, pentru a-mi ascunde propria nervozitate.

Ecranul de securitate de la Consulatul Britanic nu a detectat microreportofonul, dar mi-au confiscat cuţitul pe care-l aveam din dotarea Armatei Elveţiene şi un pix din buzunarul cămăşii, înainte ca ofiţerul militar britanic să mă escorteze la recepţie.

— Kay Bee Sulaiman, i-am spus unui funcţionar stoic, o altă copie la indigo. Am venit la domnul Thomas Clermont, vă rog.

Recepţionistul ridică receptorul, vorbi scurt cu cineva pe care nu l-am putut vedea pe ecran înainte să închidă şi îşi încrucişă degetele afectat.

— Îmi pare rău, domnule Sulaiman, se pare că nu aveţi programare. Dacă aţi dori să vă faceţi, sunt sigur…

Începeam să mă şucăresc.

— Sună din nou şi spune că sunt un prieten apropiat al lui Elias Somerton. Cred într-adevăr că domnul Clermont ar dori să mă vadă.

— Domnule, vă rog. Eu…

— Sună şi-atât!

Recepţionistul mă privi dispreţuitor pentru un moment lung şi ostil. Când puse receptorul în furcă a doua oară, spuse rece:

— Birourile domnului Clermont sunt la etajul trei, pe stânga. Vă va escorta sergentul.

Clermont nu mă lăsă să aştept în anticameră, nici măcar atât cât să-mi sugereze cine era. Când deschise uşa camerei de aşteptare, avea un aspect sălbatic.

— Sulaiman…

M-am ridicat.

— Salve, Tommy…

Mi-o reteză.

— Putem discuta în biroul meu, spuse şi se întoarse pe călcâie.

L-am urmat pe un coridor cu birouri pe ambele părţi, fără niciun nume scris pe uşi. Holul se termina cu un birou destul de mic, cu uşa de asemenea nemarcată. Înăuntru, camera era ciudat de lipsită de intimitate. Închise uşa cu grijă. Biroul era ordonat, fără poze de familie, fără amintiri personale sau tablouri pe pereţi. O cameră pentru întâlniri cu oameni din afară, goală şi sigură. Clermont se aşezase în spatele biroului său, iar eu am ocupat unul din scaunele atât de nefolosite, încât păstrau mirosul de nou impregnat în ţesătură.

— Am venit să-ţi accept oferta, Clermont.

— Si care ar fi această ofertă?

Ochii lui erau inexpresivi. Fără îndoială că erau puse o grămadă de microfoane în cameră.

— Vreau să iau un interviu unuia dintre prizonierii din Nok Kuzlat. Britanicul care a fost arestat ieri, Nathan Mitchell.

Nu reacţionă.

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

Ochii mi se îngustară.

— Parcă ai spus că poţi aranja să văd pe oricine aş vrea dintre cei reţinuţi de autorităţile din Nok Kuzlat.

Se uită la mine fix, cu faţa golită de orice expresie.

— M-ai înţeles greşit, domnule Sulaiman. În orice caz, cetăţenii britanici sunt în grija guvernului britanic şi nu a Ştirilor GBN şi nici a dumneavoastră. Îmi pare rău, este practic imposibil să-l vedeţi acum pe domnul Mitchell.

Vocea lui era complet neutră, tonul exersat al unui diplomat. Nu se potrivea cu ochii înfundaţi în orbite. Aceeaşi privire speriată pe care Mitchell o aruncase înspre cameră cu o noapte înainte.

Lipsea ceva.

— Pentru că nu vrei sau pentru că nu poţi? am insistat. *Ştii* că ştiu cine e. Ce dracu' se întâmplă, Clermont?

Bărbatul arogant şi dispreţuitor cu care vorbisem în Piaţa Eroilor dispăruse. Arăta obosit şi zdruncinat. Oftă, plimbându-şi ochii prin camera goală pentru a evita să se uite la mine.

— Din nefericire, domnul Mitchell a suferit un atac de cord la scurt timp după arestarea sa, spuse Clermont cu o voce posomorâtă. A murit în această dimineaţă. Guvernul Maiestăţii sale face aranjamente cu cei din Khuruchabja pentru a i se returna corpul în Anglia.

Mă trecu un fior.

— Şi pun pariu că în raportul procurorului orice semne neobişnuite de pe corp sunt de la vreun prim-ajutor exagerat de entuziast, aşa-i?

Ochii lui Clermont mă sfredeliră.

— Domnule Sulaiman, nu am nici cea mai mică idee despre ce vreţi să spuneţi.

— Ia te uită! Şi nu ştii nimic nici despre vreo micropeliculă?

Am pus în cuvinte cât de mult dispreţ şi insinuare am îndrăznit.

Se ridică. Ciudat, nu era furios.

— Domnule Sulaiman, nu cred că mai avem nimic de discutat.

Nu m-am ridicat de pe scaun.

— Știi că nu o am. Știi cine a avut-o ultimul. Si știi de ce a fost omorât Mitchell, dacă ăsta este chiar numele lui.

Se îndreptă spre uşă şi eu am adăugat repede:

— Vorbeşte cu mine, Clermont, poate ne ajutăm reciproc. Nu vreau să fiu nevoit să-mi bag nasul peste tot până o catadicsi cineva să-mi spună ceva.

Se opri cu mâna pe clanţă, cu privirea în altă parte.

— Te-aş sfătui serios să încetezi cu investigaţiile pe această temă.

— Sau ce? Voi sfârşi şi eu cu un atac de inimă? Sau poate într-un „accident de maşină” fatal, precum Khatijah? Cine l-a ucis pe Mitchell?

Era îngrozit. Nu a deschis uşa, întorcându-se să mă înfrunte. Nu era supărat.

— Ascultă-mă, Sulaiman, spuse aproape şoptit. Eşti băgat până-n gât, dar n-ai nici cea mai mică idee în ce eşti implicat. Ca reprezentant al guvernului Maiestăţii Sale, mă simt obligat să-ţi dau un sfat. Eşti reporter, foarte bine. Relatează despre ce vrei tu. Dar nu eşti detectiv. Aşa că ţine-ţi ochii deschişi, dar gura închisă – atâta tot. *Nu te implica.*

Transpirase, aruncându-şi din nou ochii prin cameră, vizibil prevăzător să nu spună prea mult sau prea puţin.

— Prea multe lucruri merg prost şi oamenii au început să aibă de suferit. Nu ştiu de unde ai ideea că ziariştii sunt imuni la gloanţe, dar dacă te mai învârţi mult pe-aici, vei afla foarte curând că şi tu o poţi păţi.

— Este o ameninţare? am întrebat încet.

Se uită la mine fix.

— Nu. Este un avertisment prietenesc. Tot băgându-ţi nasul unde nu trebuie, vei sfârşi cu el tăiat şi alţi oameni vor fi omorâţi, oameni de treabă. Părea disperat. Oameni pentru care răspund. Oameni la care ţin.

I-am întors privirea.

— Am fost băgat în porcăria asta împotriva voinţei mele, dar n-am să mă las intimidat tocmai acum. Vorbeşte-mi, Clermont, l-am presat.

Pentru o clipă am crezut că o va face. Ezită, tremurând, iar faţa lui, din care i se dusese tot sângele de sub bronz, luă o ciudată nuanţă pământie.

— Sursele mele rămân strict confidenţiale, Clermont. Îţi jur că poţi avea încredere în mine. Şi ziariştii sunt în stare să păstreze secrete, probabil chiar mai bine decât voi.

Râse, un lătrat răguşit care semăna cu un geamăt.

— Vorbeşte-mi…

Se scutură, de parcă s-ar fi luptat să se trezească dintr-un vis urât.

— Du-te acasă, Sulaiman, – spuse cu o voce joasă. Suie-te în primul avion şi du-te acasă.

— Nu.

— Atunci eşti un prost.

Deschise uşa şi l-am urmat pe coridorul pe care o apucase hotărât.

— Clermont…

Deschise uşa exterioară şi i se adresă ofiţerului britanic în uniformă.

— Te rog să fii amabil să-l escortezi pe domnul Sulaiman afară din Consulat, spuse înainte să se retragă fără să se uite la mine, cu spatele încordat.

Am fost foarte cordial şi graţios azvârlită afară din clădire;, exasperată de neputinţă în urma refuzului politicos şi neclintit de a mi se permite să intru înapoi pentru a vorbi cu superiorul lui Clermont.

Când m-am întors la hotel, o turmă de turişti neînfricaţi, blocau intrarea cu obişnuita supraaglomerare de bagaje, toţi certându-se cu voci ridicate cu recepţionistul hărţuit, într-o limbă care am bănuit că era fie pakistaneză, fie urdu. Fără îndoială că Halton ar fi ştiut care dintre ele, am gândit acru.

Cele două „umbre” pe care le sâcâisem fuseseră înlocuite de o nouă pereche care infesta holul, vârâţi în spatele ziarelor. Şi liber-profesionistul, prietenul lui Cari, mă aştepta nervos, sărind când mă văzu ca o jucărie cu arc închisă într-o cutie.

— Sulaiman? Ştirile GBN? întrebă el cu un zâmbet nervos.

Am întins automat mâna pentru a i-o strânge.

— Eşti noul operator?

A trebuit să-mi ridic vocea pentru a mă face auzită deasupra hărmălaiei.

— Mda, spuse ezitând, apoi adăugă: vreau să spun că, de fapt, nu sunt.

— Poţi să fii mai explicit?

— Îmi pare rău, am avut un conflict. Nu pot să te însoţesc. Îmi pare într-adevăr rău…

— Asta da veste, puştiule, am spus nemulţumită. Crezi că poţi să-mi recomanzi pe altcineva?

El se strâmbă, incomodat.

— Hmm, ei bine… nu cred.

Atunci am înţeles. Nu aveam să găsesc *niciun operator* în Nok Kuzlat. Într-o meserie în care oamenii supravieţuiesc numai prin grija unuia faţă de celălalt, acest lucru era foarte neobişnuit. Câteva secunde mai târziu, am descoperit că puştiul operator nu fusese înspăimântat cu ameninţări. Pur şi simplu ştia că nu voi mai întârzia pe aici suficient de mult ca să lucreze pentru mine, iar dacă *el* vroia să continue să lucreze în Khuruchabja, nici nu trebuia să încerce să o facă.

— Domnule Sulaiman?

Localnicul îmbrăcat în uniformă de colonel îşi croi drum cu umerii prin trăncăneala turiştilor furioşi şi se apropie pentru a-mi înmâna un document mare, de o singură pagină. Eram clasificată: PNG, persona non grata.

— Viza dumneavoastră pentru Khuruchabja a fost retrasă. Sunteţi aşteptat să părăsiţi această ţară cel mai târziu mâine dimineaţă, sau veţi fi arestat ca străin ilegal suspectat de spionaj.

Am scanat hârtia repede. În ambele limbi, atât arabă cât şi engleză, scria clar: „Yankeule, du-te acasă.” Când mi-am ridicat privirea, operatorul dispăruse. Câţiva turişti se holbau curioşi.

— Este ridicol. De ce? am întrebat. Pentru ce motiv?

Colonelul zâmbi fără umor.

— Niciunul. Nu avem nevoie de un motiv, domnule Sulaiman. Pur şi simplu nu vă mai vrem aici.

— Clermont este în spatele acestei chestii, nu-i aşa?

Am înjurat. Colonelul părea ofensat.

— Guvernul din Khuruchabja nu are nevoie de aprobare sau permisiune din partea britanicilor pentru a da afară orice nedoriţi din propria noastră ţară, spuse indignat.

Poate că nu. Chiar că ordinul ajunsese aici al naibii de repede dacă ar fi fost Clermont în spatele lui.

— Voi înainta un protest oficial în numele guvernului meu şi al biroului meu de ştiri, l-am ameninţat.

El ridică din umeri.

— Cum doriţi, spuse indiferent. Numai să fiţi în avion mâine dimineaţă.

Nu se obosi să mai adauge „sau dacă nu…”, făcu un pas înapoi, mă salută sardonic şi plecă.

Cei doi câini de pază surâseră afectat spre mine pe deasupra ziarelor în timp ce mă îndreptam spre lift. O dată ajunsă în cameră, am făcut o rapidă exterminare cu Raid, am scos cu unghia cipul reportofon din curea şi l-am conectat la PortaNet.

Cel puţin puteam să ascult din nou conversaţia pe care o avusesem cu Clermont, să analizez cuvintele pentru orice ar fi putut fi ascuns printre ele, poate chiar să le trec printr-un analizator de voci, *orice…*

Atâta doar că nu era nimic pe cip decât un fâsâit de bandă goală.

M-am holbat la Net fără să înţeleg nimic, apoi am verificat din nou cipul cu un sentiment de spaimă din ce în ce mai mare, numai pentru a mă asigura că nu făcusem nicio prostie, dar camera Net funcţiona foarte bine.

Nu era nimic în neregulă nici cu staţia PortaNet, nici cu cipul. Înregistrasem foarte bine, dar nu era nimic pe el, cu excepţia unui şuierat constant de zgomot alb.

M-a cuprins tremurul unei mânii bruşte. Furia pe care o ţinusem sub control de atâta timp se revărsă ca o pâclă albă de inconştienţă. O jumătate de oră mai târziu m-am regăsit în picioare, epuizată şi fără suflare. Camera de hotel era complet răvăşită. Fulgi împrăştiaţi din pernele sfâşiate, perdele care atârnau zdrenţuite. Eram udă până la piele de transpiraţie şi gâfâiam, râzând forţat ca o nebună, dar fără nicio urmă de umor bun care să-l justifice.

Să plătească CDI pentru stricăciuni, lua-i-ar dracu'. Am scuturat cioburile de sticlă de pe cuvertură şi am început, calmă, să-mi fac bagajul în mijlocul dezastrului.

NOUĂSPREZECE

Am avut o cină liniştită la restaurantul hotelului, privind pe deasupra frumoaselor acoperişuri ale oraşului Nok Kuzlat. După ce am terminat, am luat staţia PortaNet afară sub cerul înstelat, pentru a sorbi o cafea tare şi a avea o convorbire particulară cu Arlando, printr-un canal cu codificare maximă.

Mă aşteptasem să arate mai mult entuziasm, după ce-i vărsasem tot ce putusem despre încercarea de asasinare contrafăcută şi salvarea „eroică” a lui Halton, despre circumstanţele ciudate care înconjurau moartea lui Somerton-Mitchell, sau despre posibilitatea ca Clermont să fie în spatele retragerii vizei mele.

În mare parte, conversaţia s-a purtat în limbajul criptic folosit între ziarişti. Chiar şi aşa, din anumite motive, am ţinut pentru mine că de fapt pătrunsesem în micropeliculă la micul club de calculatoare al lui Ibrahim al-Ruwala, sau împrejurările care au însoţit moartea precoce a soţiei şeicului. De asemenea nu m-am obosit să dau prea multe detalii despre bănuielile lui Halton referitoare la intenţiile şefilor lui în ceea ce-l privea.

Arlando a ascultat fără să scoată un cuvânt până am terminat.

— Ai prins ceva pe peliculă, Kay Bee?

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu aşa-zisa tentativă de asasinat? Orice lucru care să demonstreze că nu a fost ceea ce a părut? Poţi să depistezi cine era bietul tembel căruia îi întindeau o cursă? Interviuri cu martori? Ceva documentaţie grea de *orice* fel despre acest tip, Mitchell? Cine era de fapt sau pentru cine lucra? Sau Clermont? *Orice!*

— Nu.

Nu aveam nicio tragere de inimă să recunosc.

— Atunci nu ai nimic. Afirmaţiile nedovedite şi zvonurile nu reprezintă o ştire. Tu ştii bine acest lucru.

— *Haide,* ştii bine că se întâmplă ceva suspect. Locul ăsta este ca o petardă care a fost aprinsă. Pot s-o *simt!* Nici măcar n-ai de gând să investighezi chestiile astea, Arlando?

Nu-mi venea să cred. El se încruntă şi clătină din cap.

— Nu fără să am dovezi. Jurnalism *responsabil,* Munadi. Nu ne ocupăm cu poveşti senzaţionale ieftine, OK? Ţi s-a retras viza – mare brânză. Este un risc profesional, se întâmplă tot timpul. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acum suie-te în avion şi întoarce-te acasă.

M-am holbat la el cu gura căscată, fără cuvinte.

— Nu numai că ai fost şantajat, Arlando, mi-a ieşit din gură în cele din urmă, dar *colaborezi* cu nenorociţii ăştia! Nu-mi vine să cred! De partea cui eşti, totuşi?

Expresia lui împietrită nu şovăi.

— De partea ta, indiferent ce crezi acum. Ascultă-mă. Eşti obosită şi supărată. Nu gândeşti corect şi îţi pierzi obiectivitatea. Nu eşti bună de nimic acolo. Aşa că mâine suie-te în avion şi vino acasă.

— Dar…

— Pleacă dracului de-acolo, Kay Bee! Nu ridicase vocea. Era mult mai înfricoşător aşa. Dintr-o dată, mi s-a făcut *frică.* Suie-te odată în nenorocitul ăla de avion şi mişcă-ţi fundul de-acolo, ai priceput?

— Am.

— Bine.

N-am dormit bine în noaptea aceea.

Avionaşul învechit de pe ruta Nok Kuzlat-Cairo avea o singură ieşire pe zi, la ora zece jumătate dimineaţa. Dacă îl pierdeam pe cel de mâine, ar fi trebuit să aştept până în ziua următoare, ceea ce presupunea certuri din interiorul unei celule de închisoare cu autorităţile, pentru viza mea. Am hotărât să plec spre aeroport cu şase ore mai devreme, fiind mult prea familiarizată cu problemele transporturilor din Orientul Mijlociu şi nervoasă că aş putea rata. Mai bine eram cu jumătate de zi mai devreme decât cu un singur minut mai târziu.

Tocmai când îmi pocneam ultima încuietoare la PortaNet, am fost sunată de la recepţie pentru a mi se spune că biletul meu era acolo şi că mă aştepta un taxi. Mi-am apucat valiza în drum

spre uşă. Chiar dacă alungată neonorabil din ţară, împotriva voinţei mele, tot eram foarte bucuroasă că mă duceam acasă.

Am semnat factura fără să mă deranjez să verific cât au încărcat-o, gândindu-mă că ar putea fi taxe suplimentare pentru deranjul constatat de menajeră după ce urcase la mine în cameră. Funcţionarul de noapte cu ochi negri se încruntă; nici măcar cele două bancnote de 500 de riali Khuru pe care i le-am lăsat pe tejghea nu-i înmuiară neliniştea; chemă hamalul înainte să alerge pentru a investiga el însuşi stricăciunile; fără îndoială că vor fi adăugate la factură retroactiv, împreună cu alte câteva articole încărcate cu dobândă, dar mie nu-mi păsa; oricum le plătea CDI.

Am aruncat o privire prin hol după perechea de „umbre”, dar nu se vedeau. Cu excepţia hamalului cu ochii cârpiți de somn, holul era pustiu.

La ora patru şi jumătate, aerul era rece, cerul dimineţii avea luciri argintii ca de mărgăritar. Traficul era liniştit, pe străzi se întorceau de la moschee pietoni letargici înainte de răsărit. Un bătrân mâna de la spate două cămile împodobite cu ciucuri şi foarte încărcate, croindu-şi drum printre maşinile împrăştiate dezordonat pe la curbe, pe trotuare, întinse pe jumătate în stradă, acolo unde şoferii lor le abandonaseră peste noapte. Plecând devreme, evita aglomerarea orei de vârf.

Şoferul de taxi îşi transferase deja roata de rezervă pe locul din faţă. Taxiul lui funcţiona şi ca un 7-Eleven[16] pe roate, portbagajul deschis fiind aproape plin cu diverse lăzi cu marfă ilicită pe care o vindea pentru a-şi suplimenta câştigurile de şofer. Pentru a-mi face loc atât mie cât şi bagajelor mele trebuia să-şi rearanjeze mărfurile într-un mod foarte chibzuit. Hamalul îmi dusese la trei iarzi mai încolo singura valijoară pe care o aveam şi o aşezase pe trotuar, aşteptând ostentativ un ciubuc înainte de a-şi târşâi picioarele înapoi în hotel.

Îmi prinsesem staţia PortaNet pe umăr cu o curea, bătând neliniştită darabana pe carcasa ei, în timp ce şoferul se scuza, schimbând locul unei cutii cu praf de suc de portocale şi al unei cutii de carton cu baterii AA, când Halton se materializă din umbra arbuştilor hotelului. Nu l-am văzut până când nu m-a

[16] Reţea de magazine tip supermarket, în America (n. tr.).

atins pe braţ, speriindu-mă de moarte. Recunoscându-l, mi-am înăbuşit un ţipăt.

— Ia te uită, salut, John! am spus, strecurându-mi în voce cât mai multă bucurie. Ai venit să mă însoţeşti? Ce drăguţ din…

— Kay Bee, cred că am necazuri, şopti el.

Şoferul trânti în cele din urmă portbagajul şi se uită la noi expectativ.

— Ce păcat, am surâs batjocoritor, urându-mă pentru asta. N-ai spus tu că nu trebuie să-mi mai fac griji pentru tine?

Stătea cu spatele la şofer, iar ochii îi erau obscuri în lumina dimineţii care estompa orice culoare.

— Pot să merg în urma ta, spuse el ca şi cum nu m-ar fi auzit. Spune-i şoferului să oprească oriunde înainte de a ieşi din oraş, dar să meargă în continuare la aeroport.

— Las-o baltă, Halton. Viza mea a fost retrasă brusc. Dacă pierd acest avion, am spus cu înverşunare, voi fi aruncată…

Cuvintele îmi pieriră când îşi desfăcu haina. Cineva îl împuşcase. Sângele acoperea partea din faţă a cămăşii cu o pată lucioasă şi închisă la culoare.

— Te rog, spuse, apoi îşi închise jacheta şi dispăru.

M-am urcat în taxi şi am pornit spre aeroport.

Nu era iubitul meu, îmi reaminteam. Nu aveam nicio obligaţie faţă de el. Nu era nici prietenul meu. Nici măcar nu era o fiinţă umană, pentru Dumnezeu. Este doar o biomaşină, un spion fabricat, nu trebuia să mă mai implic în porcăria asta, îmi făcusem datoria foarte bine, nu aveam de ce să risc să fiu azvârlită în închisoare, sau chiar mai rău, *eram în afara* acestui lucru. Zidul Oraşului Vechi se contura la orizont în ceaţa fragilă a dimineţii.

— Opreşte aici, am spus pe negândite, scoţând bancnotele de riali fără să mă chinui să le număr. Vreau să te duci la aeroport şi să-mi pui bagajele în avionul de Cairo. Dacă te opreşte cineva, spui că am plecat cu un autobuz spre postul militar american de la Sa’deqi, bine? N-ai văzut pe nimeni altcineva şi nu ştii nimic altceva. Ai înţeles?

Şoferul se holba la mine în oglinda retrovizoare cu nişte ochi şterşi, dând repede din cap. I-am îndesat în mână teancul de bancnote.

— Vino mâine înapoi la hotel. Dacă faci ce ţi-am spus şi-ţi ţii gura, vei primi de patru ori mai mult.

Astfel câştigam douăzeci şi patru de ore. Aşa speram. Mi-am apucat staţia PortaNet, uitându-mă prin fereastra din spate în timp ce crăpăm portiera.

— *Rah,* am spus, du-te! şi am coborât sărind în umbri dimineţii în timp ce taxiul se îndepărtă.

Am blestemat ca pentru mine, ţinându-mă pe lângă ziduri în timp ce mă furişam de-a lungul străduţelor, cotind la întâmplare. N-aveam nici cea mai mică idee unde mă aflu, iar dacă Halton nu apărea, aş fi pierdut o grămadă de timp încercând să ies de acolo. După un colţ am ochit un băruleţ, unde câţiva bătrâni tocmai ieşiţi de la moschee se pleoştiseră la mesele de afară, îmbrăcaţi cu jachete din puf de raţă peste caftanele lor pentru a se proteja de răcoarea dimineţii. Clipiră spre mine cu ochi scurşi când m-am strecurat în interiorul plin de fum.

M-am îndreptat către celălalt capăt al tejghelei, de unde puteam să urmăresc uşa. Înainte să apuc să comand o cafea, Halton intră.

— Să mergem, spuse, apucându-mă de braţ şi împingându-mă spre ieşirea din spate.

Am alergat pe mai multe alei încurcate ca într-un labirint. Părea la fel de fără ţintă precum fusese şi ruta mea, dar ştiam că Halton nu se poate rătăci.

Am ajuns într-o piaţă mică în care o mulţime de bărbaţi se agitau de colo până colo, aşezându-şi tarabele de fructe şi legume într-un bazar acoperit improvizat, pregătindu-se pentru deschiderea pieţei din acea zi. Cu mâna lui Halton încă încleştată de braţ, am mers repede până la un garaj din celălalt capăt. Înăuntru, doi tineri îmbrăcaţi în salopete albastre şi murdari de unsoare îşi întoarseră privirile de la un motor deschis al unui antic Yugo de trei locuri. L-am recunoscut pe unul dintre numeroşii veri ai lui Ibrahim. El dădu din cap fără să spună niciun cuvânt, arătând spre o cheie care atârna într-un cui deasupra tejghelei cu unelte.

Halton înhăţă cheia şi plecarăm. Câteva blocuri mai departe, împinse uşa unui apartament greu de descris al unei case aşezate într-un complex cu apartamente-tip, toate sinistre,

urâte şi mirosind a sărăcie. Un singur beculeţ atârna în holul de la intrare, fără a reuşi să lumineze scara şubredă care urca în întuneric.

Pentru cineva care tocmai fusese împuşcat, Halton era palid, dar nu fără suflu. Eu eram cea care respira din greu când am ajuns la mansardă. Halton introduse cheia în broască şi am intrat într-o cămăruţă.

Un pat îngust fusese împins la perete, nefăcut şi în care era evident că dormise cineva. Pe perete atârna un calendar pakistanez vechi de trei ani, împodobit cu holopoza unei stele de cinema fardată strident, abia acoperită cu văluri ceţoase. O chiuvetă picura într-un colţ, pătând porţelanul ciobit cu rugina de la canistra de gaz transformată în bazin de apă şi fixată în perete. Într-un colţ erau îngrămădite haine. Zeci de cărţi în arabă, câteva în franceză şi engleză erau împrăştiate peste tot, iar o masă făcută din cărămizi şi resturi de scânduri susţinea unul dintre cele mai vechi calculatoare personale pe care le văzusem, în afară de cele dintr-un muzeu. La el fusese montat un modem, firul ieşind pe singura fereastră, prin care fusese conectat direct la o linie telefonică. Câteva piese de îmbrăcăminte fluturau agăţate de fir pentru a-l deghiza, neconvingător, într-o frânghie de rufe.

Halton rămăsese în picioare imobil, ascultând. Îl puteam simţi tremurând prin mâna care îmi strângea braţul. Dintr-o dată păru epuizat şi mă lăsă pentru a se prăbuşi greu pe patul îngust. Mişcându-se încet, îşi desfăcu fermoarul de la jachetă, dându-şi-o prudent jos de pe umeri.

Toată partea din faţă a cămăşii sale era îmbibată de sânge, încă umed. Nu fusese împuşcat cu prea mult timp în urmă. Trei mici găuri în cămaşă arătau pe unde intraseră gloanţele, direct în piept. Ar fi putut să moară. Sângele îi mânjea degetele tremurătoare în timp ce încerca să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

M-am adunat şi m-am aşezat pe vine pentru a-l ajuta.

— Isuse Cristoase, Halton, trebuie să te ducem la un doctor… am spus, bâjbâind eu însumi cu degetele prin scurgerea lipicioasă. Ţesătura se lipea de pielea lui în timp ce o curăţăm atent de pe rană.

— Nu este nevoie, spuse Halton gros. Nu a nimerit inima.

I-am folosit cămaşa pentru a şterge sângele închegat, apoi m-am oprit, uimită. Fusese împuşcat cu un Eclipse, asta era clar, se vedeau găurile mici lăsate în pieptul său. Dar rănile începuseră deja să se încreţească, o piele roz închizând plăgile deschise. Ţesutul cicatrizat de deasupra rănilor se strânsese precum larvele înăuntrul unei vizuini.

Am avut senzaţia că îmi băgasem mâinile într-un cuib cu gândaci şi m-am îndepărtat de el tremurând. Pielea mi se furnică, contractându-se într-o reacţie necontrolată. M-am trezit cu spatele lipit de biroul primitiv, încercând să trag aer prin gâtul contractat. Am aruncat cămaşa departe de mine şi mi-am şters una de alta mâinile pătate, într-un sentiment reflex de repulsie.

Halton reacţionă de parcă l-aş fi pălmuit.

— Kay Bee, sunt numai nanos, susţinea. Doar atât, nanos…

Ne-am uitat fix unul la altul în timp ce eu tremuram, apoi m-am controlat. Era atât de nenatural, de ciudat.

— Isuse! am scuipat. Ai luat-o pe coajă, da’ tot mai funcţionezi.

Nu era tocmai cel mai bun lucru pe care îl puteam spune, dar era singurul mod în care puteam face faţă. Oricum îmi irosisem cultura pe el; n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeam.

— Halton, cine te-a împuşcat?

El scutură din cap.

— Nu ştiu. Se strâmbă de durere când căută în buzunarul jachetei sale şi ridică o peliculă. Speram că mă vei ajuta să aflu.

M-am aşezat pe singurul scaun din cameră şi am împins micul calculator într-o parte pentru a deschide staţia PortaNet. Halton mă privea din spate în timp ce introduceam pelicula.

Halton însă nu-şi irosise educaţia *lui.* Demontase camera HoloPak în bucăţi mici, reproiectând şi reconectând sortimentele de ochi de muscă în ascunzişuri şi colţuri ale camerei particulare a lui Larry, activaţi de cabluri individuale de alimentare Pak prin senzori de mişcare. Dacă el nu putea să fie acolo personal, propriul lui sistem de securitate putea. Mă întreb dacă acest lucru era în beneficiul lui Larry, sau reprezenta un sentiment de autoapărare dezvoltat de curând.

Această cameră Pak acoperise holul care ieşea din încăperea de joacă a lui Larry, filmat dintr-un unghi ciudat, ca o muscă pe tavan. În cea mai mare parte, am fost întreţinuţi de figuri strâmbe de mesageri militari care defilau îngâmfaţi de-a lungul coridorului, servitori care ştergeau praful, un grup de bărbaţi mai în vârstă îmbrăcaţi în robe şi mergând încet, mormăind între ei cu capetele în jos când intrară şi ieşiră, apoi un cadru cu Larry făcând skateboard în lungul holului. Apoi imaginea trecu brusc de la un gardian în uniformă ce flirta cu una din femeile cu faţa acoperită, care-l ignora în timp ce curăţa pereţii cu aspiratorul, la Halton mergând în faţa altor trei bărbaţi. Lumina era alta, iar cifrele digitale micuţe din colţul de jos indicau că timpul de schimbase de la sfârşitul după-amiezii, trecând dincolo de miezul nopţii.

Larry ieşi din camera de jocuri, închise uşa şi se întoarse. Era îmbrăcat în hainele lui obişnuite şi nu arăta odihnit. Păru uşor surprins, dar nu speriat, când îi văzu pe ceilalţi trei bărbaţi cu Halton.

— La naiba, spuse încet, în engleză, unul dintre cei trei.

Ochiul de muscă îl înregistră, dar Excelenţa Sa nu păru să-l fi auzit.

— Ce este, John? întrebă el, sunetul fiind prins perfect de ochiul de muscă. Credeam că tu…

Halton scoase un pistol Eclipse de sub jacheta sa şi îl împuşcă pe Larry direct în piept. Mâinile şi picioarele Băiatului Rege zvâcniră şi se prăbuşi ghemuit la pământ cu o expresie uimită.

Mi-am ridicat privirea spre Halton, uitându-mă la el cu gura căscată. Faţa lui avea o paloare cadaverică.

— Kay Bee, ăsta nu sunt eu, spuse el tremurând.

Halton cel de pe ecran se aplecă asupra cadavrului lui Larry, scoţându-i repede şi eficient hainele, în timp ce unul dintre bărbaţii din spatele lui scoase de sub robă o legătură de uniforme militare.

— Pe hol este la fel de liber ca aici, cred. Grăbiţi-vă! spuse cu un accent american foarte clar. Vocea îmi părea cunoscută. Haide, haide…

Halton îşi scoase jacheta şi trase repede uniforma pe el. Luă apoi a doua uniformă şi începu să îmbrace cadavrul.

O alarmă porni, scoţând sunete stridente în fundal.

— Exact la timp, spuse unul dintre ei, uitându-se la ceas, apoi se întoarse pentru a se uita în spatele lui.

Ochiul de muscă îi prinse faţa clar. Era Cullen Laidcliff.

Halton terminase de îmbrăcat regele mort cu cea de-a doua uniformă, apucă pistolul Eclipse de pe podea şi se ridică, uitându-se calm la cei trei, cu arma atârnându-i moale în mână pe lângă corp.

— Gata? îl întrebă Laidcliff pe cel din stânga sa.

— Mda, răspunse bărbatul şi întinse mâna pentru a lua pistolul de la Halton. Fabricantul se uită la armă indiferent, fără să facă nicio mişcare pentru a se apăra atunci când bărbatul îl împuşcă, în piept de trei ori.

— N-am fost eu, nu se *poate* să fi fost eu… murmură Halton din spatele meu.

Articulaţiile degetelor i se albiră, încleştate de spătarul scaunului. Aveam impresia că în orice moment urma să sfărâme aluminiul ieftin.

O secundă mai târziu, unul dintre cei trei îşi dădu jos roba şi am avut al doilea şoc. Era Excelenţa Sa Lawrence Abdul bin Hassan al Samir al Rashid. Privea fix, cu sânge rece, la cele două cadavre căzute, în timp ce bărbatul armă pistolul şi se opri deasupra corpului pentru a trage în faţa lui Larry cel mort, mutilând-o, transformând-o în fragmente imposibil de recunoscut. Se întoarse şi astfel ochiul de muscă înregistră foarte clar trăsăturile aproape delicate ale celui de-al doilea bărbat, ochii verzi, roşcat.

— Nu putem avea doi, spuse el şi descărcă din nou pistolul, de data aceasta în faţa lui Halton, aproape separându-i capul de trup.

Picioarele lui Halton tresăriră; apoi încremeni întins pe podea, prin faţa distrusă prelingându-i-se sânge închis la culoare şi rămăşiţe de creier. Acum nu mai rămăseseră decât doi soldaţi morţi întinşi pe podeaua vestibulului.

Peste alarma care încă urla se auzeau strigăte înăbuşite, cineva izbind afară cu putere într-o uşă nevăzută. Bărbatul roşcat împinse pistolul Eclipse în mâna lui Larry cel viu şi rânji.

— Asta este, e rândul tău, băiete, spuse Laidcliff sardonic. Fă astfel încât să arate bine.
Excelenţa Sa răsuci capul uşor, uitându-se direct la ochiul de muscă. O răceală netulburată plutea în ochii lui inumani, privire glacială pe care o ştiam atât de bine şi care mă înfiora. Mi-am frecat părul care mi se ridicase pe mâini.
— Suntem înregistraţi, spuse înlocuitorul lui Larry, cu o voce lipsită de expresie.
Cei doi bărbaţi se răsuciră, uitându-se fix în punctul unde fabricantul rămăsese pironit cu privirea, feţele lor fiind astfel înregistrate cu o claritate de cristal.
— Nenorocitul! înjură bărbatul roşcat.
Înşfăcă din nou pistolul Eclipse, îl ridică şi trase în ochiul de muscă, oprind imaginea.
— Nu eu l-am omorât, nu eram eu, continua Halton să-şi şoptească.
Arăta ca şi cum suferise un şoc, palid şi stupefiat.
— Decât dacă nu cumva ai nanos care-ţi pot aduna la loc creierii în ţeastă, i-am întors-o cu duritate. Linişteşte-te şi adună-te.
El clipi repede, fixându-şi cu greu privirea pe faţa mea.
— Ei bine, asta este încă o încurcătură plăcută în care m-ai băgat, am spus, frecându-mi ochii cu palmele.
— Kay Bee?…
— Spune-mi ce s-a întâmplat, tot ce-ţi aminteşti, l-am invitat.
— Puţin după ora unu noaptea, Excelenţa Sa m-a trimis să-l trezesc pe Al-Hasmani, ministrul de Interne – Halton respiră adânc, cutremurându-se, liniştindu-se vizibil – bătrânul cu care joacă… juca holojocuri. Al-Hasmani are apartamentele legate de palat, în spatele clădirii principale, astfel că putea fi invitat ori de câte ori Excelenţa Sa avea chef să se joace. Este într-o zonă sigură, numai membrii familiei sau miniştrii de încredere. Nimeni nu putea să intre sau să iasă din palat la acea oră din noapte fără aprobarea mea sau un ordin direct din partea Excelenţei Sale.
Halton se întinsese pe pat, panica i se potolise. Confuz, căută în grămada de haine de pe jos şi alese o cămaşă, întinzând-o pentru a-i vedea mărimea.

— Am ajuns la biroul ministrului şi l-am trezit pe secretarul lui, care mi-a zis că ministrul e la toaletă, că se întoarce repede şi că ar trebui să aştept. M-am aşezat şi am răsfoit o revistă. Ministrul este un om în vârstă, are nevoie uneori de câteva minute. Secretarul a primit un telefon şi a vorbit în markundi. Apoi a plecat imediat, spunând că are de rezolvat o problemă şi că revine repede. Câteva minute mai târziu se deschise uşa şi mi-am ridicat privirea. Bărbatul din imagine – nu Laidcliff, celălalt, nu ştiu cine este – m-a împuşcat. De două ori.

Fruntea lui Halton se încreţi de concentrare, ducându-şi repede mâna la piept, unde trei găuri inflamate îşi continuau răsucirea bizară.

— M-am ridicat şi am căzut cu faţa la podea. Bărbatul m-a răsucit pe spate cu piciorul, s-a aşezat deasupra şi m-a împuşcat a treia oară. Nanosistemul meu a preluat controlul şi probabil a crezut că am murit.

Halton îmi aruncă o privire încurcat, parcă scuzându-se.

— Dacă nu avea pistolul Eclipse potrivit pentru foc cu foc, acum aş fi fost mort. A trecut la câţiva milimetri pe lângă aortă, atingându-mi pericardul. Sternum gladiolis a deviat unul din gloanţe, dar celelalte două au rupt bronhia segmentală anterioară stângă şi o parte din alveola pulmonară superioară stângă. Nanosistemul suferea o traumă acută, ceea ce m-a prăbuşit într-o stare de comă, fără bătăi de inimă, fără respiraţie, temperatura scădea, aveam o foarte slabă activitate a creierului, în timp ce…

— Nu mă plictisi cu detaliile tehnice, Halton, l-am întrerupt. Lasă-le la o parte.

El încuviinţă din cap.

— Nu ştiu cât timp am rămas inconştient. Când m-am trezit, am auzit alarma în palatul Excelenţei Sale. Aveam încă vătămări serioase, dar eram în stare să merg. Secretarul ministrului stătea în uşă; Al-Hasmani era în spatele lui. Amândoi au început să ţipe când m-am ridicat. I-am dat la o parte din calea mea şi am alergat înapoi înspre sala principală, unde îl lăsasem pe Excelenţa Sa. L-am auzit pe Laidcliff venind cu un alt bărbat. Vorbeau despre ordinea de zi care fusese dată peste cap, despre celălalt fabricat, despre corpul meu şi al lui Larry, despre

cum să afle cât mai repede unde ducea nenorocitul ăla de ochi de muscă.

Halton ezită, înghiţind.

— Aşa am aflat că Excelenţa Sa murise, spuse el încet.

Gândul părea să-i provoace oarece durere. L-am aşteptat să poată continua.

— Aşezasem ochiul de muscă pentru holul mare pentru a transmite impulsuri scurte la un alimentator Pak din una dintre anticamerele coridorului. M-am îndreptat direct către Pak şi am scos pelicula exact când ei o depistau.

Se calmase şi îşi trăsese pe el cămaşa mototolită. Era puţin cam mică; degetele i se agitau preocupate să o încheie la nasturi.

— Când m-am întors cu faţa aveam pelicula în mână; i-am văzut pe Laidcliff şi celălalt bărbat.

Privea în gol, reamintindu-şi cu precizie fiecare detaliu înregistrat în memoria lui

— Au părut surprinşi să mă vadă încă în viaţă. N-au spus nimic. Celălalt bărbat începu să ridice arma. Am luat un scaun, l-am aruncat prin fereastră şi am sărit afară. Cu două etaje mai jos era un acoperiş din ţiglă. Am aterizat pe el, am fugit cât am putut de repede, am sărit până la acoperişul clădirii alăturate. Era întuneric, proiectoarele erau aprinse, cineva a început să tragă. Zidul înconjurător avea sârmă ghimpată electrificată. A trebuit să-l escaladez pentru a sări pe un alt acoperiş. Îşi concentră din nou atenţia la mine, în prezent. Am fugit, încheie el simplu.

— Direct la mine.

— Da.

— Primul loc unde probabil că se aşteaptă să te duci.

El se uită copleşit de spaimă.

— Ce altceva puteam să fac, Kay Bee?

Nu a mai fost nevoie să răspund. În următoarea secundă sărise din pat, împingându-mă în spatele lui. Cineva urca tropăind pe scări şi se auzi dincolo de uşă, ţipând în markundi şi bătând cu pumnii în uşă.

— Domnilor, domnilor! Trebuie să ieşiţi *de-acolo, j’ ahkzhil…*

Halton deschise uşa cu o smucitură şi apăru un tânăr desculţ, îmbrăcat într-un tricou aruncat în grabă peste nişte blugi tociţi, respirând cu greu din cauza zborului în sus pe scări.

— Yousef a fost arestat, îngăimă el. A telefonat Mahmud că au venit la garaj şi l-au luat pe Yousef. Mahmud a scăpat, dar ei au plecat acasă la mama lui Yousef. Cu siguranţă că va spune poliţiei despre camera lui Yousef. Suntem cu toţii într-o mare încurcătură dacă nu plecaţi. *Grăbiţi-vă!…*

Băiatul se năpustise în cameră, smucind isteric de pe fereastră firul de la modem şi adunând calculatorul antic cu tot echipamentul lui. Se opri, cu braţele pline, când Halton spuse:

— E prea târziu. Sunt deja aici.

Pe scări se auzea tropot, iar afară ecoul unor strigăte de bărbaţi.

— Allah, ce mă fac?… hohoti puştiul şi ieşi pe uşă.

Am auzit cum a deschis cu putere o altă uşă şi arunca echipamentul acolo, ultima imagine a lui arătându-mi o pereche de ochi speriaţi, înainte ca uşa de la toaletă să se trântească şi zăvorul să alunece.

Halton trânti uşa cămăruţei de la mansardă, trase patul în faţa ei şi aşeză deasupra biroul din lemn şi cărămidă. Am scos pelicula din aparat, am îndesat-o în buzunar şi am început să demontez staţia PortaNet.

Halton deschisese fereastra.

— Las-o! zise, uitându-se în jos.

— Cred că glumeşti, am spus neîncrezătoare. Poate că *tu* eşti în stare să opreşti înaintarea gloanţelor şi să sari din clădiri înalte, dar eu nu.

Cineva începuse să ţipe, izbind în uşă.

Halton mă apucă uşor de talie, trăgându-mă strâns lângă el, şi spuse:

— Prinde-te bine.

Şi-am ieşit. „Prinde-te bine” era exact ce trebuia să fac. La o înălţime de şapte etaje. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, strângându-l cu braţele atât de tare în jurul gâtului încât credeam că îl voi strangula. Mă cără în spate ca pe un purceluş, scărmănând frenetic cu mâinile şi picioarele după puncte de sprijin în timp ce cobora pe partea exterioară a clădirii.

Deasupra noastră, cineva lovea cu picioarele în uşă. Am auzit strigăte furioase şi zgomote de lemn rupt şi geamuri sparte. Halton începuse să răsufle din greu. Îi puteam simţi transpiraţia pe obrazul meu. O armă se descărcă sub noi. Glonţul pocni în perete chiar lângă faţa mea, împrăştiind o pudră de cărămidă.

Am văzut ce intenţiona să facă doar cu o fracţiune de secundă înainte, suficient ca să apuc să strig „NU!” şi să-mi strâng cu putere ochii. Se răsuci ca o maimuţă-păianjen în junglă, împingându-se în zid pentru a traversa prin aer un gol de patru metri lungime până la următoarea clădire. Atinse peretele opus gemând de durere, apucându-se cu mâinile de rama unei ferestre. Aproape că era să mă desprind de gâtul lui când ne-am oprit cu o smucitură, atârnând de o singură mână la cinci etaje deasupra unei alei.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne! de-abia articulam.

Halton îşi dusese o mână la spate, ţinându-mă să nu cad, în timp ce eu mă apucam şi mai strâns de gâtul lui, iar cu cealaltă mână sfărâma cu unghiile marginea ferestrei. Am rămas spânzuraţi un moment înainte să-şi arunce picioarele în sus, trăgându-şi restul corpului împreună cu mine prin fereastră.

Am aterizat pe podea şi ne-am ridicat în picioare, când o femeie ţipă. Ne-am ferit de oala pe care a aruncat-o după noi, apoi am văzut în fugă mai mulţi copii privind cu gura căscată la petele negre şi lipicioase împroşcate de oală pe perete. Am ieşit din apartament, coborând din nou în fugă pe o altă scară şi scăpând într-o alee din spate pe care erau împrăştiate gunoaie. Halton mă săltă de fund peste gard şi am aterizat de partea cealaltă în nişte bălţi noroioase şi pline de urină de capră.

— *Yah!* Uite-i, prindeţi-i! *J’ ahkzhil!* strigă cineva şi am luat-o din nou la fugă.

Halton ştia drumul printre străduţele şi aleile întortocheate probabil chiar mai bine decât localnicii care ne urmăreau. Eram pur şi simplu convinsă că ne va scoate odată de-aici.

Am alergat până când mi s-au uscat plămânii, până când mi-au ars urechile, împleticindu-mă apoi ca un orb. Am alergat până când m-am clătinat şi am căzut, incapabilă de a mai face un pas. Fumam două pachete de ţigări pe zi, am peste greutatea normală şi peste patruzeci de ani – la ce dracu’ mă

puteam aştepta? Inima îmi bubuia în urechi şi îmi era atât de rău, încât nu-mi mai păsa dacă mă împuşcau sau nu.

O secundă mai târziu, Halton mă cuprinse cu braţele, ţinându-mă cu spatele lipit de pieptul lui rănit, cu genunchii îndoiţi în jurul meu. Mirosul de lână mucegăită a fost singura senzaţie pe care o înregistra creierul meu în afara purei agonii.

Am auzit bărbaţi strigând şi Halton îmi întoarse capul, apăsându-mi obrazul în cămaşa lui îmbibată de transpiraţie, acoperindu-mi faţa cu mâinile. Mâinile mele îi apucară strâns braţele, încleştate în jurul meu, băgându-i unghiile în carne. Am înghiţit mult aer în plămâni, plângând înăbuşit, cu ochii strânşi, lacrimile scurgându-mi-se printre gene. I-am auzit inima bătându-i nebuneşte şi respiraţia grăbită în ureche când îşi plecă spre mine capul.

— Sss… sss.

Părea un tată nerăbdător care îşi liniştea copilul nou-născut ce-i plângea în braţe.

O mitralieră trosni în apropiere, făcându-mă să tresar. Halton îşi strânse şi mai tare mâinile în jurul meu. Suspinam la pieptul lui, mai mult de durere decât de teamă, transpiraţia curgând în mici şiroaie calde. Trei maşini gemură pe lângă noi, cu bărbaţi care ţipau furioşi sau alarmaţi. Se mai auzi ecoul unui foc de artilerie, dar de data aceasta în depărtare.

Apoi se făcu atât de linişte, încât puteam auzi trilurile unei păsărele.

— Preaslăvit fie Allah, Stăpânul tuturor lumilor… am auzit o voce tremurătoare.

Deschizând ochii, m-am trezit holbându-mă la o pereche de glezne prăfuite, ale unor picioare pline de bătături, încălţate în sandale din cureluşe de piele.

— Binefăcătorul, Milostivul, Stăpânul Zilei Judecăţii de Apoi…

Covoraşe ţesute şi împăturite erau îngrămădite de ambele părţi ale locului unde ne ghemuisem, ascunzându-ne sub o tarabă din piaţă. Un bătrân stătea tremurând în faţa noastră, venele gambelor sale expuse sub ţesătura caftanului ieşindu-i umflate în relief. Începeam să-mi recapăt suflul, deşi tremuram necontrolat, epuizată.

— Numai pe Tine Te venerăm şi numai de la Tine cerem ajutor. Arată-ne calea cea dreaptă…

Am continuat să-mi ridic privirea, întâlnind ochii măriţi ai unui vânzător de covoare, deasupra bărbii sale cărunte.

— Calea celor pe care Tu i-ai ajutat…

— Si nu calea celor care Ți-au atras mânia… m-am auzit rostind o dată cu el, cuvinte pe care mama mea le repetase în fiecare zi din viaţa ei.

M-am rugat împreună cu acel om, inima fiindu-mi în acel moment mai aproape ca niciodată de acea rugăciune.

— Nici a celor care au apucat pe un drum greşit.

Bătrânul se holbă un moment la noi, apoi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii sparţi, înnegriţi de tutun.

Dar mie îmi părea minunat.

DOUĂZECI

Halton ne conduse înapoi tot drumul până la aceeaşi piaţă, care era la numai câteva blocuri de acele construcţii standard prăpădite. Fuseserăm norocoşi – în toată confuzia creată, când s-au văzut faţă-n faţă cu poliţia militară, reacţia instinctivă a vânzătorilor a fost să mintă, trimiţându-i prin semne şi bâlbâieli pe alte străzi, departe de piaţă. După ce le-a scăzut teama, curiozitatea şi agitaţia începură să clocotească. Bătrânul vânzător de covoare ţinu o conferinţă energică împreună cu ceilalţi negustori, de la un nivel social brusc înălţat şi o responsabilitate pe măsură, datorate faptului că am ales să ne ghemuim sub tejgheaua lui. După o dezbatere rapidă, am fost îndemnaţi să-l găsim pe Mahmud, prietenul vărului arestat al lui Ibrahim, care se ascundea în casa cumnatei lui din spatele pieţei.

Era îmbrăcat tot în salopeta lui gri unsuroasă, petele de ulei de pe genunchi şi coate potrivindu-se cu grăsimea impregnată în liniile mâinilor sale. Fratele lui mai mare, Majid, făcu oficiul de a servi cafeaua, cu ochii puţin întunecaţi. Mâinile îmi tremurau atât de tare când am luat ceaşca de la el, încât aproape am vărsat-o. Am sorbit metodic, apoi am dat-o mai departe.

— Au venit la garaj cu o poză de-a domnului Halton, spuse Mahmud cu vocea scăzută. Apoi l-au arestat pe Yousef, spunând că ar fi conspirat cu domnul Halton. Au spus că domnul Halton este un trădător şi un spion american care a omorât două gărzi personale de la palat şi a încercat să-l omoare pe şeicul nostru.

Mahmud se uită înspre Halton, cu o privire încurcată, cerându-i în tăcere să nege.

— Nu sunt un trădător, îl asigură Halton. N-am omorât pe nimeni.

Am observat că sărise peste partea cu spionajul, dar Mahmud se relaxase vizibil, satisfăcut

— De unde au ştiut să vină la garaj? întrebă fratele mai mare, profund îndurerat.

Aşadar era garajul *lui.* Dar, oricum, întrebarea era bună. Mahmud se uită gânditor la Halton.

— Trebuie să fi fost King Kong, spuse el în cele din urmă. Aşa ai aflat şi tu, nu-i aşa?

Halton aprobă din cap.

— Cine? am întrebat.

Mahmud zâmbi, tremurând mai puţin.

— Sunt o mulţime de oameni pe linie care nu fac parte din Tinerii Islamişti. Sau, oricum, nu din miez. Ibrahim avea reţeaua de calculatoare astfel instalată încât, dacă o bază de date terminală era descoperită şi confiscată, celelalte nu puteau fi depistate. Toate modemurile erau conectate prin coduri cu impulsuri scăzute, fără să folosească suficientă energie pentru a alerta pe oricine le căuta. Dar dacă s-ar pătrunde într-unul dintre ele, restul ar autodistruge automat toate legăturile. Acest lucru ne-a protejat echipamentul.

I-am dat ceșcuța de cafea; el sorbi si i-o trecu fratelui său înainte de a continua.

— Abdullah a scris un virus inactiv în toate programele transmise prin liniile noastre. Dacă legătura este distrusă, după ce reţeaua de calculatoare este din nou reinstalată, trebuie introduse codurile de recunoaştere înainte de a încerca din nou să se comunice. Dacă nu sunt introduse, virusul devine activ şi distruge imediat toate fişierele din acea bază de date. Asta pentru a ne proteja informaţiile. **În** acest fel, nimeni nu ne-ar putea fura fişierele.

O măsură de precauţie complicată, dar probabil necesară.

— Fiecare dintre noi nu se ştie unul cu celălalt decât prin numele telecodate, nici măcar membrii aceleiaşi familii. Asta pentru a ne proteja pe *noi.* Nimeni nu ştia unde simt poziţionate celelalte baze de date. Nici măcar Ibrahim nu ştie unde sunt toate. Dar toată lumea ştie despre King Kong.

— Iar King Kong era?…

Ghicisem deja.

— Excelenta Sa, Șeicul Lawrence Abdul al Rashid.

Spărgătorul de calculatoare regal, cine altcineva?

— King Kong nu îl ştia după numele adevărat decât pe unul dintre noi. Yousef. Ibrahim s-a supărat foarte rău atunci când a

aflat; l-a ameninţat pe Yousef cu eliminarea din grup. Dar singurul lucru de care se interesase vreodată King Kong erau programele pentru holojocuri – nu cred că ştia prea multe despre vreun mod de comunicare politic. Probabil că ăsta a fost singurul motiv pentru care Ibrahim l-a lăsat pe Yousef să rămână.

— Dar totuşi a lăsat o verigă slabă în lanţ.

Mahmud dădu ursuz din cap.

— Mda.

Una peste alta, acest tovarăş şi partener de joc, Al-Hasmani, urmărea de câtva timp conversaţiile lui King Kong. Nimeni altcineva n-ar fi avut nici accesul, nici cunoştinţele necesare pentru a urmări ce făcea Larry.

Cu excepţia lui Halton.

M-am gândit să-i spun lui Mahmud despre moartea lui Larry, apoi mi-am dat seama că ar putea să fie puţin prea delicat.

— Mahmud, în locul tău aş avea mare grijă în ce priveşte comunicarea cu King Kong.

El răsuflă strâmb.

— Mie-mi spui!?

— Adică, în cazul în care King Kong se reîntoarce pe linie, aş avea dubii serioase dacă este chiar Excelenţa Sa.

Mai aproape de adevăr nu puteam merge. Mahmud păru surprins, apoi se amărî ca şi cum ar fi trebuit să se gândească singur la acest lucru.

În cadrul uşii apăru o femeie, bănuiam că era cumnata lui Mahmud. Pe deasupra iașmacului i se vedea privirea înspăimântată. Soţul ei nu o dojeni pentru că întrerupsese o întâlnire între bărbaţi, dar se opri uitându-se la ea.

— Ibrahim a fost arestat, spuse ea aproape şoptit.

— Yah sa’ laam, khalah damm’ aq, rosti dintr-o suflare Majid.

Ceea ce în traducere liberă însemna: „Acum suntem băgaţi în rahat până-n gât.”

— Reţeaua de calculatoare? l-am întrebat repede pe Mahmud.

El scutură din cap.

— Nicio şansă. Khalid a scos calculatorul lui Yousef înainte ca poliţia să intre în cameră, spuse Mahmud hotărât. Atunci când întrerupe legătura cu modemul înainte de a introduce codul,

acesta este un semnal. Sunt deconectate toate celelalte. Nu vor fi în stare să depisteze pe nimeni prin reţeaua noastră. Era încruntat. Ibrahim este vărul lui Yousef. Probabil că arestează toate rudele lui Yousef – de obicei aşa fac.

Majid se întoarse spre noi nemilos.

— Dar ştiu prea mulţi de garaj. Este doar o chestiune de timp până când se vor întoarce.

Lăsa nerostite cuvintele pe care le ştiam deja şi eu. Dacă poliţia militară ne-ar găsi aici, i-ar arunca întreaga familie în închisoare, i-ar dărâma garajul, i-ar distruge casa şi, cu puţin noroc, l-ar executa în mod sumar. Trebuia să plecăm.

Majid privi înspre soţia lui, iar ea încuviinţă din cap fără să scoată niciun cuvânt.

— Soţia mea va lua copiii şi vor pleca într-un loc mai sigur. Eu trebuie să rămân. Totul trebuie să pară normal. Dacă aş pleca şi eu, când s-ar întoarce ar şti că ceva nu este în regulă.

— Probabil că supraveghează toate aeroporturile deja, îmi spuse Halton.

— Poate un autobuz, sau un tren, dacă ne-am deghiza… gândeam cât de repede puteam.

— Mai am o maşină, spuse Majid fără tragere de inimă. Nu e cine ştie ce, dar funcţionează. Am cumpărat-o de la unchiul meu, din Shardamuzh. Puteţi merge acolo; îşi va recunoaşte maşina. Este în apropierea graniţei; puteţi să o lăsaţi la el acasă. Vă va conduce el până la locul unde puteţi trece dincolo. Zâmbi, primul lui zâmbet în acea seară, dar unul sumbru. Cel puţin voi putea salva maşina unchiului meu.

Plecă să aducă cheia, vorbindu-i repede soţiei sale în timp ce aceasta îl urma.

— Îmi pare rău, Mahmud, i-am spus băiatului. V-am pus pe tine şi pe familia ta într-o situaţie riscantă doar din cauza problemelor mele.

El ridică din umeri, ascunzându-şi cu greu îngrijorarea printr-o falsă bravadă.

— Aici suntem în Nok Kuzlat, spuse. Înveţi să trăieşti periculos, sau nu mai trăieşti deloc. Suntem puternici. Totul va fi în regulă.

Am tras aer în piept, cântărindu-mi cuvintele pe care urma să le spun.

— Mahmud, trebuie să te rog să mai faci încă ceva, foarte important şi foarte periculos.

Îmi aruncă o privire, precaut. Nu avea niciun motiv să-mi mai facă vreun favor, dar după un moment aprobă scurt din cap.

— Mi-am lăsat staţia PortaNet acasă la Yousef când a venit poliţia.

— Atunci probabil că au luat-o, spuse Mahmud.

— Verifică. Dacă nu au luat-o, du-i-o lui Ahmat; ştie cum funcţionează. Dacă au luat-o, caută un reporter TVN pe nume Jefferson Carleby. Am scos din portofel cartea lui de vizită şi am extras dintr-un buzunar pelicula, ştiind că îl creditam cu ultima mea speranţă pentru protecţie. Spune-i să transmită asta la Staţia de Retransmisie GBN Cairo şi să-i spună omului de la celălalt capăt „Marinar în pericol, fă un multiplu SDB”. Ai înţeles?

— Staţia de Retransmisie GBN Cairo, marinar în pericol, multiplu SDB.

Engleza lui Mahmud ar fi fost suficientă. Dădea din cap cu toată convingerea.

— Mahmud, este important nu numai pentru noi, ci şi pentru tine şi ţara ta. Dacă nu transmiţi pelicula asta la Cairo, Halton şi cu mine vom muri şi la fel va sfârşi oricine este prins cu ea. Ochii lui Mahmud mai aveau puţin şi-i ieşeau din orbite. Noi vom alerga către graniţă. Mahmud, *trebuie* să faci astfel încât asta să ajungă la Cairo. Apoi distruge-o.

— *Wijh-hya at abuuya,* spuse Mahmud.

Pe viaţa tatălui meu. Se holba în jos spre pelicula din mâna lui de parcă ţinea un scorpion de ac.

Cu puţin noroc, prietenul meu american cel deştept va lua legătura cu staţia Cairo şi va şti să retransmită pelicula în câteva din „casetele depozit” ale GBN împrăştiate în lumea întreagă, fiecare realizându-şi câte o copie a peliculei înainte de a porni transmisia mai departe, numărul lor crescând la întâmplare. Era singura speranţă pe care o aveam de a obţine vreun fel de asigurare de viaţă pentru Halton şi pentru mine.

— Îţi rămânem foarte îndatoraţi, Mahmud, i-am promis.

Îşi introduse pelicula în buzunar şi mă fixă cu o privire dură.

— Exact, spuse.

Aici totul se plăteşte.

Majid se întoarse cu două perechi de qabah vărgate şi două kaffiyeh uzate, aruncate pe mână. Îmi întinse o cheie având o etichetă de hârtie legată de ea printr-o sârmă răsucită, în timp ce Halton îşi trăgea pe el un qabah, potrivindu-şi apoi în jurul capului unul din kaffiyeh.

— Este un Volvo, în spatele garajului, spuse Majid. Numele şi adresa unchiului meu le găsiţi pe talonul de înregistrare al vehiculului, în torpedo.

Mahmud ridică cu un deget perdeaua care acoperea mica fereastră, aruncând o privire în stradă.

— Fi' ih râagihl bzkarrah, şopti el.

M-am apropiat de marginea ferestrei, uitându-mă şi eu. Avea dreptate, afară era un bărbat. Stătea în faţa casei, uitându-se la o bucată de hârtie din mâna lui, apoi în sus la casă. Dispăru din raza noastră vizuală când urcă pe scări şi bătu la uşa din faţă.

Mahmud şi Majid schimbară o privire între ei, apoi Majid ieşi inexpresiv din cameră. Ne-am adunat lângă uşă, ţinându-ne respiraţia, încordându-ne să auzim vocile joase. Pentru o clipă, am avut imaginea noastră bizară într-un alt timp, într-un alt loc… un alt popor. Evrei tremurând în spatele unei uşi, stele galbene cusute pe hainele lor, în timp ce ofiţerul de la Gestapo îl interoga pe proprietar.

Majid se întoarse cu un zâmbet de uşurare.

— Este tatăl celui cu Toyota trei-stele cu două locuri, cu diferenţialul defect, îi spuse lui Mahmud. Fiul lui l-a rugat să i-o aducă astăzi. Se întoarse spre mine şi Halton. Soţia mea vă va conduce la uşa din spate. Fiţi blânzi cu transmisia, n-am avut timp să o repar.

Ezită, apoi spuse:

— Mazha-sala ama.

Mult noroc.

Faptul că îi puneam pe el şi familia lui într-un mare pericol nu a fost menţionat. De-acum era dorinţa lui Allah şi o chestiune de onoare, destinul nostru fiind legat de al lor.

Te rog, Doamne, m-am rugat. *Oricare Dumnezeu ai fi.*

Schimbându-ne hainele n-am reuşit decât o slabă deghizare, dar ne-am învelit fețele cu kaffiyehsuri şi am pornit calmi spre garaj. Îmi doream cu disperare să mă fi născut măcar cu vreo cinci centimetri mai înaltă. Alături de Halton mă simţeam precum Mutt şi Jeff şi sărea în ochi al naibii de tare. În spate, am găsit micul şi anticul Volvo, cu caroseria gri crăpată şi ruginită. Portierele scârţâiră când ne suirăm în el şi a trebuit să le trântim cu putere pentru a le putea închide. Pe jos era plin cu tot felul de resturi, gunoaie, ambalaje goale de la mâncare, un pieptene de copil cu majoritatea dinţilor lipsă, sticle de Cola goale şi bucăţi de lucruri neidentificate care nu suportau o inspecţie mai atentă, toate îmbibate de o murdărie grasă de ulei de motor.

Peste bord fusese lipită o bucată mare, pătrată, dintr-un parasolar verde-auriu din plastic şi decorată cu flori din plastic. Suvenirul cuiva dintr-un hagialâc[17], un citat din manuscrisul Coranului. Spunea aşa: „Un Hagialâc la Locaşul Mecca este o datorie faţă de Allah pentru omenire, pentru cel care poate găsi o cale într-acolo. Din orice depărtări vii, întoarce-ţi faţa către Locaşul Sfânt de Veneraţie, şi oriunde ai fi, întoarce-ţi faţa către el. Teme-te numai de Mine pentru ca astfel să-Mi pot desăvârşi Milostenia către tine şi să poţi fi îndrumat.

Am chicotit, mai mult nervoasă decât amuzată.

— Nu-mi pasă dacă vânturile calde suflă, atâta timp cât am Coranul meu de plastic aşezat pă bordu’ la maşina meaaa…

Cântam fals. Halton se uita la mine curios în timp ce învârtea cheia în contact. Prea mult pentru el, gândeam.

Majid nu era cusurgiu, dar îndemânarea lui ca mecanic a fost evidentă când motorul porni doar cu un tors uşor. Un CD antic se lamenta în deck-ul maşinii, bocetul unei femei tremurând printre semitonurile unui cântec de dragoste arab. M-am cutremurat şi l-am închis, în timp ce Halton băgă în viteză şi scoase uşor maşina cea veche pe aleea din spatele garajului. Conducea el, de vreme ce abilitatea lui de a se descurca prin Nok Kuzlat era mai mare decât a mea. Manevra încet pe străduţele înguste din spate, prin labirint, până afară pe drumul periferic care ducea în nord, spre întinderea autostrăzii deşertice.

---

[17] Pelerinaj (n. tr.).

— Oh, la naiba!

Ne oprisem în capătul unui punct de control, soldaţi în uniforme şi cu mitraliere umblând de-a lungul coloanei, aplecându-se pentru a cerceta interiorul maşinii şi a-i interoga pe şoferi. Nu ne puteam întoarce fără să atragem atenţia asupra noastră. Proasto, proasto, proasto! mă blestemam în tăcere. Bineînţeles că blocaseră drumurile. Mi-am scos kaffiyehul din jurul capului, ştiind că nu va merge.

— Au holofotografii de-ale noastre, Halton, am spus încruntată.

Halton se aplecă şi-şi frecă o palmă de rezervorul cu ulei murdar, în timp ce cu cealaltă mână potrivea oglinda retrovizoare, în secunda următoare, îşi întinse pe faţă unsoarea înnegrită.

— Ce dracu' faci?

— Folosirea resurselor disponibile în încercarea de a improviza o deghizare credibilă, spuse, apoi îşi trecu mâna murdară de ulei prin păr, folosind dinţii rămaşi în pieptenele de copil pentru a-şi pomăda toată podoaba capilară.

Ezită un moment, gândindu-se, apoi îşi şterse artistic mâinile de qabah. Se întoarse spre mine, zâmbind fioros. Unsoarea umpluse toate crăpăturile pielii sale, accentuându-i barba ţepoasă. Îşi supse obrajii, astfel încât trăsăturile i se scofâlciră, oasele fălcii ieşindu-i ascuţite în relief. Mi s-a tăiat respiraţia când îşi făcu ochii proeminenţi, unul dintre ei răsucindu-se uşor într-o parte.

— Isuse Cristoase, Halton! Tot din nenorociţii tăi de nanos?

— Nu. Doar un control al muşchilor. Ce părere ai?

Aţi văzut vreodată filmul acela alb-negru vestit, din 1931, în care Dr. Jekyll începe să se strâmbe şi se transformă chiar sub ochii voştri în Mr. Hyde fără ajutorul înaltei tehnologii FX? Ceea ce Fredric March făcuse pentru Hyde, Halton făcea pentru Marty Feldman în *Tânărul Frankenstein.* Nici propria sa mamă nu l-ar mai fi recunoscut pe Halton, dacă ar fi avut una.

Am aruncat o privire spre soldatul care se îndrepta neglijent spre geamul celei de-a treia maşini din faţa noastră. Nu mai aveam prea mult timp.

— Minunat.

M-am cutremurat. Nu aş fi fost în stare să fac la fel; calitatea mea de membru al clubului de sănătate din cartier nu includea şi aerobica facială.

— N-ai o mustaţă falsă în buzunar pentru mine?

— Treci în spate.

M-am târât în spate şi m-am ghemuit. Nu era nicio pătură sau prelată, nimic sub care să mă ascund.

— Bună idee, am spus. Şi-acum?

— Ridică bancheta. Se poate ridica.

Aşa am şi făcut, rămânând surprinsă că avea dreptate.

— De unde ai ştiut? Lasă…

Scoasă din cărţi.

Spaţiul de dedesubt era pentru depozitarea uneltelor şi canistrelor de ulei, iar o umflătură rotundă indica locul unde anvelopa de rezervă stătea în capătul portbagajului din spatele meu. Am scormonit repede prin diversele vechituri, dar tot nu am găsit ceva sub care să mă pot ascunde. Am riscat, aruncând o privire peste scaunul din faţă, la soldatul care se îndrepta tacticos spre maşina din faţă, înainte să mă uit cu suspiciune la spaţiul mic şi murdar.

— La dracu', la dracu', la dracu'!

Am început să scot totul din spaţiul de depozitare şi am încercat să mă târăsc înăuntru. Nu era făcut să primească corpuri umane şi nici eu nu eram contorsionistă. Nu reuşeam nicicum să pun bancheta la loc peste mine, indiferent în ce parte mă îndoiam.

Halton dăduse din nou drumul la muzică şi cobora deja geamul maşinii.

— Ce se întâmplă? întrebă tare în markundi, acoperind cântecul tânguitor, accentul lui ţărănesc având amestecul exact de respect şi supărare. De ce aţi oprit pe toată lumea?

Nu puteam să văd mai mult de o fâşie subţire de lumină prin crăpătura dintre spaţiul de depozitare şi banchetă. Îmi ţineam respiraţia, încercând să nu scot niciun sunet. Ceea ce era foarte posibil să se întâmple, de vreme ce gazele de eşapament păreau să se adune toate în micul ascunziş, iar eu eram într-un pericol iminent de asfixiere.

— Căutăm un criminal periculos, l-am auzit pe soldat. Un spion american care a încercat să îl omoare pe Excelenţa Sa.

— Allah să îl apere! rosti Halton cu fervoare.

— Opreşte porcăria aia, ceru soldatul, cu tonul dispreţuitor al superiorului către inferior, şi arată-mi permisul.

Ah, la dracu! L-am auzit pe Halton căutând în torpedoul maşinii şi apoi foşnet de hârtii.

— Nu este decât talonul de înmatriculare, spuse soldatul.

— Dar ăsta sunt eu. Uite aici, aici este numele meu, Salim Fareed, spune exact aici. Halton lovea cu nerăbdare hârtia. *Poc, poc.* Vezi, aici? *Poc.*

— Ai nevoie de permis, insistă soldatul.

— Permisul, talonul, toate sunt la fel, doar nişte bucăţi de hârtie. De ce ai nevoie de permis, când vezi cu ochii tăi că ăsta este talonul meu?

— Arată-mi actele, persistă soldatul, tonul vocii lui devenind din ce în ce mai nervos.

— Bine, uite. Nu scrie şi aici că sunt Salim Fareed?

Din nou foşnet de hârtie, apoi o tăcere lungă.

— Unde mergi? întrebă soldatul cu o voce mai puţin potrivnică.

— Acasă la sora mea, în Zaqihab, răspunse prompt Halton, vocea tremurându-i uşor de îngrijorare, dar şi cu o nuanţă de mândrie rănită. Nu este departe. Nu credeam că am nevoie de acte numai pentru a merge o distanţă atât de mică să o văd pe sora mea. Halton părea un ţăran nemulţumit şi încăpăţânat, a cărui onoare fusese atinsă. Fără îndoială că exact asta era impresia pe care vroia să o lase soldatului. Nu ştiu nimic despre spionii americani. Eu sunt un om cinstit. Poţi să-ţi cauţi în maşină spionul american, dacă trebuie…

Isuse, Halton, nu exagera!

— Uită-te aici, poţi vedea că sunt un mecanic respectabil. Uită-te la uneltele mele. Trebuie să-mi iau toate uneltele şi ulei în plus pentru a-l ajuta pe nepotul meu să reasambleze un motor. Uite aici, vezi, uită-te la canistrele astea de ulei.

Arcurile scaunului din faţă scârţâiră când Halton se întoarse spre partea din spate unde mă ascundeam eu. Fără îndoială că arătă cu mâna spre harababura de bidoane pe care le

aruncasem pe podeaua maşinii. Îmi doream din tot sufletul să mă micşorez, regretând dorinţa pe care o avusesem mai devreme de a fi mai înaltă, în timp ce Halton continua să pălăvrăgească.

— El spune că este un sabot crăpat, eu ştiu multe despre saboţii crăpaţi ai maşinilor pentru că sunt un mecanic bun, asta e o treabă foarte dificilă, un sabot crăpat...

Începuse să sune uşor isteric.

— Bine, bine, spuse brusc soldatul, plictisit şi iritat. Nu-l interesau absolut deloc problemele fine ale reparării motoarelor. Treci mai departe.

Mi-am ţinut respiraţia cât am putut de mult, până când pete mici, negre, au început să-mi joace în faţa ochilor. Trăgând adânc în piept, am început imediat să tuşesc, făcând tot posibilul să înăbuş zgomotul.

— Stai acolo, l-am auzit pe Halton spunând şi am rămas liniştită.

Hârtoapele de pe drum se transformau în umflături la mine-n cap, pe şolduri, pe umeri, pe genunchi şi coate, în timp ce bancheta slăbită se lovea şi duduia.

După câteva mile, dădu semnalul de liber şi m-am târât cu durere pe scaunul din faţă, tuşind.

— Data viitoare eu conduc, tu te ascunzi în spate, am hârâit.

— Nu aş încăpea, spuse Halton serios, păstrându-şi ochii – amândoi de această dată – drept înainte pe drumul care ni se întindea în faţă.

Faţa îi revenise înapoi la trăsăturile lui normale.

— Ce dracu' i-ai dat în loc de acte?

— O bancnotă de o sută de riali.

Am râs. Halton însă nu.

— Nu-l va ţine mult.

— Crezi că te-a crezut?

El ridică din umeri.

Mi-am frecat locurile dureroase şi am stat liniştită cât am traversat deşertul. După ce am trecut de blocaj, maşinile deveniseră mai rare. Shardamuzh era la două ore de Nok Kuzlat, la câţiva kilometri de graniţa cu singura ţară vecină semiprietenă cu America. Kilometru după kilometru, am

străbătut lumina puternică a soarelui şi dârele de praf ridicate de vehiculele care treceau ocazional pe ambele părţi ale drumului cu două benzi.

Doi bandiţi fugari, gândeam. Am căscat, căldura moleşindu-mă fără să mă pot opune. Dacă acesta ar fi un film, îmi lăsam gândurile să rătăcească adormite, partea aceasta s-ar sfârşi cu siguranţă pe podeaua camerei de execuţie. Trebuia să mă lupt pentru a-mi ţine ochii deschişi.

Apoi, dintr-o dată, o autocamionetă veche şi ruginită, cu o cămilă îngenuncheată legată de cadrul remorcii, trecu pe lângă Volvo, şoferul riscându-şi viaţa şi mădularul pentru a ne depăşi, pentru că din sens opus venea un tractor cu remorcă imens ce protesta claxonând. M-am apucat cu mâinile de tabloul de bord şi am apucat să văd o privire sălbatică a acelui kamikaze care încerca să treacă de noi. Dacă Halton ar fi fost un şofer din Khuruchabja adevărat, care se respectă, ar fi mărit viteza, refuzând să cedeze măcar un centimetru din drum, forţând astfel camioneta fie să rămână în urma noastră, fie să fie făcută praf de tractor. Dar Halton era un şofer civilizat, aşa că apăsa frâna pentru a-i face loc camionetei înclinate care se hâţâna pe lângă noi să treacă în faţă.

Autocamioneta trecu hurducăind înainte în ultimul moment, cu bara de protecţie la câţiva centimetri de a noastră. Claxonul tractorului trâmbiţă indignat când trecu pe lângă noi, roţile imense agitând nisipul de pe marginea drumului. Şoferul autocamionetei scoase un pumn sfidător pe geam, fluturându-l cu degetul mijlociu bine întins în semnul universal, adresat tractorului, nouă, lumii în general – cine ştie? Nisipul şi pietricelele şuierară pe parbrizul acoperit de praf. Adrenalina mă scosese complet din letargia pe care o căpătasem de la căldură.

Mă uitam la cămila din autocamioneta care acum era în faţa noastră, cum rumega metodic, ochii mici şi căprui lucindu-i de ambele părţi ale nasului ei bulbos împins în sus. Într-un fel, mi-a amintit de răposatul rege. Am început să chicotesc.

— Ce-i?

Halton se uita spre mine curios.

— Nu-mi vine să cred că am scăpat, am început, nefiind în stare să-mi explic impulsul brusc de a râde.

— Nu încă, spuse Halton.

Distrugătorul-de-voie-bună dintotdeauna.

Am trecut de câteva drumuri care porneau din cel principal, înainte de a o apuca pe unul care arăta cam la fel. Indicatoarele de drum cu verde şi alb erau pe jumătate şterse de nisipul luat de vânt şi de găurile ruginite de gloanţe făcute de oierii care le luaseră drept ţinte de încercare. Trebuia să mă încred în simţul de orientare al lui Halton. Am mers până pe culmea unui deal, de unde am putut vedea în depărtare Shard amuzh, un oraş înghesuit, din cărămizi.

Cu cât ne apropiam mai mult, puteam să văd ravagiile făcute de vechile bombe asupra satului: cărămizi îngrămădite întâmplător la picioarele zidurilor dărâmate, ferestre şi intrări de case goale. Podul modem care traversa odată râul nu fusese niciodată reparat după ce-l lovise o bombă; după mărimea stricăciunii, bănuiam că fusese o rachetă Focul-diavolului, de producţie franceză. În locul acestuia, un pod suspendat de frânghii, care nu era făcut pentru autovehicule, atârna între doi piloni, fiind oricum traversat de maşini.

— Drăguţ, am spus, privind cum podul se lăsa periculos sub greutatea unei antice Skode cu două uşi ce era împinsă de mai mulţi bărbaţi. Ce bine că ne oprim aici.

Halton întrebă de direcţia în care trebuia să o luăm pentru a ajunge la casa unchiului lui Majid şi am fost îndrumaţi spre marginea oraşului, pe un drum murdar ce trecea pe lângă ce părea a fi un cimitir de automobile, spre o casă mică. Câteva maşini din garaj erau pe butuci, mai multe găini cotcodăcind şi ciondănindu-se pe pământul nisipos şi plin de pete de ulei. Cu excepţia găinilor, locul părea pustiu. Am parcat maşina, iar Halton opri motorul. Urechile îmi ţiuiră în liniştea care se lăsase brusc. În spate era parcat un jeep de nisip destul de nou în care stătea un bărbat tuciuriu, cu mustaţă, fumând o ţigară. Se uită indiferent când ne-am apropiat.

— Îl căutăm pe Salim Fareed, spuse Halton.

Bărbatul arătă cu capul spre casă, fără niciun cuvânt.

I-am mulţumit şi am pornit spre casă. Era foarte mică, nu mai mult de două camere; am bătut la uşa din lemn.

— Intră! am auzit pe cineva invitând vesel în markundi.

Halton se opri brusc când am deschis uşa.

Ochii mi se obişnuiră cu lumina obscură tocmai bine pentru a-l vedea pe Cullen Laidcliff stând într-un scaun în celălalt capăt al camerei, rânjind pe deasupra ţevii unui pistol Eclipse special, foarte urâcios.

— Nu încerca!… am auzit pe cineva spunând uşor în spatele meu şi am ştiut că cineva ţinea la capul lui Halton ceea ce probabil era colegul pistolului Eclipse.

— Bună, scumpo, spuse Laidcliff cu o voce insinuantă. Sper că mi-ai fost credincioasă…

DOUĂZECI ŞI UNU

Mai trecusem prin toate astea, în Nok Kuzlat, când soţia şeicului Larry sfârşise întinsă pe podeaua unei cafenele abandonate, luminată precum solista din *Lacul Lebedelor.* Problema era şi ea destul de asemănătoare, numai că, de data asta, Laidcliff avea destul timp la dispoziţie.

Bărbatul cu ochii verzi şi părul roşcat proptea pistolul Eclipse în tâmpla lui Halton. Se aplecă pentru a sufla în urechea fabricatului:

— Data viitoare n-am cum să mai greşesc, cretinule, şi chicoti de parcă ar fi spus ceva nostim.

Halton nu reacţionă, cu ochii la mine.

— Cum ne-aţi găsit? am întrebat, încercând să-mi înlătur teama din voce în timp ce Laidcliff îmi lega strâns mâinile la spate. Cum a fost posibil să ajungeţi aici înaintea noastră?

— N-a fost greu, spuse Laidcliff răbdător. Pur şi simplu nu poţi avea încredere în negroteii ăştia de nisip pentru a face ceva ca lumea, sunt prea ocupaţi să adune mita şi să se fută unul pe altul. Astfel că am instalat scanere pentru a controla automat fiecare permis care iese din Nok Kuzlat. Le-am rulat prin calculatorul poliţiei până când s-a ivit o coincidenţă puţin cam prea evidentă. Smuci ultimul nod, dureros de strâns. Şi-apoi, o sută de riali nu mai fac chiar atât de mult ca înainte.

Rânji când mă întoarse şi mă împinse într-un scaun.

— I-am făcut o mică vizită prietenului vostru Majid, i-am pus câteva întrebări. Cu puţină convingere chimică, a fost mai mult decât fericit să ne spună orice am vrut să ştim.

Mi se strânse stomacul.

— A murit?

Trebuia să-mi păstrez vocea joasă pentru a nu-mi tremura.

— Până când am plecat noi, nu, răspunse Laidcliff din spatele meu, trecându-mi mâinile în jurul spătarului şi prinzându-mi încheieturile de el. Mă uitam la Halton cum stătea fără să facă nicio mişcare, bărbatul roşcat ţinându-l strâns, cu gura ţevii bine

apăsată pe tâmpla lui. Dar nu pot garanta pentru ceea ce vor face cu el cei din Khuruchabja.

Oricum, nici nu-i păsa.

— O dată ce am ştiut încotro vă îndreptaţi – se apropie şi îngenunche pentru a-mi lega una din glezne de piciorul scaunului – n-am făcut decât să ne suim într-un elicopter de la baza aeriană Qurzon, să luăm un jeep de nisip şi să venim aici, ăă, cu aproximativ o oră înaintea voastră. Rânji spre mine. Ai pierdut prânzul.

— Unde este Salim Fareed?

Nu mai vroiam ca alţi oameni să fie răniţi, fără să-i pot ajuta.

— Trage un pui de somn. Laidcliff arătă cu capul spre o uşă închisă. Apoi mă bătu uşor pe obraz. Nu-ţi face griji în privinţa lui, scumpo. Când se va trezi, va avea onoarea de a pretinde că a omorât doi spioni americani. Va fi un erou pentru ţara sa.

Ultima bătaie pe obraz se transformă într-o palmă puternică. Am scâncit mai mult de surprindere decât de durere.

Halton nici nu clipi.

Dacă am fi fost într-o ţară *civilizată*, explica Laidcliff, n-ar fi fost nevoit să-şi irosească cele mai bune produse farmaceutice pe o adunătură de călăreţi de cămile. Atunci ar fi putut să facă astfel încât să fie mai puţin dureros şi deci mai uşor pentru mine, câteva întrebări puse sub influenţa unei doze exacte de putere ca și convingere chimică, însă delicată, urmată de o injecţie în braţ, mortală şi rapidă, pentru a da ortu’ popii. Dar au fost folosite toate, cu excepţia chestiei mortale, şi n-am găsit niciun colţişor înfloritor spre care să alerg şi să mai obţin ceva ser al adevărului. În condiţii primitive, omul trebuie să improvizeze, nu-i aşa? Chicotea fericit şi satisfăcut în timp ce-mi lega şi cealaltă gleznă de piciorul scaunului.

— Pentru asta ai avut nevoie de mine de fapt, nu-i aşa, Laidcliff? am întrebat în timp ce strângea sforile. Să aduc aici un Halton în care Larry să aibă încredere pentru ca să-l poată asasina un altul, aşa-i?

Laidcliff râse, smucind frânghiile dureros de strâns.

— Greşit, dulceaţă, spuse şi se ridică. Planul original a fost exact cum l-am stabilit noi. Larry avea nevoie de un câine de pază, iar noi aveam un maimuţoi făcut de comandă exact cum

avea el nevoie. Vroiam pe cineva destul de prost care să-l aducă aici. Tu ai fost omul nostru, ca să spun aşa. Singurul motiv pentru care am avut nevoie de tine a fost să-i dăm lui Halton o scuză bună pentru a se apropia suficient de şeicul Larry atunci când ar fi venit vremea „eliberării” lui. Dacă nu te-ai fi abătut de la reguli, nimeni nu ar fi avut de suferit. Dar apoi Halton a început să se clatine, iar voi aţi adus încoace şi ceva bagaj ilicit suplimentar în care ţi-ai băgat nasul fără să-ţi fiarbă oala. Ai fost atât de sigură că avea loc un fel de conspiraţie, încât ai pus şi tu una la cale. Prea multe lucruri nu au mers cum trebuia, şi asta a schimbat întregul plan de joacă.

— Nu mai am pelicula, am spus.

Nu pentru că asta l-ar fi oprit să o scoată oricum din mine.

— E-n regulă. Rânji, apoi scoase pelicula din buzunar pentru a o flutura. O am eu.

Acum ştiam cine îl omorâse pe Somerton.

— Vezi tu, la vremea când bătrânul Al-Hasmani ne dădea un telefon, bâlbâind câte ceva despre micropelicule nepământene şi roşii zburătoare şi mesaje computerizate pline de spirit care le preluau toate reţelele de date, noi deja ne hotărâsem că ar trebui să ne mişcăm fundurile până aici şi să facem ceva să îndreptăm toată zăpăceala. Oricum, Larry devenise puţin prea îngâmfat.

Reuşise să se autoconvingă că era un fel de mântuitor sfânt pe cale de a ne veni de hac, astfel că am trecut la Planul B.

Laidcliff se înclină înainte, şoptind conspirativ.

— Dar vrei să ştii ceva cu-adevărat nostim? Pelicula nu valorează nimic. N-ar fi trebuit totuşi să-l trimitem pe puşti pe ultimul lui drum.

Trebuie să fi avut o mutră foarte confuză şi idioată aşa, cu gura căscată, iar râsul încântat al lui Laidcliff mă încurcă şi mai mult.

— Vrei să ştii ce este pe chestia asta, iubito? O ţinea sub nasul meu. Gunoi. Evreii le-au vândut arabilor un mănunchi de planuri AI false, pentru bombe cu infrafuziune care nu vor funcţiona. Puştiul nu avea *nimici* Restul peliculei nu este decât spaţiu gol.

Credea că este exagerat de nostim.

Laidcliff nu ştia că noi pătrunsesem deja în peliculă.

Lui Gabriel nu-i plăcuse găzduirea…

Nu numai că-şi rescrisese propriul program, dar în acelaşi timp părăsise şi pelicula. De aceea Halton nu a mai putut să-l ademenească din nou înapoi; pur şi simplu nu mai era acolo. Se descărcase singur, în întregime, în sistemul reţelei computerizate de informaţii a lui Ibrahim, scăpând în eterosfera electronică în căutarea Celui Ales. Şi aproape că-l găsise, dar Laidcliff tocmai asasinase obiectul duioaselor vise ale aparatului AI. Gabriel era tot acolo, căutându-l în zadar pe Mahdi.

Şi când te gândeşti că israelienii fuseseră cei care l-au creat pe Gabriel!

Shalom, Gabriel.

Acest lucru mi s-a părut şi mie destul de amuzant. Am râs.

Laidcliff nu păru dispus să guste buna mea dispoziţie. Mă lovi cu dosul palmei. Apoi trecu la partea dură.

— Unde este pelicula? spuse Laidcliff pentru a treia oară.

Plângeam. Am această tendinţă atunci când cineva mă bate de mă usucă, dar nu confund durerea cu prostia. Sau cu bravura. Ştiam la fel de bine ca el că dacă îi spun, m-ar omorî întâi pe mine, apoi pe Halton. Apoi pe oricine altcineva m-ar forţa să numesc.

Ideea era să mă convingă să-mi doresc să mor, ceea ce ar fi venit ca o recompensă bună pentru faptul că vorbisem. Şi nici nu eram atât de sigură că nu ar fi putut să o facă.

Halton nu făcuse nicio mişcare atunci când Laidcliff a început. Bărbatul roşcat îl ţinea într-o strânsoare puternică, pistolul Eclipse nemişcându-se nici măcar cu un milimetru de la tâmpla lui Halton.

Dar altcineva făcuse greşeala să creadă că l-ar putea ţine aşa. Poate că braţul bărbatului obosi. Poate că atenţia îi fugi în altă parte, distrasă de spectacol. O dată, o singură dată, când m-am aplecat peste sfori şi am plâns, l-am văzut pe Halton foarte liniştit, emanând o aură de calm netulburat. Apoi, când am ţipat din nou, am auzit un trosnet înăbuşit şi o înjurătură şuierată.

Laidcliff se întoarse şi spuse:

— Johnny, opreşte-te… cu o voce ciudată, prieteneşte.

Halton îngheţă într-o nemişcare totală. Băiatul-cu-muşchi al lui Laidcliff se ţinea de încheietură şi a trebuit să şi-o extragă cu mare atenţie din strânsoarea rigidă a lui Halton.

— Isuse, ce jigodie împuţită! înjură cu voce tare bărbatul, ţinându-se de mâna rănită şi dansând prin cameră, cred că *a rupt-o,* spuse, înainte să-şi amintească un detaliu minor. Se opri şi-şi trase uşor pistolul din cealaltă mână paralizată a lui Halton. Apoi se uită la Laidcliff cu ranchiună. Era a doua oară când fabricatul dăduse ce avea mai bun din el şi lui nu-i plăcuse acest lucru.

— Ţi-am spus că fabricații sunt foarte rapizi, Ed, spuse Laidcliff dojenitor. Ţi-ai lăsat garda jos. Eşti al naibii de norocos că nu ai murit.

— La dracu'! rânji bărbatul în bătaie de joc, dar se uită totuşi suspicios la Halton când îşi introduse pistolul Eclipse înapoi în tocul de la subsuoară cu mâna cea bună.

— Acum îndepărtează-te de el, spuse Laidcliff. Ed îşi ţinea încheietura rănită lipită cu grijă de piept. Du-te şi imobilizează-ţi-o, găseşte o atelă sau altceva – este o cutie de prim-ajutor în jeep. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Părea dezgustat.

— Domnule Laidcliff… spuse Ed cu îndoială.

— Nu-ţi face griji în privinţa ăstuia. *Nu poate* să-mi facă rău. Laidcliff îşi arătă dinţii într-un zâmbet depravat. Eu sunt vocea stăpânului său.

Fără să fie convins, Ed plecă. Viu.

Ei bine, la naiba. Şmecheria asta nu avea să meargă de două ori. Halton stătea în picioare imobil, cu muşchii tremurând. O dâră de transpiraţie i se prelingea pe frunte, picurându-i de pe nas.

— Ce i-ai făcut? am întrebat, sâsâind umed printre buzele umflate şi crăpate.

Laidcliff râse pe sub mustaţă.

— Nimic. Chiar nimic. Nimic pentru care să nu fi fost proiectat iniţial. Se apropie de Halton, puse o mână pe umărul fabricantului şi spuse dulce:

— Johnneeey.

Halton se îndreptă uşor şi se uită la Laidcliff cu teroare în ochi. Laidcliff plescăi din limbă şi dădu din cap cu tristeţe.

— Ce se întâmplă cu tine, băiete? Te comporţi foarte ciudat. Tânărul Lawrence de Arabia este mort, aşa-i?

— Da, bolborosi Halton. Este mort.

— Aşadar contractul lui este nul şi neavenit, expirat, nu-i aşa? Vocea lui Laidcliff era moale, obscen de liniştitoare. Halton auzi cuvântul expirat şi tremură vizibil. Nu răspunse şi Laidcliff continuă. Şi ce se întâmplă dacă subiectul căruia îi fusese alocat un fabricat moare?... Johnny?

— Proprietatea legală asupra fabricantului revine celui care l-a creat, spuse Halton, recitând cu întreruperi. Se uita fix la mine, îngrozit.

— Care este?... îl îndemnă Laidcliff răbdător.

— CDI.

— Iar eu sunt?...

— Instructorul meu CDI, spuse Halton, înghiţind şi întorcându-şi încet ochii spre Laidcliff. Să trăiţi!

L-a durut când a spus-o.

— Așa, foarte bine. Laidcliff surâse afectat. Si acum, de ce nu eşti băiat bun să-mi spui unde este pelicula, Johnny?

Halton se uită fix la el, fără să clipească.

— Nu ştiu, să trăiţi! răspunse grav.

Ochii lui Laidcliff se îngustară.

— Unde este pelicula, John? întrebă, aerul afectat şi bunăvoinţa arogantă dispărându-i.

— Nu ştiu, domnule, să trăiţi! repetă Halton.

— Johnny, nu mă minţi! spuse Laidcliff pe acelaşi ton care îl paralizase la început pe Halton. Unde este pelicula?

— Nu ştiu, domnule, repetă Halton.

Era o umbră vagă de panică în vocea lui Halton, pe care nu sunt sigură că Laidcliff a auzit-o.

Pentru un moment foarte lung, Laidcliff rămase pur şi simplu în picioare în faţa fabricatului, studiindu-l. Transpiram de groază, fiind convinsă că Halton va ceda din secundă în secundă. Am forţat un râs dispreţuitor.

— Băi, Laidcliff, cretinule, l-am luat peste picior, obligându-l să se concentreze asupra mea. Eşti chiar atât de prost să crezi că

mi-aş încredinţa unica şi singura mea şansă de scăpare unui nenorocit de fabricat controlabil, mai ales unuia pe care ai fost atât de idiot să-l introduci aici, încât a fost evident că mi-ai întins o cursă?

Oho, i-am atras atenţia, şi-ncă cum. Iar Halton stătea acolo uitându-se neajutorat, în timp ce Laidcliff lua hotărârea că ar trebui să-mi pară rău pentru cuvintele mele. A fost primitiv, dar a avut efect.

Nu m-a violat, nimic atât de simplu cum ar fi fost împingerea unei părţi proeminente a corpului său într-o scobitură a corpului meu. Dar nu avea nevoie de aşa ceva. Nu intenţiona să mă mai păstreze prin preajmă după aceea, astfel că nu a trebuit să-şi facă griji în legătură cu stricăciunile permanente pe care le-ar fi produs. A avut grijă doar să nu-mi producă nicio rană din care aş fi putut să mor. Nu atunci. Nu la început. Îmi rupse sistematic câteva degete, făcând pauză între urlete, apoi îmi zdrobi nasul în mod expert.

Dar de-abia începuse. A făcut totul pe îndelete, cu grijă, metodic, şi îmi sfărâmă o parte a feţei, distrugându-mi câţiva molari. Mi s-a înnegrit totul în faţa ochilor când mi-a spart pometele şi am leşinat. A luat o pauză, aşteptând să mă trezesc. După câteva momente, când durerea m-a readus, împotriva voinţei mele, în stare conştientă, se dăduse cu un pas mai în spate, gâfâind uşor după ce îşi dăduse atâta silinţa. Am plâns cu sânge.

Mă apucă cu mâna de bărbie, forţându-mă să-mi ridic faţa pentru a mă uita la el.

— N-am să te întreb unde ai pus-o, iubito, îmi spuse. Asta a fost numai pentru a-ţi aminti pe ce poziţie te afli. Şi-acum, să trecem şi la lucruri serioase.

Zâmbi şi-mi şterse uşor cu degetul o lacrimă scursă din singurul meu ochi bun. Celălalt fusese deja îngropat sub carnea umflată. Nu mă puteam abţine să nu scâncesc.

— Nu te-am orbit, spuse, pentru că vreau să priveşti ceva… doar să priveşti şi să te gândeşti.

Se plimbă apoi în jurul lui Halton, ca un câine care adulmecă un obiect ciudat. Oprindu-se în spatele lui, reflectă un moment,

apoi îl lovi cu piciorul în genunchi, astfel că fabricantul căzu pe podea.

— Mâinile pe cap, Johnny, spuse el blând.

Halton se supuse fără niciun cuvânt.

Laidcliff se aşeză pe scaun, cu o gleznă sprijinită pe genunchi, şi extrase din buzunar un şiş. Lung de douăzeci şi cinci de centimetri, din crom, neornamentat şi funcţional, îi scoase lama afară cu un bobârnac, apoi o introduse uşor înapoi cu degetul mare, apoi – *clic* – afară, împinsă înăuntru la loc – *clic* – afară şi tot aşa. Jucăria unui bătăuş de şcoală primară. Halton doar privea, îngenuncheat pe podea, cu mâinile la ceafă.

— Blestemaţi de fabricați! rânji Laidcliff batjocoritor în cele din urmă. Toţi credeţi că sunteţi teribil de tari, nu-i aşa?

Halton a trebuit să-şi dreagă vocea înainte să răspundă.

— Nu, să trăiţi!

— Nu face pe nebunul, Johnny.

— Nu fac, domnule.

— Vă credeţi atât de superiori nouă, oamenii amărâţi, cu teribilele voastre gene proiectate. Tot ce putem face noi mai bun este să vă asamblăm – adăugăm apă, agităm bine şi gata: Superman instant. Lovi uşor partea de jos a bărbiei lui Halton cu lama cuţitului, doar atingându-l pe gât. Nu sunteţi chiar atât de extraordinari, Halton. Nu sunteţi nimic. Ştii asta, băiete?

— Da, domnule, şopti Halton.

Laidcliff era gelos pe fabricați. Ştiu că nu spun nimic cât de cât original, dar am petrecut ceva timp acolo stând şi privind, o parte a creierului meu întrebându-se cum poate cineva ca Laidcliff să fie atât de *meschin.*

Îl considerasem pe Laidcliff un lacheu CDI oarecare, ceea ce era adevărat. Urcase pe scară cât de sus putuse prin competenţa lui, dar nu se apropiase destul de vârf pentru a-şi satisface ambiţiile. Laidcliff era genul de om care poartă toată viaţa după el un complex de inferioritate, ascuns în spatele unei faţade de bravură ostentativă. Le-a rămas supus superiorilor, urându-i în acelaşi timp, şi şi-a descărcat frustrarea cât de mult a putut pe cei care-i urmau în ierarhie. I-a fost destul de rău câtă vreme avea în preajmă numai oameni la fel ca el, apoi au mai venit şi fabricații. Vreau să spun că şi *eu* eram invidioasă pe

fabricați – dar de altfel cine n-ar fi? Se pare însă că acest lucru îl făcuse pe Laidcliff să-şi piardă controlul.

Fusese scârbos în scurtele noastre întâlniri, dar nu chiar sadic, îl categorisisem ca neglijabil şi uitasem de el. Era evident că el nu uitase micul meu gest din aeroportul Orbital.

Constrângerile legale normale, cum ar fi statul la închisoare tot restul vieţii pentru omorârea cuiva, sunt de obicei suficiente pentru a-i păstra pe micuţii Laidcliffi ai acestei lumi cel puţin tolerabili din punct de vedere social. Furia şi imperfecţiunile sale fuseseră exacerbate de fabricați; ei erau mai buni pentru a face treaba pe care vroise *el* să o facă. Fusese înlocuit şi-i înţelegeam teama. Acest lucru a înrăutăţit situaţia.

Acum restricţiile erau înlăturate! Lui Laidcliff îi era permis să facă orice dorea, iar resentimentul lui furios nu mai avea nicio limită. *I*

— Nu-mi vine să cred ca ai futut-o într-adevăr pe căţeaua asta urâtă, spuse şi îşi întoarse capul pentru a rânji la mine. Şi râse de surprinderea mea. Ai futut-o, nu-i aşa?

De fapt, *ghicea.*

— Da, domnule.

Laidcliff plescăi iar.

— Şi pariez că ţi-ai pus-o la bătaie pe gratis, nu-i aşa? După toate fetele alea atât de drăguţe cu care te-am combinat, n-ai învăţat nimic.

Halton tresări. Laidcliff procurându-i prostituate fabricantului – acesta fusese unul din secretele vieţii lui amoroase pe care nu mi-l dezvăluise.

— Cel puţin te-ai simţit bine, Johnny? A fost bine pentru tine?

Halton tremura fără să se mai poată controla.

— Da, domnule.

— Monoton, nu-i aşa? îmi spuse dintr-o dată Laidcliff şi imită cu voce ridicată: „Da, domnule, nu, domnule, cum spuneţi dumneavoastră, domnule”. N-are imaginaţie nici cât un puşti de pe stradă. Se întoarse din nou spre Halton. Johnny…

Din nou avea tonul ăla.

Lui Halton i se scursese complet sângele din obraji.

— Da, domnule?

— Ai devenit contaminat psihologic.

— Nu, domnule…

— John Halton. Indigo. Faubourg. Salicilic. Pentagramă. Dă-i drumu'.

La început nu se întâmplă nimic, apoi ochii lui Halton începură să i se rotească în cap, coloana vertebrală arcuindu-i-se când căzu pe spate, contractându-se violent.

— Ce-i faci? am strigat, pălind.

— *Eu* nu-i fac nimic. Laidcliff râse. Îşi face el singur.

Halton saliva, mâinile încleştându-i-se şi descleştându-i-se în ritmuri necoordonate, muşchii având spasme.

— Fiecare fabricat are implementate elemente infailibile de siguranţă. Nanos. Fabricații le au încă dinainte de a se naşte. Sunt atât de bine adaptate geneticii lor fantastic croite, încât nu mai pot deosebi nanos de corpurile lor biologice. Nici măcar nu ştiu câte tipuri diferite de scheme plutesc în interiorul lor.

Arătă cu degetul spre fabricantul cuprins de convulsii.

— Asta este o mică armată de nanos care mărşăluieşte în interiorul creierului de Grad-A Prim, care aştepta acolo în tot acest timp să fie chemată la luptă, iar el nu a ştiut niciodată acest lucru, spuse Laidcliff făcând conversaţie în timp ce picioarele lui Halton băteau toba pe podea. Sunt declanşate de sunetul specific al vocii mele repetând o succesiune de cuvinte. Rânji, ridicând două degete în formă de foarfece. Ţac, ţac. Asta este sunetul făcut de mii de nanos micuţi care taie legăturile dintre neuroni. Ţac – opa, mai pleacă unul. Țac… Precum boala lui Alzheimer accelerată. Tac…

— Opreşte, opreşte! ţipam. *Opreşte!*

— Ei, nicio problemă. Asta e uşor. Se întoarse şi spuse pe acelaşi ton:

— John Halton. Stop.

Halton se cutremură violent, apoi rămase întins liniştit, uitându-se fix la tavan, cu pieptul de-abia mişcându-i-se, luptându-se să respire de parcă uitase cum îi funcţionează plămânii. Plângeam isteric, în timp ce Laidcliff se juca leneş cu şişul lui şi se bucura de spectacol.

— Haide, Johnny, spuse în final, înghiontind fabricantul cu cizma. Nu mai sta întins pe spate.

Halton reuşi, neîndemânatic, să se ridice, să stea pe podea cu picioarele adunate sub el şi să-şi încrucişeze încet degetele la ceafă. Se clătină, uşor instabil, cu capul plecat, cu faţa acoperită de o expresie împietrită.

— Aşadar, iubito, îmi spuse Laidcliff moale, drăguţă, buze dulci, eşti gata să-mi spui ce-ai făcut cu pelicula sau mai degrabă ai prefera să mă priveşti cum îţi transform jucăria într-o legumă?

— Javră împuţită!

Ştiam că mă avea la mână, ştiam că este fără speranţă. Nu avea să se întâmple niciun miracol, niciun cavaler nu venea călărind peste deal să ne salveze în ultimul moment. N-avea niciun sens şi era stupid să continuăm să rezistăm când oricum urma să murim. Poate că acum era prea târziu. Puteam totuşi să sper. Pentru un moment am renunţat, încercând să-mi imaginez cum ar fi să fac o înţelegere cu el, să negociez pelicula în schimbul unei morţi rapide şi fără dureri pentru amândoi.

Laidcliff mă privea, desfătându-se cu ce vedea pe faţa mea. Nu l-a văzut pe Halton ridicând capul. Nu a văzut singura lacrimă rostogolindu-se pe obrazul fabricatului, sau gura lui mişcându-se într-un *nu* disperat.

Dumnezeule, ce cantitate de chin şi abuz pot îndura oamenii unii pentru alţii, ceea ce n-ar face nici măcar preţ de două secunde pentru ei înşişi!

— Să te ia dracu', am spus slab.

În acel moment nu aveam prea multă imaginaţie. Fără îndoială, însă, Laidcliff avea. Îmi sfâşie bluza de pe mine, nasturii căzând cu zgomot pe podea.

La un moment dat, când s-a dat înapoi pentru a-şi admira opera, ţinând cuţitul încleştat în pumnul plin de sânge, am gândit o clipă că nu merita pentru *nimic* în lume să faci ce am făcut eu. Se adunase o baltă de sânge între picioarele mele, de la caligrafia decorativă pe care mi-o sculptase pe sâni şi stomac. A trebuit să lupt cu mine pentru a putea crede că acest coşmar se va termina mai devreme sau mai târziu. Dacă aş fi putut să rezist, aş fi ştiut că m-am căcat pe Laidcliff şi pe CDI în drumul meu spre eternitate.

Laidcliff îşi trase sufletul, sprijinit de spătar în timp ce fuma o ţigară, pe când eu atârnam legată de scaun şi sângeram, plângând uşor. Mirosul înţepător al tutunului turcesc prost îmi lovi nasul zdrobit cu o durere aproape la fel de mare ca tortura. Nu mai trăsesem un fum de ore întregi. Vroiam unul, chiar aşa, în starea în care eram.

Fir-ar să fie, m-am gândit, dezgustată de mine însămi. *Chiar că trebuie să renunţ…* Şi aproape că mi-a venit să râd.

Halton stătea îngenuncheat pe podea, stană de piatră. Laidcliff hotărî că era din nou rândul fabricantului.

— Johnny, chiar dacă n-aş avea în acest moment nevoie de tine ca mijloc de constrângere, oricum trebuie să terminăm cu tine – înţelegi acest lucru, nu-i aşa?

Halton îşi luă încet privirea de la mine pentru a-l fixa pe Laidcliff.

— Adevărul este că ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Este numai vina ta. Ai făcut-o de oaie, băiete. Din momentul în care ai început să-i dezvălui micuţei Miss Paulina Periculoasa, aici de faţă, secretele companiei, în timpul minunatei cine de pe Staţie, ţi-ai săpat propriul mormânt.

Se înclină înainte pentru a şterge sângele de pe lama cuţitului pe cămaşa lui Halton. Fabricantul nici nu tresări.

— Te-ai prins, te-am receptat. N-ai nanocamere minuscule în ochi – se întoarse un moment pentru a se uita la mine – deşi îmi place ideea. Va trebui să o mai analizăm. Apoi se întoarse din nou spre Halton. Avem o serie întreagă de alte metode pentru a-i ţine sub observaţie pe băieţeii şi fetiţele noastre. Ai încălcat regulile, Johnny. Întregul tău proiect a fost trecut sub o analiză minuţioasă, şi ghici ce? Întreaga ta serie va trebui eliminată. Cu toţii aţi avut defecte şi nu aţi inspirat încredere. Contaminaţi. Defectuoşi. Funcţionând prost. Înţelegi, nu-i aşa?

— Da, domnule, spuse Halton.

Nu se ostenea să-şi ascundă disperarea din voce.

Nu-l crede, John. Nu-l crede…

Dar, desigur, era obligat să creadă. Aşa fusese proiectat.

Iar Laidcliff era un păpuşar. Halton era propriul lui cap sec. Hei, Lew, dacă tu crezi că eşti audio-sensibil, priveşte aici!

Laidcliff nu era atent la mine; se distra trăgându-l pe Halton de sfori. Am simţit ceva rece mişcându-se în interiorul meu, muşchii înţepenindu-mi, o senzaţie confuz de neomenească. Ceva mortal de rece, ceva ce-mi imaginam eu că ar simţi un fabricat, lunecându-mi prin vene, tăcut şi subtil. Priveam pulsul din curba gâtului lui Laidcliff, simţindu-mi picioarele amorţite. Mi le-am înfipt bine în podea, simţind un şarpe de gheaţă, metalic, încolăcindu-mi-se în jurul şirei spinării. Nu aveam niciun gând, niciun plan în cap. Timpul părea că încetinise. Eram deosebit de calmă. Senină.

— Johnny, spuse Laidcliff, mângâind cuvântul.

— Da, domnule?… şopti Halton, îngrozit şi neajutorat.

— John Halton. Indigo. Faubourg. Sali…

M-am împins în podea, cu tot cu scaun, de parcă săream cu paraşuta dintr-un avion. Îmi puteam simţi muşchii deosebit de întinşi. Gura mi se deschise cât mai mult posibil şi am ţipat când m-am catapultat în Laidcliff. I-am văzut pentru o clipă ochii speriaţi când se întoarse spre mine înainte ca eu să-mi încleştez dinţii în beregata lui.

L-am lovit destul de tare pentru a-l răsturna de pe scaun. Ne-am rostogolit pe podea. Scaunul de care eram legată se rupse şi m-am zvârcolit frenetic pentru a ajunge deasupra lui. În timp ce dinţii îmi pătrundeau, i-am simţit sub limbă mărul lui Adam. Ca din afara mea, îmi simţeam pometele spart râcâind în timp ce muşchii fălcii îmi pocneau. Am simţind gustul puternic al sângelui cald revărsându-se în gură, şi pentru prima dată nu era al meu. Nările mi s-au umplut şi n-am mai putut să respir, înecându-mă cu gustul sângelui său.

Nu-mi păsa. Laidcliff se lupta, încercând în acelaşi timp să mă înjunghie şi să mă dea la o parte. Traheea lui spartă îmi vibră în gură atunci când încercă să strige, scoţând numai un şuierat înăbuşit lângă urechea mea. O durere ascuţită îmi pătrunse sub braţ şi am gemut, abţinându-mă cu greu. Am simţit cartilajul crăpând între fălcile mele. Laidcliff dădu din picioare sub mine, o dată, de două ori, apoi îl părăsiră puterile. Mi-am îngropat dinţii în carnea lui cât de adânc mi-au intrat, muşcând tare, incapabilă să respir, dar nici să-i dau drumul.

Nu-mi venea să cred că era mort, n-aveam cum să-l fi omorât aşa de repede, probabil că nemernicul se prefăcea…

— Kay Bee… spuse Halton uşor, trăgându-mă spre el.

Uimită, m-am relaxat, lăsându-l pe Halton să mă ridice de pe corpul lui Laidcliff. M-am căznit să vomit, pentru a scoate sângele din mine, durerea din obrazul spart pocnindu-mă atât de tare, încât am ameţit. Dar mintea îmi era neobişnuit de limpede.

Surprinzător cât de uşor fusese să-l omor! Nu credeam că cineva poate să moară atât de uşor din strangulare. Probabil că îi atinsesem vreo arteră sau altceva…

Dar când Halton mă trase de pe corpul lui Laidcliff, am observat că era ceva cu totul în neregulă cu faţa mortului. Halton îşi îndesase ambele arătătoare în ochii lui, sfărâmând în drumul lor oasele orbitale subţiri, îngropându-şi adânc degetele în creierul lui Laidcliff. Un ochi plesnise, ca un balon cu apă dezumflat; celălalt atârna de nervul optic din orbită de parcă ar fi vrut să vadă peste umărul bărbatului mort.

Halton mă ţinea de umeri şi îi simţeam mâinile lipicioase. Bucăţele din materia cenuşie se amestecau cu propriul lui sânge roşu-strălucitor, acolo unde muchiile ascuţite ale oaselor zdrobite scobiseră degetele fabricantului.

Dacă mă tai, eu mai sângerez?…

Halton luase lama cuţitul şi tăia sforile care mă ţineau legată de scaunul rupt. Tocmai îmi eliberam mâinile când am auzit paşi. Fără să mă gândesc, m-am întins spre corpul lui Laidcliff cu ambele mâini rupte pentru a-i scoate pistolul Eclipse din toc.

Ed deschise uşa şi cuprinse toată scena dintr-o privire. A fost suficient de deştept pentru a nu pune mâna pe propria-i armă. N-ar fi avut nicio şansă să o scoată înainte de a-l împuşca.

— Închide uşa, Ed, am spus, îngenuncheată lângă Laidcliff, ţinând foarte nesigur pistolul cu mâinile-mi mutilate. Tremuram violent, puterea isterică evaporându-se repede. De-abia puteam să ţin arma, degetele nelucrându-mi cum trebuie. Aveam degetul mijlociu pe trăgaci, unul dintre puţinele pe care Laidcliff nu le rupsese. Ştiam că în câteva secunde l-aş fi scăpat. Şi el ştia.

Păşi înăuntru şi închise uşa în urma lui cu foarte mare grijă, aruncându-i o privire lui Halton, apoi mă fixă, cu ochii îngustaţi, gândindu-se. Aproape că-i puteam vedea rotiţele învârtindu-i-se în cap, cum să apuce arma, pe cine să doboare mai întâi, analizând situaţia, încercând să profite de orice punct slab. Părea mai mecanic decât orice fabricat.

L-am împuşcat.

Dar nu ăsta a fost motivul. L-am împuşcat pentru că eram obosită şi doborâtă de durere şi pentru că ştiam că era foarte posibil ca, făcând gestul uman de a încerca să-l luăm cu noi ca prizonier, el să încerce să ne omoare. L-am împuşcat pentru că era incomod.

Eclipse făcu un crater de implozie rotund, simplu, fără zgomot, în pieptul lui Ed, care se lovi cu spatele de uşă, surprins.

— Oh, la dracu', murmură el şi muri înainte să se prelingă pe podea.

Pistolul îmi căzu de pe deget.

Am privit cum Halton s-a dus şi l-a împuşcat pe băştinaşul neînarmat care se sprijinea de jeepul de nisip, aşteptând răbdător ca cei doi *Americhurjas* să termine de torturat păgânii trădători. Prin uşa deschisă, am putut să văd faţa şoferului cu gura deschisă într-un O uimit, înainte să facă un salt înapoi peste capota jeepului, ca un adevărat gimnast. Picioarele îi zvâcniră uşor, apoi se rostogoli pe nisip.

Nu era un lucru obişnuit. Nu era nici ceea ce se cheamă crimă în legitimă apărare. I-am omorât conştient pe amândoi. Ştiam că voi avea mai târziu partea mea de coşmaruri şi de friguri. În acel moment însă, durerea fizică pur şi simplu îmi copleşise orice consideraţii emoţionale.

N-am pierdut prea mult timp aiurea. Halton verifică celelalte două camere şi-l găsi pe Salim Fareed întins într-un pat micuţ, sforăind liniştit. Bătrânul era bine, dar mai târziu urma să aibă o durere de cap a naibii de mare şi o mizerie sângeroasă de explicat.

Halton găsi de asemenea şi micul set de medicamente al lui Laidcliff. Javra minţise: îi rămăseseră destule chimicale. Pur şi simplu voise să se distreze torturându-ne înainte de a trece la

mijloace mai civilizate. Halton îmi făcu o injecţie cu o cantitate mică de sedativ, reducând aproape instantaneu durerea cea mai rea.

În trusa de prim-ajutor erau puţine lucruri utile, cremă împotriva pişcăturilor de insecte şi bandaje, plus câteva role de crep, dintre care una fusese deja folosită pe încheietura ruptă a lui Ed. Halton o desfăcu de pe mâna lui şi îmi imobiliză mâinile zdrobite înainte de a-l rostogoli la o parte pe bătrânul inconştient pentru a jupui patul. Rupse pânza învechită şi o transformă în bandaje pentru a-mi pansa cât mai multe răni, acoperindu-le cu cămaşa lui Laidcliff până când am fi găsit ceva mai bun. Cu excepţia celei de sub braţ lăsată de cuţit, unde Laidcliff tăiase adânc între omoplat şi coastă în timp ce ne luptasem, restul inciziilor erau superficiale. Făcuse multe împunsături, dar fusese foarte atent să nu taie în nicio cavitate vitală a corpului.

Cu pieptul şi stomacul strâns înfăşurate, Halton mă ajută să mă mut din pantalonii mei rupţi şi plini de sânge într-o pereche de pantaloni, prea mari, de-ai lui Salim Fareed şi într-un caftan de mărime mult mai mare. Sângele începea deja să-mi curgă prin pansamente, dar bărbaţii morţi îşi îmbibaseră hainele. Preferam sângele în locul rahatului. Şi, totuşi, era interesant să încerci să găseşti explicaţii.

— Şi-acum, încotro? întrebă Halton în timp ce mă ajuta uşor să trec pe locul pasagerului din jeepul de nisip.

Mă simţeam puţin ameţită de la calmante, de parcă durerea era ţinută la zece centimetri în jurul corpului meu, dar mintea îmi părea aproape anormal de lucidă.

— Înapoi la Nok Kuzlat.

Halton mă privi surprins.

— Orice ţară prietenă cu America va fi prietenă cu CDI, i-am explicat. Dacă încercăm să trecem graniţa aici, fie vom fi arestaţi, fie împuşcaţi, de asta sunt sigură.

— Ai nevoie de ajutor medical, insistă Halton. Repede.

Puteam simţi cum sângele cald mi se împrăştie pe spate, scurgându-se din rana făcută de cuţit.

— Ştiu. Nu-l voi obţine aici. Dar ei nu se aşteaptă să ne întoarcem în Nok Kuzlat.

Cuvintele mi-erau nedesluşite, faţa ciudat de amorţită. Puteam simţi durerea cumplită din pomete în timp ce făceam eforturi să vorbesc.

— La Hamid, am spus simplu.

Halton aprobă din cap.

Ne-am îndepărtat de Shardamuzh, îndreptându-ne spre mahalalele din Nok Kuzlat. Am aţipit, trezindu-mă când efectul narcoticelor începuse să se piardă, simţind pulsul unei dureri într-o parte. Limpezimea din gândire îmi dispăruse, faţa mea fiind adâncită în mizerie. L-am oprit pe Halton un moment pentru a mă ajuta să aprind una din ţigările pe care le luasem de la Laidcliff. A trebuit să-mi ţină ţigara la gură, degetele mele înţepenite fiind prea umflate şi fără putere pentru a putea ţine ceva. Am tras fumul înţepător în piept, recunoscătoare. Era prima umbră de plăcere pe care o avusesem toată ziua, îndepărtându-mi puţin ceaţa din cap.

Halton se uita fix la mine, cu o privire ciudată, pierdută.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? am întrebat aspru.

— Cui aparţin eu acum? întrebă el, chinuit.

DOUĂZECI ŞI DOI

Halton conduse jeepul pe drumuri ocolite, mile întregi în afara oraşului Nok Kuzlat, întorcându-se în oraş după propriul lui simţ interior de orientare. Cerul se înnegrise precum cobaltul şi apăruseră primele stele. Era un drum plin de hârtoape, chinuitor, dar am reuşit să trecem de blocaj şi să ne apropiem la câteva străzi de casa lui Hamid.

Capul îmi bubuia, durerea fiind mai chinuitoare decât orice mahmureală pe care o încercasem până atunci. Pierdusem destul sânge ca să încep să tremur, cu pielea rece şi umedă. Urechile îmi ardeau, dar eram suficient de conştientă pentru a recunoaşte semnele şocului. Am înfundat jeepul de nisip într-o zonă sărăcăcioasă a districtelor oraşului Nok Kuzlat, unde ştiam că va fi jefuit în câteva minute. Apoi ne-am îndreptat spre micul magazin.

Sau, mai bine spus, Halton mergea, iar eu atârnam de el. Eram suficient de conştientă pentru a auzi zgomote venite din depărtare, străzile din mahalalele oraşului fiind ciudat de întunecate şi pustii. Perdele se dădeau la o parte pentru a permite unor ochi impasibili să ne urmărească din spatele paravanelor sculptate şi al ferestrelor mohorâte. Nu ar fi văzut nimic.

Hamid mă observă dintr-o privire şi mă introduse repede în camerele din spate, urcând pe scările înguste până în apartamentul familiei. Alţi trei bărbaţi – adolescenţi de fapt – se ridicară în picioare când Halton aproape mă cără în *ma’ gâlees* şi mă aşeză uşor pe canapeaua din living room.

— A trimis-o Ahmat? am întrebat.

— Taci, spuse Hamid, privindu-mă înspăimântat când desfăcu cămaşa lui Laidcliff şi găsi fâşiile de cârpă îmbibate complet în sânge.

M-am luptat să mă ridic, ignorând durerea cumplită din braţ.

— A trimis-o?

— Da, da, totul a fost făcut după instrucţiunile tale. Este trimisă, spuse Hamid neliniştit. Acum întinde-te pe spate,

prietene. Începu să invoce înfocat numele lui Allah şi al Jamilhei. Cheam-o pe nevastă-mea! îi ordonă unuia dintre tineri.

Băiatul ţâşni pe uşă imediat. Ceilalţi doi se uitau la mine peste umărul lui Hamid.

— Nu putem să stăm, Hamid, am insistat. Trebuie doar să dăm un telefon. Plecăm înainte să ne găsească poliţia militară. Îmi făcusem nişte planuri, nepuse încă la punct, de a cere ajutor la GBN. Nu te mai pot pune în primejdie, *te rog.*

— Nu pleci, nu în halul ăsta, spuse Hamid hotărât, împingându-mă din nou pe canapea. Începu să-mi scoată de pe spate cămaşa îmbibată cu sânge. Aici vei fi la fel de protejată ca în orice alt loc, cu voia lui Allah.

— Ar trebui să chemăm un doctor, cel puţin, sugeră Halton.

— Nu poţi chema pe nimeni, spuse unul din băieţi. Telefoanele sunt moarte.

— Moarte?

— Las-o baltă cu doctorii, se răsti Hamid. Toate liniile telefonice din Nok Kuzlat au fost tăiate, la fel şi electricitatea. Abia atunci am observat că lumina venea de la nişte lămpi cu petrol, care existau la îndemână în fiecare casă din cartierele sărace, pentru frecventele întreruperi de curent. Străzile nu sunt sigure. Oraşul este un haos. Nu mi-aş face probleme în privinţa poliţiei; au ei altele cu care să-şi ocupe atenţia acum.

Încercam să înţeleg mai bine de ce, când soţia lui apăru în cadrul uşii, înconjurată de copii cu ochii larg deschişi.

Îl văzu pe Halton şi-şi ridică iaşmacul peste gură din reflex înainte să realizeze cine era şi rămase aşa, ţinându-l cu o mână, uitându-se fix la mine. Ochii i se măriră când mă recunoscu şi lăsă să-i cadă pânza brodată.

— Milostive Allah! şopti ea.

— Rugăciunile le spun eu, femeie. Am nevoie de nişte pânză curată, un ac şi aţă subţire. Grăbeşte-te!

Jamilah se întoarse şi dispăru, lăsând în urma ei copiii mici care se ţineau strâns de tocul uşii, curioşi. Nu văzuseră atât de multă agitaţie de la războiul civil din Khuruchabja, pe care unii erau prea tineri ca să şi-l mai amintească.

— Voi doi, luaţi-l pe Fuad şi plecaţi, spuse brusc Hamid copiilor. Aveţi grijă şi să vă întoarceţi repede.

Dădură aprobator din cap şi plecară; în acest timp, Hamid începu să-mi desfacă bandajele pline de sânge de pe piept. Opa. Halton îmi citi gândurile.

— Lasă-mă pe mine, spuse el. Ai putea să-mi aduci nişte apă caldă?

— Da, desigur, răspunse Hamid şi ieşi repede din cameră, dând în copiii îngrămădiţi în jurul uşii de parcă ar fi împrăștiat un stol de porumbei. Zbiera după Jamilah, ce dracu' o reţine pe femeia aia aşa de leneşă, voi, copii, daţi-vă la o parte din drum, pungaşi buni de nimic ce sunteţi…

Jamilah veni cu braţul plin de rufe albe, probabil propriile lor prosoape şi cearşafuri de pat, şi le întinse pe o masă lângă uşă. Ochii ei îngroziţi priveau în altă parte şi încercă să înlăture de la uşă copiii indiscreţi. Hamid se întoarse repede cu o oală mare cu apă fiartă, trăgând-o spre el când Jamilah, supusă, încercă să i-o ia.

— Lasă-mă pe mine, femeie. Du-te şi mai adu, fii utilă, se încruntă Hamid la ea, dar ochii lui ageri văzuseră cât de tare tremura.

Ea se uită la el recunoscătoare înainte să iasă în grabă.

O dată plecată, el începu să mă cureţe de sânge cu buretele.

— Este o nevastă bună, îmi spuse încet, dar nu este obişnuită cu astfel de lucruri. Mă privi. Femei de la oraş, explică. Sunt prea sensibile.

Pentru câteva clipe, l-am văzut pe Hamid cel pe care îl ştiam. În secunda următoare, ţipa la „blestemaţii ăştia de copii, plecaţi din uşă chiar acum”.

Era ciudat să-mi văd prietenul atât de adâncit în rolul de Bătrânul Hamid Băcanul. Ce se întâmplase cu Hamid Asasinul, cel dur, tăcut şi nemilos? Sau poate că acela fusese întotdeauna rolul inventat, iar acest bărbat de familie, simţitor, era de fapt adevăratul Hamid.

Dar dacă ar continua cu desfăcutul bandajelor, ar descoperi în curând că am o identitate secretă proprie, pe care aş fi dorit totuşi să o păstrez. Am început repede să vorbesc, ceva despre Halton care a fost medic în Marină – am putea avea puţină intimitate? Nu vroiam să mă fac de ruşine în faţa bunului meu prieten vărsând lacrimi ca un copil, atunci când mă va coase.

Halton tocmai scotea o altă seringă cu calmant din trusa lui Laidcliff, mânuind echipamentul medical ca un profesionist. Hamid – pentru că era Hamid – se retrase şi închise uşa fără să protesteze. Îl puteam auzi tropăind prin hol, dând ordine scurte pentru a-şi ascunde neliniştea.

Laidcliff executase ceva lucru manual şi lui Halton îi luă ceva timp să mă coasă. Injecţia mai slăbise durerea, dar nu avea anestezic local. M-a durut ca dracu'. Eu nu sunt tipul de cowboy de la televizor, dur, muşcând curajos un glonţ într-o tăcere demnă. Pe lângă asta, eu nu mai puteam să muşc nimic prea tare, de vreme ce Laidcliff se asigurase că voi face din viitorul meu dentist un om deosebit de bogat. Tot ce puteam să fac era să stau întinsă acolo, smiorcăindu-mă şi văitându-mă în timp ce Halton îşi vedea de treabă. Dar am făcut tot posibilul să mă abţin după ce, întâmplător, m-am uitat la faţa lui stoică şi am văzut cum lacrimile i se scurgeau de pe bărbie în timp ce cosea metodic.

Am încercat să mă gândesc la alte lucruri.

— Ai minţit, John, am spus răguşit. Se concentra la cusutul lui. I-ai spus lui Laidcliff că nu ştii unde e pelicula.

— Nu ştiam, răspunse el.

Nu făcu niciun alt comentariu.

— Ba ştiai. Ştiai că i-am dat-o lui Mahmud.

— M-a întrebat dacă ştiu unde este, nu dacă ştiu la cine este.

Împinse acul printr-un strat subţire de piele, încercând să-l alinieze cu cealaltă parte în timp ce sângele proaspăt continua să curgă. L-am apucat de braţ cu vârfurile degetelor uneia din mâinile bandajate, oprindu-l. Se uită la mine întrebător.

— Ai o gândire atât de îngrozitor de literală, am spus. Se uită la mine sobru. Slavă Domnului!

Nu puteam să-l sărut prea bine chiar în acel moment, astfel că am bâjbâit, cu mâinile mele învelite care erau de mărimea unor mănuşi de baseball, pentru a-i lua palma cu senzori chimici şi a i-o aşeza pe o parte nevătămată a corpului meu. Nu ştiu dacă există feromoni ai recunoştinţei, dar, oricum, a înţeles.

Obscenele desene graffiti pe care Laidcliff le crestase pe pieptul şi stomacul meu s-au oprit din sângerare destul de repede după ce Halton îmi cusu rănile, iar toate degetele mele,

în afara unuia singur, suferiseră rupturi. Cu toate acestea, faţa şi rana cea mare de sub umăr, din urma înjunghierii, necesitau cât mai curând îngrijire medicală adevărată. Halton nu a putut să facă mare lucra pentru faţa mea, dar rana mi-a înfăşurat-o cu un cearşaf, strângându-l cât de mult a putut fără însă a-mi rupe coastele. Apoi îmi legă o curea dublă, adăpostindu-mi mâinile la piept ca unei momâi de faraon, pentru a le imobiliza. Acest lucru le-ar fi ţinut câteva ore. Speram. De asemenea, ajuta şi la a-mi camufla micuţele ţâţe lipsite de păr.

Hamid se întoarse cu cei doi tineri şi cu Ahmat. Ochii negri ai băiatului ardeau de furie când se uită la mine, cu fălcile încleştate.

— Am făcut aşa cum ai cerut, Kay Bee, spuse cu o voce groasă. Mahmud a găsit staţia PortaNet. O aruncaseră în jos pe scări când şi-au dat seama că este goală şi o lăsaseră acolo, dar am făcut-o să meargă din nou. Prietenul tău din Cairo a retransmis pelicula. Spune că este în mai multe locuri şi că va fi în siguranţă. Spune că înţelege.

— Şi pelicula?

— Am ars-o.

Scoase învelişul topit al peliculei subţiri din buzunar, cauza necazurilor mele. Îl aşeză cu atenţie pe masa mică.

— Majid a murit, îi spuse el simplu lui Hamid. Am închis ochii, oprind lumina să mai pătrundă. Era drogat, s-a mişcat prea lent când au deschis închisoarea. Gărzile l-au împuşcat.

Hamid nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

— Este vina mea, am spus uşor, uitându-mă fix la rămăşiţele carbonizate ale peliculei. A murit pentru asta.

— Ştiu, spuse Hamid.

Nici nu dădea vina pe mine, nici nu mă absolvea; niciodată nu este atât de simplu.

Un băieţel, un golan murdar, pe jumătate gol, la fel ca oricare din miile de anonimi care mişună pe aleile dosnice ale oraşului Nok Kuzlat, îşi croi drum prin mulţime şi apăru în cadrul uşii deschise. Hamid se ridică imediat, îl trase deoparte şi îl chestionă cu voce scăzută. Băiatul dădu repede din cap şi dispăru.

— Palatul a fost luat acum cincisprezece minute, spuse încet Hamid. Şeicul este de negăsit.

Se uită cu înţeles la unul dintre tineri. Băiatul încuviinţă şi ieşi în linişte.

Hamid se uită la mine şi zâmbi blând, colţurile gurii ridicându-i-se sub mustaţa căruntă într-un zâmbet cinic şi strâmb.

— Guvernul a întrerupt curentul şi telefoanele, spuse el, crezând că este suficient pentru a paraliza oraşul. Ei seamănă toţi cu fiul meu, uită de cele bătrâneşti. Ahmat nu păru supărat. Se maturizase din ziua în care îl întâlnisem, din ochii meditativi îi dispăruse resentimentul adolescentin. Ce ştiu bătrânii despre calculatoare şi electronică? Astea sunt pentru tineri. Bătrânii au alte căi de a comunica, iar acestea nu au nevoie de electricitate sau telefoane. Dar împreună…

Îl înconjură pe Ahmat cu braţul şi îi zâmbi mândru, lăsând ideea neterminată. Dintr-o dată, am putut să văd cât de mult semăna băiatul ursuz cu Hamid cel pe care îl cunoscusem odată.

— Unde este staţia mea PortaNet? l-am întrebat pe Ahmat.

— Jos. Este în siguranţă.

Am zâmbit, lucru pe care nu-l mai făcusem de câtva timp. Mă duru.

— Ce-ai zice dacă ai păstra-o tu, Ahmat? Tu şi prietenii tăi. Ţi-ar plăcea să fii primul şef de birou al GBN în Nok Kuzlat? Băiatul clipi; ochii negri i se măriră, întrevăzând imediat posibilităţile. Filmezi şi transmiţi propriile tale subiecte, relatezi ştirile de aici, din Khuruchabja. Aşa cum vrei tu.

— Da! spuse el cu fervoare. Am putea arăta lumii adevărul, *yah, in' shallah',* vom lupta împotriva acelora care ne ţin înrobiţi cu tirania şi minciunile lor prosteşti…

Recunoşteam retorica din pamfletele de propagandă ale lui Ibrahim. În ochi îi ardea fanatismul. În trecut, văzusem de prea multe ori acea privire.

Am scuturat capul, oprind avalanşa de cuvinte.

— Câteva sfaturi, prietene. Fii prudent. Fii cinstit.

Fii obiectiv, mi-au răsunat în cap cuvintele lui Arlando.

— Nu are niciun sens ca voi toţi, tineri martiri, să fiţi dispuşi să muriţi pentru cauză, dacă la sfârşit cauza nu mai are pe

nimeni care să trăiască pentru ea. Şi fii atent să nu devii unul din propriii tăi duşmani, în zelul tău de a scăpa această lume de rău şi nedreptate.

— Am înţeles, spuse el repede.

Nu, nu înţelesese; doar rostise cuvintele, pentru a mă linişti.

Însă tatăl lui înţelesese. Hamid dădu încet din cap, punându-şi mâinile hotărât pe umerii lui Ahmat.

— Înţelegem, Kay Bee.

Lui Ahmat nu-i va plăcea, cel puţin la început. Dar dacă va avea noroc, va creşte şi va învăţa. Poate se va dovedi chiar un bun ziarist.

Jamilah se întorsese cu haine curate, o tunică qabah stil Khuru şi o pereche de pantaloni ca în occident.

— Hamid, echipamentul nu este întocmai un dar, am spus. În schimbul lui, am nevoie de haine de femeie.

Hamid tresări uimit şi neîncrezător.

— Vrei să te deghizezi în *femeie?*

— Au mai făcut-o înainte şi alţi bărbaţi mai adevăraţi decât mine, Hamid, i-am reamintit. Am altă cale mai bună de a mă ascunde? Vor căuta doi bărbaţi, unul dintre ei cu răni ca ale mele. Am arătat cu un deget care ieşea din bandaj către faţa mea plină de vânătăi şi sânge. Dar cine le va vedea dacă sunt ascunse în spatele unui aba' ayah şi al unui iaşmac? Iar dacă am doi ochi înnegriţi, ei bine, asta este problema personală a nevestei şi soţului ei, *w'alah,* nu-i aşa?

Hamid se uită nesigur la Halton, care zâmbea uşor şi începu să vorbească în markundi, într-un dialect din zona muntoasă, din sud.

— Aş cere, de asemenea, şi o haină simplă bărbătească, spuse el. Ceva care să nu le pară neobişnuit gărzilor de la graniţă. Poate şi ceva pachete cu mărfuri, acte să le arătăm.

Hamid era surprins şi impresionat. Aprobă din cap. Da, se gândea el, eram mic şi negru. O femeie nu ar vorbi; accentul meu mizerabil ar putea fi ţinut sub tăcere. Buzele i se curbară, amuzându-l îndrăzneala planului. Era posibil să mă pot da drept femeie. *Ar putea* să meargă…

Jamilah aduse una din rochiile ei mai vechi, grea, din lână groasă, de iarnă. Totuşi, Hamid nu i-ar fi permis să mă atingă, şi

astfel cei doi bărbaţi au încercat să îmi înfăşoare corpul în haina vopsită cu henna, bâjbâind stângaci pe lângă braţele mele prinse în aţele pentru a o potrivi, în timp ce Jamilah se învârtea de colo-colo nervoasă. Am scâncit de durere când Hamid mi-a atins fără să vrea obrazul spart, încercând să-mi potrivească iaşmacul în jurul ochilor.

— Bărbate, te rog, spuse în cele din urmă Jamilah, simţindu-se frustrată. Nu este bine. Acestea sunt treburi femeieşti. Îmi permiţi…

Îi făcu semn cu mâna neliniştit şi ea se apropie pentru a-mi aranja pe faţă baticul h’jab şi vălul gros şi brodat. Degetele ei îmi atinseră pielea şi, pentru un moment, ne-am privit în ochi. *A ştiut* – în acel moment a ştiut. Ochii i se măriră uşor. Dădu aproape imperceptibil din cap, cu o urmă de zâmbet. M-am întrebat dacă îi va spune mai târziu lui Hamid.

Am rămas în casă până când s-a întunecat, bând cafea şi odihnindu-mă atât cât puteam. Ştirile continuau să ajungă la Hamid prin reţeaua lui de tineri şi de golani zdrenţăroşi de pe străzi. Palatul era ocupat, dar sub asediul armatei, dându-se lupte sângeroase pe străzile principale. Cât de mult avea de-a face Hamid cu coordonarea luptei nu ştiam şi nici nu am întrebat.

Nu mai vroiam să mă implic.

Am aţipit, numai injecţiile făcute înlăturându-mi durerea pentru a putea să dorm, măcar cu intermitenţe. Puţin înainte de răsăritul soarelui, unul dintre tineri ne-a dus cu maşina până în munţii din sud, la o distanţă mică de graniţă.

Drumurile din jurul capitalei se umpluseră cu oameni care fugiseră de luptele dure, dar se împrăştiaseră pentru a instala tabere provizorii de-a lungul autostrăzii. Oamenii stăteau în maşinile lor ascultând ştirile de la radio, fumând şi bârfind, mamele îşi legănau copiii, cu toţii aşteptând să vadă dacă va fi necesar să se refugieze mai departe de lupta din Nok Kuzlat. Dar deocamdată era prea devreme ca refugiaţii să se scurgă dincolo de graniţe. Lupta nu ajunsese încă în provinciile rurale şi nimeni nu ştia cât se va întinde războiul civil. În drumul nostru satele se trezeau la viaţă, ici-colo aprinzându-se în ferestre luminiţe fără nicio grijă.

La trei kilometri de graniţă, tânărul ne-a urcat într-un mic autobuz deja plin cu lucrători emigranţi, în drumul lor spre o zi de muncă într-o ţară învecinată, unde banii erau mai din abundenţă. Autobuzul dărăpănat o luă pe drumul murdar şi plin de hârtoape, oprind la graniţă.

Punctul de control din partea Khuruchabjei era gol, armata îşi abandonase posturile. În schimb, vecina ei îşi dublase gărzile şi am putut vedea, în ceaţa dimineţii, autoblindate mari aliniate pe poteca îngustă de munte. Sub îndemnul mitralierelor ni s-a ordonat tuturor, pe un ton răstit, să coborâm din autobuz, astfel că eu şi Halton ne-am aliniat uşor în spatele muncitorilor emigranţi. Stăteam la o distanţă respectabilă în spatele lui Halton, cu capul plecat, hainele care erau în plus fiindu-mi legate în jurul mijlocului pentru a lăsa impresia că aş fi gravidă.

Gardianul aruncă o privire la ochii mei vineţi şi râse de supărarea lui Halton atent prefăcută. Luă actele din mâna soioasă, cu unghii negre, a lui Halton şi ne examină datele de viză, documente uzate care aveau holopoze cu feţele noastre lipite pe spate. Pozele erau aproape obscure după ce fuseseră pătate atent cu grăsime; puteau fi pozele oricui. Ne aruncă o privire cu coada ochiului, nu pentru că ar fi bănuit că actele erau false, ci să vadă dacă meritam efortul de a ne freca. Inima îmi bătu repede în timp ce controla micul pachet al lui Halton, confiscându-i cele câteva monede pe care le-a găsit. Apoi ne făcu semn cu mâna să urcăm în autobuz.

Am intrat în Khuruchabja ca femeie deghizată în bărbat. Am ieşit ca femeie deghizată în bărbat deghizat în femeie…

Să nu înnebuneşti?

DOUĂZECI ŞI TREI

Am luat autobuzul până la capătul liniei, coborând împreună cu restul zilierilor nespălaţi care se îndreptau spre câmpurile agricole. Au luat-o într-o direcţie, noi ne-am îndreptat în alta şi am mers încet pe lungul drum spre un oraş destul de civilizat.

Nu exista nicio ambasadă a Americii în care să cauţi adăpost, în cazul în care aş fi putut să am încredere în ea, relaţiile diplomatice fiind întrerupte din nou în ultimii ani. Totuşi, ONU administra o policlinică mică la periferia oraşului: vreo douăzeci de paturi de campanie înghesuite într-un adăpost dintr-o singură cameră, fiecare fiind ocupat, unele cu doi pacienţi. Halton reuşi să mă ducă acolo înainte să-mi pierd cunoştinţa.

Singurul doctor, un tânăr indian epuizat, clămpăni dezaprobator şi îi aruncă lui Halton o privire acuzatoare, dar tăcută. Însă nu puse nicio întrebare când îmi potrivi degetele ambelor mâini într-un ghips rudimentar şi îmi cusu rana de la înjunghiere, în timp ce eu le ascundeam pe celelalte sub pretextul unei false modestii. Pentru el, nu eram decât o altă femeie nefericită de la ţară, prinsă într-o cultură violentă.

Îmi examină prudent pometele spart, bombănind frustrat în hindi. Ştiam că am nevoie de ceva chirurgie fină pentru care nu avea echipamentul necesar. Îmi dădu adresa unui spital chirurgical de binefacere din Tanrasda condus de Medicii fără Frontiere, la patru sute de mile depărtare. În afară de asta, tot ce a putut el să facă a fost să mă bandajeze cât mai bine şi să-mi dea calmante.

După ce mi-a introdus un tub de dren din plastic pentru a scoate orice infecţie, bandajă din nou rana şi îmi dădu o sticluţă cu antibiotice, făcându-mi instructajul pentru folosire cu o voce cu care cineva ar vorbi unui copil deosebit de prost.

— Trebuie să te întorci peste patru zile ca să ţi se scoată tubul, înţelegi? întrebă cu vocea lui exasperant de tărăgănată. Dacă te întorci, îţi mai dau pastile ca să te simţi mai bine…

Da, da, l-am asigurat noi, iar el oftă, ştiind foarte bine că nu ne vom întoarce. Apoi am ieşit repede de-acolo.

Am găsit un hotel ieftin, genul de loc dărăpănat mulţumitor pentru pelerinii care mergeau agale în hagealâc spre Mecca. Ascunsesem o mână de riali Khuru şi o mică sumă de *ecu* în hainele strânse în jurul taliei mele. Aici, singurul lucru la care puteam folosi rialii era hârtia igienică. Halton mă aşeză în patul îngust, de o persoană, şi plecă să schimbe *ecu,* la un curs de jecmănire. De asemenea, luă roba din lână roşie de Khuruchabja şi frumosul iaşmac brodat şi le târgui în stradă pentru câţiva bănuţi şi un aba' ayah negru din bumbac, uzat şi simplu. Anonim.

Deşi aveam nevoie să economisim cât mai mulţi bani indigeni din cei care ne mai rămăseseră, am plătit în plus pentru luxul de a avea o cameră proprie. Cu facilităţi minime, era totuşi singura cameră care avea un telefon antic, cu fise, agăţat de perete. Adunându-mi ultimele puteri, am dat o serie de telefoane. Nu am sunat la „depozitul de siguranţă", contactul meu cu GBN (să nu mă întrebaţi care, n-am să vă spun), de vreme ce primiseră din surse indirecte mesajul referitor la ce aveau de făcut în continuare. N-aveam nicio îndoială că CDI supraveghea deja pe toată lumea.

Apoi i-am permis lui Halton să aibă grijă de mine. Chiar şi atunci când zăceam în patul zgrunţuros şi plin de păduchi, transpirând în stare febrilă, am ştiut că se întâmplă ceva ciudat. Singurii care ştiuseră de peliculă fuseseră Laidcliff şi adversarul lui. Dar imediat ce pelicula fusese depozitată, o copie a fost automat trimisă direct la CDI, adresată în mod politicos „Tâmpitului Şef" care era de serviciu. Cu siguranţă că atrăsese atenţia cuiva, judecând după toată agitaţia care era încă în Nok Kuzlat.

Nu eram bună să merg nicăieri. În timp ce dormeam, îndopată până-n gât cu sedative, Halton cutreiera pe străzi, ascultând zvonurile. Toate poveştile erau deformate şi contradictorii, dar era limpede că în Khuruchabja se stârnise iadul.

În cea de-a treia zi febra îmi scăzu şi am ştiut că voi trăi, pentru că, în ciuda durerii, îmi era foame. Hotelul avea o bucătărie mică la parter, un fel de cantină comunală, birou de recepţie şi hol la un loc. Mâncarea era îngrozitor de proastă şi

excesiv de scumpă. Un pui hoinărea din când în când pe-acolo, ciugulind firimiturile căzute din colegii lui de coteţ de odinioară.

Cei care luau masa îşi împachetaseră lucrurile din cameră, dar îşi petreceau timpul în mare parte holbându-se la singurul televizor cu ecran plat, aşezat într-un colţ, pentru a putea ignora gustul rânced al mâncării foarte condimentate cu care se îndopau.

Hotelul transmitea ilegal orice putea şi serviciul de ştiri al Khuruchabjei aducea în mod coerent reportaje pe scurt, în cazul în care nu le amesteca cu fragmente de emisiuni furate de la CNN şi GBN. Printre avalanşa de cuvinte, am putut afla ce se întâmplase.

Arhanghelul Gabriel şi-l găsise pe Mahdi.

AI-ul se furişase în tăcere prin sistemele de date, până când l-a alertat semnalul de deconectare pe care l-a dat Yousef. Apoi s-a străduit să stârnească un vârtej electronic în căutarea Celui Ales, în timp ce toată harababura şi confuzia se revărsă pe străzile oraşului Nok Kuzlat. Falsul şeic Larry dispăru în grabă, la numai câteva ore după ce copia peliculei ajunsese la CDI. Armata încercase să pună la cale o lovitură de stat. Cineva tăiase telefoanele şi electricitatea, dar nu pentru a înăbuşi comunicarea între facţiunile rebele, ci în încercarea de a împiedica pacostea de AI să invadeze sistemul de date al guvernului.

Dar nu ţinuse. O dată ce Gabriel scăpase, duhul nu mai putea fi oprit punând la loc dopul de la sticlă. Eram aproape sigură că Abdullah era cel care spărsese codul de recunoaştere. În timpul revoltei, Gabriel apăruse la moschee în toată măreţia lui şi cineva păşise în faţă, spunând parolele corecte. Gabriel îl recunoscuse, în faţa ochilor uimiţi ai credincioşilor, ca fiind succesorul legitim al şeicului Larry şi al Tronului Prezidenţial Regal al întregii Khuruchabja, adevăratul descendent al Profetului Muhammad, apărătorul dreptăţii sociale în faţa lumii, moaşa renaşterii Islamului, singurul şi veşnicul Mahdi.

Ghiciţi cine? Ibrahim al-Ruwala.

Un amator prinsese toată această poveste cu o cameră de luat vederi, şi chiar în cele câteva momente nesigure şi nefocalizate, luate din uşă pe deasupra sutelor de capete cu

părul scurt, tot reuşise să prindă ceva din caracterul impresionant pe care ştiam că-l putea inspira dispozitivul AI. După această miraculoasă apariţie, Gabriel dispăruse într-o fulgerare orbitoare de lumină cerească, evaporându-se pentru totdeauna. Programul AI se autodistrugea, nelăsând nicio dovadă incriminatorie că fusese mai mult sau mai puţin decât un miracol adevărat.

Ţara explodă de frenezie. Zarva se extinse; în drumul lor spre Mecca, pelerinii hotărâră dintr-o dată să facă un mic ocol la moscheea din Nok Kuzlat, pentru a vedea unde se petrecuse fenomenul. Acolo puteau dezbate dacă acea apariţie fusese un miracol sau o escrocherie şi, în ambele cazuri, ce însemna. Ce ştiam eu sigur era că, printre altele, CDI urma să aibă nişte vremuri foarte grele în încercarea de a muşamaliza totul. Şi că, din fericire, vor fi puţin prea preocupaţi pentru a-şi cheltui o mare parte din energie urmărindu-ne pe mine şi pe Halton.

În cea de-a patra zi, Halton tăie cusăturile, îmi scoase tubul de dren din rana încreţită de sub omoplat şi înlocui bandajul. Pometele spart începea să se sudeze, lăsându-mi faţa ciudat de turtită şi determinându-mi ochiul să lăcrimeze în mod constant. Mă durea încă îngrozitor, dar mă vindecam destul de repede. Cu toate acestea, nu eram gata să o luăm din loc, atât timp cât CDI nu ştia ce aşi am în mânecă.

În timp ce eu ţineam stângaci receptorul cu mâna stângă bandajată, cu pumnul plin de monede care zăngăneau voioase,

Halton trebui să formeze numărul. După lungi discuţii şi explicaţii date diverselor telefoniste de pe liniile internaţionale, în diferite nivele de engleză, am ajuns la CDI printr-o linie protejată a GBN. Pe fir se auzea un foşnet continuu în timp ce aşteptam să mi se facă legătura. Halton stătea pe marginea patului prăpădit; lângă uşă aveam puţinele bagaje gata de plecare imediat cum aş fi pus receptorul în furcă. Răspunse o femeie, cu o voce rece, de recepţionistă.

— Da, bună ziua, am spus cu cea mai profesionistă voce pe care am găsit-o femeii de la celălalt capăt al firului. Sunteţi amabilă să-mi faceţi legătura cu Tâmpitul Şef care e de serviciu?

Femeia nu făcu nici măcar o pauză de respiraţie.

— Un moment, vă rog.

Mă aşteptaseră.

— Kay Bee Sulaiman? întrebă o voce gravă, masculină.

O voce foarte plăcută, emanând o încredere caldă.

— Ai ghicit din prima, am spus. Tu *trebuie* să fii Tâmpitul Şef.

— Domnule Sulaiman, spuse uşor vocea, cred că a avut loc o mare neînţelegere…

— Ah, Doamne, am spus dezamăgită. Cred că ai fost la aceeaşi facultate ca mine. James Cagney, Media Art History 201, aşa-i?

Urmă o pauză de buimăceală.

— Sau poate că James Coburn. N-am putut să reţin niciodată.

— Domule Sulaiman, mă bucur că aţi sunat. Cred că este foarte important să mai stăm de vorbă…

Ştiam că vroiau să mă ţină cât mai mult de vorbă pentru a încerca să spargă protecţia GBN şi să depisteze linia. Nu că ar fi fost mare diferenţă; ştiam că sunt mai ferită de CDI stând într-o ţară ostilă decât dacă aş fi fost în minunatele State Unite ale Americii.

— Atunci vorbeşte repede, pentru că imediat după ce închid noi am plecat. Întrebarea este: încotro?

— Bine, spuse vocea. Amândoi suntem oameni de înţeles. Sunt dispus să negociez. Sunt sigur că putem să ajungem la o înţelegere reciproc avantajoasă…

L-am oprit.

— Este evident că şi tu ai văzut aceleaşi holofilme stupide cu spioni pe care le-am văzut şi eu. Nu există decât o înţelegere: ne lăsaţi în pace, vă lăsăm şi noi. Altă soluţie nu este.

— Prin „noi” presupun că te referi la fabricat.

Deşi aveam un singur receptor, Halton avea urechi bune. Când îl auzi, reacţionă tremurând vizibil. Mi-am lipit receptorul de piept şi i-am spus repede:

— Pleacă din raza vocii lui. *Acum.*

După ce se ridică şi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei, am spus:

— Da, mă refer la John Halton. Este al meu. Îl pretind. Ce-am găsit să fie al meu. Ai ceva împotrivă?

— Deloc, răspunse domnul Blajin. Dacă îmi permiţi să vorbesc cu el, aş putea să-l asigur că totul este în ordine, că ar trebui să te considere proprietarul lui legal…

Am râs strident, neamuzată.

— Laidcliff este mort. Dar a făcut câteva şmecherii interesante înainte să se ducă. Poţi să trimiţi actele prin poştă, dacă vrei. Aşa va fi foarte bine.

Urmă o altă pauză, de data aceasta mai lungă.

— Domnule Sulaiman, trebuie să ştii că Laidcliff Cullen a fost un agent escroc. Nu urma niciun ordin oficial şi opera în întregime în afara autorităţii noastre, vă asigur.

Ar fi putut chiar să fie adevărat, dar ar fi ceva obişnuit şi tipic pentru CDI să nege orice cunoaştere a activităţilor lui Laidcliff o dată ce agentul îi părăsise într-un mod nechibzuit, decedând. Mă întrebam de care parte a schismei era domnul Şmecher, apoi mi-am dat seama că nu-i nicio diferenţă, în ceea ce ne privea pe mine şi pe Halton.

— Laidcliff şi-a scăpat de sub control, continuă omul de la CDI. A abuzat de puterea lui şi îşi folosea fabricații pentru propriile-i planuri. În momentul în care am fost atenţionaţi erai deja, din nefericire, la mijloc. Aş dori să-mi exprim regretul pentru acest lucru.

Desigur. Nu confunda incompetenţa cu complotul.

— Chiar dacă toate acestea ar fi adevărate, niciunul dintre voi nu mi-a dat vreun motiv de încredere… cu excepţia lui Halton, am spus cu răceală.

— Vă înţeleg îndoielile, dar nu vă pot preveni suficient de mult, domnule Sulaiman, presă el. Nu ştiţi nimic despre fabricați. Viaţa dumneavoastră este în mare pericol. Laidcliff le-a sabotat instruirea; condiţionarea lor este deteriorată. Halton este periculos de defect. Părea atât de preocupat de binele meu! Nu este numai o chestiune simplă de furt al proprietăţii Guvernului, ceea ce şi este de fapt, sunt sigur că realizaţi, o crimă gravă…

Am râs.

— Se pare că nu înţelegeţi cât de mare este primejdia în care vă aflaţi. Întreaga serie John Halton a avut defecţiuni fatale. Nu este o fiinţă umană, nu puteţi avea încredere în el. Fabricantul

ar putea să se întoarcă împotriva dumneavoastră în orice moment, fără niciun avertisment…

Începea să vorbească strident.

I-am tăiat-o.

— Voi risca.

Pauză lungă.

— În regulă. Vocea bărbatului se răcise evident. Cum doriţi. E în joc gâtul dumneavoastră. Iar în ce priveşte pelicula, nu mai este o problemă atât de mare pentru noi, aşa cum vă imaginaţi.

— Atunci nu vă va deranja dacă îi dăm drumul pe post la emisiunea principală de ştiri, nu-i aşa?

Aparent, domnului Suav îi luă un timp îngrozitor de lung pentru a reflecta la ce-i spusesem. O altă pauză dramatică.

— Haideţi, domnule Sulaiman, cred că daţi o importanţă mai mare acestui lucru decât are de fapt…

— Uite ce e, păgânule, am spus, cu accentul scârbos de arab pungaş văzut la TV, eu luat imagini foarte bune ale imperialiştilor *Americhurjas* care face lucruri rele. Se vede toate feţele voastre foarte clar. Eu arăt astea la măreţul popor american, ei se ridică şi vă strivesc ca pe nişte scorpioni în deşert, trădător păgân – curge ţi-ar sângele râuri prin nisip, poate că o să ai mari probleme la anu’ cu fondurile de la Congres…

A urmat din nou o pauză lungă. În cele din urmă, spuse:

— Poate că ar fi mai bine dacă am cădea de acord ca această mică problemă să fie ţinută sub tăcere pentru moment.

— Poate. Poate că ar trebui să te gândeşti cum să cureţi toată mizeria pe care ai făcut-o. Poate că aş vrea să vin acasă şi voi să nu mă mai bateţi la cap, ei? Din nou o întârziere de-a lui, teatrală. Alo, alo? Poate că nu vorbesc cu cine trebuie. Se pare că trebuie să ceri voie cuiva, sau cam aşa ceva.

În cele din urmă, domnul Şmecher deveni puţin iritat.

— Vom găsi toate copiile, Sulaiman, scuipă el, dispărându-i vocea plăcută şi politicoasă. Şi chiar dacă nu, vom rezolva în curând această afacere. În câteva luni, cel mult un an, pelicula nu va mai avea nicio valoare. Lumii nu-i va mai păsa ce s-a întâmplat într-o ţară înapoiată. Astea vor fi deja ştiri depăşite.

— Eu m-aş îngrijora pentru mâine, mâine. Între timp, rămâne cum am stabilit, ai priceput? Dacă ni se întâmplă ceva mie sau prietenului meu, două ore mai târziu vom deveni cu-adevărat celebri.

— Am priceput, spuse el acru şi trânti receptorul.

— Ooo! am făcut, îndepărtându-mi repede telefonul de la ureche. Ce om nepoliticos. Nici măcar nu a spus la revedere.

Din nou, John avu probleme să-mi înţeleagă gluma.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Ne-am alăturat unui grup de pelerini, căutând siguranţă şi anonimat în mijlocul mulţimii, apoi am întors la dreapta şi ne-am îndreptat spre Turcia. Soldaţii ONU de la graniţă ne-au examinat paşapoartele americane cu scepticism, văzând o femeie scundă, bătută măr, îmbrăcată cu un aba' yah negru, şi un ţăran purtând nişte pantaloni murdari şi largi şi un qabah brodat. Lui Halton îi crescuse de-acum o mustaţă groasă, în stil arab, care nu se potrivea cu fotografia din paşaport. Ne-au făcut să aşteptăm la staţia de poliţie până când cineva de la cel mai apropiat birou GBN a putut veni de la Urfa să garanteze pentru noi. Când am ajuns în aeroportul Ankara, eram într-o formă groaznică.

Cum am atins pământul american, GBN m-a împachetat repede şi m-a trimis la un spital particular din New Mexico, în timp ce avocaţii noştri respingeau motivele de a fi luată în custodie federală pentru interogatoriu – un fel de protecţie în New Mexico. Mi-am prezentat reportajul cu ultimele clipe de viaţă ale ex-şeicului, înmânându-i-l lui Arlando de pe patul spitalului, chiar înainte de a mă împinge în sala de operaţii.

Nici măcar nu se contrazise cu mine pentru conţinutul editorial. Cunoştea tot restul detaliilor pe care nu reuşisem să i le spun din Khuruchabja. Dar nu am apucat să discutăm motivele pentru care mă trimisese de la bun început şi nici nu i-am dat o explicaţie detaliată în legătură cu motivul pentru care aveam grijă să-l scot din poveste pe John Halton şi activităţile agenţilor CDI şi de asemenea să minimalizez anumitele roluri ale altor părţi implicate. Nu ştiam sigur dacă era cooptat sau pur şi simplu mai înţelept.

Cu toate acestea, înfăşurate în bandaje, faţa mea plină de vânătăi şi mâinile distruse dădeau o umbră adiţională de patos, pentru Premiul Presei pentru Adevăr şi Drept Public, determinând Emoţia Indirectă ce ne ridica şi mai mult cota de audienţă. Agenţii federali şi citaţiile lor au dispărut discret, iar eu am obţinut o explozie scurtă, reînviată, de celebritate, prin readucerea în atenţia lumii a micuţei şi amărâtei Khuruchabja.

După ce am filmat ultima peliculă sub numele Kay Bee Sulaiman, am intrat la tăiat. Kay Bee Sulaiman era extirpat, iar Kay Munadi era cusută la loc. Cu excepţia lui Arlando şi a echipei mele de securitate, singura mea companie nemedicală pe parcursul celor două luni pe care le-am petrecut în spital a fost John. Cum mă deşteptam puţin din sedativele de care sângele meu părea că se saturase, mâna mea bandajată era în a lui, faţa lui alinătoare şi îngrijorată fiind primul lucru pe care îl vedeam mereu când deschideam ochii.

Lui Halton nu-i putea face nimeni un control medical, deşi amândoi ştiam că-avusese probleme. Prima oară când s-a întâmplat mi se injectase o jumătate de doză de calmant şi urmăream holoştirile retransmise la nesfârşit. John stătea în faţa ferestrei antiglonţ, privind fix munţii din depărtare. Am căscat şi am oprit canalul folosind telecomanda.

— John…

Nu reacţionă. Inima mi se opri urmărindu-l cu atenţie şi l-am strigat pe nume uşor de câteva ori până când mi-a răspuns. Se întoarse încet de la fereastră, ca şi cum înota în melasă, pentru a se uita la mine. Corpul i se mişca mecanic. Ochii îi erau lipsiţi de viaţă, cu acea expresie ciudată şi goală pe care o văzusem de atâtea ori. Gheaţă pură. Moartă. *Inumană.*

— John?

De data asta i-am şoptit numele împietrită de groază. Mâinile îmi erau încă împachetate în oţel şi ghips. N-aş fi putut să mă apăr dacă aş fi încercat. Pentru o fracţiune de secundă m-am gândit să strig la gărzile care stăteau dincolo de uşă. Însă imaginea lor năvălind în cameră şi împuşcându-l mă opri.

— Halton?

Clipi, parcă s-ar fi sculat dintr-un somn adânc.

— Da?

— Te simţi bine?

Se uita la mine nedumerit.

— Da, desigur.

— Unde erai cu gândul?

Tresări, realizând dintr-o dată că ieşise din transă.

— În interiorul meu, spuse înspăimântat.

Singura explicaţie pe care era în stare să o dea.

Din punct de vedere fizic, doctorii i-au dat un certificat de sănătate curat. Până şi cele trei cicatrice de la gloanţe dispăruseră. Dar din când în când aluneca pe nesimţite într-un fel de stare epileptică a fabricaților, incapabil să o controleze, pierdut îi interiorul minţii sale, inconştient până când îi trecea. Uneori credea că este benefică, o sclipire venită din interior, o nouă cale neurală descoperită. Sau cel puţin asta era teoria lui. Uneori se întorcea însă tremurând şi speriat. Singurii oameni care ar putea să ştie ce este în neregulă cu ei sau cum să repare stricăciunea pe care o produsese Laidcliff cu porcăriile de nanos erau cei de ia CDI.

Într-un mod bizar, Laidcliff mi-a făcut o *favoare.* Faţa mea era atât de distrusă, încât au trebuit să spargă din nou oasele şi să o ia de la capăt. Aveam nevoie de câteva operaţii estetice serioase numai pentru a reconstrui arhitectura. Întotdeauna îmi fusese groază de chirurgi şi de dentişti, făcând tot posibilul să-i evit. Acum că nu aveam încotro, mă gândeam, la dracu', dacă tot am ajuns aici… Aşa că i-am lăsat să-mi instaleze pometţii aceia ridicaţi, model-tip, şi nasul acela clasic, drept şi subţire, pe care mama şi-a dorit întotdeauna să-l am. Fac în continuare donaţii regulate în contul pe care dentistul meu îl are într-o bancă din Elveţia, dar trebuie să recunosc că clonele de schimb pe care le-a implantat sunt mult mai bune decât setul original.

Căpătasem un zâmbet ucigaş.

De asemenea, au înlăturat ce era mai rău în modelul graffiti de pe pieptul meu şi s-au apucat să-mi rearanjeze şi să-mi transplanteze câteva bucăţi de grăsime, turtindu-mi burtica pentru a-mi mări sânii. Nicio operaţie de chirurgie plastică, indiferent cât de complicată ar fi, nu ar putea să facă din mine o frumuseţe răpitoare, înţeleg – acest lucru este de domeniul fantasticului. Am rămas tot neinteresantă – ca să o spun mai blând – dar acum, dacă aş încerca să mă îmbrac cu haine bărbăteşti, aş arăta ca o *femeie* îmbrăcată în haine bărbăteşti. Şi chiar a început să-mi placă ce văd în oglindă.

Chestia nostimă a fost că pentru Halton nu a însemnat absolut nicio diferenţă. M-am simţit oarecum insultată de lipsa lui de apreciere, după ce îndurasem atâta durere şi suferinţă ca să arăt bine pentru el, dar pur şi simplu nu a văzut nicio

diferenţă. Când John a spus că mintea mea a fost ceea ce l-a înnebunit, chiar asta a vrut să spună.

Interesul opiniei publice pentru Khuruchabja scăzu, CDI luptându-se să măture sub un covor persan cât de mult au putut din mizeria lor, după ce l-au făcut pierdut pe pseudoşeic. Din nou preoţii băştinaşi au avut probleme să scoată la lumină un candidat potrivit pentru a contracara pretenţia lui Ibrahim, diverşii rivali fiind prea ocupaţi să se omoare între ei. Viitorul lui Ibrahim la tronul prezidenţial a fost serios scuturat şi israelienii au fost reduşi la tăcere. Părea descurajant faptul că de fapt urma să fie aceeaşi veche poveste.

Ştiri depăşite.

După ce am ieşit din spital, GBN ne-a mutat într-o căsuţă din interiorul unui complex deosebit de bine păzit de la periferia oraşului Washington, lângă Mount Vernon. Era similară cu genul de zonă de securitate pe care guvernul o rezervă de obicei informatorilor mafioţi, disidenţilor străini exilaţi şi politicienilor paranoici care aveau combinaţii de scandal cu staruri holo cu care vroiau să stea mai feriţi de ochii lumii.

Complexul privat GBN proteja în special surse exguvemamentale care se fripseseră şi câţiva refugiaţi politici străini care nu erau pe placul guvernului nostru şi se aflau în procesul de scriere a destăinuirilor.

Şi pe noi. Eu şi cu Halton am încercat să ne adaptăm la viaţa din complexul de securitate, în măsura în care o puteau face doi oameni care se aşteptau în orice moment să fie omorâţi. Casa în sine era destul drăguţă, în ciuda gardului de protecţie care o înconjura. Având o întindere de pământ destul de mare pentru a nu se încrucişa proprietăţile una cu alta, camere cu infraroşii ascunse în copaci şi senzori de mişcare în răzoarele cu flori, era tipul de palat-închisoare în miniatură la care puteam visa cu ochii deschişi atunci când aveam libertatea de a nu-mi permite aşa ceva.

Aveam gărzi personale douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, cu câini bio-modificaţi, garduri electronice respingătoare, scanere ultrasofisticate, linii telefonice filtrate, detectori de mişcare cu ultrasunete, detectori de bombe, pereţi fortificaţi, tot ce vreţi.

Dar nu mă simţeam mai în siguranţă. John se ascundea în bârlog ca o moluscă, fiindu-i frică să meargă în oraş, să deschidă uşa, să răspundă la telefon sau să citească poşta, izolându-se în casă, citind toată ziua romane de doi bani ca o domnişoară deprimată.

În ciuda faptului că o încurcasem rău de tot în Khuruchabja, cei de la GBN au grijă de oamenii lor. Dar protejarea noastră era mai mult decât un altruism pur frăţesc sau o iertare din partea lor. Pentru ei protejarea noastră era o investiţie specială. Niciun alt ziarist din lume nu mai avea propriul lui fabricat şi, din câte ştiu, nu exista decât un fabricat care dezertase de la CDI.

GBN îmi vându preaiubitul apartament din oraş şi îmi mută lucrurile la noua noastră locuinţă. Casa este confortabilă şi sigură, dar îi lipsesc farmecul şi personalitatea soiosului meu apartament de două camere, cu tapetul cojit, parchetul care scârţâia, robinete cu scurgeri şi ferestre care aveau nevoie să fie proptite cu cărţi pentru a sta deschise într-o zi călduroasă de vară. Îmi lipsea până şi pisica nebună a vecinilor, căreia îi plăcea să-şi facă nevoile în ghivecele mele.

Într-un fel, lucrurile mele păreau că nu-şi găsesc locul aici – păreau a fi ceva provizoriu şi nedesluşit, ceva străin. Ca şi mine. Ca noi amândoi.

Desigur, CDI ştia exact unde ne aflăm. Dacă ar vrea într-adevăr să facă un efort şi să-şi folosească toate resursele, jucăriile alea de gardieni n-ar putea decât să-i încetinească puţin şi poate să-i stânjenească. GBN nu a făcut niciun efort pentru a ne ascunde, numai ne-a apărat, făcând ca avantajele uciderii mele sau a lui Halton să fie o soluţie cu dus-întors. Să ai o viaţă palpitantă sună romantic, dar în realitate înseamnă un sistem nervos întins la maxim. Tot ce puteam noi să facem era să ne păzim funduleţele şi să-i lăsăm pe cei de la GBN să-i urmărească pe *ei* cum ne urmăresc pe noi.

Ştiam ca CDI era, şi încă este, pe urmele noastre. Pe urmele lui John. Poate că sunt într-adevăr îngrijoraţi de faptul că fusese stricat şi că ar putea să se transforme dintr-o dată într-un criminal nebun. Mai probabil însă era că nu le făcea plăcere ideea ca John să ducă după el liniştit tot acel rahat secret fără ca ei să aibă control sever asupra lui.

Dar până la urmă chiar ne-au trimis nenorocitul de Transfer de Titlu, specificându-mă ca fiind proprietarul legal al lui Halton. Nu-mi venea să cred. Acest gest mă deranja foarte tare; eram furioasă că îl trimiseseră deschis la adresa corectă – o altă formă puţin mai serioasă de intimidare prin care ne anunţau că ştiu exact unde ne aflăm.

Mi-am amintit de asemenea chestia pe care o menţionase Laidcliff în legătură cu proprietatea asupra fabricaților care revine producătorului în momentul înregistrării morţii proprietarului, idee pe care am dat-o celor de la departamentul juridic al GBN pentru a o revizui. După cum a fost stabilit acum titlul, GBN, ca entitate colectivă, are drept de sechestru asupra lui John, eu fiind menţionată ca având dreptul de control. Dacă în cele din urmă aş sfârşi prematur, GBN ar căpăta drepturi asupra lui John, dreptul meu fiind împărţit în mod egal între aproximativ două duzini de angajaţi ai GBN sub formă de acţionari. După cum am fost asigurată de agenţii noştri juridici, orice plan nefast pe care l-ar avea CDI de a-l obţine înapoi pe John omorându-mă ar fi înăbuşit. Desigur, asta numai dacă cei de la CDI nu ar fi dispuşi să omoare două duzini de oameni pentru a pune mâna din nou pe fabricatul lor, chicotiră avocaţii; lucru pe care eu nu puteam să-l scot din calcul.

Totuşi, documentele se pare că l-au făcut pe Halton să se simtă mai în siguranţă. Există câteva lucruri bine conectate în interiorul lui de care nu va scăpa niciodată. I-am dat copia mea de la titlu, pe care el a pus-o deoparte, cu grijă, alături de celelalte acte pe care le adunase: paşaportul lui fals, contractul de angajare a lui la GBN, un număr special de asigurări sociale, cartela lui nou-nouţă – genul de hârtii pe care oamenii le strâng toată viaţa lor şi nu-şi dau seama până când nu au nevoie de ele. Uneori se aşează şi se uită prin ele de parcă ar fi scrisori de dragoste vechi, încercând să prindă un sens al persoanei care ar trebui el să fie.

După ce am stat în convalescenţă vreo două luni, am hotărât să mă las de filmat. Am reuşit să îl fac atât pe el cât şi pe mine să înnebunim, apoi m-am învârtit prost dispusă prin jurul casei pentru că nu era altceva de făcut. Doamne, Kay Bee, ieşi afară şi te joacă…

În cele din urmă m-am întors la munca mea anonimă de editor coordonator la un birou de materiale, cu normă redusă totuşi, vând în vedere că încă urmam o terapie. Atunci când Laidcliff mi-a rupt degetele, mi-a distrus nervii cubitali de la încheietura stângă, făcându-mă mai neîndemânatică. De asemenea reuşise să-mi cresteze nervul trigemen din pomete, amorţindu-mi jumătate din faţă. În mod ironic, o parte din terapia fizică pe care o urmam includea o serie de nanos biomedicali injectaţi în nervii distruşi. Încă mă mai dor degetele în nopţile reci şi uneori am probleme când ţin un creion în mână, dar cel puţin pot să-mi simt din nou acea parte a feţei, iar mâinile fac ce le spun eu să facă.

Dar *a trebuit* să mă întorc la lucru. Devenisem obsedată de ideea păstrării numelui meu cât mai mult în conştiinţa publicului, pentru ca astfel uciderea mea să rămână o idee neînţeleaptă. Cu alte cuvinte, cine ar omorî un Sf. Cronkite sau un Peter Arnett contemporan nevinovat? Dar cu siguranţă nu puteam fi un cap sec şi nici nu eram în formă să mă întorc pe teren – oricum, nu imediat. Eu, mai mult decât oricine, sunt conştientă cât de scurtă este întinderea atenţiei publicului spectator. Am stat în spatele unei reţele de materiale, făcându-mi griji şi devenind paranoică, până când Arlando mi-a atras atenţia cu toată sinceritatea că nu puteam urmări o linie de reţea în timp ce privesc peste umăr.

Ne simţeam mizerabil.

Apoi Arlando sugeră ceva la care ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu. *Eu* nu eram un cap sec, dar de ce nu Halton? Era clar tipul fizic perfect pentru aşa ceva şi putea să comenteze în orice limbă am fi avut nevoie. Nimeni nu trebuia să ştie că este fabricat, iar apariţia frecventă ar fi fost pentru amândoi o măsură de protecţie în plus. I-am explicat problema pe care o avea Halton din când în când, dar Arlando o înlătură.

— Zi de zi ne confruntăm cu probleme mai nebune decât asta, dar facem ca totul să arate fără pată. Ne descurcăm noi dacă se pierde în timpul transmisiei, nu-ţi face probleme.

I-am răspuns că voi vedea ce crede el despre asta, deşi amândoi ştiam că John ar face orice i-aş spune eu. Arlando nu m-a presat, iar eu la rândul meu nu am vrut să-l presez pe John.

I-am schiţat lui John planul în linii mari, având grijă să rămân neutră şi lăsându-l pe el să înoate în stresul generat de luarea unei hotărâri. Oricum trebuia să facă acest lucru mai devreme sau mai târziu. A doua zi, ne-am dus împreună la GBN, cu maşina protejată.

Dobândi îndemânarea necesară pentru a fi moderator cu aceeaşi uşurinţă cu care învăţase holooperatoria, iar două săptămâni mai târziu stăteam în cabina inginerului în spatele lui Penley, ronţăindu-mi repede unghiile acum cu manichiura făcută. Penley se conectase la linia lui de reţea şi executa câteva modificări, făcând tot posibilul să mă ignore. Îl puteam vedea pe Arlando în sala de vizionare a vizitatorilor, cu mâinile înfundate în buzunare. La acest debut special participau colegi de-ai mei într-un număr mai mare decât ar fi fost necesar şi mă întrebam câţi ştiau ce era Halton.

Pe monitorul de emisie, Clark Fitch din Rio declama cuvintele corect şi fără sonor; monitoare care nu transmiteau pâlpâiau în semiîntunericul din studio. Undeva sub noi, într-un cerc puternic luminat, Halton stătea jos, cu echipamentul ajustat, alături de o Tricia Kwong destul de iritată. Fusese potolită cu asigurarea că Halton era acolo numai pentru a învăţa dedesubturile meseriei de la unul dintre cei mai buni.

Faţa lui Clark fu înlocuită de un cadru cu rebelii din America de Sud, în timp ce lui John şi Tricia li se dădeau indicaţii de intrare. Tricia îşi lipise zâmbetul ei profesional, iar John părea extrem de în largul lui, privind în continuu la cameră.

Penley îşi ridică privirea spre imaginea mea cu tente roşiatice reflectată din geamul cabinei izolate acustic.

— Munadi, dacă îţi mai rozi mult timp unghiile, te arunc de-aici de nu te vezi. Mă enervezi şi pe *mine.*

Tema promoţională GBN se auzi încet în monitor, inginerul făcu semn cu degetul spre cuplul încadrat în lumina puternică şi becul roşu cu semnalul *ON THE AIR*[18] se aprinse.

— Sunt Tricia Kwong din Washington, spuse Tricia şi întoarse capul pentru a-i zâmbi lui John.

— Iar eu sunt John Halton, spuse John, cu o voce profesionist şlefuită. Faţa lui avea amestecul exact de autoritate şi căldură

[18] In direct (n. tr.).

personală. Îmi produse fiori plăcuţi de-a lungul şirei spinării. Bun venit telespectatorilor noştri din lumea întreagă la ediţia în limba engleză de vineri dimineaţa a emisiunii GBN Global News Report.

Dumnezeule, era *curgători*

— Medicii cercetători de la institutul John Hopkins au anunţat astăzi o descoperire în cercetările lor ştiinţifice legate de sindromul DVS care a costat vieţile atâtor copii nevinovaţi. John arăta şi vorbea de parcă făcuse meseria asta de ani de zile. L-am observat pe Penley şoptind nume, dar John citea direct de pe monitorul de text, trecând peste rânduri întregi fără ca măcar să clipească. Dăm acum legătura în direct corespondentului nostru din Maryland, Will McDawney, care este împreună cu doctor Victoria Czaktiz. Will?

Faţa Lui John de pe monitorul de emisie fu înlocuită cu trăsăturile blonde, angelice, ale lui Will.

— Mulţumesc, John, spuse acesta şi se întoarse spre femeia îmbrăcată în alb care zâmbea fix la cameră, cu albul ochilor mărit în jurul inşilor. Doctore Czaktiz – o trase uşor Will din starea de groază rigidă – aţi condus echipa de cercetare DVS de la institutul John Hopkins, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea şi trase repede aer în piept. Am lucrat la detectarea secvenţelor de gene pentru diferiţi retro viruşi DVS pe care i-am izolat în laborator, cu scopul de a crea un inhibitor care să anuleze efectul şi, eventual, un agent de legătură pentru a înlătura virusul din celulele pacienţilor afectaţi.

— Unul care să oprească boala şi altul care să o vindece, da? spuse Will, aranjându-i cuvintele într-un mod mai uşor de digerat.

— Corect. Dar ceea ce am descoperit a fost că o infecţie virală cu DVS activ are mai mult de o secvenţă specifică de gene care provoacă boala şi am constatat cu surprindere că nu toate sunt generate de aceiaşi factori prezenţi la începutul pubertăţii, ceea ce noi considerasem ca ipoteză de plecare. Unii copii pot fi infectaţi cu o parte din codul viral şi să nu se îmbolnăvească niciodată. Combinaţia de infecţii virale DVS declanşată de activitatea hormonală de la pubertate este cea care activează boala. În timp ce mai avem până să descoperim metoda de

transmitere, am izolat cu siguranţă acele gene specifice care lucrează simultan cu altele şi produc efectele mortale…

O dată povestea începută, doctorul Czaktiz se relaxase, fiind pe un teren familiar.

Pe monitorul de rezervă, Tricia Kwong îşi aranja foile din faţă, părând stânjenită în spatele zâmbetului ei de plastic. Păpuşarul ei era cu trei reţele mai jos, şoptind duios în microfonul ei de ureche. John pur şi simplu aştepta să-i vină rândul, urmărind textul afişat şi privind ecranele de transmisie mici de pe panoul aflat sub nivelul camerei. Penley stătea cuminte; îmi aruncă o privire şi ridică din umeri. Halton nu avea nevoie de nicio îndrumare. Dintr-o dată am simţit un sentiment de compătimire pentru Tricia.

Fabricații ar putea face o mulţime de lucruri mai bine decât noi.

Mi-am petrecut următoarele trei ore stând în picioare, fie frecându-mi mâinile, fie ştergându-mi palmele de fustă, vrând să-l dau la o parte pe Penley şi să preiau controlul, deşi nu erau prea multe de făcut în afară de a edita textul afişat şi a-i da lui Halton pronunţia corectă a numelor mai puţin familiare. A fost o dimineaţă searbădă, puţine transmisii în direct întrerupând subiectele înregistrate. În cele din urmă Tricia s-a încălzit, descurcându-se cu John la intervenţiile din timpul transmisiilor în direct de parcă lucraseră împreună de când lumea.

Apoi totul s-a terminat, echipa de la unsprezece la trei luându-le imediat locul. Echipa de platou le deconectă cele două difuzoare de la biroul lor improvizat, iar eu am privit-o pe Tricia cum a stat un moment în picioare rigidă înainte să-i întindă formal mâna lui Halton. Nu o puteam auzi din cabină, dar am privit-o în timp ce vorbea, l-am văzut pe John zâmbind, încuviinţând din cap, scuturându-i mâna şi răspunzându-i cu o remarcă politicoasă. Tricia arăta uşurată.

Penley îşi scoase jack-ul din Net.

— Munadi, băiatul tău e-n regulă, spuse el laconic. Pun pariu că până la sfârşitul săptămânii primeşte un punctaj foarte bun de la brigada de curăţat.

Dar a primit mai multe de-atât. Înainte ca scrisorile înglodate în parfum, de la văduvele geriatrice, să înfunde cutia lui Halton,

Arlando primi un telefon foarte indignat din partea CDI, pomenind de folosirea ilegală a unui material secret, ameninţări cumplite şi avertismente neindulgente. Arlando i-a trimis la dracu'. După o lună, succesul la public al lui Halton era suficient de mare şi am început să fiu mai optimistă decât fusesem de-o bună bucată de timp încoace.

La puţin timp după debutul lui Halton am primit şi eu un telefon. Unul din tehnicienii de sunet a sunat jos în cabina de editare, unde eu mă luptam să-mi determin degetele să lucreze bine pe panoul de comandă, înainte ca aspirinele foarte puternice să-mi graveze un ulcer în stomac.

— Hei, Munadi, spuse el. Pe linia patru întreabă cineva de Kay Bee Sulaiman. Vrei să răspunzi?

Prima mea reacţie a fost să mi se scurgă tot sângele din obraji. In următoarea secundă am simţit că înnebunesc. Blestemaţii de CDI aveau prea multă încredere în puterea lor. Am înhăţat receptorul şi am lovit cu pumnul în monitor, deşi îmi ţineam holoecranul închis.

— Cine dracu' este? am urlat în telefon.

Bărbatul de la celălalt capăt era un arab foarte tuciuriu, cu ochi căprui care i se măriră de surpriză înainte să privească neîncrezător la ecranul gol de la capătul lui.

— Aă… Kay Bee Sulaiman?…

— Cine vrea să ştie?

Apoi zâmbi, arătându-şi dinţii albi de sub mustaţa neagră.

— Staţia de transmisie GBN Cairo. Poate că trebuia să cer cu Marinarul… Engleza lui era mai mult decât perfectă, era naturală, având numai o urmă fină de accent. M-am gândit doar să fac un mic control, să mă asigur că depozitul tău a ajuns în condiţii bune.

Nu-l văzusem niciodată şi nici nu vorbisem direct prin receptorul staţiei PortaNet. Presupusesem că era doar un american expatriat; arabii pur şi simplu nu erau în stare să vorbească engleză chiar atât de fluent, darămite să mai facă şi glume.

Ei bine, Kay Bee, mai bine ţi-ai ţine gura. Eşti *rasistă.*

După un moment, am deschis şi ecranul meu. Zâmbetul i se lărgi.

— Îmi pare rău, mi-am cerut scuze. Da, a ajuns foarte bine. Mulţumesc, mulţumesc foarte mult. Apoi îmi scăpă: Credeam că eşti *american.*

Râse.

— Ei, am să o iau ca pe un compliment. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar sunt egiptean. Ştii, mulţi egipteni lucrează în Cairo în vremurile astea. Se uită la mine înainte să adauge: Şi eu mă simt vinovat. Credeam că eşti *bărbat.*

Am fost. Dar cum aş fi putut să i-o explic pe asta?

— Oricum, am continuat repede, mi-ai salvat într-adevăr viaţa.

O expresie care, de data asta, era fără nicio exagerare.

— E-n regulă, răspunse el. Mă bucur să ştiu că este o armonie deplină.

Întrerupsesem deja legătura când mi-am amintit unde am mai auzit asta.

Noi nu rămânem datori…

Lucru care m-a făcut să mă cutremur şi m-a ţinut în starea asta săptămâni întregi. Când am încercat din nou să iau legătura cu el, dispăruse fără urmă. Nimeni nu ştia cine era sau unde se ducea.

Nici măcar nu i-am reţinut numele.

DOUĂZECI ȘI CINCI

John se instalase confortabil în slujba lui şi începeam uşor-uşor să ne relaxăm, din când în când încumetându-ne chiar să ieşim în afara plictisitoarei şi vechii pseudosuburbii (cu bodyguarzii după noi, fireşte). Am început să ne gândim că poate chiar avem o şansă la o viaţă normală, un viitor cu o libertate adevărată, când ni s-a amintit că cei de la CDI încă există că nu ne uitaseră şi că nu vroiau nici ca noi să-i uităm pe *ei.*

Eram cu John în centru să cumpărăm nu mai ştiu ce, în mijlocul magazinului Isako, la un departament cu de toate cele necesare unei case americane contemporane.

M-am întors spre John şi i-am spus:

— Hei, ce crezi despre asta? şi am privit în sus.

Atâta doar că nu era John.

Era de mărimea lui John şi de forma lui John, cu exactitate, chiar o asemănare facială puternică, dar nu era John. Privi în jos spre mine, pustietăţi arctice străbătând la nesfârşit ochii-i reci şi albaştri. Radia o putere inumană – insinuantă, calmă, mortală. Avea acelaşi zâmbet de plastic pe care îl ştiam atât de bine.

Am rămas acolo nemişcată, ţinând strâns în mâini nişte jucării absolut esenţiale pentru o bucătărie modernă. O mână caldă mă apucă de braţ şi John, John al meu, stătea lângă mine, privindu-l în linişte pe celălalt fabricat. Tremuram ca o frunză, dar cei doi nu au făcut decât să se uite fix unul la altul, o pereche de idoli de piatră invocând acelaşi Dumnezeu. Agitaţia cu care se materializară brusc mai multe corpuri în jurul nostru indica faptul că bodyguarzii realizaseră cu întârziere că ceva nu e în regulă şi o grămadă de mâini fură băgate cu repeziciune în tocurile de arme de sub haine. Câţiva cumpărători se uitară la noi cu o curiozitate prudentă înainte de a se îndepărta discret din zona periculoasă.

— Joseph?

Un gentleman rafinat, cu o voce cultivată, de om bogat, se materializă în spatele lui. De-abia l-am văzut. Fără îndoială că

era un funcţionar cu o poziţie înaltă la guvern. El era cu fabricatul, şi nu invers. Părea încurcat şi îngrijorat.

— Este vreo problemă?

— Nu, domnule, spuse Joseph, fixându-se din priviri cu Halton. Nicio problemă, domnule Oberly.

Fabricatul ignoră grupul agitat de bodyguarzi care ne înconjurau, în timp ce funcţionăraşul guvernului îl trăgea neliniştit de mânecă. CDI depăşise cu mult seria învechită a lui Halton şi vroiau ca noi să ştim acest lucru, să ne lovim cu nasul de acest lucru. Acel *lucru* ar fi putut să omoare cu uşurinţă, neînarmat fiind, orice gărzi de corp înarmate am fi avut, înainte să ne ia pe mine şi pe Halton la rând. Era o maşină de ucis fără suflet; noi nu reprezentam nimic în calea lui.

Apoi fabricatul – fabricatul Joseph – zâmbi strâns şi îşi înclină capul aproape insesizabil. O recunoaştere? O provocare? Un avertisment?

Sau poate că era privirea pe care bărbatul de Cro-Magnon o dăduse ultimului Neanderthal. *Băiete, a sosit în oraş un nou şerif. Ultimul dinozaur pleacă la prânz. Ţin-te aproape de el.*

Fabricantul Joseph îmi aruncă o privire, se întoarse şi plecă. De-atunci nu l-am mai văzut, nici pe el, nici alt fabricat.

Credeam că eu fusesem cea care făcusem pe mine de frică, pentru că John păruse atât de liniştit şi calm. Dar în acea noapte m-am trezit. Patul se zguduia. John se ridicase tremurând violent.

— John?…

Se întoarse spre mine, cu faţa palidă în întunericul camerei.

— Poate că este adevărat, poate că nanos au distrus ceva, au tăiat ceva în creierul meu şi de aceea aş fi putut să-l omor pe Laidcliff şi poate că aş putea să te omor şi pe tine fără să fiu în stare să mă opresc…

M-am ridicat în capul oaselor pentru a-l îmbrăţişa.

— Of, John. Haide, e-n regulă, linişteşte-te…

Parcă încercam să strâng o stâncă uleioasă sub apă.

— Kay Bee, ei pot face orice, *orice.* Şi eu nu pot să-i opresc. Dacă mai sunt şi alţii care pot declanşa nanos? Dacă mai sunt şi alţi nanos în interiorul meu, ceva mai rău? Dacă au vocea lui pe o bandă digitală şi, odată, telefonul va suna şi eu voi răspunde…

Îl strângeam tare, trăgându-i capul înspre pieptul meu uşor mărit, dezmierdându-i părul ca unui copil, ceea ce în multe privinţe şi era.

— Dacă mâine îţi cade un seif în cap? am întrebat, cu obrazul lipit de părul lui. Dacă mă calcă un camion? Dacă un fulger intră pe fereastră chiar în clipa asta şi ne prăjeşte pe amândoi transformându-ne în cartofi pai? John, dacă e să se întâmple, se întâmplă. Nu putem face nimic în plus faţă de ce am făcut.

— Aş putea să-ţi fac rău, şopti răguşit. Nici măcar nu poţi să ai încredere în mine.

Lacrimile lui îmi umeziră braţul şi am simţit dintr-o dată o durere în gât.

L-am sărutat în creştetul capului cu blândeţe.

— N-am avut niciodată încredere în nimeni de când mă ştiu, am spus. Aşa că de ce aş începe acum?

Mâna i se răsucise în jurul braţului meu, strângându-mă atât de tare, încât am ştiut că voi avea vânătăi a doua zi de dimineaţă, dar l-am legănat, murmurându-i, lăsându-l să plângă.

Poate că are dreptate, poate că într-o zi contactele din capul lui vor avea un scurtcircuit complet şi se va transforma într-un ucigaş maniac. Sau poate că era aşa cum spusese domnul Şmecher: ce s-a întâmplat în Khuruchabja sunt ştiri depăşite, cui să-i mai pese? Poate că într-o zi cota la public a lui John va scădea şi noi doi vom sfârşi într-un accident de maşină convenabil menţionat pe pagina cu anunţuri mortuare. O mulţime de doamne vor vărsa o mare de lacrimi, dar în fiecare zi mor oameni în accidente nefericite. Poate că ei doar s-au distrat urmărindu-ne cum ne dăm de ceasul morţii de îngrijorare.

În cele din urmă John adormi, continuând să mă ţină ca pe un protector al vieţii, în timp ce eu mi-am petrecut noaptea învârtindu-mi tot felul de „poate” în cap. Chiar că nu prea mai aveam ce să facem.

Am continuat să lucrez trei ore pe zi ca păpuşar al lui John pentru materialele în engleză, ceea ce era cam tot ce puteau mâinile mele strâmbe şi distruse să lucreze pe staţia Net, fie ele cu nanos sau nu.

John lucra normă întreagă suprapunând voci şi din când în când comentând emisiunile în limbile arabă, japoneză, chineză, spaniolă, finlandeză, suedeză, olandeză, franceză, italiană, germană, lituaniană şi rusă, ceea ce i-a adus o şi mai mare celebritate, inclusiv un articol de două pagini în *TV Holo Ghid.* Copilul Minune de Nicăieri, Bărbatul Misterios cu Limbă de Aur.

Când izbucniră din nou ştiri din Khuruchabja, mi-ar fi plăcut să spun că Halton fusese în emisie. Dar acest gen de coincidenţe se întâmplă numai în romanele ieftine şi în holospectacole. Stăteam acasă, cu picioarele cocoţate pe o măsuţă, urmărind emisiunea în timp ce înghiţeam cu greu una din nereuşitele mele culinare.

Ştirea-bombă nu era nici măcar pe GBN. Priveam faţa entuziasmată a lui Jefferson Carleby relatând cea mai caldă ştire, live! Din Nok Kuzlat, Khuruchabja! Pentru TVN Cable News! Întotdeauna am urât să văd un reporter rival cu o ştire tare pe GBN, dar trebuia să recunosc că îmi părea bine pentru Carl. M-am văzut pe mine aşa cum aş fi putut să fiu – probabil aşa cum ar fi trebuit să fiu – cu mulţi ani în urmă. Îi doream numai bine.

Tocmai când lucrurile păreau să se destrame, Ibrahim al-Ruwala aruncase din nou o bombă. Omul care urma să fie Preşedintele Regal deviase atenţia de la clericii gâlcevitori şi neruşinaţi (care oricum înşelaseră majoritatea populaţiei din Khuruchabja cu sentinţele şi condamnările lor contradictorii) prin refuzul lui ferm de a se urca pe Tronul Imperial – la care oricum avea cea mai nejustificată pretenţie – dacă nu este mai întâi ales în mod legitim de întreaga populaţie.

Pentru a dovedi sinceritatea intenţiilor sale, declară cu mărinimie că aceste alegeri urmau să fie supravegheate de un grup de observatori internaţionali care să asigure corectitudinea lor absolută. Locuitorii Khuruchabjei vor hotărî astfel singuri, în primele alegeri garantat democratice, de cine vroiau să fie conduşi spre un viitor glorios. *Şi* bărbaţii *şi* femeile.

Înlocuită de noutate, controversa asupra realităţii Arhanghelului Gabriel fu în mod convenabil uitată şi au izbucnit altercaţii referitoare la observatorii cărei ţări ar trebui să primească însărcinarea, dacă votul femeilor reprezenta sau nu o violare a legii shar'ia islamice şi cine, dacă urma să fie cineva,

ar trebui să candideze împotriva candidatului principal. Dar legitimitatea participării lui Ibrahim fu îngropată cu dibăcie iar Ibrahim deveni un erou local pentru o uşoară majoritate a populaţiei care vota, votul femeilor rotunjind conducerea. Câteva săptămâni mai târziu era instalat ca primul Preşedinte Regal al Khuruchabjei ales în mod legal.

Imediat după aceea făcu o întoarcere bruscă la stânga, înlăturând majoritatea naivilor prin abolirea părţii regale din preşedinţie, apoi reteză orice potenţiali rivali tăindu-şi în felii baza propriei puteri şi împărţind-o. Invitaţia făcută americanilor de a-şi trimite ambasadori a fost mai mult pentru a-i împiedica pe cei de la CDI să-l asasineze decât pentru a reînnoi relaţiile diplomatice. Cu publicul american ocupat să-l aplaude, aduse restul occidentului într-o stare permanentă de admiraţie în care promitea ajutoare nemilitare în valoare de milioane de dolari şi ecu.

La puţin timp după această ultimă informaţie, Arlando ne-a chemat pe mine şi pe Halton în biroul lui. Nu părea prea vesel.

— Preşedintele Ibrahim al-Ruwala a anunţat că ar fi dispus să dea un interviu în exclusivitate pentru GBN, anunţă el.

— Minunat!

Eram întru totul de acord. Cu cât era îndreptată mai mult atenţia asupra Khuruchabjei, cu atât mai bine.

Arlando însă nu era la fel de încântat.

— A cerut să-i fie luat interviul de către singurul şi inegalabilul Kay Bee Sulaiman de la GBN.

Oho. De data asta nici eu nu mai eram atât de încântată.

— Asta da problemă.

Îmi retrăsesem pentru totdeauna identitatea Kay Bee Sulaiman şi devenisem din nou vechea şi neinteresanta Kay Munadi. Un editor de transmisie oarecare.

Arlando îl măsură din priviri pe Halton.

— Dar tu, John? Vrei să-l abordezi într-un interviu pe preşedintele Khuruchabjei?

John se uită la mine.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, domnule, spuse el încet. Dacă CDI ar simţi că aş putea fi într-o poziţie compromiţătoare pentru ei, este foarte posibil să decidă că merită riscul de a da

în vileag cine sunt şi care sunt legăturile mele cu ei, în scopul de a submina guvernul din Khuruchabja. Şi pe GBN.

Nimeni nu ar crede că fabricanul nu este încă o unealtă care lucrează pentru CDI şi astfel credibilitatea lui John în faţa opiniei publice s-ar duce instantaneu pe Apa Sâmbetei.

Arlando aproba din cap.

— Atunci haide să-i facem praf, spuse el calm.

— Ce vrea să însemne asta?

Nu prea îmi plăcea ce spunea.

Zâmbetul lui Arlando era ironic.

— Vom relata în exclusivitate dedesubtul poveştii temerarului agent secret John Halton şi a lui Kay Bee Sulaiman, îndrăzneaţa noastră reporteră care a ajuns cu curaj, deghizată, acolo unde nicio femeie nu a ajuns vreodată, adunaţi împreună de soartă şi patriotism, riscându-şi eroic vieţile pentru a scoate adevărul la iveală chiar din capitala Khuruchabjei.

— Arlando, nu e amuzant. Dacă mă mai întorc vreodată acolo, mă vor omorî.

— Ce, Munadi, intenţionezi să-ţi cumperi acolo o casă de vacanţă?

— Nu…

— Atunci?

— L-am cunoscut pe Ibrahim al-Ruwala în anumite circumstanţe. John la fel. El crede că sunt bărbat şi nu va fi prea fericit când va afla că a fost luat de prost, am răspuns cu aprindere.

— Nu va face absolut nimic. Are şi el propriile lui mici secrete pe care ar dori să le ţină sub tăcere. Gândeşte-te, Kay Bee. Chiar crezi că e dispus să admită în public că al lui era grupul care a pătruns în pelicula israeliană cu Gabriel? Că s-a folosit de lucrul ăsta pentru a-i trage pe sfoară pe alegătorii lui şi a fura preşedinţia?

Nu, bănuiam că nu. Tăcerea deveni puţin mai încordată.

— Cum rămâne cu John? am întrebat în final. Dai în vileag adevărata identitate de agent secret a lui John, ceea ce va arunca GBN direct în vârf. Şi-apoi? Vine din urmă CDI şi îl descrie ca fiind o biomaşină cu defecte extrem de periculoasă? În cazul ăla, Arlando, John va trebui să-şi ia la revedere nu

numai de la munca sa. Am aruncat o privire spre John, dar faţa lui era la fel de imposibil de pătruns ca întotdeauna. Cât timp crezi că le va lua celor de la EPA pentru a-l confisca în numele Binelui Public? Poate chiar să-l distrugă pentru totdeauna? Mă îndoiesc că *noi* suntem gata să ne asumăm un asemenea risc. Pur şi simplu nu ne putem permite să spunem povestea în întregime.

Arlando scutură din cap.

— Dar, Munadi, nimeni nu ştie care este de fapt întreaga poveste. Tu ştii? Se uită spre John. Tu ştii, Halton?

— Nu, domnule.

Arlando se lăsă pe spătarul scaunului, făcându-i pielea să scârţâie. Se răsuci să privească prin pereţii transparenţi ai biroului său. Monitoare şi ecrane de calculatoare pâlpâiau, oameni treceau ca şi cum habar n-aveau că era cineva în cubul de sticlă al lui Arlando. Transparenţă selectivă.

— Kay, ai fost destul timp în meseria asta ca să ştii că nu întotdeauna ştirea adevărată este cea care se dă pe post.

Pe piaţa puterii, adevărul este la fel de vulnerabil ca orice alt produs. Dorinţele spectatorilor şi receptivitatea redusă, nevoile economice comerciale, reducerea unor subiecte doar la pura relatare a faptelor esenţiale din lipsă de timp, capriciul modei populare, toate acestea sunt criterii editoriale mult mai puternice decât simplele presiuni politice sau corupţia.

— Există mult mai multe lucruri pe care nu le vom şti niciodată, continuă Arlando. Şi din aceleaşi motive unele piese vor cădea printre fisuri, pentru a-i proteja pe nevinovaţi şi pe mulţi din cei-mai-puţin-nevinovaţi de a fi ucişi… cum aţi fi tu şi John, de exemplu.

M-am înfiorat.

Vocea lui se înmuie uşor.

— Kay, nimeni nu trebuie să ştie că el este un fabricat. Se uita la Halton în timp ce vorbea. Cel puţin nu încă. Poate că niciodată. CDI *ar putea* să ne creeze o mulţime de necazuri şi probleme, dar nu pot să ne încarce cu nimic ilegal, John, iar ei ştiu lucrul acesta. Am mari îndoieli că ar vrea să o dea în bară tocmai acum.

John dădu din cap. Nu eram sigură dacă era chiar de acord sau doar îşi dădea consimţământul.

— În momentul de faţă noi avem avantajul. Tot ce trebuie să dezvăluim este că John a fost de fapt agent secret CDI, în prezent „ieşit la pensie” în mod onorabil şi angajat de GBN, şi care a jucat un rol de bază în ajutarea schimbărilor politice curente care au loc în Khuruchabja. Schimbare care acum este foarte populară. Oferă-le celor de la CDI posibilitatea de a primi câteva reverenţe, pentru unele lucruri chiar un mic credit de nobleţe. Indiferent dacă le merită sau nu. Au fost deja împinşi în faţă. Preşedintele este încă furios pentru că au scrântit-o în Khuruchabja, Congresul este furios pe Casa Albă pentru că încearcă să tăinuiască din nou acţiuni în care sunt implicaţi. În curând CDI va trebui să supună spre examinare Congresului propunerile lor fiscale pentru buget şi ar fi o imagine bună pentru ei, ceea ce şi au nevoie în acest moment. Ar putea chiar ajuta la reducerea unor neînţelegeri dintre voi doi şi CDI.

— Nu vor fi niciodată de acord cu asta…

— Deja au fost, mi-o tăie Arlando cu răceală.

John mă luase de mână, ţinându-mă strâns cu degetele lui reci, dar cu faţa lipsită de orice expresie. M-am holbat la Arlando, fără niciun cuvânt.

— Isuse! am spus în cele din urmă cu o voce piţigăiată. A cui a fost ideea asta?

— A mea. Îmi sunt datori, răspunse Arlando încet. Ascultă-mă, Kay. Toată lumea are rufe murdare pe care nu ar dori să le vadă spălate la ştirile de seară; legături amoroase ale politicienilor, stele de cinema care beau prea mult, Curtea Supremă de Justiţie care preferă să se distreze cu jartiere din dantelă şi cătuşe. Dar dacă nu este încălcată nicio lege, dacă nu este implicată bunăstarea publică, atunci nu sunt *ştiri.* Există o linie de demarcaţie între informarea oamenilor şi invadarea intimităţii.

Arlando, care este secretul tău? am vrut să întreb. Dar n-am făcut-o pentru că nu vroiam să ştiu răspunsul.

Arlando mă privea fix, adânc, cântărindu-mă.

— De asemenea, o mare parte a ştirilor o reprezintă sincronizarea, Kay Bee, şi ca ziaristă cu experienţa ta ar trebui

să ştii acest lucru. Mii de oameni murind de foame în Africa nu produc acelaşi impact, într-o recesiune locală economică dură, ca o poveste despre o duzină de americani care şi-au pierdut slujbele pentru că un afacerist miliardar de pe Wall Street a aruncat o companie mică în uitare. Nu câştigi rată de audienţă printr-o proastă sincronizare. La un moment dat, poate că vom dori să mergem mai departe şi să dezvăluim identitatea secretă a lui John. Zâmbi uşor. Asta chiar că ne-ar ridica cota, cu o sincronizare bună. De asemenea, ar înlătura încă o ameninţare pe care CDI o atârnă deasupra capetelor noastre. Dar nu acum. Nu totul dintr-o dată.

— Adevărul nu este pentru a se profita de el în întregime o singură dată, recită uşor John. „Adevărul răsare, aşa cum ar trebui să fie într-o democraţie adevărată."

Arlando se uită surprins.

— Walter Lippmann, am spus.

— Deci chiar poţi să citeşti în loc să stai pur şi simplu să te uiţi la filme vechi, îmi spuse Arlando, zâmbindu-i lui John. Mă bucur să văd că ai o influenţă bună asupra ei.

John îi întoarse zâmbetul.

— Today and Tomorrow, The Life of a Newsman[19], miniserial realizat pentru TV, cu Gene Hackman, Sophie Hargood. O coproducţie franco-americană, filmată în Canada, spuse el. Se uită la mine, aproape cerându-şi scuze. A câştigat un premiu Emmy pentru Cel Mai Bun Montaj, adăugă el.

Arlando râse. Eu nu am râs, dar cu ocazia asta o mare parte din tensiunea care plutea în aer se împrăştie. Degetele lui John mi le strânseră uşor pe ale mele.

— La naiba, Arlando! Nu pot să sufăr chestia asta, crede-mă. Încercam să nu mă plâng prea tare. În adâncul sufletului meu, am crezut întotdeauna că datoria mea este să spun adevărul, să dezvălui oamenilor secrete murdare şi nu să apăr propriile noastre funduri cu minciuni scornite chiar de noi.

Arlando zâmbi strâmb.

— *Datoria* ta, Kay Bee, este să relatezi cât mai multe ştiri, într-o manieră responsabilă şi profesională. Dreptul opiniei

---

[19]Astăzi şi mâine, viaţa unui ziarist (n. tr.).

publice de a şti nu se extinde până în punctul de la care oamenii pot suferi în mod inutil. Jurnalismul *responsabil* asta înseamnă.

— Şi cine ia aceste decizii, Arlando? Cine îşi asumă responsabilitatea pentru ceea ce devine public sau nu?

El ridică din umeri.

— Mâi bine tu şi eu decât guvernul. Dacă altcineva se poate descurca mai bine, atunci este bine venit să o facă. Se rezemase de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate pe stomac, frecându-și încheieturile cu vârfurile degetelor. Munadi, uite cum se va întâmpla, continuă el. Tocmai ai fost promovată. Felicitări, din momentul ăsta eşti Analist şi Comentator Şef pentru Orientul Mijlociu al GBN. Cu câteva zile înainte de a-i lua interviul lui al-Ruwala realizăm un reportaj-portret teribil despre tine şi John. Acest lucru va urca cota de audienţă suficient de mult pentru a obţine cea mai mare cotă de piaţă pentru interviu şi, crede-mă, va merita.

— Am de ales? am întrebat cu o voce joasă, supărată.

— Exclus!

Pentru nu ştiu care motiv, John zâmbi. N-am întrebat de ce.

Au făcut scenariul. A ajuns pe post imediat după ce au fost date ultimele ştiri din Khuruchabja, un subiect fără sfârşit de la care nu ar fi îndrăznit nimeni să-şi întoarcă privirea nici măcar pentru un minut. Arlando a folosit până şi nenorocita aia de peliculă pe care o depozitasem ca asigurare pentru noi, vocile şi chipurile celor care apăreau fiind făcute neclare cu pixeli digitalizaţi neregulat. Şi cât de mult a răsucit lucrurile! În final cei de la CDI apăreau ca şi cum *ei* şi nu alţii ar fi zădărnicit încercarea de puci, ei – adevăraţi eroi patrioţi.

După aceea evenimentele s-au precipitat, atât de iute şi fără oprire că trebuie să fi fost aranjate dinainte. Când emisiunea noastră specială a ajuns pe post, era miezul nopţii în Khuruchabja. În mai puţin de o oră, Ibrahim se folosise de dezvăluire pentru a-i aresta pe ofiţerii de stat-major care-l ajutaseră să ajungă la putere, în mare parte fiind ei înşişi trădători şi intriganţi corupţi, azvârlindu-i în închisoare atât de repede, încât nici nu apucaseră să se dezbrace de pijamale. Propria lui gardă loială încătuşase armata, curăţând-o de principalele arme. În loc să arunce o sută de mii de soldaţi în

închisoare, din care majoritatea îl sprijiniseră îndeaproape în ascensiunea lui, el îi avansă pe toţi în rang, le dădu uniforme şi puşti cu aer comprimat noi şi îi transformă pe toţi în poliţişti de circulaţie.

Spre dimineaţă, cei câţiva zeci de prizonieri politici fură imediat eliberaţi şi amnistiaţi cu surle şi fanfare, chiar şi acei clerici furioşi declaraţi împotriva guvernului, care continuau să ceară pe tavă capul lui al-Ruwala. A fost o mişcare cinic calculată, cu scopul de a-i creşte popularitatea lui Ibrahim – şi a reuşit. Cei mai rezistenţi, *mutawin*-ii şi ofiţerii cu slăbiciuni pentru lovituri de stat care mai rămăseseră, s-ar fi trezit mai târziu fie exilaţi în linişte, fie la trei metri sub pământ, dar oamenii simpli, obosiţi de violenţa fără rost, au fost mai mult decât fericiţi să se ducă acasă la nevestele şi copiii lor şi să-l preamărească pe Ibrahim de pe verandele de la intrarea în casele lor.

Desigur, acest lucru însemna şi că era vulnerabil la orice atac din partea vreunui vecin beligerant care ar fi avut pică pe el. Unul sau doi chiar au zăngănit din săbii numai ca să măsoare reacţia americanilor. Imediat, Statele Unite au spus foarte clar că nu simt nici cea mai mică obligaţie să fie atrase într-un război pe pământurile Khuruchabjei; asta nu era treaba lor, avuseseră destule necazuri în trecut. Şacalii rânjiră.

Părea fatal.

Dar Ibrahim era suficient de amabil pentru a-şi păstra lovitura de graţie pentru mine şi GBN. Nici nu-mi trecea prin cap să zbor în Khuruchabja pentru interviu, astfel că a fost făcut cu o legătură prin satelit. Părul îmi crescuse destul de mult pentru a putea fi aranjat, transpiraţia de pe faţa mea era acoperită cu mult machiaj de filmare şi am stat în studio îmbrăcată în fustă şi cu un sacou de mătase până când tehnicienii m-au pus în legătură. Când holograma lui Ibrahim al-Ruwala s-a solidificat lângă mine, pe scaun, ochii lui electronici se măriră uşor, amuzaţi, dar nu surprinşi. Undeva în Khuruchabja, propria mea hologramă stătea nervoasă pe un scaun înfruntându-l pe adevăratul Ibrahim.

Şi el se schimbase. Bărbatului rapid şi îmbrăcat în blugi uzaţi îi luase locul un demnitar ferchezuit şi calm, îmbrăcat într-un costum scump, occidental. Dădu din cap cu bunăvoinţă.

— Bună seara, domnule preşedinte, am spus nervos, fiindu-mi foarte greu să vorbesc liniştit. Vă mulţumim că sunteţi împreună cu noi. *’Ana ’asz’ heed geeddan,* este o deosebită plăcere pentru noi şi publicul nostru spectator din ţările de pe întreg globul.

— *’Ana ’asz’ had,* răspunse Ibrahim. Plăcerea este de partea mea.

— Domnule președinte… Am intrat direct în discuţie citind prima întrebare de pe monitor. Aţi uimit întreaga lume cu abolirea monarhiei în Khuruchabja şi instituirea unui Parlament ales în mod democratic, având puteri legislative reale care să vă echilibreze propria dumneavoastră preşedinţie. Numai în ultimele zile, aţi făcut schimbări radicale în comandamentul militar ăl ţării, de fapt demilitarizarea forţelor dumneavoastră armate şi conducere civilă. Cum explicaţi această modernizare bruscă pe care o întreprindeţi pentru ţara dumneavoastră?

— Există multe ţări „moderne” care nu sunt şi „democrate”, răspunse holograma lui Ibrahim. Democraţia nu este singura formă de modernizare. Zâmbi foarte încrezător. Dar după cum a menţionat Churchill cu mult timp în urmă, democraţia este sistemul de guvernare cel mai rău posibil… în afara celorlalte.

— Vă vedeţi ca un Winston Churchill islamic?

Această întrebare nu era inclusă în scenariu. Vocea din microfonul de ureche mă atenţionă şoptit.

— Mai mult ca un Charles de Gaulle arab. După cum bine ştiţi, nişte alegeri libere nu sunt suficiente pentru a construi o democraţie adevărată, ţelurile mele pentru ţara mea şi aspiraţiile mele personale sunt, din fericire, compatibile. Ambiţia mea este de a crea o guvernare care să se potrivească cu propriile mele gusturi şi preferinţe, spuse el cu sinceritate, care va funcţiona şi fără mine pentru binele poporului meu atunci când voi hotărî să mă retrag.

Eu am clipit. El zâmbi.

Apoi aruncă bomba.

— Domnule preşedinte, aţi putea explica motivele din spatele acţiunii mai degrabă drastice de dezarmare militară?

Precum un cap sec cuminte, revenisem la lista cu întrebări care tremurau pe un prompter izolat al unei camere. Aparent v-aţi lăsat vulnerabil la atacul oricărei facţiuni ostile.

— Khuruchabja nu mai are nevoie să menţină o forţă militară ofensivă atât de extinsă cum aveam în trecut, care ne-a secat economia şi nu a făcut decât să încurajeze ostilităţile din partea prietenilor noştri. Vom menţine, cu siguranţă, o rezervă defensivă civilă limitată, suficientă să respingă orice invazie puţin probabilă la suveranitatea noastră, pe care eu intenţionez să o modelez după exemplul elveţian. Desigur, uşor îmbunătăţit. Am făcut aceşti paşi pentru a demonstra consimţământul nostru în declararea unei politici naţionale de nonviolenţă islamică, consimţământ pe care sper că fraţii mei musulmani îl vor respecta. Pur şi simplu nu există niciun motiv pentru ca musulmanii să se certe unii cu alţii.

M-am uitat la el sceptic.

Zâmbi şi îşi lipi degetele. O linie fină albastră de transmisie trecu repede peste imaginea lui, singura fisură care creă impresia că nu era în studio cu mine.

— În ceea ce priveşte inamicii noştri, interni sau externi, Khuruchabja va fi prima care va recunoaşte ceea ce ar fi trebuit să fie de mult evident. Pentru prea mult timp noi am încercat să separăm în ţările noastre laicul de religios, fiecare jumătate luându-se la întrecere pentru a o stăpâni pe cealaltă. Este ca şi cum jumătatea din dreapta corpului încearcă să o învingă pe cea stângă, într-un mod inutil şi prostesc. Nu este posibil sau nici măcar de dorit să fie separat laicul şi religiosul într-o guvernare musulmană modernă. Aceia care au încercat au orbit şi au devenit infirmi.

Era un speech bine realizat, astfel că l-am lăsat să vorbească, ignorând invitaţia iritată din urechea mea de a-l întrerupe.

— Aceste state-naţiuni independente şi suverane ale Orientului Mijlociu sunt o realitate de zi cu zi, ceea ce în anumite doctrine musulmane ar putea fi denumit *zâhir.* Dar Islamul ne învaţă de asemenea să vedem o realitate mai înaltă, divinul *bâtin,* adevărul care stă la baza aparenţelor pe care le vedem

numai cu ochii, şi nu cu inimile noastre. Europenii înţeleg acest lucru prin Piaţa lor Comună, Statele Unite au propria lor Alianţă Comercială Unificată cu Canada, Mexic, America Centrală şi de Sud. Până şi Uniunea Sovietică şi republicile sale răzvrătite au înţeles în cele din urmă înţelepciunea din fraza americană „Să stăm uniţi pentru a nu cădea”. Este timpul pentru ca noi, musulmanii, şi lumea întreagă să recunoaştem faptul că fiecare dintre naţiunile noastre individuale este, a fost întotdeauna, şi va fi mereu o parte din întregul unificat, un Orient Mijlociu Comun. Fiecare naţiune, prin ea înşişi, nu este decât un *millet* separat din cadrul Marelui Imperiu Islamic.

Cum?

— Inclusiv Israelul, adăugă Ibrahim şi se lăsă pe spate pentru a zâmbi ca o pisică de Cheshire, timp în care l-am privit mută.

— Acest lucru presupune că guvernul dumneavoastră va recunoaşte oficial graniţele prezente ale Israelului, aşa cum se prezintă acum, ca fiind o naţiune independentă şi suverană? am întrebat încet, fără să urmăresc prompterul înnebunit care clipea în mod sălbatic.

Am scâncit, microfonul din urechea mea stângă devenind dintr-o dată prea puternic.

Ibrahim se strâmbă, sărind peste întrebare.

— Graniţele şi naţionalismul sunt concepte occidentale impuse nouă prin politica colonialistă, care nu au fost niciodată acceptate în totalitate de lumea arabă. Prin tradiţie, noi suntem o societate de popoare unite prin sânge şi credinţă. Graniţele sunt iluzii pentru care nu merită să-ţi dai viaţa. Khuruchabja recunoaşte graniţele din prezent ale Israelului ca fiind reprezentative pentru *millet*-ul istoric al tradiţionalului Imperiu Islamic, un fel de „cartier evreiesc”, dacă vreţi. Un cartier evreiesc destul de mare, dar în acelaşi timp o regiune autonomă din cadrul Marelui Imperiu Islamic. La fel este şi Khuruchabja. Am făcut deja câţiva paşi oficiali în negocieri cu Israelul pentru a semna un tratat în acest sens, asigurând poporului israelian locul său istoric într-un Orient Mijlociu unificat, cu toate privilegiile şi obligaţiile la care evreii au avut întotdeauna dreptul să se aştepte sub un astfel de întreg islamic reunit. Guvernul din Khuruchabja nu numai că este pregătit să

recunoască dreptul evreilor la un *millet* al lor, separat, dar suntem pregătiţi să îl apărăm împotriva tuturor agresorilor, cu toate mijloacele pe care le avem la dispoziţie, aşa cum am face pentru orice naţiune care ni s-ar alătura în această unificare islamică.

Lucru care m-a lăsat efectiv cu gura căscată.

— Desigur, nefiind musulmani, israelienii vor trebui să plătească o taxă religioasă Khuruchabjei, ca de altfel oricărui popor musulman din Marele Imperiu Islamic care percepe adevărul situaţiei… sub forma unei protecţii militare.

Sprâncenele lui Ibrahim se ridicau încet-încet, ca şi când mă provoca să iau în râs acest „armistiţiu" absurd încheiat cu Israelul. Atâta doar că amândoi îl văzusem pe Gabriel. Iar eu ştiam cine îl creasе. Probabil că şi el ştia.

Nu-mi mai amintesc prea multe din interviu, cu excepţia faptului că cineva a ţipat în microfonul meu până când am fost nevoită să mi-l scot din ureche şi astfel m-am trezit dând din cap în faţa unei holograme zâmbitoare care se topea.

Aveam încă după mine o grămadă de fire când am ieşit aproape împiedicându-mă din cabina de holofilmări puternic luminată. Ochii nu mi se acomodaseră încă şi eram puţin orbită când am păşit pe lângă panourile de sunet, într-o larmă de voci omeneşti care se certau aprins. Apoi am simţit braţele lui Halton cuprinzându-mă, îmbrăţişându-mă uşor în timp ce întrerupea postul cu o mână de-acum expertă. Nu puteam decât să fiu foarte mulţumită pentru că o făcea.

— *… Glumeşti!* spuse o voce ascuţită lângă mine. În semiîntuneric, l-am recunoscut, mai mult după voce decât văzându-l, pe unul dintre tehnicieni…Nu va ţine niciodată la israelieni gogoriţa asta musulmană. Individul ăsta e nebun!…

— Da, poate că *este* nebun, dar nebun ca o vulpe. Trebuie să aibă el un as în mânecă, întotdeauna genul ăsta…

— Asta nu este decât o pungăşie care să tragă restul statelor din Golf înapoi în război, să se coalizeze împotriva Israelului, păcălindu-i că de data asta vor aduce într-adevăr o ramură de măslin, apoi trosc!

— Să-ncerce numai şi America va evapora în două secunde ţărişoara aia de provincie.

— Nu şi dacă asta presupune unirea forţelor întregii regiuni. Doar nu vom lupta cu întreg Orientul Mijlociu blestemat!…

— Fii serios, tipii ăştia n-au fost niciodată în stare să stea împreună nici măcar atât cât să hotărască cum să împartă nota de plată la masă.

— Cu siguranţă că în spatele acestei chestii trebuie să fie CDI – tipul nu este decât o marionetă – ei trebuie să fie cei care trag sforile…

— Hei, Munadi! Tu eşti acum şeful analist pentru Orientul Mijlociu. Grupul mă zărise. Ochii mi se obişnuiseră şi le vedeam feţele care reflectau lumini roşii şi verzi de pe monitor. Dă-ţi o părere de expert.

Nu eram sigură dacă făceau mişto de mine sau nu.

— Cred că vă scapă din vedere încă o posibilitate, am spus încet.

— Da? Care?

— S-ar putea ca el să fie într-adevăr Mahdi.

Mi-am păstrat o expresie absolut serioasă şi nemişcată. Nu era greu. Ochii li se măriră a neîncredere şi se holbau la mine fără să spună niciun cuvânt. După un moment lung, i-am scos din încurcătură, zâmbind.

Si totuşi…

DOUĂZECI ŞI ŞASE

În următoarele zile, John a avut plăcerea să relateze răspunsul israelienilor la Naţiunile Unite. Departe de a râde şi cu fundul de această absurditate şi a spune guvernului Khuruchabjei să-şi bage propunerea acolo unde soarele nu străluceşte, spre surprinderea întregii lumi, Israelul lăudă cu promptitudine mişcarea şi anunţă că îşi extinde protecţia militară asupra recunoscutei (şi dezarmatei) micuţe Republici a Khuruchabjei, promiţând să respingă acţiunile agresive întreprinse de *orice* popor împotriva democraţiei nou formate. *Inclusiv cel american,* suna ameninţarea nerostită. Şi aveau şi armele nucleare care să-i sprijine.

În următoarele săptămâni, GBN întrecu orice rival, urcând pentru prima oară în vârful piramidei de ştiri, noi toţi zbătându-ne să facem faţă cu subiecte bune. Ahmat al-Harnid a început să transmită reportaje din Nok Kuzlat, cerând cu înverşunare părerea omului de pe stradă. La început înfricoşaţi, apoi acceptând în silă, oamenii obişnuiţi din Khuruchabja nu aveau *de fapt* nimic împotrivă. Atâta vreme cât acei câini sionişti dezgustători rămâneau în capătul lor de deşert – acolo unde le era locul – şi îşi vedeau de treburile lor, ceea ce Israel era mai mult decât fericit să facă.

Cu toate acestea, au început negocieri prudente, atât publice cât şi cu uşile închise, între Israel şi vecinii mai puternici şi alarmaţi. Avantajele unui Orient Mijlociu unificat au fost întotdeauna menţinute în secret de toate părţile implicate; „soluţiile” forţate asupra Orientului Mijlociu, venite din exterior, nu au dat niciodată rezultate.

Israelul avea motive serioase să dorească un armistiţiu adevărat în Orientul Mijlociu. Veşnicele neînţelegeri erau benefice numai pentru ţările occidentale care aveau baze militare pe pământ străin, în scopul de a-şi păstra degetele bine înfipte în plăcinta cu petrol. Decenii întregi de lupte ale celor din Hamas, Hezbollah şi Behjar, unii cu alţii, lăsaseră israelienii cu un sentiment permanent de paranoia naţională. Israelul dorea

să fie în relaţii bune cu aliatul lor tradiţional, Statele Unite, dar pentru propria lor siguranţă aveau nevoie de cooperare cu ţările islamice care îi înconjurau. Chestiunea Ierusalimului şi a teritoriilor ocupate fusese întotdeauna un punct sensibil, dar o dată cu formarea Parlamentului Orientului Mijlociu, asemănător cu cel european, problema putea fi disputată la nesfârşit fără ca nimeni să ceară să se ia o hotărâre.

Israelul, cu masiva tehnologie militară şi posibilitatea de infrafuziune nucleară, era singura ţară cu şanse să reziste la presiuni din partea americanilor şi nu părea să intervină în problemele interne ale Khuruchabjei. Pacea cu micul diavol sionist era mai bună decât *pax americana,* ceea ce fusese dintotdeauna şi intenţia Israelului.

Cu unele ezitări, cu unele păreri de rău, statele din Golf formară o adevărată Piaţă Comună a Orientului Mijlociu. De-acum erau chiar şi nişte discuţii deschise referitoare la închiderea bazelor aeriene americane şi engleze din Golf, spre marea consternare a guvernelor respective. Jihadul economic paşnic al lui Ibrahim începea uşor să devină o realitate ciudată.

Cu puţin respiro, noua republică Khuruchabja a avut un început bun. Prin extinderea cetăţeniei automat, acordată fără probleme oricărui arab musulman care anterior nu avusese un popor al său, fluxul scăzut de orfani sceptici din diverse ţări se transformă într-un şuvoi mic, dar compact de imigranţi. Numai o ’ parte dintre ei erau şcoliţi sau calificaţi, dar toţi erau nerăbdători să schimbe violenţa şi sărăcia taberelor de refugiaţi şi a cartierelor mărginaşe pentru un nou început. Acelora care nu erau doctori, asistente, ingineri, profesori universitari, scriitori, artişti, li se dăduseră slujbe pentru comunitate şi treburi gospodăreşti în timp ce se construiau drumuri, case atât de dorite şi instituţii medicale

— Infrastructura unei vieţi modeme. Pentru a menţine prejudiciile şi teama la minimum, nativii Khuruchabjei au profitat aproape imediat de beneficiile unei forţe de muncă mare, legată cu pricepere prin garanţii primite de la anumiţi avocaţi din Vest.

Aceia care veniseră încercând să se ascundă în spatele unor măşti, importând bigotismul şi ura cu care îşi terorizaseră propriul popor, şi-au dat seama că nu sunt suportaţi, fie de

compatrioţii lor, fie de cei din noul lor popor. Până şi ameninţarea epuizării forţei de muncă foarte prost plătite din diverse ţări bogate care depindeau de „rezidenţii lor străini”, dintre care mulţi fuseseră născuţi acolo, a alarmat câteva guverne, suficient să adauge câteva drepturi civile şi legale împreună cu câteva stimulente economice pentru a-şi menţine fericiţi muncitorii din clasa de jos.

În loc să extindă privilegii de viză pentru pelerinii din Khuruchabja care vizitau marile moschee din Sfântul Ierusalim, Israel s-a menţinut conştiincios în afara problemelor interne islamice ale Khuruchabjei şi de asemenea s-a asigurat că toţi ceilalţi făceau şi ei la fel. Dacă primii paşi ai noii naţiuni aveau să fie în succes, trebuia să fie făcuţi prin propriile-i puteri. Sau deloc.

Problemele de bază ar dura mai mult şi ar fi mai puţin spectaculoase, dar interesul pentru Khuruchabja persistă; ţara nu s-a mai întors niciodată la obscuritatea iniţială. Vor exista întotdeauna fanatici, evrei sau musulmani, rezistând oricărui lucru care are o cât de mică asemănare cu o capitulare. Tipul de extremişti obtuzi. Secole de ură şi prejudecăţi stupide nu vor putea fi şterse cu buretele peste noapte.

Khuruchabja mai are încă un drum foarte lung de parcurs, obişnuitul nepotism şi afacerile ajutate cu bacşiş fiind mult prea înrădăcinate pentru a dispărea dintr-o dată. Cariera liderilor islamici nu a fost niciodată una demnă de invidiat, încercarea de a menţine echilibrul între religie şi învăţământul laic fiind epuizantă şi adesea nerăsplătită. Puţinii care au reuşit să o facă fără să recurgă la despotism sau vărsări de sânge sunt eroi subestimaţi demni de admirat.

Desigur, rivalii lui Ibrahim continuă să aibă o tendinţă nefericită de a dispărea în mod misterios atunci când devin prea nesuferiţi; ceea ce a mai rămas din familia lui Larry a decis în mod prudent să se retragă împreună cu conturile lor din băncile elveţiene pe pârtiile de schi ale Europei; iar doctorii în teologie şi drept divin ai fiecărei secte au fost mâniaţi, după cum se putea bănui, de această perversiune a Islamului însoţită de uzurparea influenţei lor politice.

Ahmat a continuat să realizeze reportaje pentru GBN, potolindu-şi uşor retorica sălbatică o dată cu îmbunătăţirea cunoştinţelor lui de engleză şi pe măsură ce devenea mai rafinat. GBN a adăugat la lista de necesităţi decodori pentru câteva dialecte arabe, observând că antenele de satelit improvizate au început să răsară ca ciupercile peste tot în micuţa ţară din deşert. Reţeaua lui Hamid îi opri pe cei de la CDI şi orice alte rămăşiţe de facţiuni fără putere nemulţumite să-i omoare copilul, sau să-i asuprească vecinii flămânzi de ştiri, până când familia televiziunii lui crescuse atât de mare, încât duşmanii de la început au ezitat puţin şi în cele din urmă se alăturară părţii învingătoare.

Micuţa Khuruchabja începu să experimenteze prima sa creştere economică din ultimele secole. Era greu să te cerţi cu înfloritoarea clasă de mijloc când industria electronică a adus o renaştere economică în deşertul pârjolit de soare. Dar în faţa acestei prosperităţi în creştere, doctorii în drept divin au părut oarecum surprinşi la primirea deschisă făcută Noii Ere a Islamului. S-a întâmplat exact cum spusese Ibrahim, indiferent cât de cinic fusese în sinea lui. Unul câte unul, clericii au renunţat treptat la lupta lor zadarnică de întoarcere a timpului şi au început să caute căi prin care vechea religie să poată fi potrivită în noua succesiune. Aceia care au continuat să predice violenţa şi crima în numele lui Allah s-au trezit fără niciun sprijin din toate părţile, în timp ce aceia care propovăduiau principiile unui Islam având la bază dragostea faţă de Dumnezeu au fost puternic susţinuţi de guvernul lui Ibrahim, atât din punct de vedere politic, cât şi financiar. Instituţiile de Studiu al Islamului s-au extins rapid pe tot cuprinsul ţării. Guvernul a subliniat în mod constant faptul că Islamul integrase în mod tradiţional politica şi religia, că aceasta era o înflorire *islamică,* o renaştere *islamică,* şi Ibrahim declara că ţara sa trece printr-un jihad economic paşnic.

A fost un plan deosebit de ambiţios şi încă mai există un număr descurajant de probleme, dar Khuruchabja de-abia a început să se îndepărteze încet-încet de aerul medieval în care a fost scufundată timp de secole şi să-şi arate adevărata renaştere islamică înfloritoare din secolul douăzeci şi unu. După

părerea generală, noua guvernare a lui Ibrahim a avut un început înfierbântat şi răsunător, ţipând cu putere ca orice bebeluş nou-născut sănătos. Cu puţin noroc va supravieţui.

Şi se pare că şi noi la fel.

După reportajul-portret şi interviul luat lui Ibrahim prin GBN, am dobândit dintr-o dată o faimă care m-a făcut să mă simt ceva mai uşurată şi în acelaşi timp foarte stânjenită. CDI a căpătat o mult necesară înţelegere din partea opiniei publice, ceea ce a fost de un real ajutor în momentul când s-a pus problema fondurilor. Directorul Şef al CDI mi-a trimis o scrisoare. De felicitare, ciudată şi rezervată, evitând cu grijă orice referire la John. Un armistiţiu şubred, dar totuşi un armistiţiu.

Arlando a dat o petrecere festivă în cinstea mea şi a lui Halton (şi a tuturor micuţilor noştri bodyguarzi) în complexul cel bine păzit. Mi-am primit partea de felicitări şi cele mai bune urări în exact zece minute, iar restul serii mi l-am petrecut în discuţii libere, fără noimă şi egocentriste.

Am stat în picioare cu un zâmbet îngheţat pe buze, cu mâna încleştată pe un pahar de şampanie gol, în timp ce îl ascultam pe un sud-american generalisim exilat spunându-mi că „Secretul meu este mai tare decât al tău, dar nu ţi-l spun fără să am o comandă de contract cu-adevărat serioasă”, despre nu ştiu ce informator mafiot care lucra sub acoperire până când a fost chemat să depună mărturie, flancat de avocatul lui şi reporterul care investigase. Când nu am putut să mai suport, am pornit în căutarea lui Halton.

John devenise destul de popular în rândul doamnelor de la Centrul GBN, de când începuse să lucreze ca moderator. Celebritatea şi strălucirea lui ca spion ex-CDI îi mărise de zece ori factorul de dezirabilitate. M-am trezit că trebuia să lupt cu mine pentru a nu deveni ridicol de nesigură şi geloasă ori de câte ori vreo curvuliţă blondă, durdulie şi fără minte se dădea peste cap pentru a-l câştiga. Nu am reuşit întotdeauna, iar acest lucru, combinat cu gura mea mare şi firea mea iute la mânie, făceau ca relaţiile de prietenie să fie o problemă. John a reuşit întotdeauna să le refuze cu blândeţe. De fapt se înţelege bine cu toată lumea; toţi îl consideră foarte amabil, plăcut şi încântător.

N-ar putea să rănească o muscă.

L-am văzut înghesuit într-un colţ, parcurgând un intens ritual de socializare, storcându-şi creierii pentru toate insinuările sexuale; şi invitaţiile făcute de nevestele plictisite ale unor milionari dubioşi, absenţi de la petrecere, duşi să-i trădeze pe şefii lor mai avuţi decât ei şi mai dubioşi. Am observat că nu toţi admiratorii săi înfocaţi erau femei, lucru care mă amuză.

În timp ce încercam să-mi fac loc prin mulţimea de prea multe trupuri transpirate care se înghesuiau pentru a-l salva, el dispăru. Ei, la naiba. M-am întors şi am aruncat o privire prin uşile franceze în grădină, unde se refugiaseră câţiva invitaţi în căutarea unui aer mai proaspăt.

Unul dintre oaspeţii pe care îi invitase Arlando la petrecere, un omuleţ cu pielea ciudată, care arăta de parcă ridurile îi fuseseră întinse prin operaţie de prea multe ori, îşi făcu drum spre mine, cu buzele subţiri întinse într-un zâmbet prădător. Mă bătuse la cap toată noaptea cu drepturile pentru producerea nu ştiu cărei serii holo TV de ficţiune bazată pe Adevăratele noastre Aventuri din Khuruchabja. *O grăma' dă bani*, îmi sugeră pe ascuns în timp ce îmi strângea pe furiş diferite părţi neerogene ale corpului. *O grăma' dă bani.*

Dintr-o dată ideea de a mă duce în grădină mi se păru şi mie foarte bună.

L-am găsit pe John singur într-un capăt al grădinii, uitându-se fără să clipească la o legătură de tufe de trandafiri lăsaţi de grădinar pentru a fi plantaţi ziua următoare. Căzuse din nou într-una din transele lui. Am rămas în picioare la câţiva metri, privindu-l.

Deşi crizele deveniseră mai puţin frecvente, putea să i se declanşeze o stare de vis din aproape orice – o pată pe perete, un nasture, de la cămaşa lui, un maldăr de tufe de trandafiri adunat lângă gard. Poate că i-o provocase stresul petrecerii, nu ştiu. Învăţasem să-l las pur şi simplu în pace atunci când mintea lui îşi căuta calea. Se uita fix la legătura de trandafiri, în timp ce oamenii se perindau, râsetele şi mirosul greu de liliac persistând în aerul nopţii.

Atrăsese de asemenea şi privirea rapace a unei bine cunoscute vedete holo, din cele care îşi vizitează frecvent prietenii implicaţi în politică atunci când nu este plecată pentru

a decora filme şi a-şi exagera doza de faimă. Am interceptat-o înainte să ajungă la Halton.

— Salut, am spus voioasă, blocându-i calea spre John cu un zâmbet mare, prietenesc, şi cu corpul meu scund. Mamă, da' ştiu că e tare cald aici, nu-i aşa?

— Chiar aşa este, răspunse ea cu o amabilitate forţată, iritată că o împiedicasem să profite de câteva momente de singurătate cu John.

— Mda, cu-adevărat cald, am aprobat fără să-mi vină nicio altă idee.

Puteam să-i simt privirea asupra mea, întrebându-se ce vede un bărbat atât de chipeş şi tânăr precum John la o muma-pădurii ca mine. Avea aproximativ zece centimetri în plus faţă de mine, incluşi toţi în picioare, şi vreo cinci kilograme mai puţin, plăcut distribuite pe restul corpului. Purta o rochie destul de sumară ce-i scotea în evidenţă curbele perfecte, genul de îmbrăcăminte care se mulează pe corp şi care mi-ar fi plăcut la nebunie şi mie, dar care ar arăta caraghios pe mine dacă aş încerca.

Ea zâmbi, arătându-mi dinţii ei uluitor de albi şi perfecţi, dar continuând să clipească seducător din gene în direcţia lui John. Arăta foarte dezamăgită, am constatat cu mulţumire. Încercările ei şmechere, dar nu prea subtile, de a-i atrage atenţia lui John chiar sub nasul meu m-au făcut să-mi fiarbă sângele, dar John rămase nemişcat. Nici măcar ispitirea coapselor ei bronzate şi moi ce se mişcau sugestiv nu au putut rupe vraja.

— Are ceva sânge indian? întrebă ea, admirându-l peste umărul meu, forţată să fie drăguţă cu urâta soţioară. Avea ceva încredere în forţele ei, fără nicio îndoială. Vreau să spun indian din India, nu indian american, ştii ta, cu Buddha şi meditaţiile şi chestiile astea?

— S-ar putea spune şi aşa, am aprobat.

Se putea spune orice vroiai. John continua să se uite la tufele de trandafiri, închis în reveria lui personală.

— Eram sigură. Este, cum să-ţi spun, într-o armonie perfectă cu natura şi toate celelalte.

Am zâmbit politicos şi nu m-am obosit să o lămuresc. De fapt, John nici nu prea *vede* natura. Vrea să o înţeleagă, el vrea să înţeleagă totul, dar „în armonie cu natura” sigur nu este. Se

străduieşte să fie în armonie cu el însuşi. Poate că în nano-străfundurile minţii lui îl căuta pe propriul lui Mahdi.

În cele din urmă dama renunţă, aruncându-mi o privire ucigătoare care clarifică perfect părerea ei în ceea ce mă privea, înainte să se fâţâie spre un public mai apreciativ. Când John clipi la întoarcerea în lumea reală, sacru şi tăcut, ne-am strecurat de la petrecere şi ne-am dus acasă.

Asta s-a întâmplat cu câţiva ani în urmă şi până acum câteva zile nu mai avusese niciuna din crizele lui.

Port un inel pe mâna stângă, iar cecurile le semnez cu „D-na” Kay Munadi Halton. Nu suntem căsătoriţi – nu legal, de vreme ce Halton nu este o persoană legală. Dar nu contează.

Am primit cecurile de bancă în cutia poştală cu ambele nume de „căsătorie” scrise în partea de sus. John s-a aşezat cu cecurile în poală, uitându-se la ele fix, fără să clipească, mai bine de o oră. Mi-am făcut o cafea şi m-am sprijinit de tocul uşii, aşteptând răbdătoare să îşi revină.

Cafeaua mi se răcise şi tocmai mă hotărâsem să renunţ, când se uită la mine, cu ochii mari, ca ai unui copil.

— Ce este?

— Este numai unul singur, spuse el, cu mirare în glas.

— Ce este numai unul singur?

— Un singur John Halton.

Era adevărat. Îi omorâseră pe toţi ceilalţi; rămăsese singurul din lume.

— Sunt unic, spuse el cu teamă.

M-am aşezat lângă el şi l-am luat de mână.

— Întotdeauna ai fost.